İSRAİL'İN KÜRESEL KUŞATMASI

DERİN İSRAİL

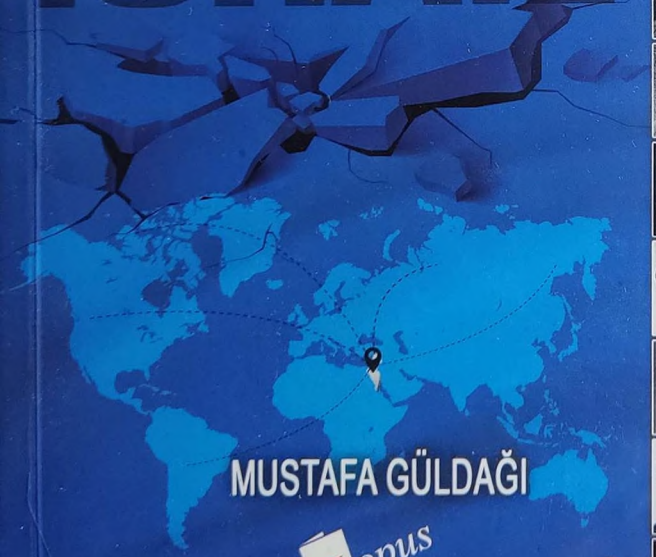

MUSTAFA GÜLDAĞI

Lopus

2. BASKI

DERİN İSRAİL

Mustafa GÜLDAĞI

Lopus yayınevi

DERİN İSRAİL

Yayıncı Sertifika No	52272
Genel Yayın Yönetmeni	Ergin Yalçın
Editör	Hüseyin Altıntaş
Sayfa Tasarımı	Lopus
Kapak Tasarımı	Mehmet Çakır
2. Baskı	Mayıs 2022
ISBN	978-605-7948-52-6

Lopus yayınevi

Baskı / Cilt: Salmat Basımevi
Sebze Bahçeleri Caddesi (Büyük Sanayi 1. Cad.) Arpacıoğlu İş Hanı
No:95/1 İskitler/Ankara

Matbaa Sertifika No: 47771

© Kitabın tüm yayın hakları Lopus Yayınları'na aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik ortamda, email veya mekanik araçla kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Lopus Yayınları®
Uyanış Mah. Itri Cad. 57/A
Keçiören/ANKARA

İÇİNDEKİLER

İlk Söz **7**

YAHUDİ SÜRGÜNÜ VE SİYON! **8**

Yahudilerin Avrupa'dan Kovulmaları... 12

MOLA BİLGİSİ: Geert Wilders, Hollanda ve Yahudi Bağlantıları ... 19

İspanya'da Yakılan Yahudiler... 23

Yahudilere Müslümanlar ve Osmanlı Devleti Sahip Çıktı 25

OSMANLI'DA TEHLİKELİ BİR YAHUDİ BANKER: Yasef Nassi .. 29

MOLA BİLGİSİ: Kıbrıs ve Siyonizm 34

Yeniçeri Ocağı ve Yahudi Bankerler 39

Yahudiler Osmanlı'da Kökleşti..... 40

Avrupa'da Yahudilere Baskının Kalkması 48

MOLA BİLGİSİ: Macron, Fransa ve Yahudi Bankerler 51

DERİN YAHUDİLERİN OKULU:
Alliance Israelite Universelle..... 57

ANDIMIZIN YAZARI ALLİANCE'DA OKUMUŞ MİLLİ EĞİTİM BAKANI: Dr. Reşit Galip 68

SİYONİZMİN VE THEODOR HERZL..... 76

Theodor Herzl'in Ailesinin İbretlik Sonu..... 86

MOLA BİLGİSİ: Baron Rothschild ve Filistin 88

EMANUEL KARASU VE OSMANLI'NIN YIKIMI..... 97

Meşrutiyet İlanı ve Sevinç Gösterileri..... 108

Sultan Abdülhamit'in İndirilmesi... 109

İSLAMSIZ "TÜRKİYE" PROJESİNİN MİMARI:
HAİM NAHUM 116

İSLAMSIZ "TÜRK" PROJESİNİN UYGULAYICISI:
MOİZ COHEN (TEKİN ALP)..... 136

İÇİNDEKİLER

İSRAİL'İN KURULUŞU **144**

Hitler'in Siyonistlere Desteği... 147

Hitler ve Siyonizm İlişkisinin Derinliği... 153

Kazmayı Daha Derine Vuralım..... 157

Arap İsrail Savaşı Başlıyor... 172

MOLA BİLGİSİ: Mossad'ın Ele Geçirdiği Arap Liderler..... 179

SİYONİST HRİSTİYANLAR: EVANJELİZM **182**

İSRAİL İSTİHBARATI: MOSSAD **192**

İsrail'in Mısır'daki gözü kulağı Wolfgang Lotz... 197

Mossad'ın En Etkili Casusu Eli Cohen..... 199

Mossad'ın Nükleer Oyunları... 203

Mossad'ın MiG-21'i Irak'tan Kaçırması... 208

Mossad Kaçak Nazi Komutanını Nasıl Buldu? 209

Mossad'ın Öldürdüğü İsrail Başbakanı İzak Rabin 211

Mossad'ın Türkiye Operasyonu... 213

MOLA BİLGİSİ: Bir MOSSAD Darbesi: Mursi'nin indirilmesi .. 219

SİYONİZM AHTAPOTUNUN EN BAŞI: B'NAİ B'RİTH ÖRGÜTÜ **224**

B'nai B'rith Avrupa'da 229

B'nai B'rith'in Türkiye Yapısı 231

FETÖ B'nai B'rith Emrinde..... 236

ABD'DEKİ YAHUDİ LOBİSİ..... **242**

Amerika'daki Yahudi Tehdit Lobisi: ADL..... 254

MOLA BİLGİSİ: Türkiye'deki Zengin Yahudiler..... 258

SİYONİZMİN AFRİKA KUŞATMASI **264**

İsrail Afrika'da Derinleşiyor... 271
Nil Nehri İsrail'in Hedefinde....274
İsrail'in Süveyş Kanalı'nı Tehdidi... 276
MOLA BİLGİSİ: Nijerya'da Siyonizm Darbesi: Ahmadu Bello'nun indirilmesi....278
İSRAİL'İN SİLAH GÜCÜ 283
KAYNAKÇA: 289

İlk söz

Düşman gizli ve derinlerde...

Derin İsrail tam içimizde. İzlediğimiz televizyonda, tükettiğimiz gıdada, dinlediğimiz müzikte, aldığımız teknolojik üründe, çocuğumuzun izlediği çizgi film, belki oy verdiğimiz partinin ta kendisi, belki görev aldığımız vakıf, belki bağlandığımız dini yapının ta kendisi, belki hayran olduğumuz seküler kahramanlar...

Hergün çocuklarımızı içine gönderdiğimiz eğitim sistemi, iyileşmek için attığımız ilaç, takip ettiğimiz yazar, sevdiğimiz sanatçı ve müzisyen, bağlandığımız ideoloji, kahraman kabul ettiğimiz kimseler, yerli yabancı politikacılar, bilim adamları, zenginler...

Derin Siyonizm ve Derin İsrail her şeyin içinde. Bir alanı dahi boş bırakırlarsa "Küresel Dünya Hâkimiyetini" kuramayacaklarını biliyorlar...

Kitabı sonuna kadar okumayacaksanız hiç başlamayın. Parçalar birleşmez. O hâlde çayınızı tazeleyin hadi başlayalım...

YAHUDİ SÜRGÜNÜ VE SİYON!

Siyonizm kelimesinin kökeni nereden gelir hiç düşündünüz mü?

Siyon neydi?

Yahudiler, Firavunlar döneminde Mısır'da yaşamaktaydılar fakat bu idare altında mutlu değillerdi çünkü köle gibi çalıştırılıyorlardı. Piramit yapımında, tarlaların ekiminde; şehrin bakımında ve diğer tüm işlerde özellikle Yahudiler aç susuz bitkin düşene kadar çalıştırılıyorlardı. Tam bir eziklik içerisinde yaşıyorlardı. Firavun'un dinine iman etmeme durumu olduğu için Firavun tarafından potansiyel tehlike olarak görülüyorlardı; tam o zamanlarda yüce Allah, Firavun'u uyarıp Yahudileri kurtarmak için Hz. Musa'yı Mısır'a peygamber olarak gönderdi. Hz. Musa, Firavun düzeni ile mücadeleye başladı. Otoritesi sarsılan Firavun, en sonunda Hz. Musa ve Yahudileri yok etmeye karar verdi. Hz. Musa ve Yahudiler Firavun'dan kaçarken Allah'ın mucizesi ile Kızıldeniz yarıldı. Hz. Musa ve inananlar geçti. Firavun ve ordusu da geçmeye kalkınca deniz kapandı ve ordusu ile boğuldu.

Hz. Musa, Firavun'dan kurtulup İsrailoğulları ile birlikte Mısır'dan çıktıktan sonra yönünü "vaat edilmiş" topraklar olan Filistin'e çevirmişti. İcabında savaşmayı, ciddi mücadele etmeyi gerektirecek bu yolculuğu yapmak istemeyen Yahudiler, Hz. Musa'ya itaat etmeyerek üstüne üstlük bir de altın buzağı yapıp tapmaya başladılar. Hz. Musa ile birlikte Filistin'e girip mücadele ederek Filistin'i alıp yerleşmeye de yanaşmadılar. Hz. Musa'ya; "Sen ve Rabbin gidin savaşın ve alın" dediler. Hz. Musa, onların buzağıya tapmalarına ve bu pişkinliklerine çok kızdı. Allah da ceza

olarak Yahudileri Tih Çölü'nde 40 yıl sürecek eziyetli bir çöl hayatı yaşamaya mahkûm etti. Bu onlara, Peygambere uymadıkları ve dünyaya çok daldıkları için Allah'ın bir cezasıydı. Bu 40 yıl bu neslin ölüp yerine yeni bir neslin gelmesi içindi. Hâlbuki Filistin ile bulundukları çölün arası çok uzak değildi. Rivayet edildiğine göre İsrailoğulları her gece yürüyorlardı. Sabaha çıktıklarında kendilerini akşam yola çıktıkları yerde buluyorlardı. Bu çöl onların cezasıydı. Bu yüzden Sina Çölü "şaşkın vaziyette dolaşmak" anlamlarına gelen Tih adıyla anılmaktadır. Tarihi kaynaklara göre o çölü ordusu ile iki kumandan geçebilmiştir. Biri Makedonyalı Büyük İskender, diğeri Yavuz Sultan Selim. Konumuza dönersek aradan 40 sene geçtikten sonra yeni yetişen nesle oraya girmek nasip oldu. 40 yıl bir neslin ıslahı için takdir edilen süredir. Toplumsal değişim ve kuşakların terbiyesi için 40 yıllık planlar yapmak gerekiyor demek ki.

Bugün Müslümanlar da Allah'ın, Peygamberi ile vahyettiği tevhid dini konusunda gevşeklik gösterip, mal, mülk, para hırsına dalıp, mücadeleyi bırakınca Allah da Müslümanları içinde ezilmişlik ile debelenip duracağı bir çöle sokmuştur. Eziklik, sömürü, esaret, alçaklık, zillet çölü... Müslüman coğrafyasına bakarsanız bunu rahatlıkla görürsünüz. Hz. Musa'nın kavmi denizi geçip Firavun'dan kurtulunca altın buzağıya tapmaya başladı. Bugün Müslümanlar da mal, mülk, para ve dünya hırsına kapıldı. Şu an yenilmişilik, eziklik, esaret içinde yaşamaya mahkûm edildik. Bu da bizim çölümüz, bizim cezamızdı. Geçelim...

Neticede Hz. Musa 40 yıllık çöl hayatında hatalarını kısmen bırakarak tekrar hak dine dönen Yahudileri toparlayıp bazı küçük savaşlardan sonra Lut Gölü kenarına kadar getirebildi. Böylece vaad edilen toprak olan Kudüs'e biraz daha yaklaşılmış oldu. Fakat Hz. Musa'nın buraya ulaşmaya ömrü yetmemişti. Anlayacağınız Hz. Musa Yahudileri Filistin'e yerleştirmeyi vaat etmişti. Bu, kutsal bir vaat idi. Yahudiler bu sebeple Filistin'e Arz-ı Mevud yani "vaat edilmiş toprak" derler. Hz. Musa'dan sonra Hz. Davud'a peygamberlik ve hükümdarlık verildiğinde İsrailoğulları güçlenmiş ve daha önce alamadıkları Kudüs şehrini Yebûsilerden almışlardı. Kudüs'te ilk olarak Siyon Kalesi alındı ve daha sonra şehrin tamamı Hz. Davud'un kontrolüne girdi. Ve vaat gerçekleşmişti.

Böylece Yebus olan şehrin ismi "Davud'un Şehri" olarak değişti. Hz. Davud ile tam olarak yerleşik düzene geçerek şehirleşen İsrailoğulları'nın artık Kudüs'te bir devletleri, disiplinli bir orduları oldu. Vaat edilmiş topraklara yerleştiler.

Hz. Davud'un bu mirası Hz. Süleyman'a intikal etti. Hz. Süleyman devletini genişletip güçlendirdi. Siyon Dağı'nda meşhur mabedi inşaa etti. Kudüs'te inşa ettiği mabet bu hâkimiyetin sembolü hâline geldi. Süleyman Mabedi olarak bilinen bu eseri Hz. Davud planlayıp gerekli malzemeleri tedarik ettikten sonra inşası Hz. Süleyman hükümdarlığında gerçekleşti. Siyonizm de bu mabedin inşaa edildiği Siyon Dağı'ndan gelir. Ayrıca mabedin yakınına bir de saray inşa edilip şehrin etrafı surlar ile çevrildi. İşte Yahudilerin özlemi o günleredir. Tekrar Filistin'e hâkim olup Süleyman Mabedi'ni dikip büyük bir güç hâline gelmektir. Hz. Süleyman'ın görkemli hükümdarlığı sona erdiğinde devlet ikiye ayrılmış ve zayıflamaya başlamışlardır.

Yahudiler Peygamberlerin emirlerini unutmaya başlamışlardı. Bölünmüşler ve sapkınlıklar icat etmeye başlamışlardı. Tevrat'ı bile değiştirdiler. Başlarına büyük felaketler gelip sürgüne uğrayacaklardı. Devletin zayıflaması ile birlikte M.Ö. 4. yüzyılda Mısır'a karşı harekete geçen Babil kralı Nebukadnezzar, aynı zamanda Kudüs'e de girerek burayı kontrolü altına aldı. Nebukadnezzar büyük bir bölgenin tek hâkimi oldu. Çıkan kargaşa ve isyan üzerine üç sene sonra tekrar Kudüs'e giren Nebukadnezzar mabedi yağmaladı ve değerli eşyaları aldı. Daha sonra mabet, saray ve surları yakıp yıktı, şehri ateşe verdi ve halkın da bir bölümünü sürgüne tabi tuttu. Yahudiler kutsal mekânlarını, yerlerini, yurtlarını kaybetmişlerdi. En önemlisi de Süleyman Mabedi yıkılmıştı.

Babil'den sonra Kudüs bölgesi Persler, Büyük İskender ve Mısır'ın kontrolü altına girdi. Bu dönemde Yahudilerin tekrar Kudüs'e gelip yerleşmelerine izin verildi ve kısmen rahat ettiler. Bu dönemde mabedi tekrar inşaa ettiler. Fakat büyük bir felaket daha geliyordu. M.Ö. 63'te bölgede Roma hâkimiyeti başlayınca Kudüs şehri toz duman olacaktı. Hz. İsa tam bu sıralar Filistin'de yaşadı. Yahudiler Hz. İsa'yı öldürmeye yeltendiler.

Roma yönetimi Yahudilere baskı uygulamaya başladı. Zaman zaman Roma yönetimine karşı çıkıp isyan eden Yahudiler şiddetle bastırıldı. Ve olan oldu. Burasına dikkat... M.S. 70'te Romalı komutan Titus isyancı Yahudileri sindirdikten sonra şehri yerle bir etti. Ne Süleyman Mabedi koydu ne de şehir. Yakıp yıkıp talan etti! Yahudileri o günkü dünyanın çeşitli yerlerine sürerek Yahudilerin tekrardan Filistin'de toplanıp devlet kurma inancı olan "Siyonizm" ideolojisinin doğmasına vesile oldu. Roma imparatoru Kudüs'te putperest bir düzen kurmak istedi. Yahudiler buna karşı çıktı. Yahudilerin başlattığı yeni ayaklanma bastırıldı ve ardından paganist yani "çok tanrılı" şehrin inşası tamamlandı. Süleyman Mabedi'nin bulunduğu yere "Jüpiter Tapınağı'nı" dikti. O sırada bölgede Hristiyanlar da yaşıyordu. Paganizmin yani çok tanrılı dinin etkisinde kalıp, Hristiyanlığa çok tanrılı din anlayışını soktular. Hz. İsa'yı da tanrı ilan ettiler. Hz. Meryem'i de kutsal tanrı ilan ettiler. İşte böylece Hz. İsa'nın anlattığı tevhid dini paganizmin etkisinde kalarak bozulup saptı. Bugün Hristiyanlık paganist yani çok tanrılı bir dindir.[1] Dikkat edilmezse Müslümanları da paganize ederler. Belki de bazı İslami gruplar ve ekoller çoktan paganize oldular da haberleri yok...

Velhasıl Yahudiler sürekli Hz. Davud ve Hz. Süleyman döneminde kurdukları büyük vatanlarına ve devletine tekrar kavuşmanın özlemi ile yaşadılar. Kimi Avrupa'ya kimi farklı yerlere sürüldü ve rezil şekilde yaşadılar. Mabetleri yıkılmıştı ve şu an yine Süleyman Mabedi'ni dikip büyük Yahudi devletini kurma derdindeler. Ama bunun için Mescid-i Aksa yıkılmalı ve Müslümanlar bölgeden yok edilmeli. Bunu adım adım gerçekleştiriyorlar. Derin siyonist teşkilat bilinmeden tüm bunları anlamak zor. Vermiş olduğum bu ön bilgiyi bilmeden de siyonizm davasının temelini anlamak zordur. Gelin derin İsrail ve derin siyonistleri ilmik ilmik örerek anlatalım. Çayınızı, kahvenizi tazeleyin. Derin ve önemli bir yolculuğa çıkıyoruz. Haydi Bismillah...

---

[1] Zekeriya Kurşun-Ali İhsan Aydın, 100 Soruda Kudüs, Rumuz Yayınları, İstanbul 2018, s.32-40. Ömer Tellioğlu, Filistin'e Musevi Göçü ve Siyonizm, Kitabevi Yayınları, İstanbul 2015, s.1-5.

Yahudilerin Avrupa'dan Kovulmaları

Derin İsrail'i anlamak için Yahudilerin en az bin yıldır yaşadıklarını iyi analiz etmek gerekir. Gelin beraber keyifli, şaşırtıcı ve yer yer üzücü olan bir yolculuğa çıkalım. Kitabın sonuna geldiğinizde "Derin İsrail'i" çok iyi anlayacaksınız. Baştan söyleyeyim; kitabı sonuna kadar okumazsan parçaları birleştirip büyük resmi göremezsiniz. Hadi başlayalım.

Yahudilerin Avrupa'daki hayatı kolay olmamıştır. Baskı, katliam, sürgün ile geçmiştir. Sırayla anlatalım. Son Vizigot krallarından Egica 694 tarihinde Toledo Konsili'ni toplayarak Yahudileri köle ilan edip mallarına el koymuş ve bu dini yasadışı ilan etmiştir. Ya Papalık?

Papa 9. Gregory 1239 tarihinde Talmut'u "Mukaddes kitabı tahrif eden bir kitap" olarak nitelendirmiş ve tüm Avrupa'da yakılmasını emretmiştir. Yasak ve baskı iyice derinleşmiştir. 1096'da başlatılan Haçlı Seferi ile Almanya'da Yahudilere karşı katliam yapılmaya başlamıştır. Hatta 1215'te Laterano Konsili'nden sonra Yahudilere üzerlerinde küçük sarı bir halka işareti taşıma zorunluluğu getirilmiştir. Papa'nın Tanrı emri diye başlattığı Haçlı Seferi ile Yahudilerin yerleşim yerleri de ateşe verilmiştir. "Yahudiler İsa Mesih'in katilleridir," diyerek yüzlerce Yahudi diri diri yakılmıştır. Haçlı orduları Kudüs'e girince Müslümanların yanında bulunan Yahudiler topluca sinagoga kaçtıklarında, Haçlı ordusu Yahudilerin Müslümanlara yardım etmesini sebep göstererek sinagogları ateşe vererek Yahudileri diri diri yakmıştır.

1066'dan itibaren İngiltere'ye gelen Yahudiler, Aslan Yürekli Richard'ın tahta çıkışına kadar rahat bir hayat yaşadılar; ardından 1290 tarihinde İngiltere'den hızla kovulmaya başladılar. Böylece Avrupa'da Yahudilerin yaşamasının yasaklandığı ilk ülke İngiltere oldu. Yahudiler İngiltere'de para işiyle çok uğraşıyordu. Mesela; 1160 yıllarında hüküm süren Kral 2.Henry Yahudi banker Aaron Lincoln'e 100.000 paund borçlu idi. Bu da hazinenin bir yıllık gelirine denk bir rakamdı. Kral 1. Edvard 1275 tarihinde Yahudilerin para işleri ile uğraşmasını yasakladı. 1278'de ülkedeki bütün Yahudiler tutuklandı. 300'ü asılarak idam edildi. 1290 yılında ise ülkeden kovulmaları için ferman çıkarıldı. İlk olarak

İngiltere'den kovulmaları böyle oldu. 3. Haçlı seferlerinde İngiltere'nin York kentinde Yahudi aleyhtarı gösteri düzenlendi. Yahudiler korkup Cliford kulesine sığındılar. Daha fazla dayanamayacaklarını anlayınca da önemli mallarını yaktılar. Erkekleri de kendi kadın ve çocuklarını öldürdükten sonra intihar ettiler. Bu durum diğer Avrupa ülkelerine yayıldı...

Ya Fransa?

Fransa'da Yahudilerin para işi ile uğraşması 9. Louis tarafından 1230 yılında yasaklandı. Fransa'da Yahudilerin ilk sürgün edilme fermanı 1182'de yayınlandı. Sürülen Yahudiler kademeli olarak Fransa'dan çıkarıldılar. Böylece Yahudilerin kovulduğu ikinci ülke Fransa oldu. Fransa Yahudilere kapatıldı.

Avrupa'da Yahudilere ilginç cezalar uygulanıyordu. İtalya Torino'da ilk kar yağışında, Yahudiler 25 dükalık bir rüşvet ödemedikleri takdirde öğrenciler onları kartopuna tutma hakkına sahiptiler. Padua'da ise Azize Katherina gününde öğrenciler en şişman Yahudi'yi tartıya oturtarak ağırlığı kadar tatlı ile cezalandırıyorlardı. Bologna'da ise öğrenciler Yahudilere ziyafet vermek zorundaydı. Yahudiler, tıp fakültelerinin bulunduğu yerlerde tıp çalışması için ceset temin etmek zorundaydılar. İşte o zaman Avrupa'da Yahudilerin durumu buydu. Bitmedi. Yahudiler insan kabul edilmiyor aşağılanıyordu. Sadece Osmanlı insan muamelesi yapmıştı.

Avrupa'da 1300'lü yıllarda çıkan kara vebadan Yahudiler sorumlu tutuldu. Daha ilginci var; Yahudilerin Osmanlı Sultanından aldıkları zehri Hristiyanların içme sularına karıştırarak bu hastalığı başlattıkları gerekçesi ile 2.000 Yahudi yakılarak öldürüldü. 1756 yılına kadar Almanya'daki Yahudilerin şehrin ana ceddesi ve meydanına çıkmaları yasak idi. Bunlar, Yahudi oldukları belli olsun diye sivri külah ve sarı kurdela taşımak mecburiyetindeydiler. Pazar ve bayram günlerinde Hristiyanların ibadetleri bitinceye kadar evlerinden dışarıya çıkmaları yasaktı. Umumi yerlere girmeleri, mal mülk sahibi olmaları hatta her sene belli bir sayıdan fazla evlenmeleri bile yasaktı. Dünyanın birçok

yerinde durum Hristiyan âleminden pek farklı değildi. Yahudi oldukları belli olsun diye, kadınlı erkekli siyah giyme ve Şemle denen kilimi omuzlarında taşıma mecburiyeti vardı. Hiçbir at, katır, eşek gibi vasıtaya binemezlerdi ve mesafe ne kadar uzun olursa olsun yaya gitmek mecburiyetindedirler. Hiçbir Yahudi iki kattan yüksek bina yapamazdı ve lağım temizlemek, görülen bir leş hayvanı kaldırmak gibi görevler de onlarındı. Yahudi çocuklarının Yahudi olmayan kişilerin çocukları ile beraber oynamaları da yasaktı.

Şimdi, Yahudilerin Avrupa'dan kovulup cezalandırılmalarından devam edelim. Papa 4. Pavlus 1556 yılında Roma Yahudilerinin gettoda yaşamaları uygulamasını başlatmıştı. Papa 6. Pirus ise 1775 tarihinde Yahudilere yönelik yeni baskı yöntemleri geliştirerek, Yahudilerin dört tekerlekli at arabalarına binmelerini ve mezarlarda yakınlarına ait kabirlerin başına taş dikmelerini yasaklamıştı. Yahudiler gettolarda yaşamaya mahkûm edilmişti.

Yahudiler tüm Avrupa'da yasak, ceza ve zulme uğradıkları için doğuya doğru göç etmeye başladılar. Başta Avrupa'nın doğusuna geldiler. O zamanda Osmanlı Devleti Avrupa'ya doğru genişliyordu. Avrupa'dan topraklar fethetmişti. İspanya'dan göç edip Selanik, İzmir, İstanbul gibi Osmanlı şehirlerine yerleşen Yahudilere "Sefarad" Yahudisi denmiştir. Yani İspanya'dan çıkartılan Yahudilerdir. Doğu Avrupa'ya yerleşen Yahudilere "Aşkenaz" Yahudisi denmiştir. Osmanlı topraklarına gelenler çok rahat bir hayat yaşamıştı. Aşkenazilerin büyük kısmı Polonya-Litvanya yönünde sürülmüş ve oraya göç etmişlerdi. Avrupa devletlerinde zulüm gören Yahudiler için Osmanlı Devleti güvenli sığınak hâline gelmişti. Mesela; Selanik'e göç eden Aşkenaz Yahudiler 1470 tarihinde bu şehirde bir Aşkenaz sinagogu kurmuşlardı. Yahudiler hayatlarını Osmanlı'ya borçlu desek yanılmayız. Osmanlı orduları 1526'da Macaristan'ın başkenti Budin'i ele geçirince binlerce Yahudi aileleriyle birlikte Osmanlı ülkesine yerleşti. Binlercesinin İstanbul ve Selanik'e gelmesi sağlandı.

1490'da Polonya Osmanlı hâkimiyetine girdi. Bu dönemde güvenli olduğu için Yahudiler Polonya'ya göç etti. Daha önce göç edenler de rahata

kavuştu. Ancak 1700'lerde Osmanlı'nın bölgedeki hâkimiyeti zayıflayıp, Rusya Polonya bölgesini işgal edince Yahudiler tekrar büyük zulüm ve baskı görmeye başladı. Özellikle Ukrayna ve Polonya'da Yahudilere baskılar artınca Yahudiler Osmanlı topraklarına doğru göç etmek zorunda kaldı. Bunların bir kısmı İstanbul Balat ve Hasköy semtlerine yerleştirildi. Burada Karaim Yahudileri ile kaynaştılar. Karaim, Irak'ta doğan Yahudilikte bir mezheptir. Tevrat'tan başka kitap tanımazlar. Talmud'u kabul etmezler. Yahudilikle ilgili sözlü bilgiyi kabul etmezler. Bir takım dini gelenek ve kuralları kabul etmedikleri için diğer Yahudiler onları dışlamıştır. 17. yüzyılda Kırım'dan İstanbul'a göç etmişlerdir. Hâlâ Hasköy'de Karaim Yahudisi vardır. Anlayacağınız Yahudi mezhepleri tanımadan Yahudiliği anlamanız zordur. Biz yolculuğumuza kaldığımız yerden devam edelim.

Polonya'da ciddi bir Yahudi nüfusu birikmişti. İleride dünyaya etki edecek Yahudilerin en çoğu Polonya, Macar, Ukrayna Yahudileri olacaktı. Hatta bu Yahudi nüfus içinde bulunanlar ileride Lenin ve Mao'ya komünist devrimlerde yardım eden isimler olacaktı. En büyük siyonistler de Polonya, Ukrayna, Macaristan'dan çıkacaktı. İsrail'in kurulmasında Polonya Yahudileri ciddi rol oynayacaktı. Derin İsrail ve derin siyonizmi çözmek isteyen; Polonya Yahudilerini çok iyi bilmeli. Polonya Yahudileri ciddi araştırılması gereken bir konudur. Polonya, Ukrayna, Macaristan bölgelerindeki Yahudiler ve soyları iyi bilinip takip edilmeli. Bakın tekrar edeyim; şu an dünya da etkili olan Yahudi ve siyonistlerin soyu bu bölgedeki Yahudilere dayanır. İsim isim anlatacağım. Devam...

Yahudilerin en zor koşullarda yaşadığı ülkelerden biri de Rusya idi. 1470'te Yahudiler Rusya'da gizli bir mezhep kurdular. 1550'de ise Çar Korkunç İvan Hristiyanlığı kabul etmeyen bütün Yahudilerin boğulmasını emretti. Rusya'da Yahudiler'e memleket içinde pasaportsuz seyahat yasağı getirildi. Okul açmaları yasaklandı. Mülkiyet hakkı kısıtlandı. Devlet ve belediye hizmetlerinde görev almaları yasaklandı. 1840 yılında kurulan komite Yahudilerin dini kitaplarını sansürleyip imha etti. Ruslar Yahudileri sınırlandırılmış bölge denilen yerlere yerleştirdi. Yahudilerin bu bölge dışına çıkmaları yasaklandı. Devlet sisteminde Yahudi öğretmene bile yer verilmiyordu. Rus milliyetçileri zaman zaman

ayaklanıp Yahudileri katlediyordu.

1881'de Çar 2. Alexander suikast ile öldürüldü. Suikasttan Yahudiler sorumlu tutuldu. Suikastla birlikte Yahudilere öfke daha da arttı. Yahudi karşıtı eylemler başladı. 1903'e gelindiğinde Yahudiler daha fazla katledilmeye başlandı. 1500'den fazla Yahudi'nin evi ve işyeri yağma edildi. Binlercesi öldürüldü. Araştırmacılar Rusya'da 150 bin kadar Yahudi'nin öldürüldüğünü yazdı. Bundan daha fazlası da yaralanmıştı. Sağ kalanların çoğu göç edecekti. Tüm bu zulüm ve baskılar Yahudilerde bir "vatan ve devlet" kurma isteğini oluşturacak ve sonunda siyonizim güçlenecekti.

1880'de Yahudiler Rusya'dan Arjantin'e göç etmeye başladı. O dönemde Arjantin'de Yahudi devleti kurma fikri vardı. Lakin Rusya'da Yahudilerin Filistin'e göç etmelerini sağlamak için "Siyon Âşıkları" adlı örgüt kuracaklardı. Siyonistlerin genel amacı Filistin'de Yahudi devleti kurmak olacaktı. Bu sebeple Filistin'de Yahudi nüfusuna ihtiyaçları vardı. Bakın, Yahudilerin dünyanın çeşitli yerlerinde kurduğu yapı ve örgütlenmeleri bilmeden İsrail, siyonizm ve Yahudilerin faaliyetlerini anlayamazsınız. 1800'lerde Rusya'da kurdukları bir örgütün ismini verdim: Siyon Âşıkları. Derin siyonizme bağlı bir örgütlenme idi.

1850 ile 1950 arasında Avrupa ve Rusya'da Yahudilere yapılan baskılarda siyonist Yahudilerin de rolü oldu. Siyonist banker ve derin yapılar Yahudileri Filistin'e göç ettirmek için devletlerin Yahudilere baskı uygulamasını istedi. Theodor Herzl bile ancak böyle bir baskı ve zulüm uygulanırsa Yahudilerin Filistin'e göç edebileceğini düşünüyordu. Hatta bazı kaynaklar Almanya'daki siyonist Yahudilerin Hitlerle anlaşıp Yahudilerin ezilerek Filistin'e göç ettirmelerini sağladıklarını yazar. Bunu ilerideki sayfalarda kaynaklarla anlatacağız. Şaşırmamak elde değil. Kaldığımız yerden devam...

Osmanlı, Doğu Avrupa'daki hâkimiyetini ve topraklarını kaybedince Yahudiler de zor durumda kaldı. Osmanlı topraklarına akın ettiler. Mesela; 1600'lerde İzmir'de Avrupa'dan göç eden Yahudilerin devam ettirdiği bir sinagog mevcuttu. Yahudiler İtalya'da da baskı ve zulme ma-

ruz kalıyordu. Ermeni asıllı seyyah Andreasyan Yahudilerin İtalya'daki durumunu şöyle anlatıyor: "Yahudiler her hafta sonu zorla kiliseye götürülüyorlardı. Yahudiler yerlerine oturduktan sonra bir rahip kürsüye çıkarak Hz. İsa'nın Mesih ve Rab olduğuna dair bir vaaz verir ve Yahudileri ağır sözlerle tehdit ederdi. İçlerinden hahamlar dinlememek için kulaklarını tıkarlar ve uyur gibi yaparlar, fakat bunu gören askerler ellerindeki çubukla onların dazlak kafalarına şiddetle vurur ve onların gözlerini açtırırlardı." Anlayacağınız Yahudiler tamamen bir köle konumundaydı.

1515 yılında Avrupa'da Yahudiler yeni bir olayla karşılaştı. Açık hava hapishanesi olan GETTO... Venedik, Yahudileri tek bir mekânda toplamaya karar verdi. Burası "Getto Nuova" denilen eski bir top dökümeviydi. Yahudilere aynı şehirde yaşama hakkı bile tanımıyorlardı. Getto Nuova kanallarla ve yüksek duvarlarla bir adaya dönüştürüldü. İki kapıda dört Hristiyan nöbetçi bekliyordu. Yahudiler gündüz işlerini yapabiliyordu ama geceleri kilit altında idiler. 1541'de 98.000 nüfusluk Venedik halkından 2412 Yahudi Getto'daydı. Tüm kentler Yahudiler için Getto inşa etti. Avrupa'da açık hava hapishanesinde yaşayan Yahudiler ancak Osmanlı ülkesine gelince rahata kavuşacaklardı. Lakin değerini bilecekler miydi? İşte o meçhul. İleride anlatacağız.

1500'lü yıllarda Avrupa'da ciddi Yahudi düşmanlığı vardı. Yahudiler resimlerde alçaltıcı şekilde tasvir ediliyordu. Resimlerde dişi domuza taparken, domuza sarılıp dışkısını yerken gösteriliyordu. Matbaanın gelişmesiyle bu resimler Avrupa'nın her yerine yayıldı. Ayrıca İspanya başta olmak üzere Yahudiler domuz eti yemeye zorlanıyordu. İbadethaneleri zaten yasaktı. Yahudiyim, Museviyim demeye korkuyorlardı. Ama Osmanlı topraklarına gelince tüm özgürlüklerine kavuşacaklardı. Fakat zamanla örgütlenip "Siyonizm" davası için Osmanlı'yı yıkma faaliyeti yapacaklardı. Yahudiler Avrupa'da hayatın dışına itildiler. Bu arada ticari hayatın da dışına itildiler. Bu sebeple Yahudiler "tefeciliğe" yöneldiler. Yahudiler "soğukkanlı kirli tefeciler" olarak görülüyordu. Yahudiler, Avrupa devletlerinden sürülünce Hristiyanların Yahudi tefecilere olan borçlarını bitirmiş oldu. Mesela; 1182'de Fransa kralı bütün Yahudileri

sürerek Hristiyanların Yahudi tefecilerine olan borçlarını sildi. Unutmayın; Yahudiler bulundukları toplumda bir şekilde parayı ve ticareti kontrol edip hâkim olur. Önleri çok açılırsa para ve ticarette öyle hâkimiyet kurarlar ki içinde bulundukları devleti ve milleti esir edebilirler. Günümüzde örneği çoktur. Türkiye de bu yönden incelenmeli. İleride anlatacağız. Sabırla okumaya devam.

Avrupa'nın her yerinde Yahudi karşıtlığı artmıştı. Halk da istemiyordu. 1298'de halkın ayak takımı Almanya'daki 150'ye yakın Yahudi cemaatini yok etmişti. Veba salgını bütün Avrupa'yı kasıp kavuruyordu. Vebanın sebebi olarak Yahudiler gösterildi. Yahudiler büyücülük ve su kuyularına zehir, mikrop atmakla suçlandı ve cezalandırıldı: Yasak, sürgün, katliam...

Yahudilerin 13. yüzyıldan beri en çok güven içinde yaşadığı yerlerden biri Polonya idi. Bu sebeple Yahudiler Polonya'da emlakçılık, para, maliye, ticaret konularında yükseldiler. Yahudiler için güvenli bir yer de Hollanda idi. Kaçanların çoğu oraya gitti. Hollanda'da hâlâ ayakta olan tarihten kalma büyük sinagoglar var. Hollanda Yahudilerin neşriyat merkezlerindendi. Okul da kurdular. Zamanla Hollanda'da günümüze kadar devam edecek büyük bir güç oluşturdular. Bugün Türkiye ve İslam düşmanı olan Hollanda'daki siyasetçi Wilders'in İsrail ve Yahudi bağlantıları çok ilginçtir. Ve çok övülen Hollanda tarımı kimin kontrolündedir? Bu da önemli... Hollanda'nın Afrika ve Asya'da yaptığı

sömürgecilikte Yahudilerin rolü neydi? Bunun için gelin bir kahve molası verelim ve sonra kaldığımız yerden devam edelim.

MOLA BİLGİSİ

Geert Wilders, Hollanda ve Yahudi Bağlantıları

Geert Wilders Hollanda'daki en büyük İslam ve Türk düşmanı siyasetçidir. Öyle ki partisi ve kendisi açıkça İslam'ı karalayıp ülkesinden Müslümanları kovmak için çalışma yapmaktadır. Ülkesindeki göçmenlere çok karşı. Özellikle Türkleri hiç sevmiyor. Her seferinde kin kusuyor. Hâlbuki karısının Macar göçmeni bir Türk olduğu iddia edildi. Karısının adı Krisztina Marfai. Kardeşi Paul Wilders, Geert Wilders'in eşi için "Karısı Türk kökenli bir Macar. Hepimiz göçmeniz!" demişti. Koyu bir İslam düşmanı olan Wilders, bir açıklamasında:

"Sorunun temelinde faşist İslâm, Allah ve Muhammed'in hasta ideolojisi var. Bu ideolojinin kaynağı da Kur'an'dır. Ülkemizi İslam'dan arındırmalıyız!" dedi. Partisi İslam düşmanları ile dolu. Bu tip adamların Avrupa siyasetinde büyütülmeleri asla tesadüf değildir. Altını kaldırınca yine Yahudi ve siyonizmin sırıttığı görülüyor. Nasıl mı?

Hollandalı siyasetçi Wilders

Wilders'in gençliğinde İsrail'de 2 sene kalıp eğitim aldığını biliyor muydunuz? Kendisi o 2 yıldan sonra İslam'a olan nefretinin arttığını söylüyor. Fikrimce Wilders, İslam'a kin kusmak için yerleştirilmiş siyasetçilerden. Gizli seçilmişlerden... Az sonra soyunun Yahudiliğe dayandığını da anlatacağım. Bu konuda ciddi bilgiler var. Ayrıca Netanyahu ve onun oğlu ile arası çok iyi. Wilders, Kurban

Bayramı'nda "İğrenç ve korkunç. Bu bizim kültürümüze ait değil. Uluslarımız bu hayvan zulmünü ve barbarlık gününü yasaklamalı ve yasadışı ilan etmelidir" diye tweet attı. Kurban Bayramı'nı aşağıladı. İsrail Başbakan'ı Netanyahu'nun oğlu "Yair Netanyahu" da Wilders'in bu tweetini paylaşarak destek verdi.

Wilders ve partisi 15 Temmuz Darbesi'nin başarısız olmasından dolayı üzüldüklerini belirtmişti. Wilders "Hollanda'da diktatör Erdoğan'ın partisini seçen Türkler, Türkiye'ye gidin!" diyerek Türkleri tehdit etti. Avrupa Türklerini tehdit için Wilders gibiler görevlendiriliyor. Ara ara sert çıkışlar yapması isteniyor. Hollanda'daki bu aşırı sağcı Özgürlük Partisi'nin (PVV) lideri Geert Wilders, yerel seçim kampanyasına Rotterdam'daki Esselam Camii'nin bahçesinde başlamıştı. Wilders seçimdeki hedefini "Rotterdam'ın İslamlaşmasını bir an önce durdurmak" olarak açıkladı. Cami'yi seçmek tam bir kışkırtmaydı. Adaylarını caminin bahçesinde tanıttı. Gelelim asıl önemli yere.

Ah Endonezya! Hollanda'nın işgal edip sömürdüğü yerlerin haddi hesabı yok! Endonezya 350 yıl Hollanda sömürgesinde kaldı. Bağımsızlık isteyen on binlerce kişiyi öldürdü. Halkı köleleştirdi. Sömürgelerdeki bir Hollandalıya 200 köle düşüyordu. Wilders'in kökeninin de Endonezya'ya dayandığını biliyor muydunuz? Kendisi tam olarak Hollandalı değil. Antropolog Lizzy Van Leeuwen, Hollanda Devlet Arşivi'nde Wilders'in atalarını inceleyerek faşist, İslam düşmanı Wilders'in annesinin Endonezyalı ünlü bir Yahudi ailesine mensup olduğunu ortaya çıkarmıştı. Wilders'in büyük İsrail hayranı olması da bundan olmasın? Wilders sürekli İsrail'e gider gelir; ayrıca Wilders partisini kurarken İsrail'den destek almıştır. Partisi ve kendisi İsrail'li siyasetçiler tarafından desteklendi. Wilders'in siyonistler tarafından arada İslam'ı ve Türkleri karalamak için Avrupa'ya özel yerleştirilmiş siyasetçi olduğunu düşünüyorum. Kendisi derin bir proje. Gizli seçilmişlerden demiştim. Hollanda Afrika kıtasında sömürgeler oluşturdu.

Madenleri sömürürken aynı zamanda tüm "köle ticaretini" Hollanda yürüttü. Amerika ve Avrupa'ya milyonlarca köleyi Hollanda götürdü, sattı. Köle ticareti Hollanda'dan soruluyordu. Kayıtlı 10 bin köle gemisi vardı.

Karayip Korsanları filmindeki meşhur "Uçan Hollandalı" gemisi adını Hollanda köle ticaretinden alır. Milyonlarca insanın köle olarak satılması, yok edilmesinde Hollanda görev aldı. Siyahileri Afrika'dan Amerika'ya köle olarak Hollanda taşıdı. Şimdi kalkmışlar bize insan hakları satıyorlar. Hollanda Endonezyalıların Hacca gitmesini bile yasaklamıştı. Osmanlı yardım etmek istedi; lakin Hollanda Osmanlı'nın yardımını engelleyip adada "Halifenin" kötü olduğu propagandasını yaptırdı. Halkın hilafet merkezi İstanbul ile bağını kopardı. Hollanda Hilafetin gücünden korktu. İşte Wilders'in bilinçaltında yatan korku budur. Bilinçaltlarında hâlâ Müslümanları birleştirip güç hâline getirecek hilafetin veya hilafet benzeri bir kurumun korkusu yatıyor. Müslümanları birleştiren her kurum ve unsur onlar için tehlikeli. Önemli bir yerden devam edelim. Dikkat buyurun.

Hollanda Endonezya'ya Hristiyan misyonerlerini getirip Hristiyanlığı yaymaya başladı. Kabul edene para, iş, yemek verdi. Hristiyanlık arttı. Avrupa kültürünü yaymak için özel programlar, gayri ahlâki faaliyetler düzenledi. Bugün Endonezya'daki ahlâksızlıklar Hollanda'nın kalıntısıdır. Hollanda'nın sicili çok kirlidir. 1992'de Bosna Savaşı başladı. BM katliamı önlemek için Hollandalı askerleri barış gücü olarak gönderdi. Bunlar katliamı önlemek yerine Sırpların katliam yapmasının önünü açtılar, yardım ettiler. Bu asla unutulmadı. Görevlerini yapmadılar! Hollandalı askerler Sırp askerleri ile içki içip kutlama bile yaptı. Avrupa'da Müslüman devlet istemiyorlardı. Dönelim Wilders ve partisine. Wilders, Siyonizmin İslam'a olan kinini kusma aracıdır ve gizli seçilmişler ordusundandır. Yalnız ilginç bir şey oldu. Geert Wilders'in sağ kolu "Joram van Klaveren", İslam karşıtı bir kitap yazmaya karar verir.

Uzmanlarla görüşür. Bir uzman; "Senin İslam sandığın şey aslında Vahhabilik. Gerçek İslam'ı araştırmalısın" der. Araştırmaya devam eder. Araştırma yaparken İslam ve Peygamberimizin doğruluğunu anlayıp Müslüman olur. Şöyle anlatıyor:

"Kitabı yazarken İslam hakkında araştırmalar yaptım. Tüm önyargılarım yok olmaya başladı. Hz. Muhammed'in hayatını okudum, ne kadar kibar, yardımsever biri olduğunu, Müslüman olmayanlara da yardım ettiğini gördüm. İslam zannettiğim şeyin İslam olmadığını anladım" der. Müslüman olur. Geert Wilders, sağ kolu Klaveren Müslüman olunca şaşırır. Klaveren partiden ve Wilders'ten ayrılır. Allah'ın hikmetine bakın ki en yakınındaki İslam düşmanı adamı Müslüman yaparak Wilders'e ders verilmişti. İlahi hikmet..., Rothschild ve Rockefeller'ın Hollanda tarımına nasıl egemen olduğunu burada anlatmaya gerek bile yok. Yahudi bankerler tarafından Hollanda neden tarım devi yapılmıştı? Gelişmiş bir tarıma neden izin verilmişti? Hollanda neden insan biyolojisini değiştiren tarım politikasının laboratuvarı yapılmıştı? Hollanda tarımı üzerinden Avrupa insanına nasıl operasyon çekiliyor bilseniz şaşarsınız. Şimdi bu mola bilgisinden sonra kaldığımız yerden devam edelim.

İspanya'da Yakılan Yahudiler

İspanya'da kurulan Müslüman Endülüs Devleti yıkılınca Yahudiler zor durumda kaldı. Yahudi mahalleleri yıkıldı ve Yahudi cemaatleri yok edilmeye başlandı. Yahudiler de cemaatlerini devam ettirebilmek için Hristiyan görünümlü cemaat kurdular. Hristiyan gibi görünüp Yahudiliğini gizleyenlere "Marron" (Domuzlar) ismi verilmiştir. Yahudiler ise onlara "Anusim" (İbranice zorlananlar demek) ismini vermiştir.

1490'da ise İspanya ve Portekiz'de Yahudiler din değiştirmek için zorlandılar. Din değiştirmeyen öldürülüyordu. Yahudiler, Hristiyanlık ve Yahudilik arasında seçim yapmak zorunda kaldılar. Binlercesi din değiştirdiğine inanılmadığı için diri diri yakılmış ya da ağır cezaya çarptırılmıştı. Garip olan Yahudilerin öldürülmesini isteyen Kraliçe İzabel'in cezalandırıcı hâkimi Thomas Torquemeda aslen Yahudi idi. Yahudilerin ölüm emrini veren baş engizisyoncuydu. Acaba Yahudilerin Avrupa'dan Filistin'e yakın yerlere göç etmesi için kasıtlı mı yapmıştı? Derin Yahudilikten her şey beklenir çünkü siyonist Yahudiler Hitlerle anlaşıp Yahudileri katlettirip Avrupa'dan Filistin'e göç etmelerini sağladılar. Sonra İsrail kuruldu. Bu konuyu ileride kaynaklarla anlatacağım. Endülüs'ten devam edelim.

Müslümanların İspanya'da kurduğu Endülüs Devleti'nde Yahudiler özgürce yaşamışlardır. Endülüs'te birçok gelişmeyi Müslümanlarla birlikte yaptılar. Yahudiler de gelişmelerde yerlerini almıştı. Nitekim Milanolu hekimler İbni Sina'nın eserini İbrani çevirisinden okumaktaydılar. Kurdukları Salerno Okulu ile Montpellier Fakültesi, Müslümanların temsil ettiği tıp ilmi sayesinde bu alanın öncüleri olmuşlardı. Müslümanların İspanya'da kurduğu Kurtuba Üniversitesi ise Avrupa'dan öğrencilerin kabul edilip, Hristiyan ve Müslüman öğrencilerin birlikte eğitim gördüğü önemli ilim merkezi olmuştu. Daha sonra Hristiyan Kralların kurduğu üniversitelerin öğretim üyeleri Müslüman ve Yahudilerden meydana geliyordu. Hristiyan güçler Endülüs'ü işgal edince Yahudileri de kıyımdan geçirdi. Yahudiler Endülüs Devleti'nin değerini o zaman anlamışlardı. Hatta Müslüman emirler İspanya şehirlerini yenilgi ile anlaşıp terk ederken Yahudilerin haklarının korunmasını işgalcilerle yapılan antlaşma metnine yazdırmıştı.

1492'de Emir Abdullah, Hristiyan ordularına direnemeyip Granada'yı antlaşma yaparak teslim edip çıktı. Emir Abdullah antlaşma metnine Yahudilerin can, mal ve temel insan haklarının korunacağını da yazdırdı, teminat aldı ama Kral Fernando ve Kraliçe İzabel bu sözü tutmadı. İşte Müslümanlar İspanya'da Yahudileri bu kadar korumuştu. Hatta İspanya'yı fetheden Tarık bin Ziyad, bir emirname yayınlayıp Yahudilerin tüm haklarını vermişti. İspanya'ya Müslümanlar egemen olunca Granada şehrinin iç ve dış güvenliğinin korunması çoğunlukla Yahudilere verilmişti. Hatta Emir Habbus, veziri olarak "Samuel" adında bir Yahudi'yi atamıştı. İşlerin çoğunu da ona bırakmıştı. Samuel başarılıydı. Sınırsız yetkiler verdi. 40 yıl vezir olarak Granda'yı iyi yönetip kalkındırdı. Samuel ölünce yerine oğlu "Josef" vezir oldu. Gördüğünüz gibi İspanya'da kurulan Müslüman Endülüs Devleti'nin emirleri Yahudilere her türlü devlet görevini vermiş hatta vezir bile yapmış.

Kraliçe İzabel, Müslümanların kütüphaneden camiye kadar tüm yapılarını yıktı. Sonra Yahudi mahallelerini yıkıp yok etti. Yerlerine kilise diktirdi. Yahudiler bir anda köle sınıfına indirildiler. Yahudiler öldürülmeye başlanınca diğer Avrupa devletlerinden sığınma talebinde bulundular. Avrupa devletleri kabul etmek istemedi. Kraliçe İzabel çok kötü bir kadındı. Müslümanlardan nefret ediyordu. Papa Müslümanları İspanya'dan temizlemek için Kraliçe İzabel'e destek ve talimat vermişti. İzabel; "Granada'yı ele geçirene kadar iç çamaşırımı değiştirmeyeceğim!" diye yemin etmişti. İç çamaşırı kirden lastik gibi oldu. Bu yüzden adı; "Pasaklı İzabel" olarak kaldı. Müslümanlara yapılan zulmü zevkle seyredip keyiflenmiştir. İzabel'in 1 oğlu 4 kızı oldu. İki çocuğu kendisi hayattayken öldü. Bir kızı delirdi. İngiliz kralıyla evlenen bir kızı da çocuğu olmadığı için İngiltere'den kovuldu. Araştırmacılar İzabel'in yaptığı kötülüklerin çocuklarından çıktığını yazar.

Velhasıl Yahudilerin Avrupa'da yaşadıkları tüm bu katliam ve sürgünler 1800'lerin ortasında artık kendilerinin bir "vatanı, devleti" olması gerektiği fikrini doğuracaktı. Yahudi oligarklar ve öncüler bunu bir ideoloji hâline getirip tüm Yahudilere aşılayacaklardı. Theodor Herzl, Yahudi Devleti fikrinin en iyi ideologlarından olacaktı. Hatta "Yahu

di Devleti" diye kitap bile yazdı. Ve derin Yahudilik İsrail Devleti'ni kurmak için derin çalışmaya başlayacaktı. Yahudiler için en güvenli yer Osmanlı toprakları olmuştu. Yahudi Dr. İsrail Zinberg bu konuda şöyle diyor: "Engizisyondan bezmiş, Hristiyan dünyasının baskısından usanmış olan Yahudiler, Osmanlı Devleti'nin Hristiyan devletlere karşı ardı ardına elde ettikleri zaferleri, Hristiyanların Yahudilere karşı kötü davranışlarından dolayı Tanrı'nın cezalandırması olarak görmüşlerdir. Dahası; daha yaygın olan inanç, yine Tanrı'nın Yahudileri Hristiyanların elinden kurtarmak için Türkleri görevlendirmiş olmasıydı."[2]

Yahudilere Müslümanlar ve Osmanlı Devleti Sahip Çıktı

Hz. Ömer Kudüs'ü fethettiğinde Filistin bölgesinde Musevilere ait tek bir sinagog yoktu. Yahudilerin Kudüs'e girmeleri de yasaklanmıştı. Hz. Ömer Yahudilerin şehre girmelerine izin verdi ve haklarını korudu. Aynı zamanda Hristiyanların da haklarını verip kiliselerini korumuştur.

1100 yıllarına geldiğinde Haçlılar Kudüs'ü işgal ettiler ve Müslümanların yanında binlerce Yahudiyi de öldürdüler. Yahudilerin korkudan sığındığı sinagogların kapılarını kapatıp Yahudileri sinagogla birlikte yaktılar. Kalan Yahudileri de Filistin'den sürdüler fakat Selahattin Eyyubi, Filistin'i Haçlılardan kurtarınca Musevilerin tekrar Kudüs ve Filistin'e dönmesine izin verdi. Ayrıca Selahattin Eyyubi Yahudilerin dini özgürlüklerini koruma altına alıp ibadet özgürlüğünü tanıdı. Selahattin Eyyubi Kudüs'te yaşayan Hristiyanların da özgürlüğünü tanıdı ve haklarını bildiri yayınlayarak koruma altına aldı. İntikam duyguları ile yaklaşmadı. Bugün katliamcı, soykırımcı Batı kalkmış utanmadan insan hakları dersi veriyor. Velhasıl Yahudilere sahip çıkan hep Müslümanlar olmuştur. Bitti mi? En önemlisini anlatalım. Osmanlı'yı...

Osmanlı Devleti'nin Yahudilere sahip çıkması ise gerçekten önemli bir konudur. Orhan Gazi Bursa'yı fethedince "Est Ahayim" sinagogu-

[2] Yahudilerin Avrupa ve İspanya'da yaşadıkları baskı ve katliam için bkz: Prof. Dr. Ali Arslan, İkinci Yahudi Göçü, İdil Yayıncılık, İstanbul 2014. s.13-64. Dan Cohn Seherbok, Yahudiliğin Kısa Tarihi, İz Yayıncılık, İstanbul 2011. Ertuğrul Bayram, Yahudilik ve Siyonizm Tarihi, Pınar Yayınları, İstanbul 2006. Abdullah Uçar, Siyonistler, Konya 2009, s. 31-45. Mehmet Sılay, Endülüs Çağrıyor, Düşün Yayınları, İstanbul 2011.

nun kuruluşuna izin verdi. Orhan Gazi Yahudileri hem yardım etmek hem de bazı işlerden anladıkları için ülkesine davet etmiştir. Bu sebeple hem doğudan hem batıdan Yahudiler göç etmeye başladı. Hatta Ankara'da bir Yahudi cemaati yaşamıştır. Anlayacağınız Osmanlı'ya ilk Yahudi göçü Osmanlı'nın kuruluş döneminde başlamıştır. Osmanlı, batının elinden bir toprağı fethettiğinde Yahudiler sevinmiştir. 1. Murat Edirne'yi alınca, tarihçi Franco'ya göre Yahudiler bu gelişmeyi kurtuluş olarak adlandırmışlardır. Yine tarihçi Franco'nun ifadesine göre "hilalli bayrağın adalet ve hoşgörü getirdiği topraklara" yerleşmeye başlamışlardır.

Edirne'de bir Yahudi okulu olan Yeşiva kurulmuş, bu okul Osmanlı Devleti'nin her tarafından gelen Yahudi öğrencileri kabul etmiştir. Yeşiva Yahudilerin okuludur. Hatta Macaristan, Polonya ve Rusya'dan Talmud tahsili için Yahudi gençler bu okula akın etmiştir. Avrupa'da ise bırakın okulu, Yahudiyim demeye korkuyorlardı. 1394'te Yıldırım Bayezid döneminde Fransa'dan gelen Yahudiler Edirne'ye yerleştirildiler. Bu dönemde Edirne Başhahamı İsaac Sarfati'nin Orta Avrupa Yahudilerine yazdığı ilginç bir mektup vardır. Mektupta diyor ki:

"Almanya'daki kardeşlerimizin ölümden daha acı ızdıraplara maruz kaldıkları, haksız kanunlara boyun eğdikleri, zorla vaftiz edildikleri ve sürgüne gönderildikleri bana anlatıldı... Türk toprakları hiçbir şeyin eksik olmadığı bir ülke... Herkes kendi incir ağacının ve asmasının gölgesinde emniyet içinde yaşayabilir... Ayağa kalkın ve bu lanetli ülkeyi (Almanya'yı) terk edin!"

Osmanlı Devleti'nin insanlık için güvenli liman olduğunu böyle anlatmış. Hatta gelen Yahudilere devlet kademsinde önemli görevler verilmiştir. Bir Yahudi göçü de İspanya'dan oldu ve bunlar da 1. Mehmet tarafından Bursa'ya yerleştirildi. 2. Murat gelen Yahudilerden Yahudi İshak Paşa'yı özel hekimi olarak saraya almış ve ailesini tüm vergilerden muaf tutmuştur. 2. Murat'ın Divan-ı Hümayun tercümanı Levi isminde bir Yahudi idi. Daha ilginci var. Fatih İstanbul'u kuşatınca içerideki Yahudiler tarafsız kalacaklarını bildirmişlerdir. Fetihten sonra Fatih, Yahudi cemaatinin yönetimini İstanbul'da oturan Başhahama verdi. Baş-

hahamın ismi "Moses Kalipsi" idi. O tarihlerde Avrupa'da böyle bir şey düşünmek imkânsızdı. Osmanlı'nın en çok değerini bilmesi gerekenler Yahudilerdir. Daha ötesini anlatayım mı size? Dikkat buyurun.

2. Bayezid döneminde İspanya Yahudileri Osmanlı topraklarına yerleşmeye başladı. Bunlar yollarda epeyce hırpalandılar. Bu sebeple 2. Bayezid Osmanlı'ya gelen bu Yahudilere zarar verenlere idam cezası vereceğini ilan etmiştir. İşte bu kadar yardım edilmişti. Daha sonra bu göçmenleri 1493 yılında Sicilya'dan kovulan Yahudiler izleyecekti. Sicilya göçmenleri İstanbul, Şam ve özellikle Selanik'e yerleştirildi. Dahası var. Kanuni Sultan Süleyman 1521 yılında Rodos Adası'nı alınca, daha önce adaya hâkim olan St. Jena Şovalyeleri tarafından zorla Hristiyanlaştırılan Yahudiler tekrar eski dinlerine dönerler. Ayrıca fethedilen hiçbir Avrupa toprağında Hristiyanların ibadethanesine, kadınına, çocuğuna ellenmemiş aksine inanç, yaşam özgürlüğü tanınmıştır. Dahası var. Osmanlı Budapeşte'yi fethedince oradaki durumları iyi olmayan Yahudiler için gemi tahsis ettirilerek bunların İstanbul'a yerleşmesi sağlandı. Osmanlı'nın bu merhametini görüp çok az da olsa Müslüman olanlar oluyordu. Hakkı Mehmet Efendi Hasköy'de hahamlık yaparken Müslüman olmuştu. Diğeri de aslen Yahudi olan 1754'te ölen hekimbaşı Çelebi Mustafa Efendi'dir. 1851'de ölen Kamil Mehmet Paşa'nın babası da Arif'te Yahudilikten İslâm'a geçenler arasındaydı. Bunlar Sabetayistlerden ayrı samimi olarak Müslüman olanlar olarak kabul edilir.

Yahudiler baskı ve zulüm ile Avrupa'dan kovulup Osmanlı'ya sığındılar. Gördüğünüz gibi Osmanlı onlara her türlü özgürlüklerini tanıdığı gibi devlet kademesinde görev verip ekonomik faaliyetlerde alan açtı. Elbette zamanla bunun olumsuz sonuçları olacaktı. İsrail devlet adamlarından Abba Eban HALKIM adlı kitabında diyor ki: "Osmanlı olmasa bugün Yahudi milleti diye bir millet olmazdı. Avrupa'da 14 yaşından büyük bütün Yahudilerin ya din değiştirip Hristiyan olmak, ya da engizisyonlarda diri diri yakılmakla karşı karşıya kaldığı dönemde halkım, Osmanlı'nın hoşgörüsüne sığınmış ve Devlet-i Aliyye topraklarına kabul edilmiştir."

Türkiyeli Yahûdi ilim adamlarından Avram Galanti, J. Nehaman'ın "Selanik İsraillileri'nin Târihi" isimli kitabından alıntı yaparak şu mütehiş tespitleri nakletmektedir: "Avrupa'da Hristiyan'ın Yahûdi'ye karşı yaptığı muâmele, tıpkı bir kartalın avına yaptığı muâmeleye benzerken, Türkiye'de yaşayan Yahûdi cemaatleri bağlarının ve asma çadırlarının gölgesi altında, Sultanların mübârek topraklarında şen, bolluk, güven ve rahatlık içinde inkişaf ederler."

Peki, bu Yahudiler ilerleyen süreçte Osmanlı topraklarında neler yaptılar? Çaylarınızı tazeleyin. Kazmayı derinlere vuracağız.

OSMANLI'DA TEHLİKELİ BİR YAHUDİ BANKER: Yasef Nassi

Yahudiler eskiden beri hep ticaret ve pazarlamayla uğraşmışlardır. Bir de paralarını asla gayrimenkule bağlamadılar ve bağlamazlar. Yaşadıkları ülkelerde kendilerini emniyetsiz hissettiklerinde ve bir tehlike anında neleri var neleri yoksa her şeylerini bir torbaya doldurup kaçabilmek için taşınması zor ve imkânsız olan gayrimenkulü tercih etmemişlerdir. Servetlerini nakit ve altın olarak korumuşlardır. Bu sebeple bulundukları yerlerde önemli insanlara borç verip onları yönlendirme imkânı elde etmişlerdir.

Bir de Yahudiler her yerde dağınık hâlde yaşıyorlardı. Dünyaya yayılmışlardı. Bir Yahudi Berlin'de yaşıyorsa onun bir diğer akrabası mutlaka Paris veya Londra'da yaşıyordu. Bu durumdan istifade ederek ithalat ve ihracatı kolaylıkla kontrolleri altına aldılar. Fabrika açıp imalatla meşgul olmadılar. Onun yerine yerli insanlara verdikleri borçla üretilen malın pazarlamacısı oldular. Zamanla bir Yahudi'nin ufacık bir yazıhaneyle elde ettiği kazanç, birçok fabrikası olan bir patrondan kat kat daha fazlaydı. Yahudilerin bölünmüş aileler şeklinde yaşamaları onların çocukları için de büyük bir fırsat olmuştu. Şöyle ki bir Yahudi, çocuğunu bir yaz Paris'teki dayısının, diğer yaz Londra'daki halasının yanına göndererek birkaç dil öğrenmesini sağlıyordu. Böylece birkaç dil bilerek ticarette ve zenginleşmede daha ileri noktalara kadar gidip zirveye çıkıyorlardı. Gelin onlardan birini anlatalım. Hem de Osmanlı'da...

Yahudiler Osmanlı'ya sığınınca hemen ticaret ve ekonomik hayatta etkin olmaya başladılar. Hatta bazıları dev bankerlere dönüşüp devleti

tehdit etmeye başlayacaktı. Bunlardan en ilginci "Yasef Nassi" idi. Kanuni Sultan Süleyman ve oğlu 2. Selim döneminde Osmanlı'nın en etkili Yahudilerindendi. Osmanlı Devleti'nin en büyük bankerlerinden biriydi. Ticaret ve ekonomide ciddi etkin hâle geldi. Ekonomi sistemine dinamit döşemeye başlamıştı. "Zuyuf Akçe" denen ilk enflasyonu başlatmıştır. Aynı zamanda sarayla arası iyi olunca Filistin bölgesine Yahudilerin yerleştirilmesi için Kanuni Sultan Süleyman'dan izin, yetki almıştır. Garip ve bir o kadar gizemli bir adamdı. Peki, kim bu Yasef Nassi? Anlatalım...

Yasef Nassi ve halası Donna Gracia

Yasef Nassi, Portekizli Yahudi Mendes ailesine mensuptu. Yahudilik yasaklandığı için Hristiyan kılığı altında yaşıyorlardı. Yahudi olduğu belli olmasın diye Hristiyan adı olan Juan Mugiez ismini maske olarak kullandı. Nassi, Louvain Üniversitesi'nde okuyup bankacılığa, ticarete merak sardı. Şaşırdık mı? Hayır. Bu işler Yahudilerin vazgeçilmeziydi. Peki, İstanbul'a ne zaman geldi? Önce Fransa ve Venedik'e gitti. Önemli devlet görevlileri ile ilişkiler kurdu. Hapsburg hanedanından İspanya ve Fransa krallarına, Hollanda kraliyetine kadar pek çok önemli kişi ile dostluk ilişkisi kurmuştu. Sonra halası Dona Gracia Mendes'in daveti ile 1554 yılında İstanbul'a gelerek halasının kızı Reyna Mendes ile evlendi. Nassi, İstanbul'a gelince artık Yahudi olduğunu gizlemeyip gerçek Yahudi ismini kullanmaya başladı çünkü Osmanlı topraklarında Yahudilere baskı yoktu.

Halası Dona Gracia, Yasef Nassi'den birkaç sene önce İstanbul'a gelmişti. Halası İstanbul'da önemli derecede ticaret ve ekonomi faaliyetlerine başlamıştı zaten. Halası ile birlikte banka ve ticaret faaliyetlerini büyüttüler. Nassi ölene kadar İstanbul'da kalacak ve büyük, etkili bir baronluk kuracaktı. Nassi, Avrupa'daki ticari ve siyasi bağlantıları sayesin-

de Osmanlı dış politikasında etkili olacaktı. Bu sebeple Osmanlı Devleti ticari, siyasi, ekonomik ilişkilerde Nassi ve ailesine görev verecekti. Dış devletlerle barış, ticaret görüşmelerinde yer alacak, başarı gösterecekti. Böylece saraydaki ünü ve değeri artacaktı. Yavaş yavaş büyüdü. Venedikliler'den alınan Naxos Adası'nın yönetimini ele geçirdi. Boğdan ile şarap ticaretini, Lehistan ile balmumu ticaretini tekeline almayı başardı. Bitti mi? Avrupa'ya yapılan tekstil, baharat, hububat satışında başroldeydi. Kurduğu banka ile yabancı tüccarlara kredi vermişti. Ayrıca sarayın sarraflık işleri de Nassi'deydi. Çok zengin olmuştu. Bu işleri hızlı ve profesyonel yaptığı için devlet ona görev veriyordu. Ve onun gibi diğer Yahudilere... Unutmayın; Yahudilerin en etkin özelliği budur. Kısa zamanda ticaret ve ekonomiyi ele geçirip hâkim olurlar. Devam...

Az zamanda Kanuni Sultan Süleyman'ın güvenini kazandı. Kanuni, Nassi'nin keskin zekâsı, ticaret ve ekonomideki bilgisi, Avrupa devletleri hakkındaki öngörülerinden etkilenmişti. Kanuni, Nassi'ye "Frenk Bey" unvanını verecekti. Nassi, devlet nezdinde asıl itibarı Kanuni'nin oğlu 2. Selim döneminde yaşadı. Peki, Şehzade Selim ile nasıl tanıştı? Şehzade Selim ile tanışması Kanuni'nin oğluna gönderdiği paraları teslim etme görevi sayesinde gerçekleşti. Kanuni Sultan Süleyman, Nassi aracılığı ile oğluna para göndermişti. O sırada net olarak tanışıp samimi oldular. Nassi, Kanuni'den sonra tahta geçmesi için Selim'i destekleyecekti. Aralarındaki samimiyetin ilerlemesinde Yahudi olduğu söylenen 2. Selim'in eşi Nurbanu Sultan'ın etkisi olduğunu da tarihçiler yazmıştır. Tarihçiler Nurbanu Sultan'ın Nassi ailesinin akrabası olduğunu yazmışlardır.

Nassi zeki adamdır. Sultan 2.Selim ile olan samimi yakınlığı 2. Selim'in ona Kiklad Adaları Dükalığı'nı verecek kadar ileri gitmişti. Nassi adalardan elde ettiği gelir karşılığında devlete sadece on dört bin duka altın vergi verecekti. Bu duruma defterdar karşı çıkmak istedi lakin Sultan ikna edilemedi. Nassi adalara gitmek yerine o adaları adamları vasıtasıyla idare etti. Bu adalardaki Yahudileri İstanbul'a getirip Galata'ya yerleştirdi. İstanbul'da güçlü bir Yahudi gücü ve lobisi oluşturuyordu. Meşhur Galata bankerleri oluşuyordu. Yasef Nassi, devletin önemli işlerini hallettiği için Yahudileri Galata'ya yerleştirmesine karşı çıkılmadı. Nasi'nin kardeşi Bernardo ya da Yahudi adıyla Samuel de Şehzâde Se-

lim'in maiyetine girdi. Yasef Nassi, 2. Selim zamanında servetini daha da büyüttü. Venedik hâkimiyetindeki Girit'ten alınan şarabın Boğazlardan geçirilerek Eflak ve Boğdan'a satılması Nassi'nin tekeline verildi. Bu ticaretten elde ettiği yıllık gelir 15 bin duka idi. Yasef Nassi adalara kafayı takmıştı. Daha sinsi faaliyetler yapmaya başladı. Kıbrıs adasının fethinden sonra buraya Yahudi nüfusunu yerleştirerek koloni kurmaya başladı. Adaları istemesinin sebebi adalarda güçlü Yahudi kolonileri kurmaktı. Yahudilere güvenli liman sağlamaktı. Ve adalar Osmanlı'nın ilk savunma kaleleriydi. Adaları elinde tutan devletin kalkanını elinde tutardı. Ya dış saldırıda ve işgalde Nassi yabancı devletlerle para karşılığı antlaşma yapıp adaları direnmeden teslim etseydi? Ki bunu yapabilirdi. Adalar önemlidir, kime teslim edildiği, kimin girip çıktığı önemlidir. Tüccar ve para delisi bir adam her şeyi yapar.

Kıbrıs fethedilince buranın kralı olmak istiyordu. 1571 yılında Kıbrıs fethedildi. İlginçtir bu fethin ardından Yasef Nassi İstanbul Kuruçeşme'deki konağının kapısına "Kıbrıs Kralı Yasef" yazılı bir kitabe ve Kıbrıs arması astırdı. Kendini kaptırmıştı fakat arma ve kitabe çok geçmeden Sokullu Mehmet Paşa tarafından söktürülmüş, Nassi'nin Kıbrıs Kralı olma hayali suya düşmüştü. Bununla da kalınmamış Kiklad Adaları Dükalığı da elinden alınmıştı. Nassi, Kıbrıs kralı olmak için kendini çok kaptırmıştı. Kıbrıs kralı olabilmek için yapmadığı kalmadı. Kıbrıs için padişaha birçok altın, sadrazam Sokullu Mehmet Paşa'ya adanın yıllık gelirinden pay vermeyi, Şeyhülislam Ebussuud Efendi'ye de Edirne'de yapılmakta olan Selimiye Camisi'nin inşaatı için yüklü bir miktarda para teklif etti. Kimseyi ikna edemedi. Kıbrıs'ta Yahudi devleti kurmak, ticaret merkezi yapmak istemişti fakat olmadı. Bundan dolayı Nassi'ye ilk siyonist de denir. Herkes Theodor Herzl'ı siyonizmin kurucusu büyütücüsü sanır, Yasef Nassi atlanır. Dahası da var. Nassi Filistin için de aynı emeller peşindeydi. Dikkat buyurun.

Yasef Nassi, tarihe "Tiberya Projesi" olarak geçen sürecin lideri olarak geçmiştir. Tiberya, günümüz İsrail'in kuzeyinde yer alan bir kent ve eski çağlardan günümüze kadar gelen bir coğrafi bölgedir. Yasef Nassi, Kanuni Sultan Süleyman döneminde Osmanlı sarayı ile yakın ilişkileri sonucun-

da Tiberya'da bir Yahudi yerleşim bölgesi kurma izni almıştır. Burada yerleşimin etrafını duvarla çevirerek güvenlikli bir alan oluşturmaya çalıştı. 1558-1560 arasında epey yüklü bir kira bedeli karşılığı Kudüs, Hebron ve Safed ile birlikte 4 kutsal kentten biri olan Tiberya civarındaki 8 köy Josef Nassi'nin yönetimine verilmiş. Sonraki yıllarda harabe hâlinde olan Tiberya'nın duvarları yenilendi, buraya göç edecek olanları ekonomik açıdan bağımsız kılmak için koyun besiciliği ve ipek böcekçiliği ile uğraşan bir vakıf kuruldu. Yasef Nassi bütün Yahudileri imtiyazını aldığı Tiberya'ya göçe çağırmasından dolayı Siyonizm'in öncüsü olarak görülebilir.

Peki, Nassi'nin sonu ne oldu?

Yasef Nassi, Sultan II. Selim'in vefatıyla gözden düşüp saraydaki itibarını kaybetmeye başladı. Nassi, 1579'da vefat etti. Sultan III. Murat, Sokullu'nun da etkisiyle olacak dul kalan eşi Reyna'ya çeyiz parasını bırakarak Nassi'nin tüm mal varlığına müsadere yoluyla el koydu. Reyna ise eşinin ölümünden sonra 1599 yılında kendisi vefat edene kadar dini kitap basımı işleri ile uğraştı. Nassi'den sonra Osmanlı sarayında Yahudi etkisi "Solomon Ben Eşkenazi" ve "Solomon ben Ayesh" gibi isimlerle devam etti. Yahudiler Osmanlı'da özellikle ekonomik hayatta önemli rol oynamışlardır. Çünkü bankacılığın gelişmediği bu yıllarda para naklinin zor olmasından dolayı İstanbul, Bursa, Şam, Halep gibi büyük ticaret merkezlerinde bir bankanın şubeleri gibi çalışan sistem kurmuşlardır. Nitekim bu Yahudi bankerler Osmanlı devlet görevlilerine paraları yetmediği zaman bazen faizli bazen faizsiz borçlar vermiştir. Para onlarda bulunuyordu. Devlet onlardan borç alıyordu. Böylece sarayda etkin olmuşlardır.[3]

Devlet, Yasef Nassi gibi Yahudi tacir ve bankerlerle sorun yaşamaya devam edecekti. Yasef Nassi ve diğer Yahudilerin özellikle Kıbrıs'ı istemeleri çok şaşırtıcıdır. Kıbrıs siyonistler için eskiden de şimdi de hep önemli olmuştur. Gelin bir kahve ve çay molası ile Siyonizmin Kıbrıs için yaptıklarını anlatıp sonra kaldığımız yerden devam edelim.

---

[3] Yasef Nassi için bkz: Erhan Afyoncu, Sahte Mesih, Yeditepe Yayınları, İstanbul 2013, s.59-69. Fırdevs Çetin, Seyyahlara Göre İstanbullu Gayrimüslimler, Yeditepe Yayınları, İstanbul 2012, s.338-342. Kadir Mısıroğlu, Osmanlı Tarihi, Sebil Yayınları, İstanbul 2014, s.342-347.

MOLA BİLGİSİ

Kıbrıs ve Siyonizm

Kıbrıs her zaman Yahudiler için önemli bir yer olmuştur çünkü Tevrat'ta geçen sınırlara Kıbrıs da dâhildir. Kıbrıs'a yönelik Yahudi ilgisinin ilk somut örneği, Osmanlı'nın Kıbrıs'ı fethi sırasında görülür. Az önceki sayfalarda da anlattığımız gibi o dönemde sarayda danışman olarak bulunan eğitimli bir Yahudi olan Yasef Nassi "Kıbrıs Kralı" olabilmek istemiştir. Bundaki amacı ise adanın bir Yahudi yerleşim merkezi hâline getirilmesidir. Yasef Nassi'den sonra adaya merak saran bir başka Yahudi, 19. yüzyılın sonlarında İngiltere Başbakanlığı koltuğuna oturan Benjamin Disraeli olur. Disraeli, çok sayıda Romanyalı Yahudi'nin Kıbrıs'a transfer edilmesini sağlar.

Ancak Kıbrıs'ın Yahudiler açısından taşıdığı önem, asıl olarak siyonist hareketin ada üzerindeki talepleriyle ortaya çıkar. Siyasi siyonizmin kurucusu Theodor Herzl, Kıbrıs ile ilgili düşüncelerini siyonist hareketin finansörlerinden Lord Rothschild'a Temmuz 1902'de şöyle dile getirir: "Kıbrıs'ı düzene sokmalıyız ve bir gün İsrail'in üzerine gitmeliyiz ve kuvvetle almalıyız. Kıbrıs'tan Müslümanlar gider, Rumlar iyi bir fiyata topraklarını satar, Atina'ya veya Girit'e göç eder. Filistin Yahudiler için çok küçük, bu nedenle Filistin'e yakın bir yer sağlamamız gerekiyor. Filistin'e Kıbrıs ve El Ariş de dâhil edilmelidir." Görüldüğü gibi Kıbrıs en başından siyonist emellere dâhildir. Bundan sonrası önemli...

Bu doğrultuda, Kıbrıs'taki Yahudi nüfusunu artırmak için çeşitli yöntemler denenir. 1897'de İngiliz Hükümeti'nin isteğiyle JCA (Yahudi Kolonileşme Birliği), İngiltere'den 33 Rus Yahudi ailesini 3 koloni kurarak Kıbrıs'a yerleştirir. 1900-1906 yılları arasında da siyonist önderlerden Warburg, Kıbrıs'ta Yahudi zirai yerleşimi ve

köyleri oluşturulması konularıyla yakından ilgilenir ve JCA'yı bu amacında destekler. Kıbrıs üzerinde o dönemdeki en kapsamlı, en ayrıntılı ve en ırkçı siyonist plan ise 1939'da yapıldı. Kıbrıs uzmanı, Dışişleri Eski Bakanı Şükrü Sina Gürel'in de ifade ettiğine göre, "Yahudi Sorununa Bir Çözüm" adını taşıyan bu plan, 11 Mart 1939'da üç Yahudi lider tarafından İngiltere Başbakanı Neville Chamberlain, Sömürgeler Bakanı Anthony Eden ve Amirallik 1. Lord'u Winston Churchill'e sunuldu. Gürel şöyle yazar:

"Bu plana göre Kıbrıs'taki Rum nüfusu boşaltılarak Selanik'in bir bölgesine yerleştirilecekti. Selanik'teki Yahudiler ise Kıbrıs'a aktarılacaktı. Böylece Kıbrıs'ta Yahudilere yer açılacak ve Selanikli Yahudiler, Kıbrıs'ta oluşacak yeni Yahudi topluluğunun çekirdeğini oluşturacaklardı. Tüm transfer giderleri Yahudi finansörler tarafından karşılanacaktı. Rumlar da Selanik'e transfer edilerek 'Megali İdea' fikri yerine getirilmiş oluyordu. Bu yolla Rumlar da memnun ediliyordu. 1939'dan başlayarak Kıbrıs'ta Yahudi göçü kanunlaştırıldı ve uygulamaya geçildi." Çoğu insanın bu plandan haberi bile yok. Yunan halkının bile...

2. Dünya Savaşı sonunda da Kıbrıs, Filistin'e Yahudi transferinde bir aracı işlevi gördü. İngiltere, Avrupa'dan Yahudiler'i zorla gemilere bindirerek Kıbrıs'taki toplama kamplarına yolladı. Toplam sayıları 1946'dan 1948'e kadar 51.500 kişiydi. İsrail kurulunca bunlar topluca İsrail'e göç ettirildiler. Avrupa'dan getirilip Kıbrıs'a yerleştirilen bu Yahudiler, burada düzenli gruplar hâlinde eğitilmeye başlandı. Çoğu, Araplarla savaşmak için kurulan silahlı siyonistlerin İsrail Devleti'ni oluşturmak için kurdukları Haganah adlı örgüte katıldı. İsrail kurulduktan sonra da Kıbrs, İsrail istihbarat servisi MOSSAD açısından çok önemli bir yer hâline geldi. Ronald Payne Israel's Most Secret Service (İsrail'in En Gizli Servisi) adlı kitabında şöyle yazıyor: "Hiç şüphesiz, MOSSAD ajanları Kıbrıs'ta çalışır hâldeydi. Bu ada, 2. Dünya Savaşı'nda istihbarat ve planlama konularında coğrafi bir merkez oluşturuyordu... Öbür

taraftan da Kıbrıs'ta istihbarat servisine haber sağlayan bir İsrail Büyükelçiliği vardı ki Arap dünyasına yakın yerdeki adayı dinleme merkezi olarak kullanıyordu." Anlayacağınız Kıbrıs siyonizmin merkez yerlerinden biri hâlindeydi.

21 Eylül 1986 tarihli Nokta Dergisi ise şöyle yazıyordu: Adada, ada halkından çok casus yaşıyor ve bunların çoğunluğu da MOSSAD ajanları. Kıbrıs, İsrail'in bölgedeki gözü ve kulağı niteliğindeki en önemli organı durumunda. MOSSAD'ın yüzlerce casusu adada faaliyet gösteriyor... Ayrıca İsrail, Kıbrıs'taki Larnaka ve Limasol limanları aracılığıyla Lübnan'daki adamlarına silah yardımında bulunuyor. Ribhi Halloum'un, "Belgelerle Filistin" adlı kitabında bildirdiğine göre, Güney Kıbrıs, MOSSAD'ın ana faaliyet alanlarından birini oluşturuyordu. 1972 ile 1988 arasında MOSSAD, Güney Kıbrıs'ta önemli cinayetler işlemişti. MOSSAD, Kıbrıs'ta çok sinsi ve şaşırtıcı bir yapılanma kurmuştu. Yasal bir şirket görünümündeydi. Okuyunca ne demek istediğimi anlayacaksınız.

Hürriyet Gazetesi'nin 16 Mart 1981 tarihli sayısındaki bir haber de ise şöyle yazıyordu: "Güney Kıbrıs'ı üs hâline getiren İsrail Gizli Servisi bazı üst düzey Rum liderlerinin de ortaklığı ile Lefkoşe'de bir şirket kurdu. Şirketin adı: Securities Services Ltd... Adresi ise Archbishop Makarios Caddesi No: 15, Lefkoşe. Ticaret Yasası hükümlerine göre kurulmuş yasal bir ticari şirket... Bu şirket güvenlik ihtiyacı içinde olanlara özel muhafızlar sağlıyordu. Bir Rum gazeteci ele geçirdiği belgelerle, bu şirketin gerçekte İsrail Gizli Servisi'nin bir kolu olduğunu açıklayıverdi. MOSSAD, Ortadoğu'ya yönelik tüm istihbaratı bu şirket yoluyla sağlıyordu. İşte burası çok sinsi bir oyun içeriyor. Bakın nasıl. MOSSAD ajanı Rum pazarlamacılar Arap ülkelerini dolaşıyorlar. Milyarder Arap liderlerine, hayatlarını korumak için çok iyi eğitilmiş muhafızların gerekliliği konusunda ikna edici sözler söylüyorlar. Milyarder Araplar, 'Ben kendi güvenliğimi kendim seçtiğim ya da kendi yetiştirdiğim muhafızlarla sağlarım' dedi mi, başka ikna yöntemlerini sahneliyorlar. Örneğin

suikast girişimi filan gibi... Amaç milyarderi öldürmek değil tabii. Çevresindeki muhafızların beş para etmediğini ona göstermek ve hayatının tehlikede olduğuna inandırmaktı. Ardından da çok yüksek ücretlerle korunmasını üstlenmekti. Sonrası kolay... Amerika, İngiliz, Fransız, Avusturyalı çok özel koşullarla eğitilmiş korumalar artık milyarder Arapların yakın çevresindeler. Bu korumaların uyrukları değişik ama aslında tümü İsrail, Yahudi asıllı. Dahası, İsrail Gizli Servisi'nin en yetenekli, en gözde ajanları... İşte, tüm bu oyunu Kıbrıs'ta kurulan o şirket aracılığı ile yürüttüler." Unutmayın; dünya üzerindeki şirketleri ve bağlantılarını tanımadan kurgulanan yeni dünya düzenini asla anlayamazsınız. Siyonizmin dünya hâkimiyetini ise hiç anlayamazsınız. Geçelim...

Kıbrıs Rum kesiminin pek çok açıdan İsrail için bir "koz" olduğunu göstermektedir. Bu nedenle de İsrail, çeşitli yöntemlerle Rumları desteklemiştir. Makarios döneminde kurulan "iyi ilişkiler", İsrailli 30 uzman gerilla eğitimcisinin Kıbrıs'ta ada Rumlarını gerilla savaşı konusunda eğitmesiyle gelişmiştir. İki taraf arasındaki ilişkiler hâlen devam etmektedir. Buna silahlandırma da dâhildir. 29 Şubat 1996 tarihli Milliyet Gazetesi'nde yer alan "İsrail savaş sanayi yetkilileri, Rum temsilciler Meclisi Savunma Komitesi üyeleriyle temas kurarak, İsrail'in silah deposunu kendilerine açabileceğini bildirdiler" şeklindeki haber, bunun bir işaretidir. Öte yandan ABD'de Kıbrıs sorununun "çözümü" için görev alan ve hemen her zaman Rumlardan yana tavır alan isimlerin ağırlıklı olarak Yahudi lobisine bağlı olmaları dikkat çekicidir. Kıbrıs özel sorumlusu olan ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Richard Haas, ABD'nin Kıbrıs Özel Koordinatörü Nelson Ledsky, Carter'in Kıbrıs konusundaki özel temsilcisi Clark Clifford, George Harris, CIA Ortadoğu Masası şefi Ellen Laipson ya da Richard Hoolbroke gibi söz konusu isimler İsrail yanlısı Amerikalı Yahudiler arasında ilk akla gelenlerdir.[4]

[4] Bu mola bilgisi için bkz: Hasan Yurtsever, İsrail ve Büyük Ortadoğu Projesi, Düşünce Yayınları, İstanbul 2004, s.91-100 arası.

Siyonizm, Kıbrıs'ın güney kısmı için de kuzey kısmı için de çok iyi örgütlenmiş çalışmalar yapmıştır ve hâlâ da yapmaktadır. Kıbrıs'ı da kuracakları Büyük İsrail topraklarına dâhil etmektedirler. Bu sebeple Amerika'daki Yahudi lobisi Kıbrıs'taki Türk ve Türk kültür, inancını yok edip zamanla Kıbrıs'a çökme derdinde. Son zamanda bunu ciddi şekilde hızlandırmışlardı. Özellikle bu kirli hedefleri için Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ndeki hainleri kullanmaktadırlar. Türkiye'nin ise Kıbrıs yönetimi için milli insanları desteklemesi Yahudi lobisi ve İsrail'i ciddi rahatsız etmiştir. Kıbrıs'ta kavga ettiğimiz asıl güç Yunan ve Rumlar değil; bizzat siyonistlerdir. Kıbrıs'taki kavga Türkiye'de devletteki milli dinamiklerle, Yahudi lobisinin kavgasıdır. Aynı şekilde sınırımızda çatıştığımız PKK-PYD değildir, siyonizim ve Yahudi lobisidir. Örgüt ve etnik unsurlara zoomlayarak bunu görmemizi engelliyorlar. Kaldırın kafanızı! Suriye'den sonra savaş veya işgal ile karıştırılacak iki bölgeden biri Türkiye'nin Güneydoğusu, diğeri Kıbrıs olacak. Siyonistler, Büyük İsrail için hızlandırılmış programlarını başlattılar. Adamlarda Güneydoğu ve Kıbrıs'a çökmenin taslak planı hazır bile. Yakın zamanda harekete geçmeleri muhtemel. Mola bilgimiz bitti. Şimdi kaldığımız yerden dikkatle okumaya devam...

Yeniçeri Ocağı ve Yahudi Bankerler

Yeniçeri Ocağı'nı mâli yönden kuşatıp orduya egemen olmaya başlayan Yahudi bankerler vardı. Yeniçeri Ocağı'nı kendi hâkimiyetleri için kullanmaya başladılar. İşte bu çok iyi bilinmeli. Bunu bilirseniz bugünü de iyi anlarsınız. Anlatalım...

19. yüzyılın başında Padişah 2. Mahmut, Yeniçeri Ocağı'nı kaldırıp yerine daha profesyonel, iyi eğitilmiş, ticari işlerden uzak, yaşamını kışlada sürdürecek iyi, disiplinli askerler ve ordu istiyordu ama 460 yıllık Yeniçeri Ocağı'nı kaldırmak o kadar kolay değildi.

Yeniçeri Ocağı zamanla salt askeri bir güç olmaktan çıkmıştı. Yeniçeriler son zamanda Yahudi bankerlerin ve sermayesinin kontrolü altına girmişti. Yeniçeri Ocağı Yahudi sermayesi ile ticari ilişkiler içindeydi. Dönemin önde gelen Yahudi sarrafları Yeşeya Aciman, Çelebi Behor Karmona, Yeheskel Gabay, Yeniçeri Ocağı sarrafıydı ve Yeniçeri ağaları ile kurdukları ortaklık sonucu saray üzerinde büyük etkiye sahiptiler. Özellikle Yahudi sermayesi Yeniçeri Ocağı'nın lağvedilmesini istemiyordu. Yahudi banker ve tacirlerin Yeniçeri Ocağı'nda bir yoldan daha etkili olmuşlardı. Ticari alanda Yahudilerin en etkin oldukları sahalardan biri de dokumacılık sektörüydü. Osmanlı ülkesinde dokumacılık alanında en önemli iki merkez konumundaki Safed ve Selanik'te faaliyet gösteren dokumacıların neredeyse tamamı Yahudiydi. Üçüncü bir merkez konumundaki İstanbul'da da Yahudi dokumacıların etkinliği rahatlıkla hissedilebiliyordu. Yahudiler bu sektördeki etkinliklerini siyasi alana da kaydırmışlardır. Zira yeniçerilere ait olan elbiselerin dokunması işini uzun zaman Selanik Yahudileri tekellerinde tutmuşlar ve bu iş için tahsis edilen Ocak Bezirganlığı vazifesi de yine Selanik Yahudilerinin uhdesinde bulunmuştur. Yahudiler bu yolla Yeniçerilerle kurdukları ilişkiyi duraklama ve gerileme döneminde daha da geliştirmişler ve bu sayede Yeniçerilerle kurdukları sağlam ilişkileri kullanarak önemli limanlarda vergi tahsildarlığı yapabilme ve tefecilik gibi işlerin yürütülmesi hakkını elde etmişlerdir.

Bununla birlikte Yahudi tüccarlar karşısında giderek güç kazanan Ermeni sermayesi Yeniçeri Ocağı'nın kaldırılmasını istiyordu; yani pi-

yasadaki Yahudi gücünü kırarak saray nezdinde güçlü olmak istiyordu. Ermeniler Osmanlı tebası içinde güçlü lobi oluşturmaya başladılar. Bu dönemde kuyumcu, tüccar, esnaf Ermeniler saraya yakınken, aynı işleri yapan Yahudilerse Yeniçeri Ocağı'na yakındı. Biri yönetime diğeri askeriyeye yakındı. Bu sebeple Ermeni bankerler Yeniçeri Ocağı'nın kaldırılıp yeni bir ordunun kurulmasını istiyorlardı. Yahudi bankerler ise buna şiddetle karşıydılar. Yeniçeri Ocağı'nı kullanarak saraya istedikleri baskıyı uyguluyorlardı. Dönelim Yeniçeri Ocağı'nın kaldırılmasına...

2. Mahmut önce Yahudi bankerlerle mücadele etmeliydi. Ermeni sarrafların desteğini alarak Yahudi bankerlere savaş açtı. 1826'da Yeniçeri Ocağı kaldırılırken Yeşeya Aciman ve Çelebi Bahor Karmona gibi büyük Yahudi tüccarlar öldürüldü. Yeniçeri Ocağı'nın arkasındaki mali güç yok edildi. Yaheskel Gabay Antalya'ya sürüldü. Yahudi cemaati pusturuldu ve ne yapacağını bilmiyordu çünkü asırlardır ilk kez ileri gelenleri öldürülüp sürülmüştü. Sonunda Yeniçeri Ocağı kaldırılınca Yahudi bankerler ve sermayeleri büyük darbe yedi. Buna karşılık Ermeni lobisi siyasi ve ekonomik gücünü artırmaya başladı.[5]

Gördüğünüz gibi Yahudiler Osmanlı'nın ordusu olan Yeniçeri Ocağı'nda bile hâkimiyet kurmuştu. Bu hâkimiyeti kendi çıkarları için kullanıyorlardı. Yahudiler kendi çıkarlarını korumak için Yeniçerileri padişaha karşı isyan ettiriyorlardı. Hatta Yeniçeriler padişah indirip öldürüyordu. Tüm bu işlerin arkasında Yahudi bankerler ve sermayesi vardı. 2. Mahmut Yeniçeri Ocağı'nı kapatmak için 18 yıl bekledi. Taşları yerine iyi koydu. Sağlam hazırlık yaptı ve düğmeye basıp kapattı. Bazen doğru işi doğru zamanda yapmazsan bitirirler, yok ederler. 2. Mahmut sabırla bekledi, ilmik ilmik hazırlandı.

Yahudiler Osmanlı'da Kökleşti...

Yasef Nassi gibi Yahudiler yüz verilince Osmanlı'da büyük banker olacaklardı. Bir yandan ticaret ve ekonomiyi kalkındırdıkları söylense

---

5 Soner Yalçın, Beyaz Türklerin Büyük Sırrı, Kırmızıkedi Yayınları, İstanbul 2004, s.130-131. Muammer Yılmaz, Reformcu Sultan 2. Mahmut, Sells Yayınları, İstanbul 2012, s.174-188. Önder Kaya, Tanzimat'tan Lozan'a Azınlıklar, Yeditepe Yayınları, İstanbul 2005, s.60.

de ekonomiyi ve devleti içeriden teslim almaya çalışıyorlardı. Hatta ilk matba işini de Yahudiler kurmuş bu alana egemen olmaya çalışmışlardı. İstanbul'da, daha doğrusu Osmanlı İmparatorluğu'nda ilk matba 1493 yılında Safarad Yahudileri Davir ve Samuel Nahmias tarafından kuruldu. İlk bastıkları eserlerden biri de Tevrat idi.

Özellikle İspanya'dan göçen Sefarat Yahudileri harp teknoloji silahlarında Osmanlı Devleti'ne olumlu katkılarda bulunmuşlardır. İspanya deniz kıyısında olduğu, sürekli denizlerde savaşıldığı ve keşifler için okyanuslara açıldıkları için Yahudiler orada savaş ve denizcilik bilgisine sahip oldular. Harp sanatı alanında önde gelen Yahudi ustaları da Osmanlı ülkesine göç edenler arasındaydılar. Bu Yahudiler Osmanlı donanmasının, harp tekniklerinin ve silahlarının güçlendirilmesinde faydalı olacaklardı. Nitekim 15. yüzyıl sonlarında İstanbul'a gelen bir İspanyol seyyah şu ifadelere yer vermektedir; "Konstantinopolis'te, Katolik Kral Ferdinand'ın İspanya'dan sürülmelerini emrettiği kimselerin soyundan gelme pek çok kimse var. Keşke Tanrı buraya geleceklerine, bunların denizde boğulmalarını sağlasaydı çünkü pirinçten dökme top ve tüfek mekanizmaları hakkında bildikleri her şeyi düşmanlarımıza öğretmişler." Burada düşmanlarımız dediği Osmanlı'dır.

Ticaret ve para ile ilgili her türlü işle meşgul olan Yahudi erkeklerinin dışında, Osmanlı sarayı nezdinde etki ve nüfuz sahibi Yahudi kadınları da vardı. Bunlardan biri de Portekiz göçmeni bir Yahudi kadın olan Ester Kira idi. Harem çevreleriyle görüşür, saray kadınlarına ziynet eşyası, kumaşlar ve süs eşyası getirirdi. Harem çevreleriyle kurduğu ilişkiler sayesinde devlet işlerinde de rol oynadı. Ester Kira 3. Murat döneminde sarayla ilişkilerini geliştirdi ve padişahın gözdesi Safiye Sultan'ın yakın arkadaşı oldu. Onun isteği ile Venedik ile saray arasında çıkan sorunları çözmek için arabuluculuk yaptı. Hatta Fransız hükümdarı 2. François'in annesi Catherine de Medici'nin Eflak ile ilgili sorununu çözdü. Ester Kira saraydaki ilişkileri ile yakınlarına imtiyazlar ve menfaatler sağladığı gibi oğluna da İstanbul gümrüğünün yönetimi verildi. Yaptığı aracılık işleri ve sahip olduğu vergi muafiyeti ile büyük bir servet elde etti. 1553'te İstanbul'a yerleşen Ester Kira artık çok zengin

ve Osmanlı'nın ekonomisine etki edecek biri olmuştu. Saraydaki nüfuzunu kötüye kullanan bu kadın, saray görevlilerine rüşvet dağıtmak gibi kötü bir şöhrete sahipti. İstanbul gümrüğünün iltizamını elde eden Ester Kira, gümrük iltizamı karşılığında hazineye ayarı bozuk akçeler ödemiştir. O sırada Osmanlı ekonomisinde durgunluk oluştu. 3. Murat döneminde Yahudilerin oyunu ile akçe bozulmuş, kıymeti düşürülmüş, develüasyon yapılmış, esnaf ve asker arasında hoşnutsuzluk oluşmuştu. Tüm bunları organize eden Yahudi bir kadın olan Ester Kira öldürüldü. Bu tip Yahudi kadınlar zamanla rütbeli kişilerle çok yakın ilişki içine giriyordu. Bu sayede hem devlete sızıyor hem de devletin önemli adımları hakkında bilgiler alıp bir yerlere veriyorlardı; yani Yahudi kadınlar da rahat durmuyordu.

Hele Osmanlı'da bir Yahudi aile vardı ki onu herkesin bilmesi gerekir: **Kamondo Ailesi.** Bu Yahudi aile Osmanlı'da çok derinleşip devletin ekonomisine ciddi etki eder hâle gelmişti. Ailenin lideri Abraham Salomon Kamondo idi. Muazzam servetinden dolayı "Doğu'nun Rotschild'i" diye anılan bu Yahudi banker Osmanlı'da derin Yahudilerdendi. Siyonist faaliyetlere yardım edecekti. Yahudi Kamondo ailesi 1492'de İspanya'da Yahudilere katliam yapılmaya başlanınca İtalya'ya göç ettiler. Daha sonra ailesi İstanbul'a geldi. Abraham Solomon Kamondo 1781'de İstanbul'da doğdu. Her Yahudi gibi genç yaşlarda ticaret ve para ile ilgilenmeye başladı. Kısa zamanda meşhur Galata bankerlerinden olacaktı. Abraham Salomon ve ağabeyi İzak 1815 yılında benkerliğe başladılar. Kurdukları "İzak Kamondo ve Şürekâsı" uluslararası çapta faaliyet gösteren itibarlı bir finans kuruluşuydu. Aynı zamanda 1864'te Osmanlı'da 2 milyon sterlin sermayeli bir banka kurdu. Adı "Osmanlı İmparatorluğu Şirketi Umumiyesi." Bu banka Abraham Salomon Kamondo'ya kaldı. Başarıyla yönettiği, gitgide gelişen bankanın Viyana Borsası, Paris, Londra çevreleri ve bankalarıyla ilişkisi vardı. Kamondo'nun bankası, Baron Maurice de Hirsch gibi ünlü zenginlerin İstanbul Şubesi oldu. Baron Hirsch, Avrupa'nın en etkili bankerlerinden biriydi. Hatta ileride anlatacağımız üzere Osmanlı'yı dolandıracaktı. Kamondo'dan devam edelim.

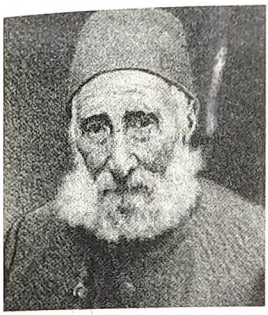

Abraham Salomon Kamondo.

Ailenin uluslararası ilişkileri nedeniyle, Yahudi liderler İstanbul'a geldiklerinde Kamondolar tarafından misafir ediliyordu. Abraham Salomon Kamondo ailesinin geldiği İtalya'yı da unutmuyordu. İtalya'daki hayır kuruluşlarına da büyük miktarda yardımda bulunuyordu. Bu sebeple Sardinya Kralı Victor Emanuel kendisine "Kont" unvanı vermişti. Venedik Avusturya kontrolündeyken de onlardan "Ritter" unvanı alacaktı. Bağları çok derindi. Bir kolu Avrupa'ya bir kolu da Osmanlı sarayına uzanıyordu. Kont Kamondo'nun Osmanlı İmparatorluğu'nda sıradışı bir kariyeri vardı. Sultan Abdülmecit, Sultan Abdülaziz, Osmanlı sadrazamları ve bakanları üzerinde önemli etkileri oldu. Osmanlı Bankası kurulmadan önce Osmanlı hükûmetinin bankerliğini yaptı. Mesela Kırım Savaşı'nda Osmanlı'nın savaş masraflarının büyük kısmını Kamondo ailesi karşıladı. Karşılığında elbette bir şeyler alıyordu. Yahudi bir banker asla karşılıksız bir şey yapmaz. Başlangıç tarihi konusunda değişik kaynaklarda farklı yorumlarda bulunulsa da Abraham Kamondo'nun Osmanlı İmparatorluğu'nda gayrimenkul edinme izni alan ilk yabancı uyruklu kişi olduğu biliniyor. Osmanlı Devleti'ne yaptığı büyük hizmetlerden dolayı Nişan-ı İftihar ve Mecidiye nişanlarıyla onurlandırılan Abraham Salomon Kamondo, Avusturya İmparatoru Franz Joseph'in düğünü dolayısıyla İstanbul Avusturya kolonisini temsilen Viyana'ya giden heyete başkanlık etti ve İmparator tarafından kendisine Şövalye unvanı verildi.

Kamondo aynı zamanda yabancılara toprak satışını yasaklayan kanunların kaldırılmasını sağladı. Parası ile kimi bürokratları da satın aldığı bilinir. Yenilik ve reform yanlısı biriydi. Yahudilerin de böyle yetişmesini istiyordu. Mesela gelenekçi olan Hahambaşı Jacob Avigdor'u 1863'te görevden aldırarak yerine yenilik yanlısı "Yakir Astrük Geron'un" Hahambaşı vekilliğine atanmasını sağladı. 32 yıl boyunca Osmanlı hükûmetindeki Yahudi memurları eğitti. Tanzimat döneminde görev alan üç önemli sadrazama bankerlik ve mali müşavirlik yapmıştır:

Tanzimat Fermanını ilan ettiren Mustafa Reşit Paşa, Mehmet Emin Ali Paşa, Keçecizade Mehmet Fuat Paşa.

Abraham Kamondo, kent yönetimi reformu için 1855'de kurulan İntizam-ı Şehir Komisyonu'nun üyeleri arasında da yer aldı. Bu çalışmalar doğrultusunda Galata-Pera pilot bölge olarak seçildi, sokaklar ışıklandırılıp modern han ve binalar inşa edildi. Kamondo, İstanbul'da ilk belediyenin kuruluşunda rol aldığı gibi, 1851'de Marmara ve Boğaziçi'nde vapur seferleri düzenleyan Şirket-i Hayriye, 1869'da Dersaadet Tramvay Şirketi gibi kentsel altyapı yatırımlarının kurucuları arasında da yer alıyordu. Çok etkili bir Yahudi bankermiş değil mi? Bitmedi.

Kamondo'nun Karaköy'de iş yerleri vardı. Kamondoların ayrıca Büyükada ve Çamlıca'da konakları vardı. İstanbul'un önemli yerlerinde mülkleri vardı. Ailenin göz kamaştırıcı varlığı Türk diline "zenginleşmiş" anlamında "kamontalaşmış" sözünün girmesine neden oldu. Galata'nın zengin ünlü bankerlerinden olmuştu. Galata bankerlerinin Osmanlı Devleti'ni tehdit etmeyeni azdır. Askeriye, ekonomi ve hukuka kadar birçok alanda etkili oldular. Hatta Galata bankerleri için "gizli iktidar" denir. O kadar etkiliydiler. Salomon Kamondo, Osmanlı Devleti'nin dağılıp, parçalanıp yıkılmasında etkili oldu. Kamondo Avrupa'yla sürekli teması olduğundan, Fransız ihtilalinden sonra Avrupa'da meydana gelen değişiklikleri ve kültürel aydınlanma sürecini izliyordu. Bu gelişmeleri İstanbul'a da getirmek istedi. Tanzimat Fermanı reformlarından da güç alan Kamondo, Hasköy Piri Paşa'da Türkçe, Fransızca, İbranice ve Talmud'un okutulduğu okulu destekledi ve Batılı tarzda bir eğitim merkezi haline getirmek için çaba harcadı. 1854'te Osmanlı Yahudilerinin dini temel almayan ilk Yahudi okulu olan Kamondo Enstitüsü'nün kurulmasını sağladı. İleride anlatacağımız ve şaşkınlıkla okuyacağınız en etkili ve tehlikeli Yahudi okullarından olan Alliance İsraelite Uni-

Abraham Salomon ve Nissim Kamondo

verselle Okulu (AIU)'nun Osmanlı coğrafyasında kurulmasını maddi yönden destekledi. Siyonist faaliyetlere maddi manevi destek verdi.

19. yüzyılın sonunda saray dış borçlanmaya ağırlık verince yerli finans kuruluşları göz ardı edilmeye başlandı. Kamondo kardeşler, bankanın dışa açılması gerektiğine kanaat getirir ve Paris'e yerleşmeye karar verir. Merkez ise yine Galata'da kalır.

Abraham Salomon Kamondo, Paris'e yerleştikten bir yıl sonra 30 Mart 1873'te özel malikânesinde öldü. 92 yaşında Paris'te ölen Kamondo, İstanbul'a gömülmeyi vasiyet ettiğinden görkemli bir törenle Hasköy Mezarlığı'nda önceden inşaa ettirdiği anıt mezarda toprağa verildi. Borsa ve finans kuruluşlarının işlerini tatil ettiği, Galata ve Haliç esnafının dükkanlarını kapattığı o gün cenazeyi biri piyade diğeri bahriyeli olmak üzere iki müfreze takip ediyor, saray bandosu cenaze marşını çalıyor, Osmanlı devlet ricali, diplomatlar dini misyon temsilcileri ve İstanbul Yahudi cemaatinden büyük bir kalabalık cenaze arabasının peşinden yürüyordu. Osmanlı hükûmeti, onun adına anma töreni düzenledi. Aile üyeleri kaldığı yerden görevini devam ettirdi. Peki, sonra Kamodo ailesine ne oldu dersiniz?

Abraham Salomon Kamondo'nun torunu olan Nissim Kamondo Fransız uyruğuna geçti. Pilot olarak katıldığı I. Dünya Savaşı'nda hayatını kaybetti. Kız kardeşi Beatrice ise, kocası ve çocuklarıyla birlikte Nazi toplama kamplarında öldürüldü. 19. yüzyıla nam salan bu aileden geriye kimse kalmadı. Fransa'nın toplumsal hayatında da iz bırakan ailenin devlete kalan Paris'teki konakları Nissim De Kamondo adıyla müze haline getirildi. Orsay Müzesi'nde ailenin bağışladığı sanat eserleri Kamondo Koleksiyonu adıyla sergileniyor. İstanbul'daysa Kamondo adı sadece bir merdivende kaldı. Osmanlı'da ilk mülk edinme hakkına sahip olan Kamondo ailesinin Çamlıca'dan Yeniköy'e, Boyacıköy'den Galata'ya kadar İstanbul'un birçok semtinde edindiği mülklerine ne mi oldu? Bu sorunun yanıtını 500. Yıl Vakfı Türk Musevileri Müzesi Başkanı Silvyo Ovadyo verdi: "Ailenin hiçbir ferdi hayatta kalmadığı için bildiğim kadarıyla o mülkler devlete kalmıştır." Şimdi o mülklerin kimisi otel, kimisi rezidans, kimisi askerlik şubesi, kimisi bir parça taş... Kimisinin

ise izi bile yok. Bir de Galata semtinde kendi adına yaptırdığı meşhur Kamondo Merdivenleri var. Abraham Salomon Kamondo'nun anıt mezarı bakımsız bir şekilde E-5, D-100 karayolunun kenarında bulunuyor.

Değerli okuyucu; dün ve bugünkü isimleri, kurumları ve yaptıkları faaliyetleri bilmezseniz Derin İsrail'i asla anlayamazsınız. Perdenin önünde duran bazı isimler vardır; bunlar etkilidir fakat aslında küçük isimlerdir. Perdenin arkasında ise asıl organizatörler vardır: Baronlar, bankerler, derin ve eğitimli planlayıcılar...

İspanya ve diğer Avrupa ülkelerinden göç eden Yahudiler beraberlerinde kendi kültürlerini ve sanatlarını da getirmiş, Osmanlı ülkesinde de bunları sergileyerek eğlence hayatında önemli rol oynamışlardır. İspanyol Yahudileri göç ederken beraberlerinde tiyatroyu da getirmişlerdir. Büyük kent merkezlerinde tiyatro esasen uzun bir süre Yahudilerin tekelinde kaldı. Bunlar pek çok oyuncu eğittiler. Daha sonra sinemanın Osmanlı'ya girip yayılmasında da rol alacaklardı. Yahudiler Rumlar ve Ermenilerle beraber sinema ve tiyatro işini yürütüp egemen oldular. 17. yüzyılda İstanbul'da bulunan oyuncu kollarından en önemli üç tanesi Yahudi idi. Bu topluluklar genelde Avrupa'da uğradıkları zulüm ve işkenceyi hicv edici oyunlar oynar ve halkı güldürürlerdi. Bazen bir kadının kafasına pis bir işkembe geçirirler, bazen de eşeğe ters bindirilmiş bir Yahudinin ölüme götürülüşünü hicv ederlerdi. İspanya Yahudileri "moresko" denilen yerel danslarının yanı sıra kılıç ve kama ile yapılan "mattesina" dansını da Osmanlı ülkesine getirerek sevdirmişlerdir. Tüm bu özellikleri ile Yahudiler, Osmanlı ülkesindeki eğlence sektörünün de en önemli simaları olmuşlar ve bu işi bir meslek hâline getirmişlerdir. Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonra bile hem Yahudiler hem de gizli Yahudi olan Sabetayistler sinema işine egemen olacaktı.[6]

[6] Sinema izleme aracı Sinematografın Osmanlı Devleti'nde halka açık ilk gösterimi ise 16 Ocak 1897'de, Romanya uyruklu bir Polonya Yahudisi olan "Sigmund Weinberg" tarafından Galatasaray'daki Sponeck Birahanesi'nde yapılmıştır. Halka tanıtan ilk kişi Romanya uyruklu bir Polonya Yahudisi olan Sigmund Weinberg'tir. Sonraki yıllarda Mısır, Irak, Halep, Şam, Beyrut ve Manastır gibi diğer Osmanlı şehirlerinde sinemalar açılmıştır. İlk filmleri üretenler ve sinemaları işletenlerin tamamı gayrimüslimlerdi. İlk başlarda müstehcen filmlerin de sinemalarda gösterilmesi halkın tepkisine sebep olmuştur. Şikâyet edilen filmler Osmanlı resmi makamlarınca yasaklanmıştır. 1916 yılında bir Nizamname

Yahudilerin Osmanlı sarayı ile en yakın ilgisi sadece bunlar değildi. Sağlık konusunda da saraya hâkimlerdi. Saray hekimliği görevini ellerinde, hattâ tekellerinde bulunduruyorlardı. Padişahın hekimleri genellikle Yahudiydi. Osmanlı sarayında görev yapan Yahudi hekimlerden ilk karşımıza çıkanlardan biri de Gaetalı Maestro Jacop'dur. 2.Murad döneminden itibaren sarayda hekim olarak görev yapan, Maestro Jacop Müslüman olduktan sonra Yakup Paşa adıyla tanınmıştır. Fatih Sultan Mehmed döneminde de sarayda hizmete devam etmiştir. Kimi tarihçilerin ispatladığı üzere Yakup Paşa, Fatih'i sefer sırasında zehirleyip öldürmüştür. Hemen ardından askerler Yakup Paşa'yı yakalayıp idam ederler. 1500 senelerinde İstanbul'da hekimbaşı, Ammon adlı bir Yahudi idi ve hekimlik konusundaki becerileri ile meşhurdu. Padişahın sağlığıyla ilgilenmek görevini üstlenmiş olan saray hekimlerinin tümü Yahudidir ve hergün sarayda boy gösterirlerdi. 1450 civarında İspanya'da doğan Josef Hamon, önce 2. Beyazıt sonra da Yavuz Sultan Selim'in saltanat dönemlerinde 25 yıl boyunca hekimbaşıydı. Her iki padişahın çıktığı her sefere katıldı. Ölünce yerini oğlu Moşe Hamon alıyor. Moşe Hamon, Kanuni Sultan Süleyman'ın Yahudi başhekimi idi.

Osmanlı tarihi boyunca pek çok Yahudi, askeri hekim olarak görev yaptı. İçlerinden paşalığa kadar yükselenlerin sayısı hiç de az değildi. Tıp eğitiminden sonra bahriyeye giren, Osmanlı-Rus savaşında görev yapan, donanmada sağlık müfettişi olan Marko Galimidi, yurtdışında göz eğitimi aldıktan sonra Abdülhamid'in gözleri hasta olan oğlunu iyileştirip paşa ünvanı alan 1851 doğumlu Eliyas Cohen ve İzak Molho gibi Yahudiler... Bir Yahudi doktor daha var.

Avramino dö Kastro, ruh ve sinir hastalıkları ihtisası yaptı. Üsküdar Toptaşı Sinir Hastalıkları Hastanesi'nin yönetiminde çalıştıktan sonra

yayınlanmıştır. Buna göre, müstehcen ve şiddet içeren filmlerle Osmanlı azınlıklarından herhangi birini aşağılayan filmler yasaklanmıştır. Türkiye'de ilk ve büyük film şirketi "İpek Film" İpekçi ailesine aittl. Ailenin relsi İhsan İpekçi Selanik'te ipek tlcaretiyle uğraştığı için soyadları İpekçi idi. Bu ailenin Sabetayist olduğunu bilmeyen yoktur. İlk güzellik yarışmalarından birl de İpekçi ailesinin sahip olduğu İpek Film tarafından yapıldı. Nesli Batı'ya özendirip kültürsüzleştiren filmlerin yapılmasını sağladılar. Aileden İsmail Cem İpekçi, Dış İşleri Bakanı olmuştu.

Şişli'deki Fransız La Paix Hastanesi'nin müdürü oldu. Birinci sınıf Mecidiye Nişanı ile ödüllendirilen Kastro, Balat'ta Yahudiler tarafından kurulan Or Ahayim Hastanasi'nde görev aldı. Bir doktor daha var saraya yakın. 1855-1907 yılları arasında yaşayan Jak Mandil, akciğerlerinden ağır hasta olan Naime Sultan'ı tedavi etti. Bunlar gibi Osmanlı'nın tüm dönemlerinde saraydaki hekimlerin çoğu Yahudilerden oluşmaktaydı. İlginç bir tane daha vardır. Hem Osmanlı hem Türkiye kurulduktan sonra da görev yapmıştır.

Marmara adasında doğduğu için Marmaralı olarak da bilinen Samuel Abravaya, Haydarpaşa'da Darul Fünun Tıp Mektebi'ni bitirdi ve 6 yıl İstanbul belediyesinde hekim olarak çalıştı. Parist'te de eğitim alıp tıp konusunda kitaplar yazdı. Sultan Abdülhamid'in etkisiz hâle getirilip indirildiği 2. Meşrutiyet'ten sonra Meclis-i Ali-i Sıhhi üyeliğine atanıp 15 yıl görev yaptı. 1. Dünya Savaşı'nda da hekim olarak çalışan Abravaya, Yahudilerin kurduğu Balat Or Ahayim Hastanesi'ne de 40 yıl hizmet verdi. 1935-1943 yılları arasında 2 dönem milletvekilliği yapan Abravaya, Atatürk'ü tedavi eden müşavir hekimler arasında yer alıyordu. Abravaya aynı zamanda Atatürk'ün ölüm raporunu yazan doktorlardan biridir.[7]

Avrupa'da Yahudilere Baskının Kalkması

19. yüzyılda ilginç bir şekilde Avrupa ve ABD'de Yahudilere olan baskı kaldırılmaya başlandı. Yavaş yavaş lanetli sınıf olmaktan çıkmaya başladılar. Yahudiler de dini siyonizmden politik siyonizme dönmeye başladı. Yahudilere ilk vatandaşlık ve özgürlük veren ülke ABD oldu. Yahudilerin kolonilere göç etmesini yasaklayan kanunlar etkisiz hâle getirildi. Böylece ABD'de Yahudi nüfusu artmaya başladı. Ticareti geliştirdiler. Mesela 1888'de New York'taki 241 konfeksiyoncudan 234'ü Yahudi idi. 1800'li yıllarda Amerika'daki Yahudi nüfusu yaklaşık olarak 250.000 idi. 1881-1914 yılları arasında yaklaşık 2 milyon Doğu Avrupa

7 Bu başlık için bkz: Okşan Svastics, Yahudilerin İstanbul'u, İstanbul 2011, Boyut Yayınları, 108, 172-177 arası. Önder Kaya, Tanzimat'tan Lozan'a Azınlıklar, Yeditepe Yayınları, İstanbul 2005, s.59-64 arası. Melike Çapan, E5'in Orta Yerinde Unutulmuş Bir Osmanlı Bankeri: Kamondo, 9 Şubat 2020, İndependent Türkçe.

Yahudisi Amerika'ya göç etti. 200 bini İngiltere'ye göç etti. 40 bin Yahudi Güney Afrika'ya, 115 bini Arjantin'e, 100 bini Kanada'ya göç etti yerleşti.

ABD Yahudi bankerlerin baskı ve desteği ile Yahudilere özgürlük verince yine Yahudi bankerlerin de desteği ile modern Yahudi okulları kurumları kuruldu. Yahudi çocuklar hızla eğitilip devlette, ticaret ve finansta kritik yerlere getirilmeliydi. Yahudilerin meseleleri hakkında hükümette lobi faaliyetinde bulunmak için "Amerikan Yahudi Komitesini" kurdular. Amerika'da Yahudi düşmanlığı ile mücadele etmek için "Anti-Defamation League"yi kurdular. İlerleyen zamanlarda daha büyük ve etkili kurumlar kurup ABD iç ve dış siyasetini tamamen ele geçireceklerdi.

1800'lerde Avrupa'da da Yahudilere bakış açısı değişti. Purusyalı bir hükümet görevlisi Wilhelm Dohm 1871 tarihinde yazdığı "Die Bürgerliche Verbesserung der Juden" adlı kitabında Yahudilere ekonomik ve sosyal hayatta konulan sınırlama kaldırılıp statülerinin düzeltilmesi devlete daha faydalı hâle gelebileceklerini ileri sürdü. Tarım, zanaat, ekonomide ülkeyi kalkındırabileceklerini söyledi. Dohm'un bu kitabı 1782'de Fransızcaya çevrilmiş ve aydınlarca ilgiyle karşılanmıştı. Ve yazılanlar devlet tarafından dikkate alınacaktı. Fransa'da Yahudilerin nasıl daha iyi vatandaş olabilecekleri tartışılmaya başlandı. Yahudilerin yaşam şartlarını düzeltmek için harekete geçildi.

Fransız İhtilalinden sonra hızla haklarını kazanacaklardı. Napolyon tarafından Yahudiler için 1808'de kurulan "idare meclisi" sistemi ile Yahudiler hızla tarım, zanaat ve ekonomi alanına girmeye teşvik edildi. "Faydalı yurttaşa" dönüştürülmeye başlandı. Yahudiler her alanda geliştiriliyordu.

Geleneksel Yahudi eğitimini yetersiz bulan devlet Yahudiler için eğitim alanında yeni açılımlar yapmış modern Yahudi okullarını kurmaya başlamışlardır. 1818'de Metz'de modern Yahudi okulu kuruldu.1821'e gelindiğinde sayıları 12'yi buldu. 1825 yılında da "Ecole de Travail" adıyla bir de çıraklık okulu kurulmuştu. 1827 yılında modern bir ha-

ham okulu kuruldu. Adı "Ecole Rabbinique" idi. 1830'larda 1. Napolyon döneminde din adamları devletten maaş almaya da başlamıştı. Yahudilerin mahkemede hakları korumaya alındı.

Yahudiler özgür kalınca hızla basın hayatına girdiler. 1840 yılında Fransa'da "Archives İsraelites" gazetesini çıkardılar. Fransa ile bütünleşen Fransa Yahudileri, dış politikada da Fransızlara paralel bir düzlemde hareket etmeye başlamışlardı. 1854'te Paris'teki Merkez İdare Meclisi "Doğu Yahudilerinin uygarlaştırılması görevini" almıştı. Bunun için hazırlıklara başlayan İdare Meclisi, Rothschildların sekreteri olan Albert Cohn'u doğuya göndermişti. Osmanlı Devleti'ndeki şartlar hakkında bir rapor hazırlamak göreviyle bölgeye gelen Albert Cohn, bu sırada Rothschild'ın parasıyla İskenderiye'de iki okul, Kudüs'te bir hastane ile kızlara yönelik bir okul ile erkekler için bir meslek okulu da açmıştı. Ayrıca Albert Cohn, İzmir ve İstanbul'da da birer okul kurmuştu. Ancak Cohn'ın İzmir'de açtığı okul kısa süre içinde kapanmıştı.

Aynı şekilde İngiltere'de de aynı tarihlerde Yahudilerin özgürlükleri genişletilip hakları verildi. Artık hayatın her alanında etkili şekilde yer almaya başladılar. Yahudiler, İngiliz meclisine seçilmek için de mücadele etmişler ve Antony Rothschild 1846 yılında Baron unvanını alarak Lordlar Kamarası'na girmişti. Lionel Rothschild, Yahudi olması dolayısıyla tepkilerle karşılaşsa da 1847 yılında İngiliz Avam Kamarası'na milletvekili olarak seçilmişti. Aynı özgürlük ve etkinliğe tüm Avrupa ülkelerinde kavuşmaya başladılar. İlerleyen yıllarda Fransa, İngiltere, Almanya gibi ülkelerin siyasi iktisadi hayatına egemen olacaklardı. Rothschildların etkinliği Avrupa'yı kuşatacaktı. Gelin şimdi çayınızı tazeleyin de bir mola bilgisi ile Yahudilerin ve özellikle Rothschild'ın Fransa'da ne kadar etkin olduğunu güncel bir örnekle anlatalım.

MOLA BİLGİSİ

Macron, Fransa ve Yahudi Bankerler

Sinema yıldızlarına benzeyen 39 yaşında bir maliyeci düşünün, hiç politik deneyimi yok ve daha önce hiçbir politik görevi olmadı. Hiçbir politik partinin üyesi olmadı. İktidar partisi Sosyalist Parti'deki 3 senelik üyeliği daha çok sembolikti, zira görevi yüzünden üyeydi ve bu üyelik süresince ne aidat ödedi ne de parti toplantılarına katıldı. Peki, bir anda nasıl yükselmişti? Fransa Cumhurbaşkanı Macron'u hepiniz bilirsiniz. Ya Macron'un Rothschild bağlantısını? Macron'un bağlantılı olduğu isimleri bilmezseniz Macron'u da Fransa'yı da anlayamazsınız. Anlatalım...

Emanuel Macron

Macron 2017 yılında 39 yaşında %66 oy alarak Fransa Cumhurbaşkanı oldu. Okuduğu okul, çalıştığı kurumlar, patronlarının bağlantıları, eşinin bağlantıları çok açık ve ürpertici derinliktedir ve Macron'u iktidara taşıyan güç ve isimlerin bağlantıları daha da ilginç. Macron'u anlamak için en başından beri onu destekleyip

büyüten Rothschild hanedanının Fransa'daki adamı "Jacques Attali" iyi tanımalı. Bu adam Yahudi asıllıdır. Neredeyse tüm Fransa Cumhurbaşkanlarının danışmanı olmuştur ve Macron'un da oldu. Macronu yükselten kişidir. Bu adamı tanımadan Macron'u anlayamazsınız. Jacques Attali, 2007 yılında Macron'u "Ekonomiyi Teşvik Komisyonu'na" sokmuştu. Böylece Macron 29 yaşında devlet işine sokulmuş oldu. Attali, Macron'u çok sevdi ve onu arkadaşı Rothschild sülalesinin Fransa'daki en etkin lideri ünlü banker David de Rothschild'ın sağ kolu ve en yakını olarak bilinen "François Henrot'ya" önerdi. Böylece Rothchild ailesinin bankası olan "Rothschild & Cie Banka" üst düzey çalışanlardan biri oldu. Macron bu bankada bir süre çalıştı. Kendini eğitmesi sağlandı. Garip bir şekilde yönlendirilip eğitiliyordu. Bir şeye hazırlanıyordu. Devam...

Rothschild Bankası'nda büyük başarılara imza attı. Çocuk maması ve yiyeceği olan Nestle ve ilaç şirketi Pfizer'de Rothschild hanedanlığının kontrolünü artırdı. Bankanın egemenliğini büyüttü. Banka aracılığı ile Rothschild ailesini büyüttü. Rothschild ailesine hizmeti tamamladı. Pişirilip olgunlaşmıştı. Yeni göreve hazır hâle gelmişti. Hocası Yahudi Jacques Attali ona yeni bir görev verdi. Önceki Fransa Cumhurbaşkanı Holland'a Macron'u önerdi. Macron daha sonra Cumhurbaşkanının genel sekreteri ve ekonomi bakanı olacaktı. Macron, Attali'nin kontrolünde ileriye taşınıyordu. Macron, Rothschild hanedanının isteklerini yerine getirecekti. Bunun için hazırlanmıştı zaten. Jacques Attali önemliydi. Attali sırasıyla 1981'de Cumhurbaşkanı olan François Mitterand, Sarkozy, Holland ve Macron'un en önemli danışmanı oldu. Devletin politikasını Rothschild ailesi adına o yönlendiriyordu. Jacques Attali Cumhurbaşkanlarının yanından hiç ayrılmıyordu. Buna herkes şaşırıyordu. Fransa'da Cumhurbaşkanlarını yöneten adam olarak tanınıyordu. Nicolas Sarkozy Cumhurbaşkanı olunca onun da resmi ve gayriresmi danışmanı Attali olacaktı. Sarkozy'nin göreve getireceği adamları Attali belirliyordu. Macron da o dönemde

Attali tarafından devlet işlerine sokulmaya başlar. Attali'nin Cumhurbaşkanlarının yanında bulunması ilgi çekiyordu.

Jacques Attali

François Hollande Cumhurbaşkanı olunca Attali onun da danışmanı olur. Garip değil mi? Bu Cumhurbaşkanlarının önünü açan da Attali'dir. Anlattığımız gibi Attali, Holland döneminde Macron'u Holland'a önerip Ekonomi Bakanı yapar. Macron artık Ekonomi Bakanı olmuştur. Yavaş yavaş yükseltilmiştir. Hazır hâle getirilmiştir. Jacques Attali'nin siyonist düşünceleri vardı. Yaptığı konuşmada "Kudüs, yeni dünya düzeninin başkentidir" demişti. Zaten kendisi Yahudiydi ve siyonist düşüncelerini hiç gizlemiyordu. Dedim ya Fransa'yı asıl yöneten adam olarak biliniyordu. Rothschild ve Yahudi lobileri ile bağlantısı da gizli değil apaçıktı. Attali, daha 20. yüzyılın ikinci yarısının başlarında küreselci görüşler öne süren bir yazardı. Mesela; şöyle bir ütopyası vardı: "Kanlı savaşlar sonucu tüm ulusların ve devletlerin ortadan kalkması ve kurtulan insanlığın tek dünya devleti yönetimi altında birleşmesi." Rothschild'ın adamı olur da hiç küreselci fikirleri olmaz mı? Anlatacağım. Devam...

Jaques Attali her yıl Fransa'daki Yahudi organizasyonlarının çatı kuruluşu olan "CRIF" tarafından gizli kapılar ardında düzenlenen "CRIF" yemeklerine katılıyordu. Toplantı gizli değil. Fransa siyasetine bu toplantıda yön veriliyor. Macron da CRIF toplantılarına katılanlardan. Toplantılarda konuşma da yapmıştır. Her şey net ve açıktı. CRIF bilinmeden Fransa cumhurbaşkanlarının politikaları pek anlaşılmaz. Jacques Attali'nin ikiz kardeşi Bernard Attali ise 1988-1993 yılları arasında Air France CEO'su olarak görev yaptı. Fransa havayolları yani. Son zamanda Bank of America'nın kıdemli danışmanı olarak görev yapıyordu. Rothschild, hava yoluna

kadar Fransa'nın her yerini kuşatmıştı. Siyaset, ekonomi, hukuk, askeriye, finans ve politika Rothschild'ın adamlarının elindeydi. Rothschild hanedanı Fransa politikasında çok etkin. Örneğin Baron David Rothschild'ın kuzeni Eduard'un Sarkozy ve eşi Cecilia ile yakın ilişkileri var. Sarkozy Cumhurbaşkanı olunca "Rothschild & Cie" çalışını François Pérol'u başkanlık genel sekreteri görevine getirdi. Bu bankada çalışanlar Cumhurbaşkanın en yakınlarına yerleştiriliyordu. Tıpkı Macron gibi. Macron Cumhurbaşkanı bile olmuştu. Anlayacağınız Rothschild hanedanı ile Fransa Cumhurbaşkanlarının bağlantısı hep oldu. Cumhurbaşkanı olan Charles de Gaulle'den Georges Pompidou'ya, Edouard Balladur'dan Nicolas Sarkozy'ye kadar... Rothschild Bankası'nın bir başka elemanı Nicolas Bazire, başbakan Pierre Beregovoy dönemimde onun yardımcısıydı. Dedim ya Fransa yöneticilerinin etrafı bu banka çalışanları tarafından dolduruluyordu. Sarkozy 2007 yılında iktidara gelir gelmez Attali'yi yeni kurulan "Fransız Kalkınmasını Teşvik Komisyonu"nun başına getirdi. Daha sonraları komisyon "Attali Komisyonu" adıyla anılacaktı. Şimdi dikkat.

Macron'un eşi Brigitte

Geldik en önemli yere. Macron'un eşi "Brigitte" kendisinden 24 yaş büyüktür. Evlenirken Macron 29, Brigitte 53 yaşındaydı. Brigitte Cizvitler'e ait bir lisede öğretmenlik yapmıştır. Aynı lisede öğrencilerinden biri de Macron'du. Macron da Cizvit lisesinde okudu. Daha sonra kocasından boşanan hocası Brigitte ile evleniyor. Bu evlilik normal bir evlilik mi sizce? Değil. Hem de hiç! Brigitte'in ilk kocası Louis Auziere bir bankerdi. Eski kocasından 3 çocuğu vardı. Gariptir ki Brigitte'in ailesinin ve eski eşinin Rothschildlarla yakın ilişkileri vardı. Brigitte'nin ailesinin "Macarons d'Amiens" adlı Rothschild desteğiyle

kurulan çikolota fabrikası vardı. Ailesi, eski kocası ve kendinin Rothschild ailesi ile bağlantısı vardı. Fark ettiniz mi? Macron'un hayatına giren her şeyde her yol Rothschild'a çıkıyor.

Rothschild'ın gölge adamı "Jacques Attali" 2014 yılında bir televizyon programında Macron için "Cumhurbaşkanı kumaşı taşıyor, lider özelliği var" dedi. Tarih 2017'yi gösterdiğinde Macron Cumhurbaşkanı seçildi. Attali'nin dediği oldu. Rothschild bankasından cumhurbaşkanlığına uzanan bir yol. Macron deniz, kara para işinde Rothschild hanedanlığına uyuyor. Macron'un akıl hocası Attali'ye göre dünyayı yönetmek Akdeniz'i yönetmekten geçiyor. Bunu sürekli dile getiriyor. Macron da Akdeniz'de büyük bir kavga başlattı. Macron'un Akdeniz politikasını Rothschild yönetiyor yani. Rothschild Akdeniz'in altına büyük bir teknoloji ağı kuruyor. Kablolu ağlardan, denizaltı dinleme, ulaşım, iletişim teknolojisine kadar.

Rothschild tüm Akdeniz ve Ortadoğu'ya hâkim olmak için Libya, Suriye, Irak gibi birçok ülkeyi bölüp etkisiz hâle getirdi. BAE, Suud, Mısır ve Sudan'ı da İsrail ile anlaştırarak etkisizleştirdi, iğdiş etti. Akdeniz ve Afrika'da olmak isteyen Türkiye'yi de Yunanistan ile engelliyor. Bir yandan da virüs ile dünyanın yeni dizaynını oluşturuyorlar. Rothschild, Macron aracılığıyla Türkiye'yi Afrika ve Akdeniz'den uzak durması için tehdit etti.

Durun bir dakika!

Diyeceksiniz ki bu Rothschildlar Fransa'ya bu kadar nasıl hâkim oldu? Her şey baba Rothschild'ın 1800'lerde 5 oğlunu 5 büyük Avrupa ülkesine göndermesi ile başladı. Hepsine gittiği ülkeyi ele geçirme emrini verdi. Oğullarından Jakop Rothschild'ı da 1800'lerde Fransa'ya gönderdi. Fransa'ya gelip Rothschild hanedanlığının Fransa'daki kolunu büyütmeye başladı. Fransa'yı ele geçirdi. Bugün Fransa'daki Rothschild & Cie adındaki bankanın temellerini Jakop Rothschild attı. Büyük bir banker ve tefeci oldu.

Attali "Yahudiler, Para, Dünya" adlı bir kitap da yazdı. Yahudi ve para ilişkisini iyi anlatıyor. O kitapta diyor ki "Zamanın birçok dilinde Yahudileşmek, faiz almak anlamına gelir... Tefeci Yahudi'dir, Yahudi tefecidir." Doğruyu söylemiş.

İşte Macron ve Fransa'nın Yahudi bağlantıları böyle. Afrika, Ortadoğu ve Akdeniz'de izlediğimiz şey Rothschild ailesinin tüm bu bölgeleri yeniden dizayn etme çalışmasıdır. Tüm pürüz çıkaran ülkeler ve liderleri terbiye ediliyor. Garip bir durum vardı. Macron'un iktidarının başlangıcıyla birlikte ise Attali oldukça dikkat çekici bir kitap yayımlamış, söz konusu kitabın çevirisi Türkiye'de de basılmıştır: Denizin Tarihi. Attali eserinde denizin iktidar açısından temel bir unsur olduğunu, geçmişte olduğu gibi gelecekte de en büyük süper güçlerin denizde ve deniz sayesinde zuhur edeceğini yazıyor. Attali'nin 2017 çıkışlı Denizin Tarihi başlıklı kitabı günümüz Macron hükûmetinin deniz siyasetinde içselleştirdiği prensiplere ve bir ölçüde Doğu Akdeniz'de yaratıp tırmandırdığı gerilimin sebeplerine ışık tutuyor. Attali sayesinde, Fransa yönetimi Doğu Akdeniz'de Yunanistan'ı maşa belleyip Türkiye'yi Akdeniz'de tehdit etti. Fransa yönetimi Türkiye'nin "Mavi Vatan" doktrinine savaş ilan etmiştir. Fransa özelinde ise Attali, Fransa'nın söz dinlenir bir deniz gücü olmak için şu çıkarımı yapıyor: "Denizi stratejik bir öncelik hâline getirmediği takdirde, Fransa'nın ileride anakaraya bağlı olmayan bütün toprakları savunmaktan vazgeçmek zorunda kalabilir."

İşte Macron'un ve Fransa'nın hikâyesi bu. Şimdi çayınızı kahvenizi tazeleyin de kaldığımız yerden devam edelim.[8]

---

[8] İnderpendet Türkçe, Sinan Baykent, 10 Eylül 2020. Aydınlık, Dr.Fuad Hallilov, 7 Mayıs 2017.

DERİN YAHUDİLERİN OKULU: Alliance Israelite Universelle

Yahudilerin Fransa merkezli kurup Osmanlı coğrafyasına yaydıkları Alliance okullarını bilmezseniz Derin İsrail'i anlayamazsınız. Unutmayın, emperyalizmin ilk ve en güçlü aşaması ve faaliyeti her zaman okullar olmuştur. Gerek Yahudiler olsun, gerek Batı ülkelerinin emperyalizmi olsun, emperyal faaliyetlerindeki büyük başarıyı okullar sayesinde yapmışlardır. İşte Yahudilerin kurduğu Alliance okulu da bunlardan biri. Faydalandığım kaynakları konunun sonunda vereceğim. Şimdi anlatalım.

Tarihler 17 Mayıs 1860'ı gösterirken 17 Yahudi Paris'te Charles Netter'in evinde toplanmıştı. Bunlar idealist doktor, eğitimci, gazeteci, avukat, iş adamı Yahudilerdi. Tüm dünya Yahudilerini aynı düşünce etrafında toplayabilmek için kapsamlı bir örgütün kurulmasına karar vermişlerdi. Örgütlenmenin adı Alliance İsraelite Universelle (AIU) olarak seçildi. "Evrensel Yahudi Birliği" demek. Amaç olarak "Dünyanın her yerinde Yahudilere karşı duyulan kin ve öfkeyi kaldırıp Yahudileri eğitmek" olarak açıklandı. Dünya Yahudilerini eğiterek tek amaç etrafında toplayacaktı. Osmanlı coğrafyası ilk hedefleriydi. Alliance teşkilatının kurulması için 6 kişi görevlendirildi. Bu kişiler arasında İsrail'in kuruluşunda büyük rol oynayan ve bir hahamın oğlu olan Charles Netter, avukat Narcisse Levon, Adolphe Cremieux, Isidore Cahen, Fransa'da din ve

devlet işlerinin birbirinden ayrılmasını ateşli şekilde savunan Eugene Manuel, Portekiz Yahudilerinden haham Aristide Astruc ve Jules Carvallo vardı. Adolphe Cremieux 1863 yılında teşkilatın başkanı seçildi. Alliance okulları her yerde mantar gibi bitecekti.

Adolphe Cremieux

AIU'nun Başkanı Adolphe Cremieux 1863 yılında İstanbul'u ziyareti sırasında Alliance'nin İstanbul Komitesi, Abraham de Kamando başkanlığında kurulmuş ve başkan yardımcılığına Jacques de Castro, sekreterliğine Emmanuel Veneziani, saymanlığına Daniel Fernandez getirildi. Alliance Okulları Başkanı Yahudi Adolph Cremieux aynı zamanda Fransa'da bir devlet adamıydı. Hatta 1848 Devrimci Hükümette Adalet Bakanlığı yapmıştı. Osmanlı coğrafyasının farklı yerlerinde Alliance okullarının açılmasına aracılık ediyor, zengin Yahudi bankerlerden para akışı sağlıyordu. Alliance örgütlenmesi hızla yayılıyordu. Alliance İsraelite'nin baş kurucularından olan Adolphe Cremieux, teşkilâtın kuruluş yılı olan 1860'ta dünya Yahudileri'ne hitaben yayınladığı bildiride şöyle diyordu:

"Kurmak istediğimiz birlik, Fransız, İngiliz, İrlanda veya Alman birliği değil, fakat Beynelmilel Yahudi Birliği olacaktır. Hiç bir suretle bir Yahudi, bir Hristyanın veya bir Müslümanın arkadaşı olmayacaktır. Eski zamanlardan beri düşmanca hareket eden diğer milletler arasında dağıtılmış olarak yaşıyoruz. Evvelâ var olmak ve değişmez bir şekilde Yahudi kalmak istiyoruz. Bizim bağlı olduğumuz babalarımızın dinidir ve bundan başka hiçbir bağlılık tanımıyoruz. Davamız büyük ve mukaddestir. Bütün dünyaya atılmış Yahudi ağı hâli hazırda büyüyor ve genişliyor, nihayet mukaddes kitaplarımızın önemli kehanetleri yerine gelecektir. Kudüs'te İsrail'in, yegâne kutsalının bayrağı en uzak yerlerine kadar çekilecektir. Bütün fırsatlardan istifade edelim, kudretimiz muazzamdır. Bu kudretimizi davamıza kullanmayı öğrenelim. Neden korkuyorsunuz? Dünyanın bütün zenginlikleri ve hazinelerinin İsrail'in oğullarına ait olacağı zamanlar uzak değildir."

Amaçlarını açık ve net olarak belirtmişti. Peki, Alliance okulları ile ne yaptılar ve nasıl örgütlendiler? Gelin bu şaşırtıcı teşkilatı ve okulları anlatalım. Alliance okulları İstanbul ve Osmanlı coğrafyasında güçleniyordu. Bu okulu açmak yeterli değildi. Faaliyeti için para lazımdı. İstanbul Hahambaşı da Alliance okullarına mali yardımda bulunuyordu. Alliance okulları başlarda sadece Yahudi öğrencileri eğitti fakat daha sonra Yahudi olmayanları da almaya başladı. Müslüman olarak bilinen birçok kişi de bu okullara alındı. Amaç siyonist politikalara karşı çıkmayan Müslüman yetiştirmekti. Bunlar ileride devlet yöneticisi olacak ve siyonist emellere ılımlı bakacaklardı. Bunlardan Osmanlı ve Türkiye'de de olacaktı. Bazı isimleri anlatacağız.

Alliance okulları bir yandan Yahudi eğitimi ve bilimsel dersler verirken bir yandan da yenileme adıyla Batılı yaşam tarzını yaymayı kendilerine görev edinmişlerdi. Bu okullarda eğitim gören diğer gençler kendi değerlerinden hızla uzaklaşıyordu. Alliance okulları değişim ve dönüşümün aracı olacaktı. Alliance okulları karanlık odakların derin, sinsi ve zekice bir projesiydi. Okula Yahudi bankerler para yağdıracaktı. İsimlerini vereceğim. Okudukça Alliance'nin ne kadar sinsi ve derinlikli bir proje olduğunu daha iyi anlayacaksınız. Merkezi Paris'te bulunan Alliance teşkilatlanması genel kurul tarafından seçilen 30 üyeli merkezi bir komite tarafından yönetiliyordu. Bu komitenin altında ise bölgesel ve yerel komiteler vardı. Merkezi komite, bölgesel ve yerel komitelerden aldığı bilgileri derleyip analiz ettikten sonra genel kurula raporluyordu. Kuruldan çıkan kararlar doğrultusunda nerede ne kadar okul açılacağı, nasıl bir politika izleneceği belirleniyordu. Alliance teşkilatının tüzüğüne göre merkez komitesinin üçte ikisi Paris'te ikamet etmek zorundaydı. Okullarda görev yapan müdürlerin Paris'teki merkezden atanma zorunluluğu vardı. O sıralar Paris neredeyse herşeyin merkeziydi. Paris, Osmanlı'yı yıkmak için hazırlanan derin odakların organize olduğu yerdi. Paris aynı zamanda Osmanlı aydınlarının ve bazı Türklerin kullanılmak için devşirildiği yerdi. Alliance teşkilatından devam...

Yıllık 6 frank aidat ödeyen herkes Alliance örgütlenmesine üye olabiliyordu. Kuruluşundan bir yıl sonra 850 olan üye sayısı, 1885'e geldi-

ğinde 30 bine çıkmıştı. Faaliyet gösterdiği alan tüm dünya idi. En çok Osmanlı Devleti'nde yapılanıp okul açtı. Osmanlı'nın bütün vilayetlerine okul açmaya başladı. Eğitim aracılığı ile değişim dönüşüm yapan Alliance okullarının en büyük finansörü ise para baronlarından **"Maurice de Hirsch"** ve meşhur **"Rothschild"** ailesiydi. Baron Hirsch başta 1 milyon frang bağışladı. 1874 yılına geldiğinde ise okullara bağışladığı para 10 milyon frangı bulmuştu. Günümüzde Rothschild'ı neredeyse sokaktaki çocuklar bile tanırken Baron Hirsch az bilinir. **Baron Hirsch** ciddi bir para imparatorluğu kurmuştu. Almanya doğumlu Macar Yahudisi olan koyu bir siyonistti. Baron Hirsch 1869 yılında aldığı "Doğu Demiryolu İmtiyazının" yanı sıra, şeker ve bakır sektöründeki faaliyetleriyle de Osmanlı coğrafyasında iş yapan firmaların başında geliyordu. Osmanlı Devleti'nden aldığı ihalelerle büyük sahtekârlıklar yaptı. Türkiye üzerinden kazandığı paralarla zenginliğine zenginlik katacaktı; tabii devleti dolandırarak yapacaktı bunu.

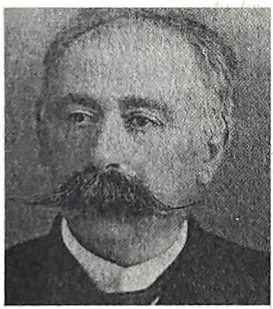

Baron Maurice de Hirsch

1874'te demiryolu hatlarını kontrol etmek üzere kurulan komisyonun raporuna göre; tüneller, köprüler ve yollar yapmak için yolu lüzumsuz ve kilometrelerce uzattığı, birbirine uzak yapılan istasyonlarda binaların komik denecek kadar küçük yapıldığı tespit edildi. İstenildiği gibi yapmayıp devleti dolandırıp milyonları cebine atmıştı. Osmanlı'dan haksız yere birçok para alıp dolandırmıştı. Dolandırdığı paralarla ne yapacaktı? Alliance okullarını finanse edecek, 1890 yılında "Yahudi Kolonizasyon Derneğini" kurarak Anadolu'da Yahudiler için geniş topraklar satın almayı bile planlamıştı. Baron Hirsch, Osmanlı'da iş yaptığı süre içerisinde Ortadoğu'yu yakından tanıma fırsatı bulmuştu. 1890 yılında Londra'da 50 milyon frank sermayeli "Yahudi Kolonizasyon Örgütünü" kurmuştu. Yine aynı yıl New York'ta Yahudi göçmenlere yardım amaçlı bir örgüt kurarak 12 milyon Frank bağışta bulunmuştu. İşte Alliance Israelite Universelle'yi finanse eden adamlardan biri olan Yahudi Baron Hirsch böyle biriydi. Bu insanları bilmeden Derin İsrail'i ve Siyonizmi

anlamanız zor. Demiryolu kralı olarak da bilinen Baron Hirsch'in karısı Clara da Alliance okullarına yüz binlerce Franklık yardımda bulunmuştu. Baron Hirsch, dolandırıcılıktan Osmanlı ile davalık olmuştu. Bu da yetmezmiş gibi Filistin'de Yahudilerin yaşayacağı bir devlet istiyordu.

Osmanlı Devleti'nin mali sıkıntı sebebiyle paraya ihtiyacı olduğu bir dönemde, fırsatı değerlendirmek isteyen Hirsch, ortaya çok cüretkâr bir proje atmıştı. 1891 yılında Osmanlı Devleti ile Baron Hirsch arasında Rumeli demiryollarının yapımından kaynaklanan bir takım sorunlar hâlâ devam ediyordu ve bu konuda davalar açılmıştı. Bu aşamada Osmanlı Devleti, Osmanlı Bankası Müdürü Sir Edgar Vensan'ı Baron Hirsch'le görüşmeler yapmakla görevlendirdi. İşte Anadolu'da bir Yahudi vatan kurulması yönündeki planlar bu görüşmeler sırasında ortaya atıldı. Baron Hirsch, devletin mâli sıkışıklığından istifade ile teklifi kabul ettireceğini düşünerek Edgar Vensan'a; dindaşlarının Rusya'da zalimce baskılara uğramakta olduklarını, buradan göçmek zorunda kalan Musevilerin meseleleriyle uğraşmak ve bunlar için başka memleketlerde yeni bir vatan aramanın kendisi için bir vazife olduğunu ifade ederek, Anadolu'da hazineye ait Osmanlı topraklarını satın almak ve Rusya'dan göçen Musevileri oralara yerleştirmek arzusunda olduğunu belirtti. Özellikle Filistin'i de istiyordu. Cürete bak! Bu teklifin manası Anadolu'da bir Yahudi devletinin temellerinin atılmasıydı fakat bu plan Osmanlı Devleti tarafından kabul edilmedi. Baron Hirsch bu tasavvurunu hayata geçirmek üzere farklı yollardan sürekli girişimde bulunacaktı fakat Osmanlı Devleti izin vermeyecekti. İşte Alliance okullarını finanse eden Yahudilerden biri olan Baron Hirsch böyle bir adamdı. Gelin şimdi okulun hayrete düşüren etkisinden bahsedelim.

Alliance okulları Osmanlı'da ilk 1862'de Fas'ta açılmıştı. Daha sonra bütün Osmanlı coğrafyasını Ahtapot gibi saracaktı. Osmanlı coğrafyasında 1862'de açılmaya başlayan Alliance okullarında "bir milyondan" fazla kişi eğitim görecekti. Dediğimiz gibi daha sonradan Müslüman öğrencileri de almaya başlayacak, istedikleri kıvamda kafalayacaklardı. Kafalananlar ileride yeni bir dünya kurulduğunda çok faydalı olacaklardı. Alliance İsrailite Universelle teşkilatı Osmanlı coğrafyasında

açtığı okullarda çalışan öğretmenlerin, önceleri erkek olmalarına özen gösteriyordu ancak 1872 yılına geldiğinde teşkilat kadınların da aktif rol almasına karar vermişti. Fransız Yahudilerinden seçilen bayan öğretmenler Kuzey Afrika ve Ortadoğu'nun köy ve kasabalarında "gönüllü öğretmen" olarak hizmet vermeye başlamıştı. Kadın öğretmenlerin kısa sürede göstermiş olduğu başarılar sebebiyle diğer bayan öğrencileri de hemen mezun edip taşraya göndermişti. Batı tarzda giyinmeye büyük önem gösteren Alliance'li bayan öğretmenler aynı zamanda Batı kültürünü de eğitim verdikleri bölgelere taşımış oluyorlardı. Böylece örnek kadın diye Batılı giyinen kadına özendiriliyordu. Osmanlı'da Batı tipi modern aile yapısı oluşturulmuştu. Bayan öğretmenler Batının kültür ajanları olmuştu. Bu bayan öğretmenler İstanbul, Edirne, Çanakkale, Manastır, Halep, Sam, Beyrut, Aden ve Selanik gibi Osmanlının önemli şehirlerinde görev yapıyorlardı. Bayan öğretmenler sadece öğretmenlik yapmıyor, bu okullardan mezun olan ve "şakird" denen öğrencilerin istihdam işleriyle de uğraşıyorlardı. Yahudi nüfusu tespit edilip eğitilip bulundukları yerde devlet veya başka kurumlarda görevlendirileceği yerler belirleniyordu. Adım adım sessiz sessiz gidiyorlardı.

Alliance okulları özellikle Osmanlı coğrafyasındaki Yahudiler ile ilgileniyordu. Başka ülkelerde de durumu kötü olan Yahudiler vardı ama özellikle Osmanlı coğrafyasını tercih etmesi derin bir proje olduğunun kesin kanıtıydı. Anadolu, Balkanlar ve Ortadoğu'ya büyük önem vermişti. Öyle ki Alliance okulu Osmanlı'da bulunan her bir Yahudi cemaatine birer okul kurma görevi vermişti. Eğitim faaliyetlerinden memnun olan Yahudiler de bu talimatı memnuniyetle yerine getirip maddi manevi katkı sağlıyorlardı. Balkanlar ve özellikle de Selanik Alliance'nin en çok yayıldığı alandı; önemli merkeziydi. Selanik nüfusunun yarısı Yahudi idi. Alliance teşkilatı 1870 ile 1885 arasında Balkanlarda 20 okul açtı. 1912 yılına geldiğinde Balkanlarda Alliance okulu sayısı 71'i erkek, 44'ü kız okulu olmak üzere 115'e ulaşmıştı. İsrail'in kurulmasına yardım edecek, yeni kurulan Türkiye'nin şekillendirilmesine yardım edecek bazı kişiler de bu okullarda eğitilecekti. Simdi geldik en önemli yerlerden birine. Alliance okullarının en sinsi faaliyetine...

Alliance teşkilatının Osmanlı coğrafyasında açtığı en onemli okul 1870 yılında kurulan "Filistin Tarım Okulu" idi. Bu okul doğrudan Filistin topraklarında kurulmuş ve bugünkü İsrail devletinin temellerini atmıştı. Alliance teşkilatının kurucularından Charles Netter, Filistin'de kuru bir toprak yolunu satın alarak "Mikhev İsrail Tarım Okulunu" açmıştı. Aslında Filistin'de Yahudilere toprak satmak yasaktı ancak teşkilat bunun da çaresini bulmuştu. Islahat Fermanı yabancılara Osmanlı toprakları üzerinde mülk edinme hakkı veriyordu. Filistin'de kurulan "Mikveh İsrail Tarım Okulu'nun" kuruluş amacı ise sözde bölgede yasayan halklar için tarımsal faaliyetleri geliştirmek ve tarımla uğraşan genç nesiller yetiştirmekti. Okul bir tavuk kümesi, inek ahırı, üzüm bağları ve şarap üretim yerleri olan küçük bir çiftlik içerisinde kurulmuştu. Etrafı ise yeşil bitki örtüsü ile çevriliydi fakat okulun asıl amacı; Filistin'e yerleşecek Yahudi kolonilerinin alt yapısını oluşturmak için toprak edinme ve Avrupa'dan gelecek Yahudilere yer açmanın ilk basamağı idi. Alliance teşkilatı kurumun en tecrübeli ve siyonizmi benimseyen elemanlarını "Mikveh Tarım Okulu'nda" istihdam ediyordu. Okul büyüyor ve sınırları giderek genişliyordu. Zaten amaç buydu. Göçmen Yahudiler misafir kılığı altında bu okullara yerleştiriliyordu. Nüfus yavaş yavaş arttıkça küçük savunma birlikleri oluşturmaya başladılar. Tarım için kurulan okul askeri savunma hizmeti veren üs hâline gelmişti. Öyle ki Mikveh Tarım Okulu'nda görev yapan öğretmenler ve öğrenciler, daha sonra Filistin'e göç eden Yahudi yerleşimcilerini korumak için kurulan "Haganah" (savunma) adındaki Yahudi örgüt ve istihbarat yapılanmasının omurgasını oluşturmuştu ve bu örgütlenmenin ilk elemanı olacaklardı.

Eğitim şemsiyesi altında vaat edilmiş toprakların etrafını kuşatan Alliance teşkilatı Osmanlı'nın merkezi dışında kalan yerleri de kuşatmıştı. Fas'ta 1912'de 14 okulu vardı. 5.500 öğrencisi vardır. 1939'a gelindiğinde Fas'taki okul sayısı 45, öğrenci sayısı 16 bine ulaşmıştı. Daha sonra sistemli ve hızlı çalışma sonucunda Fas'ta 28 bin öğrenciye ulaştılar. Yahudi kültürü ve Batı değerlerinin aşılandığı bu okullarda eğitim görenler daha sonra devlette önemli kademelere gelecekti. Alliance okullarının kurulusunun 150. yıldönümü nedeniyle İstanbul'da açılan sergiyi ziyaret eden Türkiye Yahudileri Cemaati eski dönem başkanı Silvyo Ovadya bu durumu söyle ifade edecekti: "Birkaç yıl önce Fas'i ziyaret ettim. Osmanlı İmparatorlu-

ğu'ndaki Alliance okullarından mezun olan çok sayıda Müslüman kişilerle karşılaştım. Bu kişiler bana o ülkede çeşitli görevler aldıklarını belirterek şahsımda Alliance okullarına teşekkürlerini sunuyorlardı."

Tunus da teşkilatın hedefindeydi. Burada 1878'de başlayan okul kurma çalışmaları 1960'a kadar devam etti. O dönem 5 bin Tunuslu öğrenci mezun oldu. Irak bölgesinde Bağdat'a 1865'te girdi. 1947'de 10 okulu bulmuştu. 6 binden fazla öğrenci mezun olmuştu. İran'da da okul açmışlardı. İran da Yahudi Cemaati ilkokulu Tahran'da 1898'de açtı. Bu bölgedeki çalışmalarını 1960'a kadar devam ettiren Alliance teşkilatı 15 okuldan 6 binden fazla özel öğrenci mezun etti. Allinace okulları 1914'te 183 okulda 43.000 öğrenci yetiştirmekteydi. Farklı ülkelerde farklı şekilde teşkilatlanıyordu. 1947-48 Arap- İsrail savaşından sonra Arapların bu okullara bakışı değişti. Teşkilat da artık görevini tamamlamıştı. 1960'ta Arap ülkelerini birer birer terk etmeye başladı. Irak, Suriye, Mısır, Fas, Tunus'u birer birer terk etti. Eğitip yerleştirdiği adamlar kaldı. Onlar devletlerin eğitimden ekonomiye kadar kültür ve değerine uymayan düzeni kurup yasaları çıkardılar. Türkiye de buna dâhil.

Zengin Yahudiler "Franko" olarak adlandırılıyordu. Bunlar Alliance okullarını paraya boğuyordu. Osmanlı ülkesinde yaşıyorlardı ve dev servetleri vardı. Bunlardan bazıları Camondo, Allatini, Fernandez, Modiano, Morpurgo idi. En önemlisi de Tanzimat Fermanı'nı ilan ettiren Mustafa Reşit Paşa'nın bankerliğini yapan "Abraham Solomon Kamondo" idi. Alliance teşkilatı yapılan uluslararası antlaşma ve konferanslara hep bir heyetle katıldı. Alliance buz dağının görünen yüzüydü. Karanlık dev bir yapının sadece bir koluydu. Alliance bu yapının en büyük sivil toplum örgütüydü. Daha önce de değimiz gibi Osmanlı Coğrafyası asıl hedefti. Selanik büyük merkezlerinden biri hâline gelecekti. Selanik'te kurulan Alliance okullarının finansmanını ise herkesin bildiği Yahudi bir banker yapacaktı: Dr. Moise Allatini. Tanıdınız mı? Sultan Abdülhamid tahttan indirilince Selanik'e götürülüp hapsedildiği köşkün sahibi... Köşkün adı Alatini Köşkü. Selanik'teki Alliance okulları hızla Ege'ye sıçrayacaktı. Turgutlu, Bergama, Aydın, Milas, Çanakkale, Bursa, Manisa, Tekirdağ, Kırklareli ve Çorlu'da kuruldu. Sultan Abdülhamid iktidara geldikten sonra Alliance okullarının faaliyetlerinden şüphelenip takibe aldırdı. Sıkı şekilde denetlemeye başladı. Sultan Abdülha-

mid'in kurduğu istihbarat teşkilatı Alliance okullarını ve memurlarını sıkı şekilde takip etmeye başlayınca öğretmenler takip ve denetimden bunalıp Fransa'daki merkeze bu durumu şikâyet ettiler. Ayrıca Türk çocuklarının da bu okullarına kaydolması beyinlerinin bunalması Abdülhamid'i daha da şüphelendirdi. Abdülhamid yayınladığı "İrade-i Saniye" ile Müslüman çocukların gayrimüslim okullarına gitmesini yasaklamıştı. Yasak sonrası Müslüman öğrenciler bu okuldan ayrılmak zorunda kaldı.

Ayrıca Sultan Abdülhamid Alliance teşkilatının para trafiğini sevmemişti, şüphelendi çünkü para trafiği Paris'teki merkez üzerinden yürüyordu. Abdülhamid müdahale ederek Türkiye'deki Alliance okullarına yapılan yardımların İstanbul'daki Yahudi cemaati üzerinden yürütülmesini istedi. Bu yaptıklarından sonra Abdülhamid siyonist teşkilatın hedefi hâline gelecekti. Abdülhamid 'in indirilmesine katkı sağlayacaklardı. Abdülhamid Hahambaşılığa siyonist emelleri olmayan Moşe Levi'yi getirmişti. Abdülhamid 'i indiren İttihat Terakki ise onu görevden alıp Hahambaşılığa Alliance'de eğitim gören Haim Nahum'u getirecekti. Haim Nahum ise Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasında önemli rol oynayanlardandı. Lozan'a giden heyet içinde o da vardı. Haim Nahum'u özellikle anlatacağım. Saşkınlık veren bir Yahudiydi.

Alliance teşkilatı ve görevlileri siyonist emellerimiz yok dese de bu yalandı çünkü İttihat ve Terakki içinde Filistin'de Yahudi devleti kurulmasına karşı olan büyük grup vardı. Bu endişeyi gidermek için "Siyonizme karşıymış gibi" göründüler. Hâlbuki bu okuldan mezun olanların çoğu İsrail'in kurulması için temel atma faaliyetinde bulunacaktı. Mezunların bazıları Emanuel Carasso, Nissim Russo, David Elnekave, Sami Hochberg bunlardan sadece bir kaçı. Hele Sami Hochberg Alliance teşkilatının ve derin siyonizmin önemli elemanlarındandı. İbranice gazete olan "Hamevaser" adlı gazeteyi yayına soktu. Filistin'de İsrail'in temellerini atan Mikveh Tarım Okulu'nun kurucularındandı. Gariptir; en derin siyonist faaliyetleri gazeteci Yahudiler yapmıştı. Zaten Osmanlı'da Alliance'den mezun olanlar siyonist amaçlar için büyük medya projesi başlattılar.

Alliance okullarından mezun olan Türk ya da Müslümanlara gelince. Cumhurbaşkanı olacak olan "Celal Bayar", Milli Eğitim Bakanı olacak olan "Dr. Reşit Galip", İttihatçıların fikir babası Rıza Tefik, şair Yusuf Ziya

Ortaç, Abdülhamid 'i tahttan uzaklaştıracak olan hareket ordusunu komutanı Mahmut Şevket Paşa Alliance'de okumuştu. Celal Bayar Abdülhamid'in indirilmesinde ciddi rol alacaktı. Bayar'ın ailesi Bulgaristan'dan Bursa'ya göç etmişti. Babası modern eğitim veren Alliance okullarına vermişti. Eğitimini tamamladıktan sonra hızla yükseldi. Banka da çalışarak işi tam öğrendi. O sırada Abdülhamid'i indirme çalışmaları hızla devam ediyordu. İttihatçılar her yerde darbe için çalışacak kişiler arıyordu. Celal Bayar Bursa'da İttihatçıların kurduğu gönüllü taburuna yazıldı. Tam o zamanlar Abdülhamid'i indirmek için Hareket Ordusu Selanik'ten İstanbul'a geliyordu. Bursa'dan da bir birlik toplanıp Abdülhamid iyice kıskaca alınmalıydı. Osmanlı'da Bursa Yahudilerin en yoğun yaşadığı yerlerdendi. Görev Bayar'a düştü. Bayar, Bursa ve çevresinden gönüllüler toplayıp Hareket Ordusuna yardım için organizeyi tamamlamıştı. Darbede tam görev aldı. Alliance okullarının kuruluşunun 150. yılında İstanbul'a gelen Türkiye Yahudileri Cemaati eski dönem başkanı Silvyo Ovadya, Osmanlıda kurulan Alliance okulları için şunları diyecekti: "1492'de İspanya'dan Osmanlı İmparatorluğu'na gelen Yahudiler, din eğitimi haricinde bir eğitim almıyordu. Alliance'nin gelmesi ile 115 okul açıldı. Böylece Osmanlı ve Türk Yahudilerinin Batılılaşması sağlandı. Bu okullarda sadece Yahudi öğrenciler ders görmüyordu. Müslüman öğrencilerin de bu eğitim kuruluşlarında öğrenim gördüklerini ve 3. Cumhurbaşkanı Celal Bayar'ın bunların arasında yer aldığını unutmamak gerekiyor."

Soldaki kurtuluş savaşında Galip Hoca kılığında, sağdaki cumhurbaşkanı olunca Celal Bayar

Celal Bayar Kurtuluş Savaşı'nda da garip roller aldı. Milli mücadele başlayınca Anadolu'ya geçti. Yalnız Anadolu halkı modern görünümlü insanlara itibar etmiyordu. Sakal bıraktı, sarık taktı, cübbe giydi. Kendini Galip Hoca diye tanıttı. Milli Mücadelenin önemli isimlerinden Cevat Rıfat Atilhan, Celal Bayar için şunu diyor: "Türk milletinin dinine ve mukaddesatına bağlılığı o kadar kuvvetli idi ki bundan istifade eden açıkgözler oldu. Mesela İttihatçı Celal Bayar. Başına sarık sarıp, sırtına cüppe giyip sakal salıverip elinde tespih Galip Hoca müstear ismiyle Ege'de dolaşarak halkı kendi maksatları için kazanmaya çalıştılar. Ne yazık ki Celal Bayar, bu mümin halk Allah'ın nusret ve inayetiyle bir zafer kazanıp istiklale kavuştuktan sonra İslam'a ve onun kanunlarına silah çekmiş bir adamdır."

Alliance okullarının başkan yardımcısı ve Rothschild Bank'ın eski genel müdürü Roger Cukierman ise teşkilatın Irak, İran, Fas, Tunus gibi ülkelerde 1 milyon öğrenci yetiştirmesinden gururla bahsediyordu. Cukierman Türkiye'nin özel bir konuma sahip olduğunu vurguladıktan sonra Alliance'nin varlığının 1925'e kadar devam ettiğini, Türkiye'de bu okullarda öğrenim gören pek çok kimsenin önemli görevlerde bulunduğunu söyledi. Alliance İsraelite günümüzde daha ziyade eğitim ağırlıklı çalışmalara yönelmiş olup İsrail Devleti sınırları içinde 10'a yakın okullarında binlerce öğrenci barındırmaktadır. Fransızca bu okullarda hâlâ önemini muhafaza etmektedir.[9]

[9] Alliance Teşkilatı için özellikle faydalanılan kaynak: Murat Akan, Üst Akıl, Hayat Yayınları, Ankara 2017, s.172-210. Herkese okumalı. Bunun dışında faydalanılan kaynaklar: Rena Molho, Selanik Yahudileri-Özel Bir Cemaat, Bağlam Yayınları, İstanbul 2005, s.141-150,206. Prof. Dr. Ali Arslan, İkinci Yahudi Göçü, İdil Yayıncılık, İstanbul 2004, s.44-46. Ali Uğur, Küresel Tehlike Siyonizm, Profil Yayınları, İstanbul 2014, s.91-93. Vahdettin Engin, Pazarlık, Yeditepe Yayınevi, İstanbul 2010, s.35-36.

ANDIMIZIN YAZARI ALLİANCE'DA OKUMUŞ MİLLİ EĞİTİM BAKANI: Dr. Reşit Galip

Atatürk'ün Milli Eğitim Bakanı Dr. Reşit Galip de Alliance Israelite okulunda bir müddet okumuştur. Yahudilerin kurduğu Alliance İsraelite İlkokulu'na girmiş ama bir sene sonra Sultan Abdülhamid'in emriyle okuldan çıkarılmış! Ayrıca Reşit Galip Andımız'ın yazarıdır.

Dr. Reşit Galip, bir tıpçı ama girmediği alan yok. Hem de çok garip. Mübadele Komisyonu delegesi, Aydın Milletvekili, Ankara İstiklal Mahkemesi üyesi, Türk Ocakları Merkez Heyeti Başkan Vekili, Türk Tarihi Tetkik Encümeni Genel Sekreteri, Türk Tarih Kurumu Genel Sekreteri, CHP GYK Üyesi, Halkevleri'nin kurucularından. Ve en önemlisi Milli Eğitim Bakanlığı. Ezanın Türkçe okunmasında rol alıyor. Kafatası ölçümü yaptıranlardan... Ve Andımız'ın yazarı. Biraz açalım. Yahudilerin kurduğu Alliance İsraelite İlkokulu'na girmiş ama bir sene sonra Sultan Abdülhamid'in emriyle okuldan çıkarıldı dedik. Bu okulların amacını anlattık. Hangi gayeyle kurulduğunu Aron Rodrigue'in "Türkiye Yahudilerinin Batılılaşması" adlı kitabında şöyle anlatıyor:

"(Bu okullar), Batılılaşmanın yanında öğrencilerinden Yahudilik inancına tam bir bağlılık içinde olmalarını da istemekteydi. Örgüte göre Yahudilik, üstün bir 'ahlaki' din olarak okullarda verilen eğitimin ayrılmaz bir parçası olmalıydı. Alliance okullarını kuranlar Doğu ve Kuzey Afrika'daki Yahudi halklarının dinsel duygularını güçlendirmeyi, onların Yahudiliğe, Yahudiliğin tarihine ve geleneklerine, iyi ve soylu olan her şeye bağlı olmalarını istemekteydi."

Dr. Reşit Galip

Evet, okul hem batılaştırıyor hem değerlerinden ve inancından uzaklaştırıyordu. Okul da okuyan Yahudi olmayan Türk ve Müslümanlar bu hâle gelmişti. Aynı zamanda siyonist politikalara, Yahudilere ılımlı bakıp engel olmayacak hâle geliyorlardı. Bu genç adamı Ankara siyasetine kazandıran da Atatürk'ün bizzat kendisiydi, yani Reşit Galip, Mustafa Kemal Atatürk'ün eseriydi. Güzel konuşması, etrafını etkilemesi ve mikrofonu eline aldığında sesi ile insanları büyüleyebilmesi Ankara'ya doğru yol almasını sağlayacaktı. Atatürk 17 Mart 1923 senesinde Mersin'e geldiğinde Reşit Galip'i kürsüde görmüş ve hitabetinden son derece etkilenmişti. Galip, kürsüde adeta kükrediği konuşmasına şöyle başlamıştı: "Sizin karşınızda, zaferlerinizden bahsetmeye lüzum var mı? Grueland'daki Eskimolardan Afrika'nın yanık ve kızgın çölleri ortasında sam yellerinden haber uman zencilere kadar herkes öğrendi."

Atatürk, Ankara'ya döndükten sonra Reşit Galip'i önce kaymakam ve sonrasında vali yapmayı düşünmüşse de yapılan ara seçimle Reşit Galip'i milletvekili yapmayı daha uygun bulmuştu. Reşit Galip ömrünün sonuna kadar Atatürk'e bağlılığını sürdürdü. Atatürk hangi vazifeyi verse kabul ederdi. Harf inkılabı görevini verdi, harf inkılabı için tarih çalıştı ve garip tezler ortaya koydu. Türk Ocakları'nın kapatılıp CHP ideolojisinin kasaba ve köylere kadar yayılmasını sağlayacak olan "Halkevleri'nin" kurulmasını sağladı. Alanı olmadığı hâlde Türk Tarihi ve Türk Dil Kurumu'na seçilecekti. Ne olduysa Milli Eğitim Bakanı olunca olacaktı. Okumaya devem...

Reşit Galip'in hayatında Dolmabahçe Sarayı'nda Atatürk'ün sofrasında yaşadığı tartışma bir dönüm noktası oldu. Atatürk'e öğretmenlik de yapmış olan Maarif Vekili Esat Sagay'ı eleştirmesi Çankaya ile olan ilişkilerinde krize sebep oldu. Sofradaki tartışmanın konusu kız öğrencilerin kıyafetiydi. Esat Bey'in, "kızların kısa etek, kısa çorap ve kısa

kollu giymelerini uygun görmediğini" ifade etmesi ve bir tamim yayınlayıp daha kapalı giymelerini isteyeceğini söylemesi üzerine Reşit Galip bunun bir gericilik olduğu şeklinde cevap verdi. Sofrada gerginliğin devam etmesini istemeyen ve bu durumdan hoşnut kalmayan Atatürk bu konunun daha sonra konuşulmasını istedi ancak Reşit Galip; "Bu sofrada inkılapları zedeleyecek icraattan bahsedilmesi küstahlıktır." şeklinde laflar söyleyerek ortamı daha da gerdi. Atatürk kendisini "Yorgun görünüyorsunuz, gidip istirahat edebilirsiniz!" diye uyardı ancak o daha da alevlenerek "Burası milletin sofrasıdır, kovulmamalıyım. Kendimi iyi hissediyorum, kalkmam." diye Atatürk'e kafa tuttu. Bu olanlar karşısında Atatürk "O hâlde biz kalkalım, masayı Beyefendiye bırakalım!" diyerek odasına çekilmişti. Diğer misafirlerin de kalkmasıyla tek başına kalan Reşit Galip, o gece bir koltukta sabahlamıştı. Çankaya sofrasında bulunanlardan Vasfi Zorlu'nun deyişiyle Reşit Galip "evin şımarık çocuğuydu" ve "her şeyi söyler yine de Atatürk onu hoş görürdü." Gerçekten de öyle oldu, sofrada yaşanan bu olaylardan bir sene geçmeden Reşit Galip Maarif Vekilliği'ne (Milli Eğitim Bakanlığı) atandı. Burada dikkat edilmesi gereken konu şudur; Reşit Galip, kızların okula açılarak gitmesini savunuyor. Modern, batıcı şekilde giyinerek okullara gidip, bu şekilde bir hayat tarzı benimseyen kadın-kız modeli istiyor. Reşit Galip'in gittiği Alliance okullarının da amacı buydu zaten. Ne gariptir ki aynı Reşit Galip, üniversitenin yerli kadrosunu "inkılapçı değil" diyerek tamamen tasfiye edecek ve Hitler Almanya'sından kaçıp Türkiye'ye kabul edilen Yahudi profesörlerle yeni bir "Türk üniversitesi" kurmaya soyunan Eğitim Bakanı olarak tarihe geçecektir. Buna bir örnek verelim.

1932 yılında düzenlenen Türk Tarih Kongresi'ne "Türk ırk ve medeniyet tarihine umumi bir bakış" adlı bilimsel(!) bir tebliğ de sunacak ve tam 62 sayfa tutan tebliğinin ardından kürsüye çıkıp tezlerini çürüten büyük bilim adamı tarihçi Zeki Vilidi Togan'a açıkça saldıranların başında gelecek, sonuçta Togan Hoca'nın üniversiteden ipini çekmeyi başaracaktır! Bu olay çok ilginçtir. Reşit Galip, tezlerini çürüten Zeki Veledi Togan'a en son şöyle demiştir: "Arkadaşlar esefle ifade edeyim ki Zeki Velidi Bey'in Darulfünün'daki kürsünün önünde talebe olarak bulunmadığıma çok şükrediyorum... Türkiye Cumhuriyeti Darulfünün'un

kürsüsü bu kadar hafif malumat ve bu kadar yanlış, eksik metotlarla işgal edilecek kıymetsiz bir mevki değildir." (Şiddetli ve sürekli alkışlar)

CHP ve Reşit Galip güdümündeki gazeteler Zeki Velidi Togan Hoca'ya baskı yapıp tehdit etmeye başladı. Ertesi günkü CHP güdümündeki Cumhuriyet Gazetesi'nde şöyle haberler çıktı: "Dârulfünün tarih müderrisi Zeki Velidi Bey, tarih kongresindeki nutkunda izahat verirken kaynakları yanlış izah ettiğinden tarih kongresinde kendisine verilen kürsünün geri alınması muhtemeldir."

Zeki Velidi Togan Hoca

Zeki Velidi Bey artık pes etmişti. Ertesi gün Darulfünün'dan istifa etti. Gazetelerde "akademik sahtekarlığı" hatta "vatana ihanetinden" bahseden yorumlar çıkmaya başlayınca Zeki Velidi Togan Hoca, kısa bir süre sonra İstanbul'dan ayrıldı ve Viyana'ya gitti. Ama bu kez de Avrupa'daki akademik çevrelerde Atatürk'ün yürüttüğü tarih çalışmaları aleyhine karşı propaganda yapmakla suçlanınca 3 Mart 1933 günü Atatürk'e bir mektup yazarak iddiaları yalanladı, "Uzaklarda kalan bir oğlunuz" diye imzaladığı mektubunda Atatürk ve Türkiye'ye bağlılığını bildirdi. Zeki Velidi, Viyana'da felsefe doktorasını yaptıktan sonra Almanya'daki üniversitelerde dersler verdi. İyi bir Türk milliyetçisi olarak Türkiye'ye dönme isteğinden hiç vazgeçmedi. 1937'de Afet İnan ve İçişleri Bakanı Şükrü Kaya'ya yazdığı mektuplarda dönmek istediğini söyledi ama cevap alamadı. Dönüşü ancak Atatürk'ün vefatı sonrası mümkün olabildi. 1939'da Milli Eğitim Bakanı Hasan Ali Yücel'in davetiyle Türkiye'ye döndü, ırkçı ve yanlış bir tarih tezine karşı çıktığı için ayrılmak zorunda kaldığı yeni adıyla İstanbul Üniversitesi'nde Genel Türk Tarihi Bölümü'nü kurdu. Döndü dönmesine de bu sefer de CHP rejminin başka bir baskısı ile karşılaştı.

1944 yılında, 1932'de Dârulfünün'dan atılırken yanında durduğu için onunla birlikte üniversiteden uzaklaştırılan talebesi Nihal Atsız, Alparslan Türkeş, Reha Oğuz Türkkan'ın da aralarında olduğu 23 kişiy-

le birlikte "hükümeti devirmek için gizli bir örgüt kurmak" suçundan yargılandı. Meşhur Irkçılık-Turancılık davası olarak bilinen dava... 2. Dünya Savaşı'nda Almanlar kaybetmeye başlayınca Batılı ülkelere yeşil ışık yakmak, Almanya yanlısı görüntüsünü silmek isteyen hükümetin imzasını taşıyan davalarda hükümeti yıkmaya teşebbüs suçundan Zeki Velidi Togan Hoca ceza aldı. Ne gariptir ki 12 yıl önce ırkçı Türk Tarih Tezi'ne itiraz ettiği için üniversitedeki kürsüsünden olan Zeki Velidi Togan Hoca, yine aynı iktidar tarafından ırkçılık ve Turancılıkla suçlanıp 10 yıl hapis cezasına çarptırılmıştı. Zıtlığı, çelişkiyi görüyor musunuz? Neyse ki cezası askeri mahkeme tarafından bozuldu. Zeki Velidi, yeniden üniversiteye döndü, 1970 yılında vefat ettiğinde Türk tarihinde alanının dünyadaki en büyük tarihçilerinden biri kabul ediliyordu. Bitmedi, Reşit Galip'in işlerine bir örnek daha verelim.

Üniversiteden atılanlardan biri de kimya profesörü Cevat Mazhar Bey idi. Cevat Mazhar Bey "Beni hiç değilse bir orta mektebe hoca olarak atayın da alnımdaki şu inkılap düşmanı damgasıyla yaşamayayım, sokağa çıkamıyorum" diye yakarır. En sonunda damarlarına baryum klorid zerk ederek "feci çırpıntılar" içerisinde hayatına son verir. CHP ve Reşit Galip kontrolündeki gazeteler "Veremden öldü" diye yazdırır. Bakanlığı dönemindeki en büyük reformlardan biri 1933 yılındaki Üniversite Reformu'dur. 1931'de İstanbul Darülfünunu'nun çağdaş bir üniversiteye dönüştürülmesi kararı verilmişti. Yeni öğretim görevlilerini Millî Eğitim Bakanlığı belirliyordu. 150 kadar akademisyen ve öğretmenin görevlerine son verildi. Yerlerine kim alındı dersiniz? Nazi Almanya'sından kaçarak gelen Yahudi bilim adamları...

Reşit Galip, eğitim bakanı iken okullarda CHP'nin istediği tarih anlayışı ve CHP'nin istediği eğitim tarzının temelini atıp güçlendirecekti. İnkılap tarihinin temelini atan kişidir. Reşit Galip'in bilinmeyen yanlarından biri de inkılap tarihinin temelini teşkil eden "Tarih IV"(1931) adlı kitabın yazarı olması. Hâlâ etkisi devam eden bu kitabı Gazi Mustafa Kemal ile baş başa yazdıklarını, müsveddelerin Gazi tarafından tashih edildiğini, Reşit Galip'in ise bazı müphem noktaların açılması için soru sormak gibi katkılar yaptığını biliyoruz.

Aynı zamanda İstiklal Mahkemesi'nde görev aldı. Hatta Reşit Galip, Nazım Hikmet'i İstiklal Mahkemesi'nde 15 yıl ağır hapse mahkûm ettiren yargıçlardan biriydi. Bitmedi. Reşit Galip'i kafatası ölçümlerinde de görüyoruz. Zaten Reşit Galip'in kafatasçılık derecesinde ırkçı olduğu da söylenir. Kafatası ölçümleri Türk ve Türk olmayanları ayırmak için yapılmıştı. Bunun kaynağı, ilk baskısı 1971 yılında yapılan 'Atatürk'ün Uşağının Gizli Defteri' adlı kitap. Çankaya'da 12 yıl sofracılık yapmış olan Cemal Granda'nın anılarıdır. Cemal Granda sürekli Atatürk'ün yakınında bulunduğu için çok şeye şahit olmuş biridir. Anılarında 'Kafa ölçüsü' başlığı altında şunları anlatır:

"Şapka devriminden sonra fes bir kenara atılmış, herkes şapka giymeye başlamıştı. Şapkayla beraber bunu giyecek olanların kafa ölçüleri de ortaya çıkmıştı. 1930 yılında Ankara'dayız. O zaman Milli Eğitim Bakanı olan Dr. Reşit Galip, elindeki bir makineyle herkesin kafasını ölçüyor. Dolikosefal mi, Brakisefal mi? Hatırımda kaldığına göre 77-79 gelen kafalar Dolikosefal, 81'den ileri olanlar da Brakisefal. Atatürk'ün başı ölçüldü ve 81 geldi. Odadakiler sıraya girmişler, başlarının ölçülmesini bekliyorlar. Atatürk, Reşit Galip'e 'Çelebi'ninkini (Cemal Granda'yı kastediyor) ölç.' dedi. Öbürlerinden önce başım ölçüldü, 81 çıktı. Sevinmeye başlamıştım. Öyle ya, Atatürk'le aynı kafa ölçüsü taşıyordum. Fakat sevincim uzun sürmedi. Atatürk 'Olmaz! O hayvan kafalıdır. Bir yanlışlık olmasın.' dedi. Neredeyse ağlayacaktım..."[10]

Buna göre Andımız'ın yazarı Reşit Galip aynı zamanda kafatası ölçen bir doktordur! Andımız'ı nasıl yazmıştı? 23 Nisan 1933 yılında Cumhuriyetin 10. yılı münasebetiyle kendi çocuklarına okuması için bir metin yazdı. Bu metni törende de okudu: "Güzel yüzlü, güzel özlü Türk yavruları! Size bugün şu işi veriyorum. Bayram biter bitmez, mekteplerinize döndüğünüzde ilk günden başlayarak birinci derse girdiğiniz zaman sınıflarınızda hep birden ve her gün şu sözleri tekrarlayacaksınız:

[10] Cemal Granda, Atatürk'ün Uşağının Gizli Defteri, Kentkitap Yayınları, Ankara 2012, s.61.

Türküm, doğruyum, çalışkanım! Yasam: Küçükleri korumak, büyüklerimi saymak, yurdumu, budunumu özümden çok sevmektir. Ülküm: Yükselmek, ileri gitmektir. Varlığım Türk varlığına armağan olsun!"

Bu metin daha sonra Milli Andımız olarak kabul edildi ve her sabah çocukların okuması zorunlu kılındı. En son 1997'de birkaç ekleme yaparak son hâlini aldı:

Türk'üm, doğruyum, çalışkanım,

İlkem: küçüklerimi korumak, büyüklerimi saymak, yurdumu, milletimi özümden çok sevmektir.

Ülküm: yükselmek, ileri gitmektir.

Ey Büyük Atatürk!

Açtığın yolda, gösterdiğin hedefe durmadan yürüyeceğime ant içerim.

Varlığım Türk varlığına armağan olsun.

Ne mutlu Türk'üm diyene![11]

Bitmedi. Bir marifeti de İslam'da reform yapmaktır Reşit Galip'in. Hızını alamayıp din işine de el atmış ve 'Müslümanlık Türk'ün Milli Dini' adlı bir tez hazırlamış. Özeti elimizde bulunan tez, Atatürk'ün direktiflerinden ilhamını almış, onun tarafından okunup üzerinde fikir yürütülmüş ve el yazılarıyla notlar konulmuş. Münir Hayri Egeli'nin 'Eski bir Atatürkçü' imzasıyla 'Millet' dergisinde çıkan tefrikasında (Ekim1947-Ocak 1948) aktardığına göre saçtığı bazı inciler şunlarmış:

[11] Sonraki yıllarda bu metin özellikle İslami camia ve kendisini demokrat olarak niteleyen kesimler tarafından bölücülük yaptığı gerekçesiyle eleştirildi. Merhum Başbakanlardan Necmettin Erbakan bir konuşmasında metni şöyle eleştirecekti: "Siz geldiniz, bu besmeleyi kaldırdınız. Ne koydunuz yerine, 'Türküm, doğruyum, çalışkanım.' Sen bunu söyleyince, öbür taraftan da Kürt kökenli bir Müslüman evladı, 'Ya öyle mi, ben de Kürt'üm, daha doğruyum, daha çalışkanım' deme hakkını kazandı. O Meclis yarın İnananların eline geçecek. Bütün bu haklar kan dökülmeden verilecek." Necmettin Erbakan, bu sözleri sonrası "halkı din, ırk ve bölge farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığa tahrik ettiği" gerekçesiyle 10 Mart 2000'de bir yıl da hapis cezasına çarptırıldı.

Hz. Peygamber, Türk aslındandır. Müslüman medeniyeti bir Türk medeniyetidir. Müslümanlığı Türk'ün anlayacağı bir hâle getirmek gerekir. Bu da ancak ibadetin Türk diliyle yapılmasıyla kabil olabilir. İşte bu 'tez'in arkasından tekbir ile ezanın Türkçeleştirilmesi işine girişilmiştir. İlk Türkçe ezan çevirisini yapan heyete yardım etmiştir.[12]

Dr. Reşit Galip kimi için gerçek bir Türk milliyetçisi ve vatansever, kimi için kafatasçı, ırkçı, din ve millet düşmanı.

12 Dr. Reşit Galip için faydalanılan kaynaklar: Mustafa Armağan, Cumhuriyet Efsaneleri, İstanbul 2014, s.160-165. Yıldıray Oğur, Alternatif Türkiye Tarihi 2, Vadi Yayınları, İstanbul 2019, s.271-276. Sadık Albayrak, Devrimin Çakıl Taşları, Hidayet Yayınevi, İstanbul 1983, s.148-152.

SİYONİZMİN VE THEODOR HERZL

19. yüzyıla kadar Yahudilerde şu inanç vardı. Bir Mesih gelecek, Yahudileri sıkıntılarından kurtarıp onlara bir devlet kuracaktı. Mesih'i bekliyorlardı. Bu anlayışı terk edip kendilerini devlet kurmak için çalışma fikrine 1789 Fransız İhtilali'nden sonra sahip oldular. Fransız ihtilali ile milliyetçilik akımları arttı. Sonucunda Osmanlı'ya bağlı Yunan, Bulgar, Sırplar ayaklanıp bağımsızlık elde edip devlet kurdular. Yahudiler bunu görünce Mesih ve ilahi kurtarıcı beklemenin boş olduğunu anlayıp teşkilatlanıp fiilen mücadele vermeye başladılar. Böylece "mesihçi, dini siyonizm" bitti "siyasal-politik siyonizm" ortaya çıktı. Zaten Yahudiler Avrupa'da uzun süre Hristiyanlar tarafından Hz. İsa'nın katilleri kabul edilip ezilmişlerdi. Tüm bunlar da Yahudilerin güvenli bağımsız bir vatan kurma fikrini doğurmuştu.

Unutmayın; mesihçi, dini siyonizmin fikir babaları Hahamlarıdır. Siyasi siyonizmin de fikir babaları Hahamlardı. Siyasi siyonizmin öncüleri şu 3 hahamdı: Yehudah Alkalai, Zwi Hirsh Kalischer, Moşe Hess. Bu 3 haham 1800'lerde yaşadı. Kitaplar bile yazdı. Yahudilerin Filistin'de Yahudi bir devlet için çalışması gerektiğini ve bunun nasıl olacağını anlatıyordu. Bunun için ilk adım olarak Filistin'in Yahudileşmesi gerektiğini savunuyorlardı. Yahudi nüfusu ve Yahudi kültürü Filistin'de güçlenmeliydi. Hahamlardan Moşe Hess gerekirse Osmanlı'ya para teklif edip Yahudilerin

Theodor Herzl

Filistin'e göç etmesini sağlayıp özerk bir Yahudi devleti kurulmasını isteyeceklerdi. Yavaş yavaş siyonizim ve siyonist devlet fikri oluşuyordu. Theodor Herzl de bu şahısların kitaplarından etkilenecekti.

Leon Pinsker (1821-1891)

Size önemli bir bilgi vereyim mi? O dönem siyonist ve Yahudilerin en çok olduğu yer Rusya'ydı. Öyle ki 1897 yılında Theodor Herzl başkanlığında Basel'de gerçekleştirilecek Dünya Siyonist Kongresi'ne katılan 197 delegeden 66'sı Rusya'dan katılacaktı. 1897 nüfus sayımında Rusya topraklarında 5 milyon 175 bin Yahudi yaşamaktaydı. Poaley Siyon adlı ilk siyonist parti 1899'da Rusya'da kurulmuştur. Garip değil mi? Siyonizm ve Yahudilerden bahsederken Rusya'yı atarsanız büyük şeyler kaçırırsınız.

Siyasi siyonizmin ilk teşkilatlanması ise 1880'de Rusya'da oldu. Yahudiler Ruslar tarafında aşırı ezilip katlediliyordu. Rusya'da bir Yahudi doktor olan "Leon Pinsker" bu duruma çok üzüldü. Yahudilerin mesih bekleyerek bu durumdan asla kurtulamayacağını söyledi. Bunun üzerine kitap bile yazdı. Yahudilerin bir millet anlayışı ile teşkilatlanması gerektiğini söyledi. Bunun için 1884'te "Siyon Aşıkları Cemiyeti'ni" kurdu. Polonya'da 36 delegenin katılımıyla ilk kongresini yaptı. Kongre'de Filistin'de Yahudi kolonilerinin oluşturulması kararı çıktı. Bunun için Yahudi zenginlerden yardım toplanmaya başlandı. Pinsker bütün Avrupa'yı dolaşarak sermaye aramaya başladı. Yalnız bir sorun vardı. Pinsker'in kurduğu Siyon Aşıkları Cemiyeti Rusya'da bölgesel olarak kaldı. Dünyaya yayılamadı. Dünya Yahudilerini harekete geçiremedi. Siyasi siyonizmi dünya çapında teşkilatlandıran Theodor Herzl olacaktı. Öyle ki bir siyasi siyonist olan Ahad Ha'am çok güzel bir karşılaştırma yapacaktı: "Diyebilirim ki Pinsker, siyasi siyonizmin icatçısı, Herzl ise havarisidir. Pinsker yeni bir tertip getirdi. Herzl ise ona pratik kattı."[13]

[13] Dr. Mim Kemal Öke, Siyonizm ve Filistin Sorunu, Üçdal Neşriyat Yayınları, 1982 İstanbul, s.36-37. Gerçek Hayat Dergisi, 17-23 Şubat 2020, s.25.

Theodor Herzl bir Yahudi ailesinin çocuğu olarak 21 Mayıs 1860'ta Budapeşte'de doğdu. Viyana da hukuk tahsili yaptı. Yahudilerin çıkardığı Neue Freie Pres Gazetesi'nde muhbirlik ve yazarlığa başladı. Gençliğinden beri Yahudi meseleleri ile yakından ilgilendi. 1891'de gazetenin muhbiri olarak Fransa'ya geldi. Fransa'da şahit olacağı bir olay onu derinden etkileyip siyonizm için derin çalışmalar başlatmasını sağlayacaktı. Olay "Dreyfus Olayı" idi. Alfred Dreyfus Fransız ordusunda Yahudi asıllı bir subaydı. Almanlara gizli askeri bilgileri vermekten yargılanarak mahkûm olmuştu. Bu olay üzerine Fransızlar Yahudilere karşı ayaklanıp Fransa'da Yahudileri ezip katletmeye başladılar. "Yahudilere ölüm" diye bağırıyorlardı. O sırada Fransa'da bulunan Herzl, gazetenin bürosundan bu olayları seyrediyordu. Tam anlamı ile sarsılmış, dehşete düşmüştü. Yahudilerin artık bir anavatanda toplanıp bağımsız bir devlet kurmaları gerektiğini anladı ve hızla teşkilatlı çalışma başlattı.[14]

Bunun için önce "Yahudi Devleti" adlı kitabı yazdı. Kitap Yahudi devletin nasıl kurulacağını anlatıyordu. Kitapta Yahudi karşıtlığının kendileri için çok faydalı olduğu ve bulunmaz fırsat olacağını anlatıyordu: "Yahudi devleti kurma fikri gülünç ve gereksiz değildir... Yahudi karşıtlığı olan yönetimler bizim istediğimiz egemenliği elde etmemize yardımcı oluyor. İş, iki kuruluş tarafından başarılacaktır. Yahudi Derneği ve Yahudi şirketi. Yahudi derneği siyasi ve bilimsel alanda hazırlayıcı bir görev yapacak, Yahudi şirketi ise işi ileride pratiğe geçirecek."[15]

Gayet açık bir şekilde anlatmış değil mi? Herzl, zengin Yahudilerin kendisine katkıda bulunacağını düşünüyordu. Baron Hirsch ile de temas kurdu. Herzl'ın düşüncesi Yahudi cemaatlerinin liderlerinden ve zengin Musevilerden oluşmuş bir örgüt kurmak ve bunların bir araya gelmesi ilşe oluşacak muazzam servetle Filistin'i satın almaktı.

Herzl Yahudi devletinin nerede kurulacağını tartışmaya açmıştır. Arjantin ve Uganda gibi boş alanları çok olan ülkeler düşünülmüştür

[14] Roger Garaudy, İsrail Sorunu, Timaş Yayınları, İstanbul 2019, s.117. Dr. Mim Kemal Öke. Siyonizm ve Fllistin Sorunu, Üçdal Neşrlyat Yayınları, 1982 İstanbul, s.42-43. Süleyman Kocabaş, Gizli Yüzler İşler, Vatan Yayınları, İstanbul 2007, s.32-37 arası.

[15] Theodor Herzl, Yahudi Devleti, Ataç Yayınları, İstanbul 2014, s.66-67.

fakat Filistin ağır basmıştır. Kitabında şöyle diyordu: "Filistin bizim unutamayacağımız tarihi vatanımızdır. Her yerden halkımızı çağırmak için olağanüstü tesir gücüne sahip büyük bir isim olacaktır. Eger Sultan Abdülhamid Filistin'i bize verirse Türkiye'nin mâli durumunu bütünü ile eski muntazam hâline dönüştürmeyi taahhüt edeceğiz. Avrupa için ise bu bölgede Asya'ya karşı bir siper ileri karakolu olacağız..."[16]

Filistin bir Osmanlı toprağı idi. Şam vilayetine bağlı bir sancaktı. Derin siyonist teşkilat en başta işi kolayca halletmek için Osmanlı Devleti ile görüşüp diyalog kurup toprak isteyeceklerdi. Karşılığında bol para ve Osmanlı'nın sorunlarının çözümü için yardım teklif edeceklerdi. İşte tam bunun için Theodor Herzl, Sultan Abdülhamid'le görüşmek için İstanbul'a geldi. Herzl, Sultan ile görüşmeden önce ne isteyip ne vereceğini, nasıl konuşacağını planladı tekrar etti. Toprak verilmesi karşılığında red edilemez vaatleri listeledi. Theodor Herzl ve siyonist yapının kafasındaki toprak çok büyük bir alandı. Herzl kitabında Yahudi Devleti'nin sınırlarını şöyle açıklıyor: "Sınırımız kuzeyde Kapadokya dağları, Güneyde Süveyş Kanalı'na kadar olan alanı kapsamalı. Devamlı tekrarlanacak slogan Davut ve Süleyman'ın Filistin'i olmalıdır."[17]

Tarihte Hz. Davut'un Kudüs başkentli kurduğu krallık ve oğlu Hz. Süleyman'ın "Büyük Krallık" aşağı yukarı bu sınırları kapsıyordu. Buralar Yahudiler için kutsal topraktı. Bunu Tevrat'taki ayete dayandırıyorlardı. Tevrat'ta şöyle diyor:

"O gün Rab İbrahim'le söz edip dedi ki: Mısır ırmağından (Nil Nehri) büyük ırmağa kadar (Fırat Nehri) olan bu diyarı senin zürriyetine verdim." (Tevrat, Tekvin Kıtabı, Bab 13-15)

Başta bu toprakları isteyemezdi Herzl. Başta sadece Filistin'de yurt edinip sadece Filistin'i ele geçirmek istiyorlardı. Peki, karşılığında Sultan Abdülhamid'e ne verecekti? Hatıratında şöyle yazıyor: "Biz Türkiye'nin mâli durumunu düzeltmek için 20 milyon harcayacağız. Bunun 2

16 Theodor Herzl, Yahudi Devleti, Ataç Yayınları, İstanbul 2014, s.71-72.

17 Theodor Herzl, Hatıralar, Boğaziçi Yayınları, İstanbul 2007, s.64.

milyonunu Filistin'deki değişiklikler için vereceğiz. 18 milyonu ile Türkiye'yi dış borçlarından kurtaracağız."[18]

Ayrıca o dönemde Ermeni örgütler Osmanlı'nın başına bela edilmişti. Osmanlı'yı Ermeni çetelerinden ve belasından koruma vaadinde de bulunacaktı. Herzl, Sultan Abdülhamid ile görüşebilmek için aracılar aramaya başlar. Sultan'ın ajanlarından denilen Polonyalı Newlinsky'i bulur. Haziran 1896'da onunla buluşur ve beraber Viyana'dan İstanbul'a gelirler. Newlinsky, Sultan'dan Herzl için randevu almak için saraya gider. Sultan'ın sekreteri İzzet Bey onun bir hasta olduğunu söyleyerek randevu vermez. Herzl randevu alamayınca üzülür ama İstanbul'da randevu alabilmek için boş durmaz. Sultan'ın çevresinde bulunup ona etki edebilecek kişilerle buluşur. Bunlar Sadrazam Halil Rıfat Paşa, İzzet Bey, Hariciyeden Nuri Bey ve sarayın Yahudi asıllı tercümanı Davut Efendi'dir. Herzl bunlara projesini anlatıp kendisini Sultan ile buluşturması için ricada bulunur. Bu projeye Sultan'ın olumlu bakmayacağını söylerler. Herzl en son Filistin ile ilgili teklifini Sultan'a iletmesi için Newlinsky'ye rica eder. Newlinsky 18 Haziran 1896'da Sultan'ın huzuruna çıkarak teklifi bildirir. Herzl ise sonucu heyecanla beklemektedir. Newlinsky kötü bir durum içinde döner. Herzl hatıratında Sultan'ın Newlinsky'e ne söylediğini şöyle anlatır:

"Newlinsky akşam Yıldız Sarayı'ndan kötü haber ve asık suratla döndü. Yas işareti olarak garsondan yarım bardak şampanya getirmesini emrettikten sonra durumu bana anlattı: Hiçbir şey yapamadım Zatı Şahane bu konuda hiçbir şey duymak istemiyor. Sultan dedi ki: Eğer Mister Herzl senin bana arkadaş olduğun gibi bir arkadaşınsa ona nasihat et bu konuda bir daha adım atmasın. Bir karış olsa bile toprak satmam, zira bu vatan bana ait değil, milletime aittir. Benim milletim bu imparatorluğu savaşta kanlarını dökerek kazanmışlar, onu kanları ile verimli kılmışlardır. Bu toprak bizden sökülüp alınmadan evvel, biz onu tekrar kanlarımızla sularız. Benim Suriye ve Filistin alaylarımın efradı birer ikişer Plevne'de şehit düşmüşlerdir. Onlardan bir tanesi bile dönmemek üzere muharebe meydanlarında canlarını vermişlerdir. Türk İmparator-

[18] Theodor Herzl, Hatıralar, Boğaziçi Yayınları, İstanbul 2007, s.74.

luğu bana ait değil, milletime aittir. Ben onun hiçbir parçasını veremem. Yahudiler milyonlarını saklasınlar. Benim imparatorluğum parçalandığı zaman onlar Filistin'e karşılıksız sahip olabilirler. Ben canlı bir vücut üzerinde ameliyat yapılmasına razı değilim."

Herzl, Sultan Abdülhamid'ten olumsuz cevap alınca beyninden vurulmuşa döndü. Tam anlamı ile sarsılmış, şoka uğramıştı. O anı şöyle anlatır: "Sultan'ın sözleri bana dokundu ve beni sarstı. Ümitlerimi kırdı... Son nefese kadar pasif direniş de olsa mücadelemize devam edeceğiz."[19]

Garip olan şudur ki Sultan Abdülhamid, Herzl'a bir Mecidiye Nişanı gönderir ve kibarca başından savar. Dostuna da düşmanına da nişan dağıtmak Sultan Abdülhamid'in âdetiydi. Bununla dostunun daha da dostluğunu ve sadakatini kazanır, düşmanının öfkesini kinini düşürür, ya da bu nişanı silah gibi kullanır mesaj verirdi. Herzl bu işin peşini bırakmaz. Daha büyük adımlar atmak için büyük Siyonist Kongresi tertipler ve gidecekleri yolu çizerler. Herzl'ın görüşleri genel olarak kabul gördü. Onun çağrısı ile 1. Dünya Siyonist Kongresi, 29 Ağustos 1897'de İsviçre'nin Basel şehrinde toplandı. Theodor Herzl açılış konuşmasında:

"Biz burada Yahudi milletine sığınak olacak taştan bir bina tesisi ihtiyacını ortaya koyacağız. Dünya bizim hakkımızda daima kötü bilgiye sahiptir... Yahudi karşıtlığı bize kuvvet vermiştir. Biz şimdiye kadar Yahudi milletinin ihtiyacı olan düzenli bir teşkilat ve kuruluş meydana getireceğiz" dedi. Diğer konuşmacılarda Yahudi Devleti için çalışacak kuruluşun teşkilatın önemini anlattı. Kongre sonunda "Basel Programı" denen program kabul edildi. Programda sırayla uygulanacak şu maddeler vardı:

1) Filistin'de Yahudiler tarafından tarımsal ve endüstriyel yerleşim alanlarının kurulması sağlanacak.

2) Her ülkede bütün Yahudiler için teşkilatlanmalar kurulacak.

---

[19] Yaşar Kutluay, Siyonizm ve Türkiye, İstanbul 2005, s.85-90 arası. Dr. Mim Kemal Öke, Siyonizm ve Filistin Sorunu, Üçdal Neşriyat Yayınları, 1982 İstanbul, s.51-53.

3) Yahudilerin milli his ve duygularının teşvik edilmesi kuvvetlendirilmesi sağlanacak.

4) Siyonizmin amacının gerçekleştirilmesi için hükümetlerin rızasını alacak faaliyetlerde bulunulacak.

Özetle Basel Programı bunları içeriyordu. En önemli yere geldik. Theodor Herzl Basel Programı'nı değerlendirirken anılarında şunları yazar: "Basel'de ben Yahudi Devletini kurdum. Eğer bunu yüksek sesle söylersem bana bütün dünya güler. Fakat 5 sene içinde veya 50 sene sonra herkes bunun böyle olduğunu anlayacaktır. Bir devletin kurulması o devleti kurmak isteyen kimselerin iradelerini ortaya koymalarından ibarettir... Basel'de ben işte bu izlenimi oluşturdum. Delegeleri bu devlet fikrine alıştırdım ve onlara kendilerinin bir millet meclisi kurduklarını aşıladım."[20]

Herzl'ın öngörüsü aynen çıktı. Basel'deki Dünya Siyonist Kongresi'nden 50 yıl sonra 1948'da İsrail kurulacaktı. Resmi olarak bir devlet hâline geleceklerdi. Oluşturulan İsrail meclisinin başköşesinde ise Theodor Herzl'ın resmi asılacaktı. Anlatacağız. Kaldığımız yerden devam edelim. Siyonistler neler yapmaya başlayacak film izler gibi okumaya devam...

İstanbul'a ikinci gelişi 1898'de 1. Dünya Siyonist Kongresi yapıldıktan sonra olur. O sırada İstanbul'a Abdülhamid'i ziyarete Alman İmparatoru Wilhelm gelmiştir. Herzl bunun şans olduğunu düşünüp Alman imparatoru Wilhelm aracılığı ile isteklerini ve tekliflerini Sultan Abdülhamid'e ulaştırmayı deneyecektir. Alman İmparatoru Wilhelm ile buluşur ve diyeceklerini Sultan Abdülhamid'e iletmesini ister. Wilhelm, Sultan Abdülhamid ile arasını bozmamak için Herzl'ın dediğini kabul etmez. Herzl yine vazgeçmez. Tekrar tekrar peşini kovalar. Daha iyi bir aracı bulmak için uğraşır ve yeni birini bulur. Sultan'a çok yakın olan İngiliz asıllı Prof. Vambery'i kullanır. Vambery, Herzl için Sultan'dan randevu almayı başarır. Sultan Abdülhamid ve Herzl görüşmesi 19 Mayıs 1901'de Yıldız Sarayı'nda yapılır. Görüşmenin tercümanlığını sarayın tercümanı İbrahim Bey yapar. Herzl konuşmaların gizli kalmasını ister.

[20] Theodor Herzl, Hatıralar, Boğaziçi Yayınları, İstanbul 2007, s.129.

Filistin'in Yahudilere verilmesi karşılığında Osmanlı borçlarını ödeyeceğini söyler. Ayrıca dünya Yahudilerinin Türk İmparatorluğu lehine çalışacağının sözünü verir. Herzl aynı şeyleri tekrarlamıştır. Görüşme biter ve Herzl teklifin kabul edilme ihtimaline karşı Avrupa'ya gidip para toplamaya başlar.[21]

Herzl'ın İstanbul'a dördüncü gelişi Şubat 1902'dir. Bizzat Sultan ile görüşmesi kabul edilmedi. Onun yerine görüşmesi için Sultan'ın sekreterlerinden İzzet Bey görevlendirildi. Sultan Abdülhamid İzzet Bey'e talimat vermişti. Herzl konuşmayı onunla yapacaktı. İzzet Bey'in görevlendirilmesi ilginç ve stratejiktir. Çünkü o Suriyeli bir Arap idi. Filistin'i vermemek için direnecekti. Herzl - İzzet Bey görüşmeleri 15-17 Şubat tarihleri arasında yapıldı. Herzl, tekliflerini sıraladı. İzzet Bey, Sultan'ın İmparatorluğun kapılarını Yahudi göçmenlere açmaya hazır olduğunu fakat her göçmen gurubu geldiğin de bunların nerelere yerleştirileceğine hükümetin karar vereceğini, Filistin hariç, Mezopotamya, Suriye ve Anadolu'ya Osmanlı kanunlarına uymak, borçları ödemek, madenleri işletmek ve orduda askerlik görevi yapmak şartıyla yerleştirilebileceklerini söyledi. Bunlar Herzl'ın hoşuna gitmemişti. Hatıralarında, "Filistinsiz bir imtiyaz! Derhal red ettim" şeklinde yazar. Görüşmeler kesilir ve Herzl 21 Şubat'ta İstanbul'dan ayrılır. Artık Herzl'in tüm siyonistlere talimatı şudur; "Sultan Adülhamid devrilmeli, Osmanlı parçalanmalı"[22]

Yıkım çarkını harekete geçireceklerdi.

Herzl'ın İstanbul'a beşinci ve son gelişi Temmuz - Ağustos 1902'de olur. 15 Temmuz 1902'de İstanbul'a gelmesi için Saray'dan telgraf alır. 25 Temmuz'da İstanbul'dadır. Bu gelişinde ne yapıp yapıp Sultan'la baş başa görüşmek ister fakat başarılı olamaz. Sultan, Sadrazam Sait Paşa ve Saray görevlileri ile görüşmesini ister. Bu görüşmelerde Herzl'a, Şubat 1902'de yapılan Osmanlı teklifleri yenilenir. Herzl, durumdan memnun değildir. Ardından 2. Abdülhamid'e mektup yazar. Mektup, Sultan'ın sekreterlerinden Tahsin Paşa tarafından iletilir. 2. Abdülhamid cevabın-

---

[21] Mim Kemal Öke, Saraydaki Casus, İrfan Yayıncılık, İstanbul 2013, s. 197-221.

[22] Süleyman Kocabaş, Gizli Yüzler İşler, Vatan Yayınları, İstanbul 2007, s.42-44.

da şunları yazar: "İsrailliler, Osmanlı Devleti'ne kabul edilebilirler ancak şu şartla: Bir arada bulunmayıp dağınık oturmak, yerleşecekleri yerlere hükümet tarafından tayin edilmek, Osmanlı vatandaşlığını kabullenmek, üzerlerine düşen bütün vatandaşlık görevlerini yapmak."[23]

Padişah'tan bu son cevabı alan Herzl için artık yapılacak bir iş yoktur. İstanbul'u terk etmeye hazırlanmaktadır. Sultan ve Osmanlı devlet adamlarından red cevabı aldıktan sonra, artık siyoninizmin hedefine nasıl ulaştırılacağına dair takip edilecek yeni yollarla ilgili olarak hatıra notlarına 4 Ağustos 1902'de şunları yazar: "Son selamlaşmalar ve sonra Ali Baba ve Kırk Haramiler mağazasından çıktım... Şimdi yapılacak iş, Kudüs Sancağı'nın yakınlarına yerleşmek ve ilk fırsatta Bulgarların Doğu Rumeli'de yaptıkları işi yapmak olacaktır. Bu iş için de İngiliz Hükümeti veya Rothschild'ın yardımı ile Jewish Eastern Company'yi (İngiliz Doğu Kumpanyası) gerçekleştirmek lazımdır."

Artık Herzl'ın tüm siyonistlere talimatı şuydu: "Sultan Adülhamid devrilmeli, Osmanlı parçalanmalı." Anlayacağınız yıkım çarkı harekete geçirildi.

Herzl, siyonizmi gerçekleştirmenin diğer metotlarından olarak, Sultan 2. Abdülhamid'i devirmek için Jön Türklerle işbirliği tasarlar. Kendi kendine: "Türkiye aleyhine çalışmalı mı?" diye sorduktan sonra şunları yazar: "Hâlen bir tek plan aklıma geliyor. Sultan'a karşı bir kampanya açmalı, bu iş için de sürgün edilmiş prensler ve Jön Türkler'le temas kurmalı". Anlayacağınız Abdülhamid düşmanlarını, devlet otoritesini etkisizleştirmek ve devleti yıkmak için kullanacaklardı. Metot olarak "Türkiye'nin dağılmasını beklemeliyiz" diyen Herzl, ayrıca Türkiye'ye "ekonomik ambargo" uygulaması için Avrupa'ya seyahate çıkacağından bahseder. Theodor Herzl ve siyonistler artık Abdülhamid'e kin dolmuştu. Abdülhamid'i indirmeye, Osmanlı'yı yıkmaya çalışan kim varsa destek vereceklerdi. Hepsini anlatacağız. Sultan Abdülhamid Theodor Herzl'e bir Mecidiye Nişanı vererek düşmanlık ve kinlerini törpülemek istemişti. Sultan, Herzl'e nişanı verip uğurladıktan sonra sekreteri Tah-

[23] Theodor Herzl, Hatıralar, Boğaziçi Yayınları, İstanbul 2007, s.292

sin Paşa'ya şunları söylediğinden bahsedilir: "Göreceksin; beni bu adam devirecek. Eğer beni o devirmezse kimse deviremez."[24]

Bir yandan Theodor Herzl Filistin'de devlet için uğraşırken bir yanda da büyük bankerler bu işe destek veriyordu. Yahudilerin meselelerini takip edenlerden biri olarak "Baron Rotschild" daha önce İngiltere nezdinde girişimde bulunmuş fakat kendisine kesin bir garanti verilememişti. Rotschild bu defa direkt olarak Osmanlı Devleti ile irtibata geçerek 1892 yılında Musevileri Filistin'e yerleştirme planını hayata geçirmek istedi. Rotschild tarafından daha önce Filistin'de satın alınmış ve boş vaziyette duran arazilere Yahudileri yerleştirebilmek için devletten izin alınmasıydı. Bu amaçla Rothschild'ın özel kâtibi Şayed, Padişahın yakınlarından Hacı Ali Bey'e bir mektup yazdı. Şayed mektubunda şunları söylüyordu:

"Şam ve Beyrut vilayetleri dâhilinde Baron Rothschild'ın sahip olduğu boş araziler şimdiye kadar hiçbir şeye tahsis edilmeyerek faydasız bir şekilde durmaktadırlar. Hâlbuki bu araziler böyle boş bırakılacağına yabancı ülkelerden gelen Yahudi göçmenlerin buralarda iskân edilmelerine izin verilse, göçmenler Osmanlı uyruğuna girecekler, orada Osmanlı hükümetinin istediği tarzda hareket edeceklerdir. Bu suretle vilayetlerin nüfusu artacağı gibi, artan üretimin etkisiyle vergiler de çoğalacaktır. Bu vesile ile devlet hazinesinin birçok yarar sağlayacağı açıktır. Gerek bu sözü edilenler, gerekse Rothschild Bankası aracılığıyla hazineye sağlanacak maddi yararlar göz önünde bulundurularak, Musevi göçmenlere yerli halktan ayrı olmayarak boş arazilerde yerleşme izni verilmesi talep edilmektedir."[25]

Rothschild'dan gelen bu talep oldukça dikkate değer konular içeriyordu. Çok sinsice yaklaşmıştı. Devletin vergi gelirinin artacağı ve Rothschild Bankası'ndan Osmanlı hazinesine para verileceğini söylüyordu. Paraya ihtiyacı olan Osmanlı için cazip, sinsi bir teklifti. Rothschild kurnazca yaklaşmıştı. Rothschild bir yandan da çeşitli yollarla sinsi şekilde arazi alıyordu.

---

24 Süleyman Kocabaş, Gizli Yüzler İşler, Vatan Yayınları, İstanbul 2007, s.49-50 arası.

25 Vahdettin Engin, Pazarlık, Yeditepe Yayınları, İstanbul 2010, s.31-32.

Theodor Herzl 44 yaşında 1904'te Avusturya'da zatüreden öldü. Herzl'ın peşinden giden binlerce Yahudi genç zaman gelecek İsrail Devleti'ni kuracaktı. Devleti kurmak ve büyütmek için Ortadoğu başta olmak üzere dünyanın her yerine fitne yayacaklardı. Bugün bunu net bir şekilde görüyoruz. İsrail ve siyonizm yüzünden Ortadoğu'dan katliam ve darbeler dur durak bilmedi. Peki, Theodor Herzl ve ailesinin sonu ne oldu dersiniz?

Theodor Herzl'ın Ailesinin İbretlik Sonu

Siyonizmin modern kurucusu, 1897'de İsrail'in temelini atan Theodor Herzl'ın ailesinin başına gelenler ise ibretliktir. Eşinin adı Julie.

3 çocuğu vardı: Paulina, Hans, Margaritha.

Theodor Herzl 1904'te ölünce 3 yıl sonra 1907'de eşi "Julie Herzl" de akli dengesizlik oluştu ve uyuşturucu bağımlısı olup hastanede sürekli tedavi görerek sefalet içinde öldü.

Theodor Herzl'ın kızı "Paulina'nın" psikolojik sorunları vardı. Maddeye bağlandı. 1930'da aşırı dozda eroin kullanımı sonucu öldü.

Oğlu "Hans"a ne oldu dersiniz? Hans inanç problemleri ve ağır psikolojik sorunlar yaşıyordu. Kız kardeşi Paulina da eroinden ölünce sorunları daha da arttı. Hans 39 yaşında silahla intihar etti. Theodor Herzl'ın son çocuğu "Margaritha" ise stresli, yokluk içinde hayat yaşadı öldü. Theodor Herzl'ın Margatitha'dan olan torunu "Stephan" vardı. Ona ne oldu dersiniz? Stephan ise ailesini kaybedince zorlu hayat yaşıyordu. Stephan ABD'ye gitti. Psikolojisi bozuktu. Ciddi sorunlar yaşıyordu. En sonunda 1946'da Amerika'da bir köprüden atlayarak intihar etti. Herzl'ın ailesinin sonu kötü oldu.

Herzl'ın eşi Julie

Oğlu Hans

Kızı Paulina

Kızı Margaritha

Torunu Stephan

Teheodor Herzl'ın İsrail'in temelini atarak başlattığı fitne önce ailesinden çıktı. Sonra İsrail'den çıkacak. İsrail de siyonizmin kurucusu Theodor Herzl'ın çocukları gibi intihara gidecek. Biz kaldığımız yerden konuyu anlatmaya devam edelim. Theodor Herzl'ın açtığı yoldan ve bıraktığı yerden takipçileri gidecekti. Osmanlı Devleti'nin yıkımı, İsrail Devleti'nin kuruluşu için taşları tek tek döşeyeceklerdi. Derin siyonizmin fedailerine görevleri tek tek dağıtılmış ve hepsi sinsice çalışacaktı. Bunlardan biri de Emanuel Karasu idi. Derin siyonizm ve derin İsrail'in en etkili adamıdır. Osmanlı'nın yıkımı için dinamitleri adım adım döşemiştir. Emanuel Karasu'nun Osmanlı'yı yıkıma götürmesini anlatmadan önce gelin bir kahve-çay molası verelim. Yahudi ve siyonistlerin para babası ve üst aklı Baron Rothschil'ın gelecekte kurulacak Yahudi Devleti İsrail için Filistin topraklarını sinsice nasıl ele geçirdiğini anlatalım.

MOLA BİLGİSİ

Baron Rothschild ve Filistin

Rothschildların zengin bir aile olarak ortaya çıkışı Napolyon Bonapart döneminde olmuştur. Bir görüşe göre Rothschildların serveti Napolyon Savaşları'nın (1800-1815) bir ürünüdür. Aile şirketinin temeli Nathan Mayer Rothschild tarafından atıldı. Avrupa'daki savaşlar için devletlere borç para vererek büyüdü. Savaştan sonra devletlere yaralarını sarmak için yine borç para verdi ve yine büyüdü. Borcunu ödeyemeyen ülkelerin karşılığında değerli varlıkların aldı. 5 oğlunu Avrupa'nın 5 farklı ülkesine göndererek baronluk kurmasını sağladı. Rothschild ailesi finans, ticaret alanında Avrupa'da kökleşti.

Edmond de Rothschild (1845-1934)

Baron Edmond de Rothschild'ın mensubu bulunduğu Rothschild banker ailesi Osmanlı borçlanmasında önemli bir aktör oldu. Osmanlı Devleti zor duruma düşünce Rothschil'lara bağlı banka ve bankerlerden borç aldı. 1881 yılında Duyûn-i Umûmiye'nin kurulması ile borçlar ve faizler ödenmeye çalışılmıştır. Rothschild bu borcu fırsata çevirip Filistin'den arazi alarak hızla Yahudi kolonileri kurmaya başlamıştır. Baron Rothschild'ın Filistin topraklarında gözükmesi bu tarihlere rastlamaktadır. Bir anlamda Rothschildlar Filistin'de satın aldıkları arazilere ödedikleri paraları ve bu araziler üzerine kurdukları kolonilerin finansmanını Osmanlı Devleti'nden elde ettikleri faiz geliriyle karşılamıştır. 1854 yılında Kırım Savaşı'nın getirdiği mali yükten dolayı iflasın eşiğine gelen Osmanlı Devleti dış borç bulma

arayışı içine girmişti. Bu tarihte Rothschildların Filistin ile ilgilenmeye başladıklarını görmekteyiz. İlk borç teşebbüslerinin yapıldığı 1854 yılında Rotschild ailesini temsilen Albert Cohn'un (1814-1877) bir hastahane kurmak için Filistin'de çalışmalar yürütmesi ilginç bir tesadüf gibi durmaktadır ki Rothschildların bu ilk teşebbüsünü bir yıl sonra, 1855 yılında Yahudi zengin banker Moses Montefiore'in Kudüs surları dışında bir araziyi hastane kurmak için satın alması izlemektedir. Rothschildlar Osmanlı maliyesinin içinde bulunduğu durumu eskiden beri yakından takip ediyor ve borçlarda etkin rol almaya çalışıyorlardı. 1854 yılında Kırım Savaşı'nın masraflarını karşılayabilmek için alınan dış borçta Rothschildlar da bulunmaktaydı. Savaşın hazineye getirdiği 200 bin keselik yükün elli bin keselik bölümü Rothschild'ın İstanbul'da bulunan temsilcisinden alınarak karşılanmış ancak ek açığın kapatılması ve Sivastopol'da bulunan askere gerekli olan malzemenin temini için yine Rothschild'ın vekili ile yıllık yüzde 6 faizli borç için mutabakat sağlanmıştı.

1855 yılında Kırım Savaşı'nın finansmanı için Rothschildların içinde bulunduğu gruptan tekrar yıllık 4+1 faizle 5 milyon 500 bin Osmanlı lirası borç alındı. Bu borçlanmaya karşılık Mısır vergi gelirleri, İzmir ve diğer gümrük gelirleri karşılık gösterilmiştir. 1855 yılında yapılan borcun ön çalışması için Hariciye Nezareti aracılığı ile Rothschild ailesinin Londra, Paris ve Frankfurt'ta bulunan üyeleri hakkında ailenin İstanbul'da bulunan temsilcisi Mösyö Horace Landau'dan malumat toplanmıştır. 1891 yılında yapılan yeni bir borçta da yine Rothschildlar bulunmaktadır. Bu borç almayı sağlayabilmek için Londra sefiri, Rothschildlar ve ortakları nezdinde temaslarda bulunmakla görevlendirildi. 1894 ve sonraki borçlanmalarda da iştiraki bulunan Rothschildların, Filistin'deki arazi alımları ve bu arazilerde gerçekleştirdikleri imar faaliyetleri ve iskân edilen göçmenlerin finansmanında Osmanlı Devleti'nden elde ettiği faiz gelirlerinin küçük bir kısmının yeterli olacağı

kolaylıkla anlaşılabilecektir. Anlayacağınız sadece bizden aldıkları borcun faizi Filistin'de faaliyet yürütmeye yetiyordu.

Rothschild ailesi adına Edmond Rothschild, 1880'li yıllardan itibaren Musevilerin Avrupa'da karşı karşıya kaldıkları baskılar sonucu ortaya çıkan problemlerin üstesinden gelebilmek için yoğun bir faaliyetin içine girdi. Politik siyonizmin Theodor Herzl'ın çabalarıyla siyasi bir hamle olarak Filistin'e yönelmesinden önce, bilhassa 1880 yılında Rusya'da ortaya çıkan Yahudi aleyhtarlığı ve arkasından başlayan baskılar nedeniyle bu ülkeden kaçan Yahudileri iskân etmek için Filistin'de geniş araziler satın alarak, bu arazilerde koloniler kurdu. Zemmarin köyü değişik yöntemler kullanılarak Edmond Rothschild'ın adamları tarafından ele geçirildiği zaman burada inşa edilen koloniye babasının adını yad etmek için "Yakub'un hatırası" anlamında Zikhron Yaakov adını verdi. 1934'de Pariste ölen Rothschild'ın kemikleri 1954 yılında Zichron Yakov kolonisinin bitişiğinde yer alan Ramat Ha Nadiv'e nakledildi. Rothschild, Ramat Ha Nadiv arazisini Hristiyan bir aile olan el-Hûri ailesinden satın almıştı.

Edmond Rothschild'ın, Filistin'de geniş kapsamlı yatırımlar yaparak araziler edinmesi ve bu araziler üzerinde büyük ve gelişmiş çiftlikler kurarak temsilcileri aracılığı ile yönetmesi, zirai ürünlerin işlendiği tesisler kurması, okul ve hastane gibi binalar inşa etmesine rağmen hiçbir zaman politik bir amacının olduğunu ilan etmemiş, hatta ima etmekten bile kaçınmıştır. Sinsi sinsi ilerlemiştir. Siyonizme destek vermiyormuş gibi görünüyordu. Ayrıca, Rothschild, Osmanlı Devleti'nin kuşkusunu da uyandırmak istemiyordu. "Bu gibi işlerde genellikle reklamdan kaçınmak lazımdır. Biz sessiz ve dikkatli bir şekilde bu işin üzerinde yürürsek çabalarımız başarıya ulaşabilir" demişti. Edmond de Rothschild, Filistin'le olan ilişkisini de, "Ben bir hayırsever değilim. Eğer ben bu işe atıldıysam bunun nedeni Yahudilerin Filistin toprağında yeniden iskân edilmeleri mümkün müdür diye görmek istedim"

diye açıklamıştı. Kendisinden yardım isteyen Musevi kolonizatörlere de; "Ben sizin yardımınıza perişanlığınız ve fukaralığınızdan gelmedim. Dünyanın başka yörelerinde de benzeri sefalet vakaları vardı. Bu işi yaptım çünkü sizde hepimiz için son derece kutsal olan bir ideali, İsrailoğullarının eski yurduna dönme hülyasını ve bir Yahudi rönesansını gerçekleştirecek kapasite gördüm" demişti. Rothschildların özel arşivinden çıkan bu belgelerin ışığı altında Baron'un ne bir hayırsever ne de bir siyonist düşmanı olduğunu söyleyebiliriz. O, siyonizm idealini paylaşan fakat bu ideali kendine özgü yöntemlerle gerçekleştirmeye çalışan "farklı bir siyonist" idi. Perdenin önünde görünmeyen sinsi ve planlayıcı siyonistlerdendi. Rothschild'ın bu yönü uzun süre karanlıkta kalmış ve en sonunda İsrail Cumhurbaşkanı Chaim Weizmann'ın ağzından dile getirilmiştir: "Biz hâlâ Baron'u siyasal siyonizmden nefret eden ve Yahudi sorununun sadece hayırsever yönleriyle ilgilenen zengin bir otokrat olarak düşünüyoruz... Yanılmışız... Onun siyonizme ilgisi en az bizimki kadar politikti." Büyük itiraf değil mi?

Baron, Musevilerin sadece tefeci ve banker olmadıklarını fakat tarımda da çiftlik işletmek gibi üretici faaliyetlerde de başarılı olabileceklerini dünyaya ispat etmek istiyordu. Bunun için siyonistlere yardımcı oldu. Filistin'deki kolonizasyon çabalarını destekledi. Edmond de Rothschild'a göre, eğer Museviler bu sınavdan başarıyla geçebilirlerse, bir ulus oluşturabileceklerini kanıtlamış ve böylece bir devlet kurmaya hak kazanmış olurlardı. Bu konuda onun rolü ise dindaşlarına rehberlik etmek, onların bu sınavı alınlarının akıyla atlatabilmeleri için gerekli her şeyi -malzeme, para ve kadroyu- sağlamaktı.

Edmond Rothschild'ın, 1913 yılında Filistin'e yaptığı ziyaret siyonistler için çok önemli bir olay olarak karşılanır. Rothschild'ın bu ziyaretindeki amacı, Filistin'deki Yahudi okullarının geliştirilmesi ve İbranicenin Filistin'de bir Yahudi ulusal dili hâline getirilmesini sağlamaya yönelik çalışmaları yerinde görmek

ve Filistin'deki Musevi varlığını daha sağlam temellere oturtmanın yollarını bulmaktı.

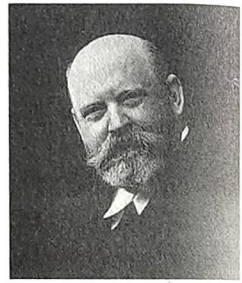

Lionel Walter Rothschild (1868-1937)

Aslında 1948'de Filistin toprakları üzerinde İsrail Devleti'nin kurulmasının temellerini atan Rothschild ailesidir. Bunun en önemli kanıtı, 2 Kasım 1917 yılında İngiltere Dışişleri Bakanı Arthur James Balfour'un İngiliz hükümeti adına, Musevilere Filistin'de bir yurt kurmayı vadeden "Balfour Deklarasyonu" olarak isimlendirilen mektubu, Dünya Siyonist Örgütü gibi başka bir Yahudi şahıs veya kuruluşa değil de Rothschild ailesinin İngiltere kolunun başında bulunan Lionel Walter Rothschild'da vermiş olmasıdır. Lionel Walter Rothschild 1868 yılında Londra'da doğdu. Nathan Mayer Rothschild'ın en büyük oğludur. 1899-1910 yılları arasında İngiltere'de parlamenter olarak görev yapmıştır. Ayrıca burada, bu bildirinin taslağının James Balfour, Walter Rothschild ve önemli siyonist liderlerden biri olan Chaim Weizmann tarafından ortaklaşa hazırlanmış olduğunun da altını çizmemiz gerekmektedir. Bu durum, Siyonist hareketin gerçek liderliğinin Rothschild ailesinde olduğunun açık bir göstergesi olarak değerlendirilebilir. Dikkatle okumaya devam...

1897 yılında Dünya Siyonist Örgütü'nün kuruluşuna kadar Filistin'de arazi alımı yapan Baron Edmond Rothschild ve Baron Hirch ikilisinin kurduğu Yahudi Kolonizasyonu Birliği'nin gerçekleştirdiği işlemlerin tamamına yakını mahalli idarecilerin suistimallerinin yanında, merkezi hükümetin bazı mecburiyetlerine dayalı olarak gerçekleşmekteydi. Daha önce de anlattığımız Baron Hirch, Osmanlı hükümetinin demiryolları inşa etme konusunda en büyük müteahhitlerinden birisiydi. Baron Hirch servetini Rumeli'de inşa edilen demiryolları ihalelerinden elde etmiş ve

bu işlerde yaptığı yolsuzluklardan kazandığı paraları Yahudilerin Rusya'dan Arjantin'e ve Filistin'e göç etmelerini finanse etme konusunda cömertçe kullanmıştır. Rothschildlar ise Kırım Savaşı'ndan sonra başta savaş masraflarının sebep olduğu mali açıkları kapatmak için başvurulan bankerlerin başında gelmekteydi. Bundan dolayıdır ki Rothschildların bölgede temsilcileri aracılığı ile satın aldığı ve umumiyetle Rusya'dan getirttiği göçmenleri yerleştirerek işlettiği arazilere sahip olurken fazla zorlukla karşılaşmadığını görmekteyiz.

Bilhassa Baron Rothschild'a bağlı olarak faaliyet gösteren şirketler, Avrupa'dan Filistin'deki temsilcilerine "yüklerle lira" göndermektedir. Bu paralarla devlet memurları ve toplumun nüfuz sahibi kesimlerini kendi taraflarına çekmekte ve faaliyetlerinin önündeki hukuki engellemeleri rahatlıkla aşmaktaydılar. Bu paraları alan çoğu memurlar ise kendilerine verilen paraların bir ihsan olduğunu zannetmekteydiler. Ancak Filistin'de faaliyet gösteren bu kuruluşlara mensup görevliler, işlerini halletmek için dağıttıkları paraların kayıtlarını tutmakta ve bu kayıtları ilgili şirket ve örgütlerin Avrupa'daki merkezlerine göndermekteydiler. Ayrıca memurların kişilikleri ve şahsi durumları hakkında da raporlar hazırlayarak bu raporları aynı merkezlere iletmekteydiler. Profesyonel bir çalışma yürütülüyordu. Şimdi kazmayı en derine vuralım. Dikkat.

Baron Edmond Rothschild arazi alımı ve göçmen iskânı konusunda her zaman ayrıcalıklı bir yere sahip olmuştur. Kanuni engellemeler ona karşı çoğu zaman uygulanmamıştır. Osmanlı borçlarının vazgeçilmez isimlerinden olan Rothschild ailesi Filistin'deki arazi alımı ve göçmen iskânı yasakları konusunda çok fazla zorluklarla karşılaşmadı. Bunun başlıca nedeni, 1854 yılında başlayan ve Osmanlı maliyesinin bu tarihten sonra tutsağı hâline geldiği dış borçlarda Rothschild ailesinin başrol oynamasıdır. Edmond Rothschild, bölgede Musevi iskânı için elde edilen arazilerin büyük

bir bölümünü dolaylı olarak yâni bölgedeki temsilcileri vasıtasıyla tasarrufunda bulundurmaktaydı ve 1882 yılından sonra kurulan modern Musevi kolonilerinin tamamının inşa edilmesi onun cömertçe harcamaları sonucunda olmuştur. Filistin'in verimli topraklarının bulunduğu bütün bölgelerinde binlerce dönümlük araziler üzerine irili ufaklı adacıklar şeklinde koloniler kurulmuştur.

Daha ilgincini söyleyeyim mi? Edmond Rothschild, bu kolonilerde üretilen ürünlerin dış pazarlarda tanıtılması ve satılmasını da sağlamıştır. Mesela; Filistin'de Musevi kolonilerindeki bağlarda yetiştirilen üzümler Rothschild'ın şirketlerinde şaraba dönüştürülüp ABD'de pazarlanmıştır. Rison LeZion kolonisinde Rothschild'ın şarap mahzenlerinde üretilen Karmel Şarapları bunlardandı. Tanıtım ilanında, şirketin amacının "Sadece Filistin'deki Yahudi kolonilerinde üretilen ürünlerin Amerikan pazarlarında yer almasını sağlamak olduğu" ifade edilmektedir. Edmond de Rothschild, İsrail şarap endüstrisinde önemli rol oynadı. Osmanlı'nın Filistin'deki yöneticilerinin denetimi altında çiftlik kolonileri ve üzüm bağları kuruldu. Rishon LeZion ve Zikhron Yaakov'da iki büyük şaraphane açılmıştır. Rothschild şarap imalathanelerine şişe tedarik edecek bir cam fabrikasını finanse etti. Nasıl ama? Adam Filistin'de Yahudi kolonileri kuruyor. Ardından tarım ürünleri ürettirip ABD ve Avrupa'ya pazarlıyor. Böylece Filistin'deki Yahudiler de ekonomik olarak kalkınıp güçleniyor. Buradan çıkardığımız şu: Her zaman Yahudiler para ve ticaretin uzmanıdırlar. Geçelim, devam...

Baron Edmond Rothschild'a arazi satın almada bir kısıtlama uygulanmamaktaydı. Onun şirketlerine ve müstear adlarla arazi satın alan temsilcilerine sadece bir şart ileri sürülmekteydi. Bu da satın alınan arazilere Yahudi göçmen iskân edilmemesidir. Ancak bunun fiiliyatta bir anlamı yoktu. Çünkü araziler üzerlerine koloniler inşa etmek için satın alınmakta ve bu kolonilere başta Rusya ve Doğu Avrupa olmak üzere dünyanın değişik bölgelerin-

den getirtilen ve kaçak olarak bölgeye sokulan göçmen Museviler iskân edilmekteydi. Değişik yollarla Filistin'e sokulan bu Musevi göçmenlerin inşa edilen bu kolonilere yerleştirilmelerinden sonra, devlet tarafından tespit edilip sınırdışı edildiğine dair arşivlerde tek bir kayıt yoktur. Edmond Rothschild'ın satın aldığı arazilerle ilgili arşiv kayıtlarında, onun satın aldığı miri arazilerin sınırlarını her zaman kaçak olarak genişlettiği ve çevredeki Filistinli köylülerin arazilerini işgal ettiği görülmektedir. Rothschild'ın Filistin'de araziler satın alınması, bu arazilere evler ve tesisler inşa edilerek Musevi göçmenlerin iskânı ve benzeri işler için görevlendirdiği temsilcileri bulunmaktaydı.

Genel anlamda Filistin'de Musevilere arazi satışı ve bu arazilere göçmen iskânı yasaklanmış olmasına rağmen Rothschild'a bu yasaklar uygulanmadı. Bir örnek olarak 1902 yılında Hayfa Kazası dâhilinde 2.000 dönümden fazla arazi satın almasına ve bu araziye yüz otuz hane iskân etmesine resmen izin verilmesini gösterebiliriz. Bu araziyi satın alırken kendisinden bu sınırları aşmayacağına dair bir taahhütname alındı. Ancak o bu taahhüdüne riayet etmeyerek, daha fazla arazi satın almış ve bu araziye inşa ettiği evlere kaçak yollarla bölgeye sokulan göçmen Musevileri yerleştirmiştir fakat onun bu tür faaliyetlerine karşı bir müeyyide uygulandığına dair herhangi bir kayıt yoktur. Şunu unutmayın; Edmond Rothschild'ın Filistin'deki faaliyetlerinde zorlukları kolayca aşması sadece dağıtılan hesapsız rüşvetler ile ilgili değildir. Rotschild sermaye grubunun Osmanlı borçlanmalarındaki etkisi, Edmond Rothschild'ın Filistin'deki her türlü faaliyetini kolaylaştırıcı bir unsur olmuştur.

Rothschild, Yahudilerin Filistin'e göçü ve koloni kurması için farklı işlerde farklı adamlarını görevlendirdi; kimi Rusya'daki Yahudi göçmenleri getiriyor, kimi Avrupa'daki, kimi Ortadoğu'daki Yahudi güçlerini organize ediyor, kimi araç temin ediyor, kimi ev ve bina yapımını organize ediyor, kimi tarım işini ayarlıyordu. Me-

sela; Baron Rothschild Rusya'dan tecrübeli çiftçi grupları Filistin'e yerleştirmek için bölgeyi çok iyi tanıyan Jeheil Brill'i görevlendirmişti. Bunun gibi onlarca adamı bölgede çalışıyordu. Rothschild ve ekibi profesyonel çalışıyordu. Filistin'de kurulan koloni arazileri Baron Rothschild ve adamlarının üzerine kayıtlıydı. Diğer Yahudi kolonileride Baron Rothschild mali olarak destekliyordu.[26]

Anlayacağınız Filistin topraklarında İsrail Devleti böyle böyle zemin hazırlanarak kuruldu. Tel Aviv'deki Rothschild Bulvarı'nın adı, İsrail'in dört bir yanında kuruluşuna yardımcı olduğu yerlerden biri. Kurulmasına yardım ettiği Rishon LeZion'un merkezi caddelerine Rothschild Caddesi adı verildi. 1996 yılında büyük Rothschild Alışveriş Merkezi bile kuruldu.

[26] Ömer Telloğlu, Filistin'e Musevi Göçü ve Siyonizm, Kitabevi Yayınları, İstanbul 2015, s. 61-65 arası,137-138, 143, 160-161-162. Mim Kemal Öke, Siyonizm ve Filistin Sorunu, Üçdal Neşriyat Yayınları, 1982 İstanbul, s.41-42.

EMANUEL KARASU VE OSMANLI'NIN YIKIMI

Siyonizme hizmet edecek en tehlikeli Yahudilerden biri de Emanuel Karasu idi. Bir İtalyan Yahudisiydi. Osmanlı'da Mason Locaları'nın faaliyetlerinde, siyonistlerin örgütlenmesinde, İttihatçıların mason localarına kazandırılmasında rol alacaktı. Osmanlı'nın yıkımı için muhalif tüm unsurları örgütleyici isimdi. Abdülhamid 'in indirilmesi için İttihatçılara dışarıdan para akıtılmasını sağlayacaktı. Abdülhamid 1908'de indirilince İttihatçılar Karasu'yu Selanik vekili yapacaklardı. 1912'de yeniden Selanik'ten, 1914'de ise İstanbul'dan mebus seçildi. Devlette önemli bir göreve getirilecek, yıkılmakta olan devleti ciddi şekilde soyacaktı.

1. Dünya Savaşı (1914 - 1918) sırasında iaşe müfettişliğine getirilen Karasu, bu görevi sırasında büyük çaplı yolsuzluklar yaptığı, servetini de bu yolla edindiği ortaya çıktı. Mondros Mütarekesi (30 Ekim 1918) sonrasında İttihat ve Terakki'nin önde gelenleri savaş suçlusu olarak kovuşturmaya uğrayınca, gizlice İtalya'ya kaçtı. İtalya'ya yerleşerek İtalyan uyruğuna geçti ve yaşamının sonuna kadar burada kaldı ve İtalya'da ölecekti.

Abdülhamid'in indirildiğini Abdülhamid'e bildiren heyetin içinde yer alacaktı. Abdülhamid onu görünce çok üzülecekti. Gelin bu gizemli Yahudiyi biraz anlatalım. Fitnenin, derin projenin merkezinde olan isimlerden biri. Karasu, 1862'de doğdu. Selanik'te Aristotales Üniversitesi'nde Kriminoloji okudu. 1903'te "Makedonya Risorta Mason Locasını" kurdu. Selanik'te avukatlık yaparken İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne girdi. Büyük üstadı olduğu Macedonia Risorta Mason Locası ile İttihat ve Terakki arasında ilişki kurdu ve locadan mali yardım almasını sağladı.

Emanuel Karasu

Karasu "Selanikli Avukat" diye de bilinir. Osmanlı'nın yıkılmasında karanlık roller oynadı. Karasu'nun ailesi de zamanında İspanya'dan göç etmiş Yahudilerdendi. İspanya'dan göçme bu Yahudi, mason, siyonist ve İttihat ve Terakki Cemiyet'i Merkez Komitesi'nde sürekli üyeydi. Bunlar arasında bağ ve koordineyi sağlıyordu. Osmanlı Yahudileri içinde siyonizme ilk destek veren Yahudilerden birisi Emanuel Karasu olmuştur. Thedor Herzl ile 1896'da başlayan süreçte, Sultan 2. Abdülhamid'in sarayı, Filistin'de Yahudiler lehine imtiyazlar koparmak için gelen siyonist heyetlerin sürekli ziyaret yeri olmuştur. Bunlardan biri de Karasu idi. Yahudilerin Osmanlı Devleti'ne yardımları karşılığı, Filistin'e Yahudi göçü yasaklarının kaldırılmasını isteyen heyeti, Sultan huzurundan kovmuş, kaderin bir cilvesine bakınız ki ileriki yıllarda Karasu, 2. Abdülhamid'e tahttan indirmeyi tebliğ eden heyetin içinde bulunacaktı. İntikam heyeti!

Karasu ve heyeti Sultan'ın huzurundan kovulurken Karasu'nun Sultan'ın başkâtibi Tahsin Paşa'ya şunları söylediği rivayet edilir: "Çok yazık! Sultan'ın huzuruna bir daha geleceğim ama bu sefer yalvarmak için olmayacak." Ve gerçekten dediği gibi olacak, indirildiğini tebliğ etmeye gelecekti. Bunlardan önce Karasu Sultan'a dost gibi görünüp sinsice yaklaşmıştır. Öyle ki güvenini kazanmak için Sultan Abdülhamid'e ajanlık bile yapmaya başlamıştır. Abdülhamid'e verdiği bilgiler arasında Avrupa ve Selanik'te muhalif ve bazı muhalif medyanın sinsice nasıl çalıştığı da vardı. Gizli basılan gazete ve broşürlerin Selanik'te nasıl ve nereye dağıtılıp halkın Sultan'a karşı nasıl kışkırtıldığını anlattı. Böylece Abdülhamid 'in güvenini kazanıp yanına yaklaşarak bilgiler edinebilecek hem de siyonist istekleri kabul ettirmek için onun sevgisini kazanmaya çalışıyordu. Tarihin gördüğü en sinsi siyonistlerdendir.

Karasu'nun masonluk ve siyonizm adına faaliyet yaptığı asıl merkez Selanik'ti. Unutmayın; o dönemde Selanik nüfusu 173 bindi. 100 bini Yahudi idi. Dış devletlere ait mason locaları da yoğun olarak oradaydı.

Karasu İtalyan ve diğer mason localarında görevli idi. Burada Yahudileri siyonizm davası için de örgütlüyordu. İttihatçıları Selanik'teki mason localarına getirip hem saklıyor hem mason yapıyordu. Localar dış devletler adına kurulduğu için zor denetleniyordu. Karasu Selanik'te "mason locaları ve İttihatçıların" bağlantısını, haberleşmesini sağlıyordu. Mason localarında faaliyet yapıp büyüyen ittihatçılar ise Abdülhamid'i devirmek için işi büyüteceklerdi. İşte bunlara Abdülhamid'i devirmek isteyen siyonistlerin desteği tamdı. Mason locaları ve İttihatçı flörtünün mimarı siyonizmdi. Abdülhamid'e olan kinlerinden dolayı gözü dönen ittihatçıların bazısı siyonist projeye hizmet ettiklerini sonradan anlayacaktı. Abdülhamid mason localarını sıkı takibe aldırdı. Denetimi artırdı. Bazısı dış devlet adına açıldığı için denetimi yapılamıyordu. İttihatçılar ve siyonistler bunu fırsat bilecekti.

O dönem masonluğu tüm devletler çıkarları için kullanıyordu. Emperyal devletlerin yayılımcılığına ve adam devşirmesine yardım ediyorlardı. O dönem mason localarını en çok kullanan da İngiltere idi. Siyonist teşkilat da kullandı. İtalya, Osmanlı devletini parçalayıp Trablusgarp ve bölgesini almak için kullandılar. Bunun için İtalyan vatandaşına ihtiyaç vardı. İtalyan vatandaşı ise Emanuel Karasu idi. Karasu da siyonist emellerinin gerçekleşmesi için İtalya'dan destek alacaktı. Yani karşılıklı.... Sultan Abdülhamid indirilmeden İtalyanlar istediği yerleri alamayacaklarını biliyorlardı. Bunu Abdülhamid de ifade etmiştir. Sultan indirilince İtalyanlar istediklerini alacaktı; yani Trablusgarp ve 12 adayı... Sultan Abdülhamid indirilip Selanik'te bir köşkte sürgündeyken muhafızlarından Rasim Bey'e İtalya'nın Trablusgarp ve 12 adayı almasıyla ilgili olarak şunları söyleyecekti: "Ben makamda olsaydım bunların hiçbiri olmazdı."

Abdülhamid indirilince Emanuel Karasu iaşe müfettişi olmuş ve İttihatçıların içindeki nüfuzunu kullanarak 1910'da İbrahim Hakkı Paşa'yı Sadrazam yaptırmıştır. İşte burada büyük bir sinsilik ve tuzak vardı. İbrahim Hakkı Paşa, önceden İtalya-Roma elçiliği yapmıştır. Trablusgarp'taki askerleri Yemen'e göndermiş, Trablusgarp'taki askeri silah ve malzemeleri İstanbul'a getirtmiş, Trablusgarp vali ve kumandanını ise

İstanbul'a çağırmıştır. Böylece Trablusgarp vilayetini savunmasız hâle getirmiştir.

İbrahim Hakkı Paşa

İtalya Krallığı, bu fırsatı kaçırmayarak Eylül 1911'de Trablusgarp'ı işgal etmiştir. Koskoca Trablusgarp vilayeti silahsız, askersiz, kumandansız ve valisiz kalmış ve İtalyanlara kolay yem olmuştur. İşgal haberi Sadrazam İbrahim Hakkı Paşa'ya bildirildiği esnada, Osmanlı Devleti'nde Jandarma ıslahatı için bulunan İtalyan Robilan Paşa'nın evinde idi ve onunla briç oynamakla meşguldü. Emanuel Karasu, bir İtalyan Yahudisi olarak Trablusgarp'ı İtalya'ya hediye etmiştir. İşte bu yüzden İtalya'da elçilik yapan İbrahim Hakkı Paşa'yı sadrazam yaptırmıştı. Muhtemelen Roma elçisi iken, İtalyan İstihbaratı ile çok fazla zaman geçirmiş olmalı. Böylece Karasu İtalya'nın isteğini yerine getirmişti.

Sultan 2. Abdülhamid zamanında masonluğun sıkı takibata alınmasına rağmen, en yoğun olarak faaliyette bulunduğu alan Makedonya olmuştu. Neden Makedonya idi? Burası Bulgarlar, Rumlar, Arnavutlar, Sırplar, Yahudiler ve Romenleri içinde barındırması ve bu unsurların ayrılıkçı emeller peşinde koşması sebebiyle Osmanlı Devleti'nin "yumuşak karnı" olmuştu. Üzerinde devlet otoritesi zayıftı. Üstelik, kapitülasyon imtiyazları da burada mason localarının rahatlıkla faaliyet göstermelerini kolaylaştırıyordu. Bu sebepten, burası üzerinde emelleri olan her büyük ve küçük devlet, genelde kendi unsuruna dayanarak mason locaları açmışlardır. Sultan'ın nüfuzu, gizli olan bu localara kadar ulaşamamıştı. Zaten 2. Abdülhamid'in takibinde olan Jön Türkler de buralarda tutunabilmişlerdi. Jön Türk hareketi içinde özellikle bir mason locasının büyük rolü olmuştu ki bu loca, Emanuel Karasu'nun üstat-ı azamı olduğu Makedonya Risorta Locası idi. 1902'de İtalyan Büyük Locası'na bağlı olarak kuruldu. 1908'de Meşrutiyet'i getirmeye yönelik olarak yapılan Jön Türk İhtilali'ni yapacak olan İttihat ve Terakki Cemiyeti ve üyeleri, Makedonya Risorta Locası'nın içinden çıkmıştı. Talat Paşa gibi...

Zaten Jön Türklerin toplantılarını mason localarında yapmaya davet etme fikri Karasu'dan çıkmıştı. Karasu'nun onayıyla Jön Türkler locayı hareketlerinin merkezi ve arşivi olarak kabul ettiler. İttihatçılar bu mason localarından kaynağının nereden geldiğini bilmediği paralar alıyorlardı. İtalya'nın kontrolünde olduğu için loca denetlenemiyor ve saklanıp yakalanmıyorlardı. İttihatçılar önemli belge, bilgi ve planlarını içeren arşivlerini burada saklıyorlardı. İzin verilmişti. Jön Türkler, sultan Abdülhamid'i devirmek için tüm planı mason localarında yapmaya başlayacaktı. Sayıları gittikçe artıyor, çoğalıyorlardı. Osmanlı yönetiminin bundan çok haberi yoktu. Abdülhamid'in ajanları buraya giremiyordu. İtalyan elçiliği müsaade etmiyordu.

Emanuel Karasu'nun Jön Türkler içindeki en yakın adamı Talat Bey idi. Ondan çok faydalanacaktı. Başta Selanik'te bir postanede çalışan Talat Bey, Sultan Abdülhamid aleyhine çalıştığı ortaya çıkınca postanedeki görevine son verildi. Boşta kalan Talat Paşa'ya Emanuel Karasu sahip çıkarak avukatlık bürosunda işe aldı. Zaten Talat Bey gençliğinden beri Yahudilerle ilişki hâlindeydi. İlk eğitimini Edirne'de yaptı. Sonra Alliance okulunda hem öğretmenlik yaptı hem eğitim aldı. Alliance okullarının amaçlarını anlatmıştık. Karasu'nun en sadık adamı Talat Bey'di.

Talat Paşa

Talat Bey mason locasında Jön Türklerle toplantı yapıyor, sayıları artıyordu lakin ortada teşkilat yoktu. Teşkilatsız ihtilal, darbe, devrim yapılmazdı. Talat Bey teşkilat fikrini ortaya attı; "Gazete ve mecmua dağıtmakla okumakla bu iş olmaz. Bir cemiyet kuralım, çoğalıp büyüyünce İstanbul'a gidelim Abdülhamid'i öldürüp meşrutiyeti ilan edelim" diyordu. Böylece İttihat ve Terakki Cemiyeti kurulacaktı. Bu cemiyet Karasu'nun tesiri ve desteği ile kurulmuştu. Makedonya Risorta Mason Locası, cemiyetin kurulmasının asıl sebebi ve aktörü oldu. İttihatçılardan çoğu Karasu'nun bağlı olduğu karanlık aklı ve konseyi asla göremeyecek bilemeyeceklerdi. Karasu buzdağının görünen yüzüydü. Teşkilatın yapısı, düzeni, çalışması

ince ayrıntılarına kadar planlandı. Hızla adam kazanma yoluna gittiler. İttihat ve Terakki örgütlenmesini kurmak için Karasu ile birlikte Talat Bey İstanbul'a geldiler. Önce Said Molla ile görüştüler. Bu zat, 2. Abdülhamid'in hafiyelerinin takibinde idi. Talat ve Karasu, Said Molla'nın Yerebatan'daki konağına girince, ardından hafiyeler burasını basıp, bunları tutuklayıp Yıldız Sarayı'na götürerek burada sorguya çektiler.

Karasu, Kabasakal Mehmet Paşa tarafından sorgulandı: "İstanbul'a sen ve Talat niye geldiniz? Talat kiminle görüştü, ne görüştü?" diye sordu. Karasu ise sadece mason localarını ziyaret etmek amacıyla geldikleri cevabını vermişti. Yine Karabekir'in yazdıklarına göre, Karasu ve Talat'ın İstanbul'a geliş sebepleri, teşkilat kurmak yanında, Veliaht Reşat Efendi'den el yazısı ve imzası ile hürriyet ve meşrutiyeti ilan edeceğine dair kurulacak olan İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne bir yazılı taahhütname almaktı. Talat ve Karasu, sorgulanmalarının hemen ardından Selanik'e dönmüşler, İstanbul'daki işlerini tamamlayamamışlardı. Sultan Abdülhamid'i etkisiz hâle getirmenin yolunu bulmaları gerekiyordu. Halk, Sultan 2. Abdülhamid'e bağlı olduğu için bir "halk ayaklanması" ile Sultan'ın düşürülmesi ve meşrutiyetin ilan edilmesi mümkün değildi. Orduyu kullanmayı düşündüler. Ordunun genç subaylarının çoğu meşrutiyet taraftarı olup, Sultan 2. Abdülhamid'e muhalif ve kurulan örgütlenmenin hemen üyesi olabilirlerdi. Sultan'ı etkisiz hâle getirmek için ancak bunlardan ve ordudan faydalanılabilirdi.[27] Askeri alan bu örgütün İstanbul'da kurulması için en uygun yerdi.

Bakın İttihat Terakki nasıl kurulup büyüyor anlatalım.

1889 yılı Mayıs ayında, daha önce Askeri Tibbiye'den mezun olan İbrahim Temo, İshak Sukuti, Çerkez Mehmet Reşit ve Abdullah Cevdet gizli bir örgüt kurdular. Kısa süre içerisinde çalışmalarına başlayan örgütün çekirdeğini de bu öğrenciler oluşturmuştur. Hareket bir yandan Mekteb-i Tıbbiye-i Askeriye içerisinde hızla yayılırken, bir yandan da İstanbul'da bulunan Mülkiye, Harbiye, Baytariye, Bahriye, Topçu ve Mühendishane Mekteplerine de sıçramıştı. Aslında Mülkiye'de ortaya

[27] Süleyman Kocabaş, Gizli Yüzler Gizli İşler, Vatan Yayınları, İstanbul 2007, s.92-104 arası.

çıkan entelektüel akımlar, Askeri Tıbbiye'ye göre çok daha ileri düzeyde olmasına karşın, harekete geçme konusunda askerler daha kararlı ve cesur davranmışlardı. Bir süre sonra cemiyet, okul dışına da çıkmış, fikirler dışarıda da yayılmaya başlamıştı. Örgütlenme askeri okullarda hızla büyüyordu.

1896 yılından iki üç yıl önce birçok önemli ve etkili kimse cemiyete katılmış ve kontrolü ele almışlardır. Daha sonra "Meşveret" adlı gazeteyi çıkardılar. Kaynakların ittifakına göre 1889'da Osmanlı İttihat ve Terakki Cemiyeti'ni kurdular. 3 Aralık 1895 tarihli Meşveret gazetesinde, cemiyetin amaç ve hedefleri açıklanmıştır. "Programımız" başlıklı makalede, ırk ve din ayrımı gözetmeksizin tüm Osmanlı halkı için özgürlük talep edilmiş, yabancı güçlerin Osmanlı Hükümeti'ne doğrudan müdahalesine karşı çıkılmış, ancak Batı'nın bilimsel açılımının ürünleriyle birlikte doğrudan özümsenmesi gerektiği vurgulanmıştır. Meşveret'teki yazıda "Bizim düsturumuz Nizam ve İlerleme olacaktır ve yine biz zorbalıkla elde edilecek her türlü imtiyazdan tiksinmekteyiz" denirken, ne garip ki aynı günlerde cemiyet, İstanbul'da darbe planları yapmakla meşgul oluyordu.

Paris'te bu gelişmeler yaşanırken hareketin İstanbul'da yayılması hızlanmış, cemiyetle ilgili olan şahıslardan bazıları zaman zaman hükümet tarafından tutuklanmıştır. 1895 yılı sonlarında, aralarında Abdullah Cevdet, İshak Sukuti, Şerafeddin Mağmumi ve Kerim Sebati'nin de bulunduğu cemiyet üyelerinden bazıları tutuklanıp sürgüne gönderilmiştir. Bunlar, bu karar üzerine hemen bir plan hazırlayarak Paris'e kaçmayı başarmışlardır. İbrahim Temo ise tutuklanmadan önce Romanya'ya giderek orada cemiyetin örgütlenmesine yardım edecekti. Bir yandan gazeteler gizli basılıp dağıtılarak örgütlenmenin mesajı daha geniş alana yayılıp örgüt büyütülüyordu. Meşveret gazetesinin, yabancı posta servisleri aracılığıyla imparatorluk içerisinde dağıtılması, ihtilalci bir cemiyetin varlığı konusunda devletin bilgi sahibi olmasını sağlamıştı. Cemiyetin üye sayısının hızla artması da sarayı oldukça rahatsız etmişti. İttihatçı hareket, biri Mısır, diğeri ise Paris'ten imparatorluğa sızan iki yayın organı "Mizan" ve "Meşveret" vasıtasıyla hızla yayılıyordu. Bunlar gizliden sokulup her yere dağıtılıyordu.

Sürgündeki üyeler arasında bu ve benzeri çatışmalar yaşanırken, İstanbul'da sultan Abdülhamid'e karşı darbe planları da hız kazanmıştı ama bu durumdan yurtdışındaki Jön Türklerin haberi yoktu. 1896 yılında önemli bir örgüt hâline gelmiş olan İttihat ve Terakki, Ağustos ayında bahsedilen darbe girişimi için harekete geçecekken başarısız olmuş ve tutuklanan üyeler sürgün edilmiştir. Bu olay, İstanbul'da ciddi bir sıkıntıya neden olmakla birlikte, yine de örgütlenmenin faaliyetlerini kesintiye uğratmaya ve Meşveret'in etki alanını daraltmaya yetmemiştir. Bu arada Sultan Abdülhamid darbecilerin hepsini asması gerekirken sadece sürgün cezası veriyordu. Buna rağmen Meşveret ve Mizan gazetelerinde Sultan Abdülhamid zorba, katil, eli kanlı diktatör olarak anlatılıyor, okuyan gençlerin bazısı inanıp Abdülhamid'e karşı kinle doluyordu. Bunlardan biri de Kazım Karabekir idi. Bakın kendi yazdığı kitapta bu durumu anlatıyordu.

Kazım Karabekir 15 yaşındaydı ve babasını kaybetmişti. Askeri okulda okuyordu. Ona abisi bakıyordu. Abisi ise İttihatçı ve koyu Abdülhamid düşmanıydı Kazım Karabekir ise henüz bu işlerden tam olarak habersizdi. Kazım Karabekir nasıl Abdülhamid düşmanı olduğunu şöyle anlatıyor: "Evimizin üst katında abimin bir kütüphanesi vardı. Kütüphanesine girdim ve adam olmak için herhalde çok okumak gerek diyerek kitapları karıştırmaya başladım. Tam o arada Avrupa'dan gelmiş birçok Meşveret ve Mizan gazeteleri gördüm. Gazetede Abdülhamid'in kanlı bir katil olduğu, bu zalimin ortadan kaldırılmadıkça milletin mahvolacağı, halkı fakirleştirdiği, aydın ve öğrencilerin boğulup denize atıldığı, fakir halkı soyduğu, meşrutiyet gelmezse hürriyetin gelmeyeceği yazıyordu. Okudukça Abdülhamid'e kin ve nefretim çoğaldı."[28]

Bunları okuduktan sonra Kazım Karabekir artık İttihat ve Terakki'nin sağlam bir fedaisi olur. Artık onun için Abdülhamid öldürülmesi ve indirilmesi gereken biridir. İşte İttihatçıların, Masonların ve Yahudi sermayesinin desteği ile çıkardığı bu yalan yazan Meşveret ve Mizan gibi gazeteler ile birçok öğrenci Abdülhamid'den nefret ettirildi. Kazım Karabekir bunlardan sadece birisiydi. Abdülhamid'in emperyalist güçler

[28] Kazım Karabekir, İttihat ve Terakki Cemiyeti, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul 2009, s.21-22-23.

Kazım Karabekir öğrenci iken.

tarafından indirilmesinde hepsi kullanıldı. Bu yaptıklarından dolayı pişman olduğunu söyleyenler de vardır. Dikkat etmediği takdirde herkes kin ve nefret aşılanarak küresel güçlerin ve kirli lobilerin kullanımına girebilir. Dikkat edilmelidir.

Şimdi kaldığımız yerden devam edelim.

Sultan Abdülhamid'i indirmek için örgütlenmeye ve askeriyeden gençleri, subayları devşirmeye ciddi şekilde devam ettiler. Avrupa'da çalışmaları hızla büyüttüler. İttihatçılar ihtilalin, darbenin, devrimin sadece ordu ile yapılabileceğini hatıralarında bizzat anlatmışlardır. Ordudaki asker ve genç subayları kafalayıp harekete geçireceklerdi. Askeriyede büyük bir adam devşirme ve kafalama faaliyeti başlattılar. Sonra bunlara bir plan üzerine harekete geçmeyi öğrettiler. Organize çalışıyorlardı. Zamanı gelince Abdülhamid'i bunlarla indireceklerdi. Hızla teşkilatlanıp büyümeye devam ettiler. Harekete geçme vakti geliyordu.

Sultan Abdülhamid bunları dağıtmak için yeni bir hamle yapacaktı. Cemiyet, varlığını sürdürmekteyken bomba etkisi meydana getiren bir gelişme her şeyi altüst edecekti. Padişah Abdülhamid Han, Ahmet Celalettin Paşa'yı Paris'e göndermişti. Ahmet Celalettin Paşa, bir bildiri yayınlayarak, padişaha karşı yürüttükleri faaliyetlerden vazgeçmeleri karşılığında siyasi mahkûmlar ve sürgünde bulunanlar için genel af sözü vermiş; ayrıca kendilerine Sultan tarafından bazı imtiyazlar sağlanacağını da vademişti. İttihatçıların en önemli isimlerinden olan ve Mizan gazetesini de çıkaran Mizancı Murat, Paşa'nın çabaları sonucunda ikna olmuş ve İstanbul'a dönmüştü. Onun dışında bazıları da teslim olmuştu. Mizancı Murat'ın 1897'de İstanbul'a dönmesiyle birlikte de İttihatçı hareket ağır bir yara alacaktı. Bu durum İttihat ve Terakki yapılanmasında büyük bir çözülme başlatabilirdi. Böylece muhalif hareket zayıflayıp güç kaybedebilirdi. Hatta yok olurdu. Fakat hepsi teslim olmadı, mücadeleye ve büyümeye de devam ettiler.

Bu arada İttihatçıları büyütecek bir gelişme daha oldu. 1899 yılına kadar dağılmış bir hâlde etkisini tamamen yitiren hareket, o yıl gelişen bir olayla yeniden canlanma fırsatı bulmuştu. 1899'da Sultan Abdülhamid'in eniştesi Damat Mahmud Paşa, oğulları Prens Sabahattin ve Lütfullah'ı yanına alarak ülkeyi terk etmiş ve Fransa'ya sığınmıştı. Buraya gelir gelmez de İttihatçılara destek olmuştu. Artık daha büyük bir adım atılacaktı. Abdülhamid'e karşı olan muhalif unsurlar dağınıktı. Bu durumda meşrutiyet ilan etmek ve onu indirmek zordu. Dağınık hâlde bulunan muhalefeti bir araya getirmek gerekiyordu. Bu amaçla Prens Sabahattin'in öncülüğünde 4-9 Şubat 1902 tarihleri arasında Paris'te Türkleri, Arapları, Yunanlıları, Kürtleri, Çerkezleri, Ermenileri, Yahudileri ve Arnavutları temsilen 47 delegenin katılımıyla 1. Jön Türk Kongresi toplanacaktı. Kongreye katılanların tek ortak noktası, Abdülhamid yönetiminden duydukları rahatsızlıktı. Şüphesiz tüm bu birleşmezleri bir araya getiren daha büyük bir akıldı. Bu aklın büyüğü derin "SİYONİST TEŞKİLAT" idi. Başta Karasu ve diğer Yahudiler bu işte etkindi.

Kongre de dış devletlerin de desteğinin alınmasına karar verildi. Ermenisinden Yunanına, Yahudisinden Türküne kadar tüm muhalif unsurlara Sultan Abdülhamid'i indirmek için görevleri dağıtıldı. Bitmedi. 1907'de Paris'te tekrar toplanıp ihtilal için son plan ve görevlendirmeler yapılacaktı.

1907'de Paris'te toplanan ve Rum, Bulgar, Arap, Arnavut, Ermeni ayrılıkçıların yanında Yahudilerin de katıldığı 2. Jön Türk Kongresi'nde "ihtilal" kararı alınmıştı. Rumeli'deki 3. Ordu çok önemliydi. Orayı ele geçirirlerse Abdülhamid daha kolay köşeye sıkıştırılacaktı. Bunun için paraya da ihtiyaç vardı. Yabancı bankalar ve bankerler bunun için seferber oldu. Derin siyonizmin amacı şuydu: 3. Ordu'dan küçük rütbeli subaylar ikna edilip, bunların idaresinde bir ihtilal cemiyeti kurulacaktı. Cemiyet, istenilen derecede kuvvetlenince, Meşrutiyet idaresi talebiyle 3. Ordu'nun kıyamını ve İstanbul'a, Saray hükümetine karşı isyan başlatacaktı. Kafa kaldıracaklardı. Hepsi görevini yerine getirecekti. Kimi adam ve genç devşirecek, kimi terör eylemi yapacak, kimi ajanlık yapacak, kimi propaganda yapacaktı. Ne için bir araya geldiler? Özgürlük, meşrutiyet. Acaba öyle miydi?

Yani Abdülhamid'in indirilmesi yalnızca İttihatçılar tarafından gerçekleştirilmemiş, Ermenilerin Taşnaksutyun ve Hınçak örgütleri, Bulgar örgütler, azınlık cemaatlerine mensup örgütler, siyonist teşkilatlar, mason locaları, Arap isyancılar, Abdülhamid rejimine karşı verilen mücadele de İttihat ve Terakki Cemiyeti ile işbirliği yapmakta çok istekli davranmışlardır. Rusya, Fransa ve İngiltere gibi dış güçler de bunların arkasındaydı. 1908'de Rus Çar'ı İngiliz kralına Osmanlı için: "Kollarımızda bir hasta adam var. Kendiliğinden ölürse çok vahim sonuçları olabilir. Size Osmanlı'nın paylaşılmasını öneriyorum" demişti. Paylaşım planlarına başlamışlardı. Nasıl olsa içeride destek verdikleri elemanlar çok iyi çalışıyorlardı. İttihatçılar dağa cıkıp yavaş yavaş bulundukları yerde meşrutiyet ilan edip gövde gösterisi yapıyordu. Manastır'ı ele geçiren İttihatçılar, binlerce Müslüman ve Hristiyan'la birlikte toplanarak büyük bir gösteri yapmışlardı. Göstericiler şöyle bağırıyorlardı:

"Türkler ve Hristiyanlar; herkes için özgürlük. Şimdi hepimiz kardeşiz. Müslümanlar, Hristiyanlar, Museviler, Türkler, Arnavutlar, Araplar, Rumlar ve Bulgarlar anavatan Osmanlı'nın özgür vatandaşlarıyız." Gelmekte olan geliyordu.

23 Temmuz'da Selanik ve Manastır hükümet konaklarını ele geçiren isyancılar, Rumeli'nin önemli merkezlerinde meşrutiyeti ilan ederek, meşruti yönetimin yeniden ilan edilmesi yönündeki talepleriyle İstanbul'u telgraf bombardımanına tutmuşlardır. Sultan Abdülhamid telgraf bombardımanına şaşırmıştı. Emanuel Karasu, Selanik'te dönme Yahudilerin yardımı ve para kuvvetiyle az bir zaman içinde 3. Ordu arasında birçok subayı ikna etti, kafaladı ve merkezi Selanik olmak üzere 'İttihat ve Terakki' ismiyle bir ihtilal cemiyeti kurulmasını sağladı. Sonra birbirine bağlı olarak Üsküp ve İşkodra'da şube açmışlardı. O bölge ihtilalin merkezi olacaktı. Abdülhamid'i tehdit eden merkez orasıydı.

Batılı devletlerdeki siyonistler, aralarında para toplayıp Theodor Herzl'ın sağ kolu olan "Max Nordau" aracılığı ile Karasu'ya 5650 Osmanlı altını vermişlerdir. Siyonistler bu parayı, Rumeli'deki 3. Ordu'nun ihtilalini başarıya ulaştırmak için toplamışlardır. Adı geçen harekâtın başlamasından birkaç gün önce İtalyan casusu Karasu bu altınları Necip

Draga'ya vermiştir. Mason subaylardan Niyazi ve Eyüp Sabri arasında taksim edilerek dağıtılmıştır. Paris'teki siyonist liderlerden banker Madiano, 1850 İngiliz altını göndererek isyan edecek subaylara gizlice dağıtmıştır. Siyon liderler, bu harekâttan olumlu sonuç alabilmek için, her türlü maddi fedakârlığı göze almışlardır. Paraya boğdular...

Rumeli'deki 3. Ordu ihtilal için hazır hâle getirildikten sonra 3 Temmuz 1908'de garnizonlarındaki askerler ile Yüzbaşı Niyazi Bey, Yüzbaşı Enver Bey ve Yüzbaşı Eyüp Sabri Bey dağa çıkarak Sultan 2. Abdülhamid'in yönetimine isyan ettiler. Sultan'a çektikleri telgraflarda, Meşrutiyet ilan edilmez ise İstanbul üzerine yürüyerek kendisini tahtından indirmekle tehdit etmişlerdi. Sultan, ihtilali bastırmak için aldığı askeri tedbirler başarılı olamayınca, 24 Temmuz 1908'de gazetelere ilan vererek Kanun-i Esasi'yi yeniden yürürlüğe sokan kararnameyi ilan edecekti. Böylece Meşrutiyet, ikinci kez ilan edilmiş; Meşrutiyet'i yeniden yürürlüğe koyduğunu duyurmuş, böylece ihtilal sona ermişti.

Meşrutiyet İlanı ve Sevinç Gösterileri

"Hürriyetin ilanı" olarak da adlandırılan bu olay, başta payitaht İstanbul olmak üzere bütün yurtta olağanüstü sevinç gösterileriyle karşılanmıştır. Öyle ki 23 Temmuz günü, 1909 yılından itibaren "Hürriyet Bayramı" olarak kutlanmaya başlanmış ve bu durum 1935'e kadar sürmüştür. İttihat ve Terakki'nin liderlerinden Bahattin Şakir 1909'da gururla şöyle yazmıştı: "İttihat ve Terakki, ülke çapında bulunan 360 şubesi ve 850 bin üyesiyle, meclisteki çoğunluk ve hükümetle birlikte Osmanlı kamuoyunu oluşturmaktadır."

Meşrutiyet ilan edilince Filistin'deki Yahudiler ellerinde mavi beyaz bayraklar olduğu hâlde sevinç gösterilerinde bulundular. Tüm siyonistler sevince boğulmuştu. 23 Temmuz sabahı Manastır'da Meşrutiyet ilan edildiğinde, Kolağası Niyazi Bey on binlerce Hristiyan ve Müslüman'dan oluşan kalabalığa yeni bir anayasal düzen içinde özgürlük ve kardeşliğin hayata geçirileceğini bildirmişti. Bu esnada, Müslüman din adamları dua etmiş, İttihat ve Terakki Cemiyeti temsilcileri ile şehrin Rum Metropoliti konuşmalar yapmış ve tören top atışlarıyla sona er-

mişti. Öğleden sonra da hapishanelerin kapısı açılmış ve siyasi-adi, Hristiyan-Müslüman ayrımı yapılmaksızın, tüm mahkûmlar serbest bırakılmıştı. Selanik'te ise Avrupalı gözlemcileri şaşkınlığa uğratan kutlama törenleri yapılmıştı. Avram Benaroya, Selanik'teki sevinci şöyle ifade etmişti: "Selanik sokakları bir kez daha Jön Türklerin zaferini kutlayan gösterilerle doldu taştı. Bir kez daha sloganlar, marşlar, tartışmalar ve zafer nutukları dinledik."

Manastır'da ve Selanik'te anayasanın yeniden yürürlüğe girmesini kutlamak amacıyla düzenlenen festivaller üç gün sürmüştü. Ağustos'un ilk haftasına gelindiğinde Makedonya'daki Rum, Bulgar, Sırp çeteleri silahlarını bırakmış bulunuyordu. Bunların arasında yaklaşık 26 Rum çetesi (217 kişi), 55 Bulgar çetesi (707 kişi) ve 340 dolayında Arnavut asi vardı. 24, 25 ve 26 Temmuz günleri dağlardan Selanik'e inen ve mutlakiyet yönetimi tarafından kelleleri için ödüller konmuş olan Bulgar, Rum çeteleri, Arnavut haydut ve eşkıyalar, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin yönetimi altında birleşmiş gibi hareket ediyor, birbirlerine sarılarak Türklerle dost olmak istediklerini bildiriyorlardı. Bulgar çetelerinin başı Sandansky özgürlük, kardeşlik ve adalet üzerine nutuklar veriyor ve halk tarafından heyecanla karşılanıyordu.

Meşrutiyet'in ilanı ve törenler, Makedonya'da ve Arnavutluk'taki Siroz, Drama, Resne, Debre gibi pek çok şehirde, Manastır'daki ilanla aynı saatte yapılmış, özellikle nüfusun karma olarak yaşadığı şehirlerde büyük bir coşkuyla kutlanmıştı. Meşrutiyet'in ilanı sadece Selanik ve Manastır çevresinde değil, başta İstanbul, Edirne, Bursa, Kayseri, Mersin, Adana, Samsun, Harput, İzmir, Erzurum ve Diyarbakır olmak üzere hemen hemen tüm yurt genelinde sevinç ve coşkuyla karşılanmıştı.

Sultan Abdülhamid'in İndirilmesi

Sultan Abdülhamid'i etkisiz hâle getirmenin en iyi yolu rejimi değiştirmekti. Abdülhamid'in otoriter yönetimini yıkıp meşrutiyete geçerek meclisin açılmasını sağlayacaklardı. Sonra da meclise seçtikleri hain ve kandırılmış vekillerin oyları ile Abdülhamid'i indireceklerdi. Plan bunun üzerine kurulmuştu. Halk Abdülhamid'in yanında olduğu için

bunu; ordu ve bürokrasinin baskısı ile yapacaklardı. Ordudan ve bürokrasiden adam devşiren ciddi bir düzenek kurdular. Bunu; medya, gizli oturumlar, toplantılar ile yaptılar. Özellikle ordu çok önemli idi.

İttihatçılar bunun için Avcı Taburları denilen askeri birlikleri Selanik'ten getirerek İstanbul'da Taşkışla'ya "Meşrutiyetin muhafızları" sıfatını vererek yerleştirdiler. İşin ilginci bunlar 13 Nisan 1909'da kışlalarından "Şeriat isteriz! Padişahım çok yaşa!" diye isyan edip sokağa çıkarak "meşrutiyeti yıkmaya" kalkışmışlardı. Bunu planlayan da İttihatçılardı. Bu ayaklanmayı bahane edip bakın ne yapacaklardı. "Abdülhamid askerleri meşrutiyeti yıkmak için ayaklandırdı" diye propaganda yaptılar. Ardından 3. Ordu'nun bir kısım birlikleri ve Bulgar, Rum, Arnavut, Yahudi gönüllülerden meydana gelen 15 bin kişilik Hareket Ordusu, Selanik'ten hareketle İstanbul'a gelerek Avcı Taburları'nın isyanını bastırmıştı. İsyan eden de bastıran da aynı akla hizmet ediyordu. Kurguydu.

Abdülhamid de "kardeş kanı dökülmesin" diye kendi 30 bin kişilik Hassa Ordusu'nun müdahale etmesine izin vermedi. Gelen hareket ordusunun baskısı ile meşrutiyeti ilan etti. Böylece Abdülhamid'i tahtından indirme yolu iyice açılmıştı. İstanbul'da askerlerin "şeriat isteriz" diye ayaklanması ve hareket ordusunun Selanik'ten gelip bu olayı bastırması olan meşhur 31 Mart Olayı'nda Sultan'ın hiçbir rolü olmadığı hâlde "meşrutiyeti yıkmak istemek" suçu ona yüklenerek aleyhine fetva alınmış, ardından buna dayanılarak 27 Nisan'da Meclis-i Mebusan'da tahtından indirilmeye karar verilmişti.

Karekin Pastırmacıyan

Abdülhamid, 1908'de, daha önce yürürlükten kaldırdığı Meşrutiyeti tekrar yürürlüğe koydu. İttihat ve Terakki, uydurma bir seçimle ve biraz da terörle, Meclis-i Mebusan'a kendi adamlarını doldurdu. Seçilen(!) mebuslar arasında Jön Türkler, Yahudiler, Ermeniler, Yunanlılar, Bulgarlar çoğunluğu teşkil ediyordu. Tek kelimeyle, Sultan Abdülhamid her taraftan kuşatılmıştı. Adeta bir terör havası içinde

gerçekleştirilen bu mebus seçimlerinde (!) İttihat ve Terakki üyelerinin çoğu meclise sokuldu ki Sultan Abdülhamid bunların oylarıyla indirilecekti. Öyle ki İttihat Terakki Cemiyeti devleti bölüp yıkmak isteyenleri meclise sokacaktı. Bunlardan biri de Ermeni Karekin Pastırmacıyan idi. 1908'de meşrutiyet ilan edilince İttihatçılar onu Erzurum'dan vekil olarak meclise soktular. Abdülhamid'in devrilmesinde rol almış büyük bir Abdülhamid düşmanıydı. Ruslar Anadolu topraklarına saldırınca, Osmanlı meclisinde bulunan Ermeni milletvekillerinin büyük bir bölümü Karekin Pastırmacıyan başkanlığında Erzurum'a koştular. Orada Rus üniforması giyerek Osmanlı'ya karşı savaştılar. Sultan Abdülhamid böyle milletvekillerinin oyları ile indirilecekti. Anlatalım.

İş, Sultan'ın tahttan indirilmesine gelmişti. Büyük bir isyan çıkmasın diye işi fetvaya bağlamak istediler. Fetva işini Talat Paşa üzerine almıştı. Fetva emini Nuri Efendi'ye giderek, onu zorla Meclis-i Mebusan'a götürüp, Abdülhamid Han'ın hâl fetvasını yazdırmak istiyordu. Fakat Nuri Efendi gitmedi. Hacı Nuri Efendi, Sultan Abdülhamid Han'a saltanattan feragat etmesi teklifinde bulunulmasının daha doğru olacağını söyledi. Bu sefer Talat Paşa, Şeyhülislâm Ziyauddin Efendi'yi Meclisi Mebusan'a götürmek istedi. Şeyhülislâm Efendi, "Ben hastayım, gidemem" diye mazeret beyan edince, Talat Paşa "Neyiniz var?" diye sordu. Şeyhülislâm Efendi, "İdrarımı tutamıyorum" deyince, Talat Paşa, "Efendi, iş bu hâle geldikten sonra donuna da işesen ben seni zorla alıp götürürüm" diyerek tehdit edip götürdü. İşte Jön Türk ahlâkı bu!

Meclise götürülen fetva emini istenilen fetvayı yazmayınca arzu edilen fetva Antalya mebusluğundan tanıdığımız Elmalılı Hamdi Yazır Efendi tarafından yazılıp zorla Şeyhülislâm Efendi'ye imzalatıldı. Fetva da Sultan Abdülhamid Han'a; 31 Mart isyanına sebep olmak, din kitaplarını tahrip etmek ve yakmak, devletin hazinesini israf etmek, insanları suçsuz olduğu hâlde idam ettirmek, vatandaşlara zulmetmek gibi aslı olmayan suçlar isnat ediliyordu. Aslında, İttihatçılar da isnat edilen bu suçların doğru olmadığını biliyordu. Abdülhamid'in indirilme kararı Mebusan Meclisine sunulduğu esnada, Talat Paşa ayağa kalkmayanlara sertçe baktıkça birçok mebus korkudan doğrulmak zorunda kalmıştı.

Ayan Meclisi Reisi Küçük Sait Paşa, ayağa kalkmayan bir gruba işaret ederek Talat Paşa'ya: "Beyefendi biraz da bu tarafa baksanız!" diyerek, herkesi ayağa kaldırtmıştı. Daha sonra da gayrimüslim mebusların oylarıyla da Sultan halledildi.

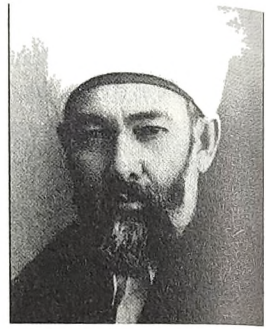

Elmalılı Hamdi Yazır

"Hâl fetvasının" çıkmasında büyük rol oynayanlardan biri de Elmalılı Hamdi Yazır idi. Oğlu Muhtar Yazır, babasının, zoraki hazırlatılan fetvadan ötürü Cumhuriyet devrinde evinden dışarı çıkmadığını, mahzun ve münzevî bir hayat yaşadığını ve kendisine bağlanan emekli maaşından da beş kuruş almadığını söylemiştir. Çok pişman ve üzüntülüydü. Abdülhamid'in hâl fetvasının sebebi ile ilgili babasıyla aralarında şöyle ilginç bir konuşmanın geçtiğini nakletmiştir: "Biz, Sultan Hamid'in hâl edilmesine karar verdik. Bu para bana haramdır! Hâl edilmeseydi, katledilecekti!"[29]

Abdülhamid'in indirilme fetvası çıkarılıp mecliste karar verildi. Sultan 2. Abdülhamid'e Hâl'ini yani indirildiğini bildirecek heyete dört kişi seçildi. Ne üzücüdür ki hiçbirisi Türk değildi. Bunlar: Yahudi Emanuel Karasu, Ermeni Aram Efendi, Arnavut Esat Toptani, Gürcü Arif Hikmet Paşa. Karasu İtalya'dan para alan bir casustu. Libya'nın İtalya tarafından yutulmasını sağladı. Aynı zamanda siyonizmin projeleri için çalışıyordu. Esat Toptani Paşa Arnavuttu. Birkaç yıl sonra devlete isyan ederek Arnavut bağımsızlığı için devletle savaştı, Türk kanına girdi. Ermeni Aram Efendi'nin ise Ermeni çetelerle bağlantısı vardı. Ermeni çetelerin intikamını almak için heyete sokulmuştu. Bu heyet tam bir intikâm heyeti idi.

Heyet, Sultan Abdülhamid'in Hâl'ini tebliğ için 27 Nisan'da Yıldız Sarayı'na geldi. Tebliğ anını Sultan'ın Başmabeyni Ali Cevat Bey şöyle anlatır: Heyetten Esad Paşa, "Biz Meclis-i Mebusan'dan geldik. Fetva-yı

[29] Prof. Dr. İhsan Süreyya Sarma, II. Abdülhamid'in İslam Birliği Siyaseti, Beyan Yayınları, İstanbul 2015, Yavuzhanlı Osmanoğlu, II. Abdülhamid Han Hakkında Meşhurların itirafları, Hamidiye Kitaplığı, İstanbul 2015, s. 65-68.

Şerif var. Millet seni azletti" dedi. Bunun üzerine Sultan Abdülhamid olgunluk, metanet ve vakar ile Esad Paşa'ya biraz yaklaşarak, "Bu işi ben yapmadım. Sebep olanları millet arasın bulsun. Ben milletimin iyiliği için çok çalıştım. Hepsi mahvoldu. Hepsinin üstüne sünger çekildi. Kaderim böyle imiş. Sebep olanları varsın millet bulsun. Yalnız bir ricam var. O da hayatımın Çırağan Sarayı'nda muhafaza edilmesidir. Ben orada hasta biraderimi (V. Murat'ı) bunca sene muhafaza ettim. Yarın çoluk çocuğumla beraber oraya gideyim. Zaten ben yorulmuş idim. Hiçbir şey istemem ve hiçbir şeye karışmam. Milletten bunu rica ederim."

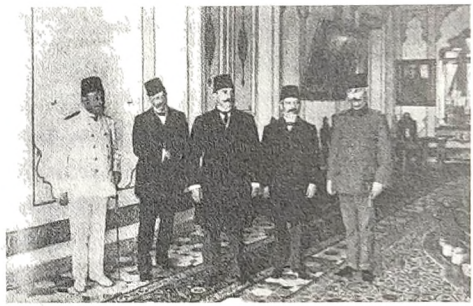

Sultan'ın tahttan indirildiğini bildirmeye gelen Heyet. Eli ceketinin içinde olan Emanuel Karasu.

Sultan'ın Çırağan Sarayı'nda oturma isteği yerine getirilmeyecek, Selanik'e bir Yahudinin sahibi olduğu Alatini Köşkü'ne "sürgüne" gönderilecekti. Sultan Abdülhamid'in kızı, babası ile ilgili yazdığı kitabında heyet gittikten sonra heyettekilerle ilgili çocuklarına şunları söylediğini yazar: "Baştaki çok iyiliğimi görmüş olan Esad Toptani'dir. İkincisi, Arif Hikmet ki ferikliğe (orgeneralliğe) kadar yükselttiğim bir nankördür. Öbür ikisi de Yahudi Karasu ile Ermeni Aram'dır. Milletim adına 33 senelik hizmetimin mükâfatı memleketimize ve milletimize düşman olduklarına şüphe etmediğim bu adamlar tarafından Hâl'imin tebliği oldu. Zararı yok. Milletim masumdur. Bunları tertip edenler şahsi düşmanlarımdır. Fakat Allah âdildir. Bir gün elbet hakikat tecelli eder. Her ne ise takdir böyle imiş" dedi. Sonra bize döndü. "Haydi çocuklar, çok üzüldünüz. Odalarınıza gidip biraz dinleniniz. Hemen babamın elini öperek odadan çıktık. Ağlıyorduk."

Siyonist Karasu yalanlar uydurmayı da ihmal etmemişti. Bir iddiaya göre, Karasu, Viyana'da yayınlanan News Pres Gazetesi'ne verdiği demeçte, Sultan'ın tahttan indirildiğini bildirdiği sırasında "Abdülhamid ayaklarıma kapandı, kendisini hakaret eder gibi ittim" demiştir. Hâlbuki böyle bir şey olmamıştı. Kin ve sevinç ile uydurmuştu. Hatta Sultan'ın huzurunda korkudan titreyen Karasu idi. Bir eli sürekli ceketinin içinde duruyordu. Neden mi? Muhafız Galip Bey şöyle anlatmıştı:

Mebus Karasu Efendi Abdülhamid karşısında bir eli ceketinin iç tarafında duruyordu. Miralay Galip Bey Abdülhamid'in yanından çıktıktan sonra bunun sebebini kendisine sorar. Karasu: "Abdülhamid daima yanında silah bulundurur. Belki üzüntü ile bize karşı silaha davranır diye düşündüm. Benim de rovelvelerim (tabancalarım) belimde hazır duruyordu. Abdülhamid bu yolda bir harekette bulunacağı anda ben de nefsimi müdafaa edecektim" cevabını verir. Buradan da anlaşılacağı üzere Karasu Sultan'ın kendisini öldürmesinden korkuyordu. Resme dikkatlice bakarsanız elini sürekli iç cebinde silahına götürecek şekilde tutuyordu. Sultan'ın huzurunda eli cebe sokmak büyük edepsizlikti. Bu arada Sultan Abdülhamid silah kullanmakta çok iyiydi ve herkes iyi silah kullandığını bilirdi. İşte o dönem bu tarz kötü durumlar yaşanmıştı.

1. Dünya Harbi'nin en buhranlı günleriydi. Harbiye Nazırı ve Başkumandan Vekili Enver Paşa iyice sıkışmış, kendisinden akıl almak için Beylerbeyi Sarayı'nda ikamet eden 2. Abdülhamid'i ziyarete gitmiş, bu sırada onun Enver Paşa'ya şunları söylediğinden bahsedilmiştir: "Beni en çok üzen şey, huzurumdan kovduğum bir insanı beni saltanattan uzaklaştıran kararı tebliğe memur bir heyete katmanız olmuştur. Bu, Emanuel Karasu'dur. Bu Yahudi'yi ne diye karşıma çıkardınız? Bununla makamı hilafet ve saltanatı elin Yahudisine tahkir, hakaret ettirdiniz..."

İttihat ve Terakki'nin müşavirliğini yapan Karasu, kuzeni Maitre Salem, yeğeni ve bir İngiliz ile Büyükada'da dolaşırken kendisine Türkiye (Osmanlı) ile ilgili düşünceleri sorulunca manidar bir "hamur-fırıncı" misali verir. Karasu: "Siz hiç hamur yoğuran bir fırıncı gördünüz mü? Bizi ve Türkiye'yi düşündüğümüzde fırıncı ve hamuru gözünüzün önüne getirin. Biz fırıncıyız, Türkiye de hamur. Fırıncı hamuru evirir çevi-

rir, hızla çarpar ve tokatlar, yumruğu ile döver. Ta ki pişirme kıvamına gelene kadar. Bizim yaptığımız da budur. 1908'de bir ihtilâl yaptık, sonra 1909'da bir karşı ihtilâl, sonra başka bir ihtilâl... Tane ve hamur kıvama gelene kadar muhtemelen yapmaya devam edeceğiz. Sonra onu pişireceğiz ve onunla besleneceğiz."

Türkiye Cumhuriyeti'de kurulduğundan beri yapılan darbelerin arkasında bunlar vardır. Güçlerini korumak ve pekiştirmek için darbeye ortam hazırlayıp darbeyi yapmışlardır. Böylece bir fırıncının hamura istediği şekli verdiği gibi Türkiye'ye de şekil ve ayar verip durmuşlardır. Emanuel Karasu, Danone Grubu'nun kurucusu İzak Karasu'nun amcasıdır. Bunların ataları İspanya'dan getirilen Yahudilerdir. İzak Karasu'nun oğlu Daniel Karasu ise Danone firmasını Fransa'da büyütüp geliştirmiştir. Daniel Karasu, 2009'da öldü. Danone, belli bir tarihten bu yana yoğurtları ve benzeri ürünleri en çok tüketilen firma ve şirkettir. Zaten böyle bir şeyin de Yahudilerin elinde olmasına şaşırmamalı. Emanuel Karasu, Abdülhamid'in devrilmesi için elinden geleni yaptı. Yeğeni Izak Karasu ve onun oğlu Daniel Karasu ise dünyanın en büyük yoğurt firması olan Danone ile Müslüman cografyalarda hâkimiyet kurmaya çalıştılar. Emanuel Karasu, Mondros Mütarekesi sonrasında İtalya'da Trieste'ye yerleşti ve 1934 yılında aynı yerde öldü. Bir derin siyonist daha görevini tamamlamıştı. Emanuel Karasu Osmanlı'nın yıkımı için görevlendirilmişti. Şimdi okuyacağınız kişi ise Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulup rejminin inşaa edilmesinde görevlendirilecekti. O kim mi? Haim Nahum. İslamsız Türk ve Türkiye projesinin uygulayıcısı...

İSLAMSIZ TÜRKİYE PROJESİNİN MİMARI: HAİM NAHUM

Haim Nahum adlı Yahudi'yi anlamadan Türkiye'nin bazı gerçeklerini anlayamazsınız. Türkiye'nin kuruluşunda ve rejiminin oturtulmasında görevli olan derin bir Yahudi'dir kendisi. Bu görevi ona B'nai B'rith adındaki siyonistleri yöneten örgüt vermiştir. Bu örgütün şaşırtan gerçeklerini ve elemanlarını ileride anlatacağız. Haim Nahum denilen kişi, Türkiye'nin kuruluş belgesi olan Lozan heyetine bile katılmış, gizli pazarlıklarda yer almıştır. Gelin şimdi bu adamın hayatını ve oynadığı gizli rolü anlatalım.

Haim Nahum, 1872'de Manisa şehrinde Bahor Joseph Nahum ve Koen Garcia Nahum çiftinin çocuğu olarak dünyaya geliyor. Nahum Ailesi, 1492'de İspanya'dan kovulan ve Osmanlı Devleti'ne sığınan Sefarad Yahudilerinden. Bunlar kendi aralarında Yahudi İspanyolcası olan, "Ladino" dilini konuşuyorlar. Babası Behor Joseph Nahum, Manisa Belediyesi'nde bir memur olarak çalışıyor ve Haim Nahum ilkokula o zamanlar Manisa'da başlıyor. İlkokula devam ederken dindar bir kişi olan büyükbabası tarafından dini eğitimini de alması için Filistin'e götürülüyor. 1881'de 8 yaşındayken büyük babasıyla Filistin'in kuzeyindeki Tiberya şehrine giderek "Yeşiva" isimli dini mektepte devrin en önemli hahamlarından din eğitimi alıyor ve iyi derecede İbranice ile Arapça öğrenerek buradaki eğitimlerini tamamlıyor, ardından burada görevli önemli hahamlardan bir sertifika alarak tekrar 1886'da Manisa'ya dönüyor. Türkiye'ye döndükten sonra Manisalı bir paşanın katkılarıyla İzmir'de Türkçe ve Fransızca eğitim veren "Osmanlı İdâdi Mektebi'ne" gönderiliyor ve 1891 senesinde bu mektepten iyi bir dereceyle mezun oluyor.

Manisa'ya geri döndüğünde ailesinin de desteğiyle eğitimine devam etmek istiyor ancak ne Manisa'da ciddi bir mektep ne de Nahum ailesinin onu başka bir şehirde okutacak maddi imkânları olmadığından Haim Nahum başka yerlerden destek aramaya başlıyor. Hukuk ve diplomasi eğitimi almak üzere başkent İstanbul'a gidiyor, ailesinin maddi imkânları yeterli olmadığından Alliance Israelite Universelle okullarına 1892'de mektup yazıp eğitim alma talebinde bulunuyor. (Alliance okullarını ve amaçlarını anlatmıştık.)

Eğitim talebi kabul ediliyor ve 1893'te Fransa'nın başkenti Paris'e gidip eğitim almaya başlıyor. Haim Nahum Paris'te dil, tarih, teoloji ve felsefe eğitimi alıp, bu alanlarda uzmanlaşıyor. Farkında veya değil ama Alliance okulları ona bir misyon yüklüyor. Unutmayın; her eğitim kurumu öğrencilerine gizliden bir misyon yükler. Bu bir bilinçaltı meselesidir.

1895'te Teoloji Yüksek Mektebinden, 1896'da ise Yaşayan Doğu Lisanları Husûsi Mektebi'nin, Arapça ve Farsça bölümlerinden diploma almayı başarıyor. Daha sonra "Collège de France" de önemli şarkiyatçıların derslerini takip edip, ciddi birikimler elde ediyor. Bu birikimler ile hem Osmanlı'nın parçalanmasında hem de yeni kurulacak olan Türkiye Cumhuriyeti'nin şekillenmesinde ciddi rol alıyor. Bu, gerçekten hayret edilecek bir meseledir. Devam...

Haim Nahum

Haim Nahum, Paris'teki Sorbonne Üniversitesi'nde 1897'de yapılan seminerde haham tayin ediliyor. Eğitimini tamamlamasının ardından, kısa bir süre Fransa Haham Mektebi'nde dersler vermeye başlıyor, sonra tekrar İstanbul'a dönüyor. Artık birikimli biri olan Haim Nahum 1897'de İstanbul'a dönüşünden sonra Alliance'in Hasköy'deki Haham Mektebi Müdür Yardımcılığı'na tayin ediliyor ve öğretmen olarak da ders vermeye başlıyor. Bu mektebin müdürü gelecekte kayınbabası olacak olan Abraham Danon'dur.

Hayim Nahum çalışkanlığı ile hem okulun müdürü hem de Yahudi cemaati tarafından çok seviliyor. Alliance okulunun müdürü Abraham Danon'un kızı Sultana Danon ile 1899'da evleniyor. Sultana Danon da Alliance okulunda öğretmenlik yapan birisi aynı zamanda.

Neyse; bu Alliance okulları kadın öğretmenlere çok önem veren bir okul ve kadın öğretmenleri genelde modern, çağdaş giyimli Batıcı öğretmenlerden seçiyordu; hatta daha sonra Türkiye'de kurulacak okullarında da kadın öğretmenlerin böyle olması istenecekti. Alliance buna örnek ve önayak olan okullardandı. Devam edelim.

Haim Nahum'un hedefi İstanbul'un başhahamı olmaktı ama Sultan Abdülhamid Haim Nahum gibi yenilikçi değil; daha çok gelenekçi ve Osmanlıya bağlı kişileri Hahambaşı yapıyordu. Sultan Abdülhamid tahtan indirilip İttihatçılar yönetime el koyunca, Haim Nahum direkt İstanbul Hahambaşısı yapılmıştı. Yöneticiler ile iyi geçindiği için 1901'de Osmanlı subaylarının yetiştirildiği Yüksek İstihkam ve Topçu Mektebine Fransızca öğretmeni olarak tayin edildi. Haim Nahum, bu mektepte İsmet İnönü'nün de Fransızca öğretmenliğini yapmıştı. Türkiye Cumhuriyeti kurulurken İsmet Paşa ile Lozan'a gönderilen heyette de olacaktı ve Lozan'da şaibeli faaliyetler yapacaktı. Anlatacağız. Okumaya devam.

Bu arada Haim Nahum, Alliance teşkilatının verdiği görevleri yerine getirmeye devam ediyordu. Neler yapıyordu? Mesela; 1907'de Habeşistan'daki siyah derili Yahudiler olan Falaşaların durumlarını incelemek üzere görevlendirilmişti. Falaşa, Etiyopyalı eski adıyla Habeşistanlı Yahudilere verilen isimlerdir. 1984 Musa Operasyonu ve 1991'de Süleyman Operasyonu ile on binlerce Falaşa Etiyopya'dan İsrail'e getirilerek kıtlıktan kurtarıldı. Bugün İsrail'de 120 bin civarında Falaşa vardır. Haim Nahum ta o zaman Falaşaların dini, tarihi ve sosyal durumları hakkında incelemelerde bulunmuştu. 16 Şubat 1908'de Etiyopya'nın başşehri olan Addis Ababa'ya gelip, Etiyopya İmparatoru 2. Menelik ile görüşmeye çalışmıştır. Fransız Hariciye Vekaleti'nin desteği ile 6 Mart 1908 günü Etiyopya İmparatoru 2. Menelik tarafından kabul edilmiştir. Bu görüşmede Haim Nahum, Falaşaların vaziyetlerinin düzeltilmesini

rica etmiştir. İmparator 2. Menelik de Haim Nahum'a; "Etiyopya Liyakat Nişanı" vermiştir.

Bakın; Haim Nahum'un Etiyopya'ya gittiği 1907 tarihi çok önemli bir tarih. Bu tarih; Abdülhamid'in devrilmesinden bir sene öncesi. Abdülhamid'i devirmek için çalışan diğer siyonistler gibi o da Filistin'de devlet kurmak için dünyanın çeşitli yerlerinde olan Yahudileri belirleyip Filistin'e göç ettirmek için çabalıyordu, amaç; dünyanın çeşitli yerlerinden Filistin'e getirilen Yahudiler ile Araplara karşı nüfüs üstünlüğü kurmaktı. Şunu asla unutmayın; her Yahudiye farklı bir görev verilmişti. Hepsi aynı görevi yapmıyordu. Derin siyonist teşkilat hepsine görevini çok ince bir ustalıkla dağıtmıştı.

1908'de meşrutiyet ilan edilip sonrasında Abdülhamid tahttan indirilince İttihatçılar 1909 Haim Nahum'u Osmanlı Başhahamı seçmişlerdi. Bunun sonucunda Alliance Teşkilatı çok sevinmiş ve onu tebrik etmişti çünkü Osmanlı Hahambaşısı olmak İstanbul'dan Yemen ve Libya'ya kadar tüm Yahudilerin lideri olmak demekti. Prestijli ve önemliydi. Sultan Abdülhamid Yahudilerin toprak almasını yasaklamıştı fakat bu haham bunun kaldırılması için de uğraştı. Kahire, Şam, Beyrut, Filistin, Selanik, İskenderiye gibi Yahudilerin yaşadığı yerleri ziyaret edip ihtilafları giderip birlik olmalarını sağladı, git gide değerini artırdı. Bakın bu adam başka neler yaptı...

1. Dünya Savaşı'nda artık bir diplomata dönüşmüştü. Ne de olsa dil ve strateji konusunda birikimliydi. 1915'te Çanakkale Savaşı'nda İngiliz ve Fransızlar adına Dedeağaç'a gelen bir İngiliz diplomatla devlet adına tercümanlık ve diplomatlık yaptı. 1916'da 1. Dünya Savaşı devam ederken Avusturya-Macaristan İmparatorluğu önemli bir devlet nişanı ile onu ödüllendirdi.

Osmanlı da bulunan ABD elçilerinden 4'ü Yahudi idi. Bu 4 elçinin Yahudilerden seçilmesinde Haim Nahum'un etkisi olmuştu. Bu durum siyonist harekete de fayda sağlamıştı. Kimdi bu elçiler:

1910'a kadar Oscar Solomon Straus.

1913'e kadar William Woodville Rockhill.

1913'te Henry Morgenthau elçilik yaptı.

1916'da Abram Isaac Elkus atandı.

Tüm bu Yahudilerin elçi olmasında Haim Nahum etkili oldu.[30]

Haim Nahum artık Osmanlı diplomatı oldu desek yanlış söylemiş olmayız. Büyük devletlerle antlaşma ve diyalogda bile görevlendiriliyordu. Bu sebeple sürekli Avrupa'ya gittiği de oluyordu. Şimdi size daha önemli ve gizli kalmış bir şeyi daha anlatayım.

Haim Nahum bir Yahudi olan İzmir Mebusu Nesim Mazliyah ile birlikte 25 Ekim 1918 tarihinde hususi bir yata binip aceleyle Romanya'nın Köstence Limanı'na, oradan da Lahey'e geçiyor. (Mazliyah da Abdülhamid'in indirilmesinde rol alan Yahudilerden) Bu seyahatte çok miktarda altın ve belgenin Avrupa'ya kaçırıldığı söyleniyor. Bu altın ve belgelerin İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne ait olduğu ve Nahum'un çevresindeki bir Yahudi banker aracılığı ile İsviçre bankalarına transfer edildiği aktarılıyor. Bunu; Fransız akademisyen ve siyasetçi olan Esther Benbassa kendi yazdığı eserinde aktararak adeta hırsızlık olayını tescil ediyor. Başka bazı kaynaklarda da bu meseleden bahsedilmektir. Rivayet şudur: Hahambaşı, İttihatçıların on beş buçuk ton altınını İstanbul'dan Avrupa'ya kaçırmıştır. Peki, bu para sonrasınnda ne olmuştur? Türkiye'ye geri dönmüş müdür? İddia şudur: Bu çok büyük paranın bir kısmı bugün ülkemizin devleri içinde yer alan bir ailenin eline geçmiştir. Bu ailenin Nahum ile kan bağı olduğu da iddia edilmektedir. Haim Nahum'un kaçırdığı para o kadar büyüktür ki bunun hesabı hiçbir zaman sorulmamıştır.[31]

Milli Mücadele başlayacağı zamanlarda Hahambaşılıktan istifa etmiştir, sonra Fransa'ya gidip orada yaşamaya başlamıştır. Fransa'dayken Milli Mücadele'nin başlarında 10 Kasım 1919'da Paris'te Le Matin Gazetesi'ne şöyle bir demeç vermiştir: "Anadolu ve tüm Türk halkı Mustafa Kemal ile beraberdir." Hahambaşı'nın bu demeci İstanbul basınında

30 Hüseyin Serkan Elönü, Haim Nahum, Küresel Kitap Yayınları, İstanbul 2015, s.25-45 arası.

31 Kadir Mısıroğlu, Filistin Dramının Düşündürdükleri, Sebil Yayınları, İstanbul 2012, s.59-60. Mehmet Şevket Eygi, 14 Kasım 2003 Milli Gazete, Hüseyin Serkan Elönü, Haim Nahum, Küresel Kitap Yayınları, İstanbul 2015, s.47.

büyük yankı uyandırmıştır. 18 Kasım 1919 tarihli İleri Gazetesi'nde Celal Nuri (İleri) Bey, "Aferin Haim Nahum Efendi'ye" diye manşet bile atmıştır.[32]

1922'de savaşın sonunda antlaşmalar için Türkiye'ye yardım etmek adına Ankara Hükümeti temsilcisi Hamit Bey'le görüşme yapıp, 26 Temmuz 1922'de Ankara'ya gitmek üzere Haydarpaşa'dan hareket etmiştir.

1 Ağustos 1922 salı günü Ankara'ya varmıştır ve Ankara Polis Müdürü Osman Bey kendisini şehir dışında karşılamıştır. Haim Nahum, Ankara Garı'nda coşkulu bir merasimle karşılanmıştır. Haim Nahum dış devletlerle antlaşmada ve Lozan'da ciddi ve sinsi görevler almıştır. 1922'de yapılacak antlaşma ve barış görüşmeleri için Ankara Hükümeti adına Fransa-Paris'e gitmiştir. Paris'e vardığı zaman verdiği demeçte, büyük bir siyasi ve Türkiye'nin George Washington'u olan Mustafa Kemal Paşa'nın hiç hatada bulunmayacağını, söylemiştir. Haim Nahum, Fransa Başvekili Raymond Poincaré ile birkaç kez görüşüp Mustafa Kemal Paşa'nın tezlerini anlatmıştır. Haim Nahum Türkiye'nin kurulmasında diplomatik olarak ciddi görev almaya başlamıştır.

Hahambaşılıktan istifa ettikten sonra Milli Mücadele senelerinde Ankara Hükümeti'nin Amerika'daki bir nevi temsilcisi pozisyonuna gelmiştir. Haim Nahum, bir takım temaslar için 1921'de Alliance İsrailite Universelle teşkilatı için ABD'ye gitmiştir. Amerika'ya giderek oradaki üniversitelerde Türkler lehinde konferanslar vermiştir. Bu durum Haim Nahum'a karşı Türkiye'de büyük bir minnet ve hassasiyet duyulmasına sebep olmuştur. Bu seyahate Fransız General Ferdinand Foch ile çıkmış ve ABD'nin batısındaki Chicago, Los Angeles, San Francisco ve Seattle şehirlerine gitmiştir. Haim Nahum, ABD seyahatlerinden birinin öncesinde Beyoğlu'nda "B'nai B'rith" isimli Yahudi karargâhında gazeteci Albert Karasu (1885-1982), Nesim Mazilyah, Dişçi Sami Günzberg, Fotoğrafçı Jean Weinberg gibi Türkiye'deki gizli Yahudilik hükümetini teşkil eden insanlara şöyle demiştir:

[32] Hüseyin Serkan Elönü, Haim Nahum, Küresel Kitap Yayınları, İstanbul 2015, s.53.

"Gayelerimizin üçü de elde edilmiştir. Sıra dördüncüsüne gelmiştir. Bunun için de en mükemmel fırsat doğmuştur. İşte Anadolu'da milli bir Türk mukavemeti peydahlanmış ve ilk neticeyi almış bulunuyor. Bu hareketin başındaki zat, bizim, bütün şahsi fikir ve temayüllerini tanıdığımız bir kimsedir. Son derece ileri görüşlü, geleneğe zıt kafalı bir zattır. Ruhunda, batı medeniyetine karşı çözülmez rabıta ükdeleri(bağı) vardır. Fevkalade tesir ve telkin kabiliyetindedir. Türk milleti gibi uysal bir kitleye her türlü yenilikleri sindirecek bir şef olmak kabiliyeti yalnız bu zattadır. İşte bizim de plânımız, şimdi, bu müstesna kabiliyet ve yetenekleri vaat eden zata, İslam birlik ve şuurunu çözdürmek olmalıdır. Bu an, Türkiye'de din hâkimiyet ve timsalini yıktırmak için en bulunmaz tarihi fırsat dakikasıdır."[33]

Burada bahsettiği kişi Atatürk'tür. Atatürk'e bakış açısı böyledir. Bu toplantıya katılanların hepsi bu fikirlere tamamen iştirak etmiş, aralarında gerekli bütün planlar yapılmıştır. Bu planlar çerçevesinde Haim Nahum'a Amerika yolu görünmüştür. Haim Nahum Amerika'da bir dizi konferans vermiş, Yahudi cemiyetleri ile Mason locaları ile ve büyükelçilerle toplantılar yapmıştır. Haim Nahum'un yaptığı bu toplantılarda Türkiye'nin İslâm'dan uzaklaştırılması gibi mevzular konuşulmuştur. Haim Nahum Amerika'da işini bitirir bitirmez, plan icabı, hemen Londra'ya geçmiş ve İngiliz Hariciye Vekili Lord Curzon ile görüşmüştür. Haim Nahum, Lord Curzon'u Türkiye'ye bazı tavizler vermek ve istiklalini kabul etmek karşılığında ona Türkleri İslamiyet'e arka döndürtmenin mümkün olacağı mevzuunda ikna etmiştir. Böylece Türkiye'de İslam âlemi üzerinde nüfuz ve ehemmiyet ifade edecek hiçbir vasıf kalmaması planlanmıştır. Haim Nahum, Lord Curzon'a milyarlarca sterlin ve yüz binlerce insan feda ederek elde edilemiyecek bir kazancı, basit ve bedava bir formülle takdim etmiştir. Haim Nahum'un son sözü şu olmuştur: "Siz Türkiye'nin mülki tamamiyetini (sınırlarını) kabul edin, ben İslâmiyet'i ve İslam temsilciliklerini ayaklar altında çiğnetmeyi taahhüt ediyorum" demiştir.[34]

---

[33] Erol Karayel, Masonlar, Ergenekon, Çerkesler -6- adlı makalesi. Kafkasevi.com.

[34] Yakın Tarih Ansiklopedisi, cilt 3, s. 62.

Lord Curzon, Haim Nahum'un bu düşüncesini ve teklifini kabul edip şunları demiştir: "Türkiye İslâmi alakasını ve İslâm'ı temsil rolünü kendi eliyle çözer ve atarsa, bizimle hulûs birliği etmiş olur ve Hristiyan dünyasının hürmet ve minnetini kazanır; biz de kendisine dilediğini veririz."

Haim Nahum 1923 senesinde Lozan öncesinde Avrupalı dostlarına ve mason loca şeflerine şöyle seslenmiştir. "Yanlış yapıyorsunuz; Anadolu'yu işgal etmekle Müslüman Türkleri sindireceğinizi sanıyorsunuz.? Hayır, birkaç yıl içinde bu milletin yeniden dirileceğini, toparlanıp derleneceğini hesaba katmıyorsunuz! Öyleyse yapılacak şey; Lozan Antlaşmasıyla bunlara bir fırsat tanıyıp, bu zaman içinde İslamiyet'ten uzaklaştıracak, din ve tarih şuurunu unutturacaksınız. Müslüman Türkler, bir iman ve ahlak tahribat süreci geçirmelidirler. Ekonomileri çökertilmeli, siyasi partilerden gazetecilere, hepsi ele geçirilmelidir. Onlar, ülkelerini parsel parsel satacak hâle getirilmelidirler. Yumuşak ve kolay lokma yapıldıktan sonra ise Türkiye parçalanıp büyük İsrail'e katılmalıdır. Bu şartları yerine getirmeden Türk milletini tarih sahnesinden silmek mümkün değildir. Bu şartlar tekâmül etmeden savaşırsanız, kazanamaz yenilirsiniz." demiştir.[35]

Haim Nahum, Amerika'da dostları ile ve sıkı sıkıya bağlı olduğu Siyonist teşkilatlarla Türklere ve kurulacak Türkiye'ye uygulanacak bir doktrin hazırlar. Buna; "Haim Nahum Doktrini" denir. Bu doktrini Necmettin Erbakan sürekli anlatmıştır. Bu sinsi doktrinde şu planlar yazılıdır:

-Türkiye'yi dininden uzaklaştıracaksınız.

-Borca esir edeceksiniz.

-İnsanları aç bırakacaksınız.

-İşsiz bırakacaksınız.

-Irk, tarikat, mezhep, siyasi görüş ayrılıkları oluşturup tahrik edecek ve Türkiye'yi böleceksiniz.

35 Şakir Tarım, Milli Gazete, 11 Ağustos 2015. Gazete Turka, Fahrettin Korkmaz, Haim Nahum Doktrini. Necmettin Erbakan, Davam, s. 116-117, Ankara 2014.

-Böldüğünüz parçaları birbiriyle çarpıştıracaksınız.

-Parçalanmış, yumuşatılmış lokmaları siyonizmin emrine vereceksiniz.[36]

Dikkatlice maddeleri tek tek incelerseniz Haim Nahum Doktrini aynen uygulanmıştır ve hâlâ uygulanmaktadır. Şimdi geldik Haim Nahum'un rol aldığı en önemli yere.

Ateşkes'ten sonra İsviçre'nin Lozan şehrinde sulh konferansı yapılacaktı ve konferansta tüm devletler "Hariciye Vekilleri" yani dışişleri bakanları ile temsil edileceklerdi. Mustafa Kemal Paşa, Türkiye'yi Lozan'da da İsmet Paşa'nın temsil etmesini istediğinden Hariciye Vekili Yusuf Kemal (Tengirşenk) Bey'i istifa ettirmiş ve İsmet Paşa 26 Ekim 1922'de Yusuf Kemal (Tengirşenk) Bey'in yerine hariciye vekili olmuştur.

2 Kasım 1922'de Mustafa Kemal Paşa, İsmet Paşa'nın Lozan Konferansı'na gönderilmesi için Meclis'i ikna ederek; İsmet Paşa'yı Lozan Konferansı Türk heyeti başkanı olarak tayin etmiştir. 105 kişilik müşavir, yaver ve muhafız ordusu ile Lozan'a giden heyet ile Türkiye'nin tanınıp sınırlarının belirlendiği bir antlaşma yapılmıştır. (Lozan Antlaşması)

Bu heyet içerisindeki en ilginç isim şüphesiz Haim Nahum idi. Haim Nahum'un, Milli Mücadele ve Ankara Hükümeti yanlısı tutumu Lozan Konferansı'nda Türk delegasyonu içinde müşavir olarak bulunmasını sağlamıştır. Haim Nahum bu müşavirlik vazifesini 22 Kasım 1922- 4 Şubat 1923 tarihleri arasında sürdürmüştür. Haim Nahum'un 8 Kasım 1922'de Doğu Ekspresi ile İstanbul'dan hareket eden trende heyet üyeleri arasında bulunduğu ve heyet listesinde, müşavirler bölümünde; "Osmanlı Yahudileri Eski Hahambaşısı, Yüksek Mühendis Mektebi Fransızca Öğretmeni" olarak kayıtlıdır. Görünen vazifesi "hukuk müşavirliği" olsa da gerçek vazifesi arabuluculuk olmuştur.

[36] Şaklr Tarım, Halm Nahum Planı Devam Ediyor, MIIII Gazete, 11 Ağustos 2015.

Haim Nahum'un da bulunduğu Lozan Türkiye heyeti.

Lozan heyetinde bulunanlardan biri de Rıza Nur idi. Rıza Nur, Haim Nahum'un heyette bulunmasına çok kızıyordu; hatta bir keresinde İsmet Paşa'nın odasından Haim Nahum'u kovmuştur. Haim Nahum'un Lozan'da İsmet İnönü'nün gözde müşaviri oluvermesi, Lozan heyetinde bulunan Dr. Rıza Nur'un dikkatini çeker. Rıza Nur hatıralarında, bu durumdan şöyle bahseder:

"Bir müddettir İstanbul eski Hahambaşı Haim Nahum, Lozan'da kaldığımız otelde görülmeğe başladı. Baktım İsmet'le görüşüyor. Ne yapmış, kimi vasıta yapmış bilmem. İsmet'e yanaşmış. Yaman Yahudi! Artık İsmet'ten ayrılmıyor. İsmet'in koltuğuna giriyor, belinden yakalıyor; o da onun. İsmet'le şakalaşıyor, gülüyor. İsmet'in yakasını bırakmıyor. Odasından çıkmıyor. İsmet bunu müşavir tayin etti. Yevmiye vermeye de başlamış. Bana da söylemiyor. Derken Hahambaşı soframıza daldı. Bu vakte kadar sesimi çıkarmamıştım. İsmet'e dedim ki: ‹Bu Yahudi de başımıza nereden çıktı? Senin böyle bir Yahudi ile lâubali görüşmen haysiyetini ve Türk milletinin heyetinin haysiyetini kırar. Bu kadar yüz verme! Hiç olmazsa herkesin içinde yüz verme.' Bana kızdı. Herif(-Nahum) azdıkça azdı. Heyetten şuna buna, herkesin içinde kumanda ediyor. Benim önüme geçip önümde yürüyor. Zaten Yahudileri hiç sevmem. Hahama önüme geçtiği vakit hakaret ettim ve kolundan tutup arkama çektim. Bir daha burada yürü dedim. İsmet'e tekrar dedim: 'Bu bir Yahudidir. Yahudiler çok âdi şeylerdir. Bunun kim bilir ne fenâ işleri vardır? Bundan bir hayır bekleme!..' Hahambaşı, İsmet'e bütün İngiliz ve

Fransız ricalini tanıdığını, hepsinin ahbabı olduğunu işleri istediği gibi yaptıracağını söylüyormuş. Paris Gazetesinde bir beyanatını gördük. 'İsmet ahbabımdır. Sözümden dışarı çıkmaz. Gider işi düzeltirim' diyormuş. Derken Paris'ten İsmet'e Haham'dan bir telgraf geldi: 'Ben geliyorum işi düzelttim. Size mühim haberim var. Sakın ben gelmeyince işi kesmeyin!' Hâlbuki Yahudi'yi Lozan'dan kovmuştuk. Utanmıyor bunu yazıyor. İsmet'e kov bu herifi dedim. Bu Haham sonra Mısır'a gitmiştir. 'Rıza Nur mani olmasa Lozan'da çok iş yapacaktım' demiştir.[37]

Lozan görüşmeleri esnasında Türkiye'de başvekil (başbakan) olan Rauf Orbay'ın belirttiğine göre hahambaşı Haim Nahum İngilizler adına İsmet Paşa ile görüşmüş ve gizli pazarlıklarla halifeliğin kaldırılmasını kabul ettirmişti. Rauf Orbay bu konuyla ilgili olarak Feridun Kandemir'e şunları söylemişti:

"İsmet Paşa, anlaşıldığına göre, Lozan'da İngilizlerle bir çeşit gizli arabuluculuk rolü oynayan İstanbul Yahudi Hahambaşı Haim Nahum Efendi'nin telkinleriyle, hilafetin artık ne şekilde olursa olsun Türkiye'de devamına müsaade edilmeyip derhal kaldırılması fikrini tamamıyla benimsemiş bulunuyordu."[38]

İşte bu ayrıntı çok önemlidir. Bizzat Atatürk'ün başbakanı ve silah arkadaşı Rauf Orbay bunu söylemiştir.

Haim Nahum, İsmet Paşa ile gizli kapılar ardında baş başa gerçekleştirilen toplantılarda, İsmet Paşa'ya hilafetin kaldırılmaması hâlinde İngilizlerin barış anlaşmasını imzalamayacaklarını anlatmıştır fakat o günlerde Hilafeti kaldırmak oldukça zordur. Bu arada Mustafa Kemal Paşa da Türkiye'de yurt seyahatine çıkmış ve gittiği her yerde Hilafeti övmekteydi.

1899-1905 yılları arası Hindistan valiliği yapan ve o dönem Hilafeti bir tehlike olarak gören Lord Curzon, İngiltere Hariciye Vekili olduktan sonra Hilafeti yok etmeyi kafasına koymuştu. Bu konu da Haim Na-

---

37 Dr. Rıza Nur, Lozan Hatıraları, Boğaziçi Yayınları, İstanbul 2015, s.140-143, 214-215.

38 Feridun Kandemir, Hatıraları ve Söylemedikleri ile Rauf Orbay, Yakın Tarihimiz Yayınları, İstanbul 1965, s.96-97.

hum'u kullanıyor ve İsmet Paşa'yı sıkıştırmasını istiyordu. Lozan Konferansı dağılma aşamasına geldiği vakitler İngiliz ve Fransızlar psikolojik harbe başladılar. Konferans dağılmaya doğru giderken 3 Şubat 1923'te İngiliz ve Fransız planı ile Lozan'ın ana caddelerine ve bilbortlarına dev afişler asıldı. Bu afişlerde şunlar yazıyordu: "Türkler barış istemiyor ve savaş yeniden başlıyor" yazılıydı.

Türkiye'de ise Mustafa Kemal Paşa, 17 Şubat-4 Mart 1923 tarihleri arasında yapılacak İzmir İktisat Kongresi'ne katılmak üzere yola çıkmış ve yol esnasında 15 Ocak 1923'de Eskişehir'de 18 Ocak 1923 tarihinde Kocaeli'de konuşmasında "Bütün İslam âleminin gerçek kurtuluşuna kadar varlığını korumayı görev bildiğimiz Hilafet makamı Türkiye Devleti'nin ne istiklali ne idaresi ve ne de hâkimiyeti ile zıtlık teşkil etmez" diyordu. Mustafa Kemal Paşa, 22 Ocak 1923 Bursa'da ve 7 Şubat 1923 Balıkesir Zağanos Paşa Camii'nde de hilafeti metheden benzer konuşmalar yapmıştı.

Mustafa Kemal Paşa, Lozan Konferansı dağıldığında Balıkesir Zağonos Paşa Camii'nde 4 Şubat 1923 Cuma günü hutbesini okurken; "Anayasamız Kur'an'dır ve Kur'an hükümlerine bağlı kalacağız" diyordu. Zaten Milli Mücadele zaferle neticeleninceye kadar yaptığı bütün konuşmalarda din unsuruna ağırlık vermiştir. TBMM'nin açılışını dünyaya duyurduğu beyannamesinde, Meclisin Hacı Bayram Veli Camii'nde kılınan Cuma Namazından sonra okunan Kur'an'larla ve çekilen tekbirlerle açılacağını ısrarla belirtmiştir. Nitekim meclis tekbir sadalarıyla açılmıştır.[39]

Türkiye'de ve Dünya'da bu tür gelişmeler yaşanırken İsmet Paşa, konferansın dağılmasından sonra Türkiye'ye dönmüş fakat Haim Nahum ondan erken davranarak İzmir İktisat Kongresi'ne katılmak için İzmir'de bulunan Mustafa Kemal Paşa ile hilafet hakkında görüşmeye başlamıştır. Burada Haim Nahum'a bir taahhüt verilmiştir. Haim Nahum oradan Londra'ya geçip Lord Curzon ile görüşüp Mustafa Kemal Paşa'nın mesajını iletmiştir. Mustafa Kemal Paşa, bu görüşmenin ardın-

[39] Ahmet Anapalı, Masada Kaybedilen Vatan, Profil Kitap Yayınları, İstanbul 2014, s.247. Hüseyin Serkan Elönü, Halm Nahum, Küresel Kitap Yayınları, İstanbul 2015. s.71.

dan yol boyunca söylediği sözlerin aksine 17 Şubat 1923 günü İzmir İktisat Kongresi'nin açılış konuşmasında Hilafetin aleyhine ifadelerde bulunmuştur.

Birinci mecliste Lozan'a itiraz edenler vardı; bu kişiler bazı tavizler verildiğini ve verilmemesi gerektiğini söylüyordu. 1 Nisan 1923'de meclis fesh edildi çünkü Birinci Meclis'in yarısına yakını hocalardan ve müftülerden oluşuyordu.

28 Haziran 1923'de seçim yapıldı ve İkinci Meclis'te 15-20 kişi hariç muhalefet tasfiye edildi. Yeni meclis Lozan Antlaşmalarını onaylayacaktı. Lozan'ın imza edilmesinden sonra, 14 Ağustos 1923 günü Türk Ocağı heyet-i ilmiyye toplantısında Kur'an-ı Kerim'i Türkçeleştirme münakaşası yapılmaya başlandı. Mustafa Kemal Paşa ve toplantı da bulunan Kazım Karabekir'e hiddetlenerek: "Evet Karabekir, arap oğlunun yavelerini Türk oğullarıma öğretmek için Kur'an'ı Türkçe'ye tercüme ettireceğim ve böylece de okutacağım. Ta ki budalalık edip de aldanmakta devam etsinler..."[40]

Çok garip değil mi? Balıkesir Zağnos Paşa Camii kürsüsünden müslümanlara; "Bizim Anayasamız Kur'an'dır" diyen Mustafa Kemal Paşa'ya ne oldu da: "Din anlayışını ortadan kaldırmalıyız" sözlerini söyleyecek noktaya geldi? Tamamen İslami bir atmosferde geçen Milli Mücadele sayesinde iktidar olan paşalar, Milli Mücadele sonrası İslam'a karşı da mücadeleye başlamışlardı. Kazım Karabekir, bu yanlıştan onları çevirmek için iyi niyetiyle uğraşmıştır. Bununla ilgili Uğur Mumcu kitabında çok önemli bilgiler anlatır.

"Karabekir, o günlerde, Ankara'nın Keçiören semtinde 'Kubbeli Köşk' diye bilinen bir küçük köşkte kira ile oturmaktadır. 19 Ağustos 1923 günü Mustafa Kemal, Latife Hanım ve İsmet Paşa bu köşke yemeğe gelirler. Yemekte tartışma çıkar. Tartışma Kazım Karabekir ve İsmet Paşa arasındadır. Mustafa Kemal, tartışmayı sessizce izler. İsmet Paşa müthiş bir inkılâp hamlesi teklif etti: "Hocaları toptan kaldırmadıkça hiçbir iş yapamayız. Bugünkü kudret ve prestijimizle bugün bu inkılabı yapmazsak hiçbir zaman yapamayız."

[40] Uğur Mumcu, Kazım Karabekir Anlatıyor, Tekin Yayınevi, İstanbul 1990, s.94.

İlk Fethi Bey grubundan işittiğim bu yeni inkılâp zihniyetini İsmet Paşa da bir çırpıda tamamlıyordu. Aradaki zaman fasılaları kendiliğinden ortadan kalkarak bu üç şahsiyetin üç maddelik programı kulaklarımda tekrarlandı:

1-İslamlık terakkiye manidir.

2-Arap oğlunun(Hz.Muhammed) yavelerini(saçmalıklarını) Türklere öğretmeli.

3-Hocaları toptan kaldırmalı."[41]

Bu program önce yavaş yavaş sonra hızlı hızlı uygulanacaktı. Bakın bu bilgileri uydurmuyorum. Bizzat kaynağını dipnotta verdim. Haim Nahum'un planı uygulanacaktı. Haim Nahum, Lozan'da oynamış olduğu bu oyundan sonra Türkiye'ye gelme cesaretini gösterememiştir. Açıkcası Haim Nahum Türkiye'de kaldığı takdirde, bir müslümanın Lozan'da Türkiye'yi dinsizleştirme ve çökertme doktrininin planlayıcısı olduğunu anladığı takdirde kendisini öldürebilecegi korkusuyla Paris'te kalmış ve Türkiye'ye gelememiştir. Daha sonra da ileride anlatacağımız üzere Paris'ten Mısır'a geçecektir.

Lozan'dan sonra Haim Nahum Türkiye'den ayrılmış, Mısır'a yerleşmiş, o ülkenin Hahambaşı olmuştur. Meşhur diktatör Abdülnasır'ın danışmanlığını, akıl hocalığını yaptığı da iddia edilir. Nahum Lozan'dan sonra Türkiye'de niçin kalmamıştır? Neden çekinmiştir?

Merhume Münevver Ayaşlı Hanımefendi'den, Nahum'un şöyle söylemiş olduğunu duymuştum: "Türklere öyle bir iş ettim ki bundan sonra Türkiye'de kalmam doğru olmaz..."[42]

Lozan görüşmeleri esnasında TBMM'de muhalefet yok edilmiş ve böylece hilafeti kolayca kaldırılacak bir meclis kurulmuştur. Mustafa Kemal Paşa, hilafet makamında bulunan Abdülmecid Efendi'nin İran'a bir seyahat etmesini fırsat olarak kullanarak hilafetin ilga edilmesini meclise teklif etmiştir. İkinci Meclis'te, Birinci Meclis'teki din adamları

41. Uğur Mumcu, Kazım Karabekir Anlatıyor, Tekin Yayınevi, İstanbul 1990, s.97-98.

42. Mehmet Şevket Eygi, 14 Kasım 2003, Milli Gazete.

tasfiye edilmiştir. İkinci Mecliste sadece Kazım Karabekir, Refet (Bele) Paşa ve Ali Fuad (Cebesoy) Paşa gibi Milli Mücadele'nin itibarlı komutanları tasfiye edilememiştir. Bu komutanların muhalefeti hilafeti kurtaramamıştır çünkü meclis çoğunlukla Mustafa Kemal Paşa'nın hususi tayini ile mebus olmuş kişilerden teşekkül etmiştir. Mustafa Kemal Paşa, hilafetin ilgasından bir gün evvel, hilafetin ciddi bir mesele olduğunu söyleyen Rıfat (Börekçi) Hoca'ya: "Hoca, imza et dedim, keyfini bozarım sonra" diyerek baskı yapmıştır. 3 Mart 1924'de hilafet ilga edilmiş. Tevhid-i Tedrisat Kanunu kabul edilmiş ve hanedan yurtdışına sürülmüştür. TBMM'den geçen "431" sayılı kanun ile hilafet kaldırılmış İslam dünyası lidersiz kalmış ve "431" sayılı kanuna ilave edilen bir madde ile 155 kişilik Osmanlı hanedanı ülkeden 5 Mart 1924 sabahı Simplon isimli trene bindirilerek kovulmuşlardır. "431" sayılı kanun 6 Mart 1924'de Resmi Gazete'de neşredilmiştir. Mustafa Kemal Paşa, İkinci Meclis'teki bu muhalifleri de 1926'de İstiklal Mahkemeleri'nde tasfiye etmiş böylece 1927'de kurulan Üçüncü Meclis'te tek bir muhalif kalmamıştır.[43]

Haim Nahum'un artık Türkiye'de işi bitmiştir. Türkiye'yi tam anlamı ile terkedecektir. Yerini yeni rejimin ve yönetim ideolojisinin oturtulmasını sağlayacak "Moiz Kohen" adlı yahudiye bırakacaktır. Onu da anlatacağız. Hepsine verilen görev farklıdır. Haim Nahum'un yeni görevi Mısır'dadır. Mısır'ı İngilizler işgal etmiştir. Daha sonra göstermelik bir bağımsızlık verip krallığına da 1.Fuad'ı oturtmuşlardır. Derin İngiltere ve derin siyonizm ortak hareket ediyordu zaten. Şunu asla unutmayın; Mısır ve Türkiye en büyük Müslüman ülkelerdi. Birleşmeleri ve birlikte hareket etmeleri derin İngiltere ve derin siyonizm için tehlikeliydi. Birbiri ile birleşemeyecek hâle getirilmeliydi. Lozan'ın 17. maddesi de Türkiye'nin Mısır ile ilişkisini kesmesine yönelik atıfta bulunur. Haim Nahum da bunu sağlamak için Mısır'da derin faaliyetler yapacaktı.

Diyeceksiniz ki Hilafetin kaldırılmasıyla derin siyonistlerin ne alakası vardır? Lozan görüşmelerinin yapıldığı sıralarda İngilizlerle Dünya Siyonist Örgütü, Filistin'de bir yahudi devleti kurmanın hesaplarını yapıyorlardı. Bu devletin kurulabilmesi için ne gerekliydi? Filistin

[43] Hüseyin Serkan Elönü, Halm Nahum, Küresel Kitap Yayınları, İstanbul 2015, s.77-78.

topraklarındaki Müslümanların sürülmesi, katledilmesi gerekiyordu. Bunun için dünya ve bölge Müslümanlarının birlik olup karşı koyma gücünün kırılması, yok edilmesi gerekiyordu. Halifelik müslümanların her an toparlanmasında siyasi manevi güç olabilirdi. Bunu engellemek için Haim Nahum ve İngilizler özellikle Müslümanları birleştirecek olan Türkiye'de bir halifenin olmasını istemiyorlardı. İkinci olarak da Türkiye'nin ve Müslüman Türk halkının hiçbir zaman müdahale etmemesi için İslam'dan uzak bir şekilde dönüştürülmesi gerekiyordu. Böylece İsrail amacını gerçekleştirirken müdahale edecek bir güç olmayacaktı. Dönüştürülemeyen Müslümanları da FETÖ gibi sahte İslami yapılar kurdurtup ona bağlayarak pasifize edeceklerdi. Tüm bunlar çok sinsi planlardı.

Değerli okuyucu, bu kitapta öğrendiğiniz şahısları ve faaliyetlerini birbiri ile iyi bağlarsanız derin Siyonist yapıyı daha iyi anlar, görürsünüz. Osmanlı'da üç Yahudi anlattım:

Theodor Herzl, Osmanlı'yı yıkma ve İsrail'i kurma planının teorisini ortaya koydu.

Emanuel Karasu Osmanlı'yı yıkacak kişileri örgütleyip sahada yıkım faaliyeti yaptı.

Haim Nahum ise Osmanlı yıkılınca bir daha dirilmemesi için iyice pasifize etmede rol aldı. Süreci okuyarak takip ettiniz. Bunu rahatlıkla anlamış olmanız lazım. Bu kitapta anlattıklarımız komplo teorisi değil.

Haim Nahum Türkiye'de işini bitirip Mısır'a gidince ne yaptı? Mısır'a gidince hemen Hahambaşı yapıldı. Garip değil mi? Haim Nahum 1929'da Mısır vatandaşlığına geçmiştir. 1930 senesinde Mısır Krallığı "Yasama Konseyi'nde" senator olmuştur. Bak şu işe. Bir el Mısır'da onu hızla yükseltiyordu. Şimdi de senatör oldu. Her şey İsrail'in kurulup bölgenin istikrarsız ve birlik dışı kalarak kurulan İsrail'in korunması içindi. O sırada Filistin, İngiltere'nin kontrolündeydi. Haim Nahum, bu dönemde Kudüs'teki Hahambaşılığın işlerinin düzenlenmesi için sürekli Filistin'i, Kudüs'ü ziyaret ediyordu. İsrail'in temellerini atıyorlardı. Haim Nahum'un senatörlüğü devam ederken, Mısır Hükümeti'nin

talebi üzerine Mısır Arap Dili Kraliyet Yüksek Akademisi'nin 13 Aralık 1932'de kurulmasına önayak olmuştur. Akademinin kurulmasından sonra bizzat 1932'de Kral I. Fuad tarafından kendisine 1517'den o güne kadar Osmanlılar tarafından Mısır idarecilerine gönderilen toplam 1064 fermanın arşivlenmesi ve Fransızcaya tercüme edilmesi vazifesi verilmiştir. Bu araştırmalarını 1934'de neşrettiği "Osmanlı İmparatorluğu Fermanları" isimli kitabında toplamıştır. Aynı sene Haim Nahum'un; "Kraliyet Saraylarının ve Hususi Mülkiyetinin İdaresi" isimli kitabı da neşredilmiştir. Haim Nahum, Mısır'da senatör, hahambaşı, saray tercümanı, danışman, diplomatlık, yazarlık, öğretmenlik, akademisyenlik, devlet görevi gibi birçok iş yapmıştır. Görünmez bir el önünü hep açmıştır. O sırada 1936'da Kral I. Fuad ölmüş ve yerine 16 yaşındaki oğlu Faruk Mısır Kralı olmuştur, aynı dönemde Almanya'da Hitler önderliğindeki Nazi Partisi iktidara egemen olmuştur. Yahudilere yönelik ciddi baskılara başlamıştır. İngilizler ve Almanlar arasında bu çatışmalar sürerken, hem İkinci Dünya Savaşı'nın başlaması hem de baskılardan dolayı Avrupa'dan kaçan Yahudilerin Filistin'e yerleşmesi için yahudi bankerlerle beraber Haim Nahum büyük çabalar harcamıştır.[44]

Hitler ile derin siyonizmin böyle derin bir plan için anlaşmış olduklarını ileride anlatacağız. Biz Haim Nahum'dan devam edelim. Haim Nahum, Mısır Yahudi Cemaati'nin sosyal gelişmesi için çalışmalara öncülük etmiştir. Bunun için 1944 senesinde; "Mısır Yahudi Tarihi Araştırma Cemiyeti" ni kurmuş ve uzun müddet bu akademik kuruluşun başkanlığını yapmıştır. Bu derneğin beynelmilel münasebetlerini geliştirerek, Mısır Yahudi tarihinin tanınmasını sağlamıştır. Derin siyonizm tüm Yahudilerde tarih şuuru oluşmasını istiyordu. Tarih şuuru çok önemliydi. Tarih şuurunu kaybetmiş milletler ve devletler yaşayamaz.

1940'lı yıllarda Mısır'da Yahudiler için zor günler başlamıştı. Mısır'da yükselişe geçen Arap milliyetçiliği, Mısır Yahudilerini zor durumda bırakmıştı. Filistin'de Yahudi devleti kurma çalışmalarının yoğunlaşması üzerine Arap milliyetçileri Yahudi cemaatine karşı kararlar almaya baş-

[44] Hüseyin Serkan Elönü, Haim Nahum, Küresel Kitap Yayınları, İstanbul 2015, s.95-101.

lamıştı. 1947 yılında çıkartılan kanunla binlerce Yahudi çalışan devlet hizmetlerindeki ve hususi şirketlerdeki işlerini kaybetti. Garip değil mi? Aynı anda birçok ülkede Yahudi karşıtlığı başlayıp Yahudilerin bulundukları bu ülkeleri terk edip Filistin'e göç etmesi sağlanıyordu. Taktik gayet basitti. 1. Dünya Savaşı ile Filistin'i Osmanlı'dan kopardılar. Hitlerin başlattığı 2. Dünya Savaşı ile Filistin'e Yahudi göçünü artırıp Filistin'de Yahudi nüfusunu artırdılar. Hemen akabinde 1948'de İsrail Devleti'nin kurulduğunu ilan ettiler. Büyük dünya savaşlarının arkasında derin siyonizmin olmaması imkânsızdır. Hitlerin silahlı olarak güçlenmesi için finanse eden, ABD ve Avrupa'daki Yahudi bankerler ve bankalarıydı. Hepsini kaynaklarla anlatacağız.

İsrail Devleti kurulurken Mısır hukûmeti Haim Nahum'dan sürekli İsrail ve siyonistleri kötüleyen açıklamalar yapmasını ister, buna zorlanır. Haim Nahum bunu yapmayınca hükümetle arası iyice açılır. O yıllarda gözünden rahatsızlanır ve 77 yaşındayken kör olur.

Mısır'da 1948'de İsrail'e karşı yaşanan yenilgiden sonra halk Kral Faruk'a karşı ayaklanır. İdareden hoşnut olmayan kitlelerin ve SSCB'nin desteği ile General Cemal Abdülnasır ve adamları 23 Haziran 1952'de askeri darbe yapar ve yönetimi ele geçirir.

Cemal Abdulnasır iktidara geldikten sonra evvelce senatörlükten atılmış ve siyasi hiçbir vasfı olmayan Haim Nahum'u kendine müşavir yapar. Böylece krallığın son devrinde senatörlükten uzaklaşan, pasifize edilmiş ve adeta unutulmuş olan Haim Nahum'un talihi Cemal Abdulnasır ile tekrar döner ve önemli bir pozisyona getirilir. Haim Nahum, Cemal Abdulnasır'a İbranice öğretme bahanesiyle Mısır siyasetinde müessir olmaya devam eder.[45]

[45] Kadir Mısıroğlu, Filistin Dramı'nın Düşündürdükleri, Sebil Yayınevi, İstanbul 2012, s.69. Hüseyin Serkan Elönü, Haim Nahum, Küresel Kitap Yayınları, İstanbul 2015, s.108.

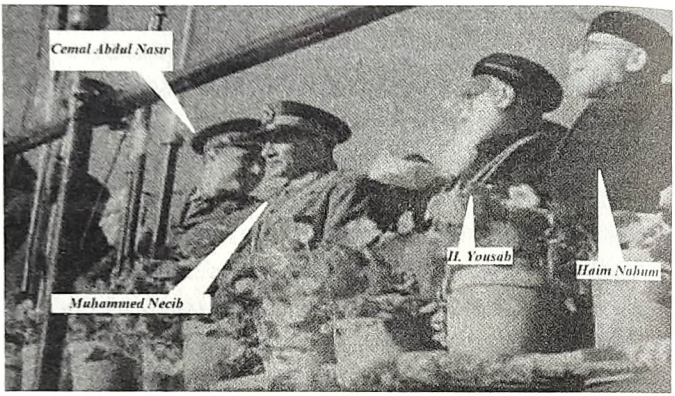

Mısır'da Abdulnasır ve Haim Nahum bir arada

Görevini başarı ile tamamlayan Haim Nahum 13 Kasım 1960'ta, 87 yaşındayken Mısır'ın başkenti Kahire'de ölür. Mısır devlet yetkilileri de Haim Nahum'un cenaze merasimine katılır. Haim Nahum, Kahire'deki Bassatin Yahudi mezarlığına defnedilir. Bitti mi? Haim Nahum Türkiye'den çıkınca yerine başka bir Yahudi görev almıştır. Haim Nahum Türkiye'nin istenilen temellerde kurulmasını sağlamış, yerine gelen "Moiz Kohen" adındaki Yahudi ise Türkiye'nin istenilen ideolojik temellerde inşa edilmesini sağlayacaktır. Anlayacağınız hepsine farklı görevler verilmiştir.

Moiz Kohen, Kemalizmin dinleştirilmesinde rol aldı. İçi boşaltılmış ırkçılığa indirgenen Türkçülüğün yaygınlaşmasını sağladı. O da "Alliance Israelite Universelle" mezunuydu. Türkçü görünmeyi tercih etmişti. Bir anda en büyük Türkçü oldu. Kendine Tekin Alp adını taktı. Bir Yahudi neden Türkçülüğü benimser çünkü derin Yahudilik tarafından ona verilen görev buydu? Tekin Alp ismiyle kitaplar yazıyordu. Türkiye kurulduktan sonra yazdığı eserlerde İslam'ın Türkleri geri bıraktığını söyleyip kahrolsun şeriat diyordu. Kemalizm adında bir kitap yazıp, Kemalizm'in Türklerin yeni dini yapılmasını sağladı. CHP teşkilatlarında görev aldı. İslamsız Türk projesinin mimarıydı. 1956 yılındaki emekliliğinin ardından Paris'e gidip yeğeninin yanına yerleşerek hayatının son dönemlerini orada geçirdi. Ölmeden önce önemli bir vasi-

yette bulundu. Vasiyeti neydi dersiniz? Hemen söyleyelim: Öldüğünde cenazesinin Türkiye'ye götürülmemesi ve Paris'teki Yahudi mezarlığına defnedilmesiydi. 1961'de öldü ve Paris'te dediği mezara defnedildi. Bir gariplik yok mu?

Bu adam hani Türk ve Türkiye sevdalısıydı? Hepsi projeydi. İslamsız Türkçülük ve İslamsız Türk projesini oturtup görevini tamamlayıp gitti. Tıpkı Haim Nahum gibi. Moiz Kohen'in (Tekin Alp) hayatı ve kurduğu tuzaklar için "İŞGAL" adlı kitabımı muhakkak okuyun. Orada akıcı ve detaylıca anlattım.

ÇANAKKALE'DE SİYON KATIR ALAYLARI

Yaklaşık 600 kişilik gönüllü Yahudi birliğin Çanakkale Savaşı'nda Osmanlı'ya karşı İngilizlerin safında savaştığını biliyor muydunuz? Siyonist Katır Birliği siyonistlerin İsrail'i kurmak için elverişli bir propaganda malzemesi olacaktı. Yahudi basını bunu dünyada etkili şekilde kullandı.

Yahudiler Avrupa başta olmak üzere her yerden sürülünce zamanla bir devlet ve vatan kurma isteği oluştu demiştik. Bunun için örgütlendiler. Siyonist liderlerden Theodor Herzl 29 Ağustos 1897'de Basel'de toplanan Dünya Siyonist Kongresi'nde bu düşüncenin eylem planına dönüşmesinin fitilini ateşlemişti. Osmanlı parçalanmadan Filistin'de bir devlet kuramayacaklarını anladılar. Bu sebeple 1. Dünya Savaşı'nda özel siyonist İngilizlere Osmanlı'yı yıkması için yardım ettiler. İngiltere'nin desteğine ihtiyaçları vardı. İngilizlerin Filistin üzerine yürüyeceğini biliyorlardı. Derin siyonistler Filistin'de "NILI" adında bir istihbarat teşkilatı kurup olup biteni Mısır'daki İngiliz karargâhına aktarıyorlardı.

Osmanlı Devleti bu casusluk olayının farkına varınca bölgedeki Yahudilerin tehlikeli olduğunu anladı. Yahudileri Filistin'den göçe zorladılar. İngilizler sıkıntıya düşen bu Yahudileri gemileriyle Mısır'a getirdiler. Zaten Mısır'da Rusya'dan ve Avrupa'dan göç etmiş büyük bir Yahudi nüfus vardı. İngilizler o ara Mısır'ı işgal edip hâkim olmuşlardı.

İngilizlerle yaşanan sıcak ilişkiler siyonist liderlerde yeni bir düşünce doğurdu. Bir Yahudi askeri birlik kurup İngilizlerin safında Filistin'de Osmanlı'ya karşı savaşacaktı. Böylece savaş sonrasında "çorbada bizim

de tuzumuz vardı" deyip Filistin'den hak iddia edeceklerdi. 1915'te içinde derin siyonizmin adamlarından Jabotinsky ve Trumpeldor'un da bulunduğu 8 kişilik ekip toplanıp askeri birlik kurma kararını istişare ettiler, oyladılar. 5 evet, 2 hayır, 1 çekimser oy çıktı.

Birçok gazeteci, hukukçu gibi farklı Yahudilere de sordular. Jabotinsky: "Ancak İngilizlerle aynı safta savaşırsak devlet kurabiliriz" dedi. Derin siyonizm siyonist askeri birlik kurma kararı aldı. Jabotinsky derin Yahudilerin, Siyonistlerin adamlarındandı. Rusya ve Osmanlı'da gazetecilik yapıyordu. Siyonistler konuyu İngilizlerin Mısır Garnizon Komutanı Maxwell'e götürdüler. Filistin'de İngiliz ordusu saflarında Osmanlı'ya karşı savaşmak istediklerini söylediler. Şu an Filistin'de olmaz deyip, Çanakkale cephesinde olabileceğini söyledi. Başta Siyonistler bundan memnun olmadı. Lakin derin Siyonist Trumpeldor "Türkleri Filistin'den çıkarmak zorundayız. Vurmaya hangi taraftan, kuzeyden mi yoksa güneyden mi başlayacağımız teknik bir sorundur. Her cephe Sion'a çıkar" diyerek kabul etti. Osmanlı'yı yıkmak için nereden vursalar kârdı.

Bu Yahudi birliğe İngiliz komutan "Patterson" komutanlık edecekti. Başarılı bir komutandı. Yahudiler ve İsrail Devleti halâ onu övgü ile anar. Yardımcılığına ise siyonist olan "Trumpeldor" getirildi. İngiliz asker üniforması giydi. Yahudi birlik için askeri Trumpeldor topluyordu. Jabotinsky de organizeyi sağlıyordu. 1915'te Yahudi birliğinin başına getirilen İngiliz komutan Patterson, Mısır'a gelip birliğin başına geçip siyonist Yahudileri eğitmeye başladı. İskenderiye Hahambaşısı "Raphael Della Pergola" da Yahudi askerlere dini, manevi duygular katan konuşmalar yapıyordu. Onları motive edip gazlıyordu.

Silahlar İngilizler tarafından verildi. Yahudi birliği İngiliz ordusunda görev yapmalarına rağmen İngiliz askerlerinden %40 daha düşük ücret alıyorlardı. Ne uğruna? Büyük Siyonist emeller için! Yahudi birliği askerlerinin üniformalarına "Davud yıldızını" sembolize eden arma takıldı.

Yaklaşık 600 asker, 750 katır ve 20 subaydan oluşan "Siyon Katır Alayları" savaş için gerekli silahları kuşanmış, yakalarında sarı renkli Davud'un yıldızı işlenmiş bir şekilde gemilere yüklenerek 17 Nisan

1915'te Gelibolu'ya hareket ederler. 1915 yılında Çanakkale cephesine varan kuvvetler İngilizlerin 29. tümeninde görev alır. Osmanlı'ya karşı savaşırlar. Yaklaşık 25 kadar gönüllü siyonist Yahudi ölür. Bakın, davaları için canlarını ortaya koyuyorlar. Çalışa çalışa, tuzak kura kura İsrail Devleti'ni kurdular.

İngiliz birliklerinin kumandanı Sir Hamilton New York'ta yayımlanan The Day gazetesine yazdığı mektupta Yahudi müfrezesini övmüştür. Kahramanca nasıl savaştıklarını, ateş altındaki askerlere cesurca su, silah ve erzak ulaştırdıklarını da anlatmıştır. Kasım ayında Siyon Katır Birliği'nin komutanı Patterson hastalanınca İngiltere'ye gönderilmiş ve Yahudi birliğin başkomutanı siyonist Trumpeldor olmuştu. Yaralanmasına karşı görevini devam ettirmiştir. İtilaf devletleri cepheden çekilme kararı alınca Sion Katır Birliği de Çanakkale'yi terk ederek Mısır'a dönmüştür. Katır Birliği, modern tarihin ilk Yahudi askeri birliği idi. Patterson'a gelince, 1947 yılında, Siyonizm'in öncelikli hedefi olan ve bunun için Çanakkale'de komuta ettiği askerlerin amacı olan Filistin'de kurulacak Yahudi devletini göremeden vefat etti. Ancak, Siyonistler 2. Musa olarak adlandırdıkları **siyonizme** yürekten bağlı, Yahudi geleneklerine meraklı komutanlarını asla unutmadı, 1948'de kurulan İsrail Devleti'nin ardından, Patterson ve karısının cenazeleri İsrail'e getirildi ve gömüldü. Ayrıca Başbakan Netanyahu, Patterson'ın mezar ziyaretini, torun Patterson ile birlikte gerçekleştirdi ve ona da ayrıca teşekkür etti. Netanyahu, Siyon Katır Birliği'ne hiç de yabancı değildi **çünkü birliğin fikir babası Vladimir Jabotinsky'nin sekreteri, Netanyahu'nun babası tarih profesörü Benzion Netanyahu'dan başkası değildi.**

Siyonist Katır Birliği'nin Çanakkale'de canla başla Osmanlı'ya karşı savaşması Siyonistler için büyük propaganda kaynağı olacaktı. Avrupa, Amerika ve Ortadoğu'daki medya organlarında sürekli gündem yaparak Filistin'de hakları olduğu mesajını veriyorlardı. Yahudiler neden canlarını ortaya koyuyorlardı? Ne uğrunaydı? İngilizlerle antlaşmaları vardı belli ki...

Petterson

1917'de İngilizlerin yayınlayacağı bildiri ile İsrail Devleti'nin kurulmasının önü açılmış olacaktı. Anlaşmışlardı. Nitekim katır birliğini organize eden Jabotinsky daha sonra bunu şöyle itiraf edecekti: "Eğer biz, 2 Kasım 1917'de Balfour Bildirisi ile Filistin'de yurt edinme konusunda söz aldıksa, buna ulaşan yol Gelibolu'dan geçmişti."[46]

Bitmedi.

Derin Yahudiler Osmanlı'ya karşı tek Çanakkale cephesinde mi askeri birlik kurmuştu? Hayır tabii ki de. Bir tane daha vardı. Dikkat buyurun. 1917'ye gelince İngilizler Albay Petterson'a bir Yahudi lejyonu kurma görevi verirler. Ben Zvi ve Ben Gurion birlikte onbaşı rütbesi ile görev alırlar.

David Ben Gurion ileride İsrail'in ilk başbakanı ve kurucularından olacaktı. 1886 yılında Rus işgalindeki Polanya'da doğan David Grin, daha sonra adını değiştirerek David Ben Gurion yapar. Anlamı; "aslanın oğlu" demektir. Selanik'e gelen Ben Gurion, burada Türkçe öğrenir ve Yahudiler arasında siyonizmin yayılması için çalışır. Yahudilerin siyasi alanda iyi temsil edilmediğine inandığı için Osmanlı vatandaşlığına geçerek Osmanlı Mebusan Meclisine girmek ister. Bir yıl Selanik'te kalan Ben Gurion, daha etkili olabilmek için 1911 yılında İstanbul'a geçer. Türkçeyi öğrendikten sonra Türkçe basını ve özellikle Tanin gazetesini dikkatle takip eden Ben Gurion, hazırladığı makaleleri de Filistin'deki Siyonist yayın organlarına gönderir. 1912'de İstanbul Darülfünunu Hukuk Fakültesi'ne kayıt olur. Balkan Savaşları sırasında Darülfünun'da öğretimin aksadığı dönemlerde Filistin'e gider. Bu arada Osmanlı Devleti Filistin'de Yahudilerin fitne çıkardığını farkedince hepsinin sürülme kararını çıkartır. Ben Gurion da bunu engelleyemez. Yahudiler sürülür ve Ben Gurion da dâhil Filistin'deki çoğu Yahudi İngiltere işgalindeki Mısır'a gider. Bu süreçte yanında yine İsrail cumhurbaşkanı olacak olan

[46] Siyon Katır Alayları için bkz: Wlademir Jabotinsky, İsrail'i Kur, Yeditepe Yayınları, İstanbul 2013, Çevirl: Atilla Aşçı. Ertuğrul Bayramoğlu, Yahudilik ve Siyonizmin Tarihi, Pınar Yayınları, İstanbul 2006, s. 73-75. Derin Tarih Dergisi, Mart 2015, s.62-78. Süleyman Kocabaş, Türkiye'yi Parçalama ve Paylaşma Planları, Vatan Yayınları, İstanbul 1999, s.307-311. Türkiye'nin Derin İktidarı Galata Türkleri, Cenap Şirin, Karatay Akademi Yayınları, 2014 Konya, s.206-209.

İzak Ben Zvi de vardır. Mısır'da Osmanlı'yı işgal edecek olan İngiltere ordusuna Siyon Katır Birliği olarak katılırlar. Yahudi birlik Mısır'da İngilizlerce eğitilip Çanakkale Savaşı'na gönderilecektir. Bunun için Amerika, Avrupa, Kanada ve Rusya'dan birçok Yahudi gönüllü toplayıp eğitirler. Bu Yahudi birliğine de "Kral Askerleri" adını verirler. 5 bin kişilik Yahudi lejyonu İskenderiye'ye çıkarılır. Lejyon, Ürdün'den çekilmekte olan Osmanlı ordusunu doğudan vuracaktır. Yahudiler Filistin'de Yahudi devletini kurmak için İngilizlerle beraber Osmanlı'ya işte böyle saldırır.

Soldaki Ben Gurion, soldaki İsrail'in ikinci başbakanı olacak olan Ben Zvi. Ben Gurion 1912-14 arasında İstanbul'da hukuk eğitimi alırken.

Siyonistlerin İngilizlere askeri alanda en aktif desteği Sina-Filistin cephesinde olur. İngiltere, ABD, Fransa, İtalya ve Mısır'dan toplanan Yahudi gönüllülerden meydana gelen 4 alay, adı geçen cepheye katılır. 38, 39, 40 ve 41 numaraları ile anılan ve adları "Kral Askerleri" olan bu alayın organizatörlüğünü Rusya'da yayınlanan; "Rusikiya Vyedomosti" gazetesinin muhabiri "Jabotinsky" yapar. Siyon Katır Birliği'nin organizatörü de bu derin Yahudi'dir. Peki, bu görevi ona kim verdi? El cevap: Chaim Weizmann. Weizmann, İsrail'in cumhurbaşkanı olacaktı. Bir muhabiri askeri organizda görevlendirebiliyordu. İşte bu derin siyonizmin adamları her alanda, her görevi yapacak kadar etkin ve eğitilmişlerdir. Devam edelim...

Yahudilerden oluşan "Kral Askerleri" Sina Yarımadası ve Filistin'in İngilizler tarafından işgalinde büyük rol oynamıştı. Bunu bizzat İngiliz generalleri de itiraf etmiştir. İngiliz generaller Yahudilerin bu savaşta

nasıl kahramanlık gösterdiklerini anlatır; tabii Yahudilere bir Yahudi devleti sözü verildiği için.

Birliğin kurucularından Joseph Trumpeldor, 1 Mart 1920'de İsrail'in kuzeyindeki Tel Hai köyünde Şii Araplar tarafından öldürülür, İsrail'in kurulmasından sonra da Tel Hai'e Trumpeldor'un adına kocaman bir anıt dikilir. Joseph Trumpeldor, şimdi İsrail'de kahraman olarak hatırlanıyor ve ölürken söylediği iddia edilen "Boşverin, vatan için ölmek güzel şeydir" sözü ders kitaplarından kitabelere kadar birçok yerde yer alıyor.

Jabotinsky, Trumpeldor'un ardından 20 sene yaşıyor, İkinci Dünya Savaşı'nın ilk günlerinde, müttefiklerin safında Nazilere karşı savaşarak Yahudi birlikleri kurulması için İngiltere ve Amerika'da görüşmeler yapıyor ama 1940'ta New York'ta kalp krizi geçirip ölüyor. Jabotinsky ile karısı Jeanne'ın kemikleri seneler sonra, 1964'te Kudüs'e getirilip devlet töreni ile defnediliyor. Jabotinsky az bilinir ama derin siyonizmin en sinsi ve en tehlikeli adamlarından biridir. Planlayıcı ve uygulayıcılardandır.

Soldaki Jabotinsky, sağdaki Trumpeldor.

Siyon Katır Alayları, Çanakkale'de Kral Askerleri de Sina ve Filistin'de Osmanlı ordusuna ciddi zorluklar çıkarmıştır. ABD'den Filistin'e Yahudilerin kurduğu sağlık birlikleri gönderilmiş ve bu birlikler yaralı olan İngiliz ve Yahudi askerlere hizmet etmiştir.[47]

[47] Ertuğrul Bayramoğlu, Yahudilik ve Siyonizmin Tarihi, Pınar Yayınları, İstanbul 2006, s. 75. Habertürk Gazetesi, Murat Bardakçı, 07.06.2010.

Bu arada İngilizler boş durmayıp Ortadoğu petrol ve madenlerine çökmüştür. Herkesin istediğini aldığı bir dönemde İngiltere 1917'de yayınladığı "Balfour Deklarasyonu" ile Filistin'de Yahudi halkı için bir yurt oluşturulmasını bildirir. Yahudiler de istediği devleti almayı başarmıştır.

İsrail'e Giden Yol ve Balfour Deklarasyonu

1916 yılında İngiltere, Rusya ve Fransa arasında Sykes-Picot antlaşması imzalanır. Bu antlaşma ile Osmanlı pay edilmiştir. Tarafların kahverengi bölge dedikleri Filistin harpten sonra Avrupa denetiminde özel bir uluslararası rejime kavuşturulacaktır. Siyonistler bölge de bir Yahudi yurdu kurulması için Londra'da harekete geçerler.

I. Dünya Savaşı'nın en tehlikeli dönemlerinden birinde, 2 Kasım 1917 yılında Siyonist Haim Weizmann ile İngiltere Başbakanı Loyd George ve Dışişleri Bakanı James Balfour bir araya gelirler. İngiltere, Filistin'de bir Yahudi devleti kurulması gerektiğini diplomatik ama açık bir dille ilan eder. Bu deklarasyona; "Balfour Deklarasyonu" adı verilir ve bu siyonizmin en büyük başarılarından biridir. Bu başarıda ABD'nin baskıları önemli rol oynamıştır. Bu deklarasyon 1918 içinde Fransa, İtalya ve ABD tarafından da tanınır.

James Balfour

Rothschild'ın 18 Temmuz 1917 tarihinde Balfour'a sunulan orijinal taslağı üç önemli konu içeriyordu; birincisi Filistin'in Yahudilerin vatanı olarak yeniden yapılandırılması, ikincisi Yahudilerin sınırsız olarak göç hakkı ve üçüncü olarak Yahudilerin içeride kendi kendilerini idare etmeleri idi. Mektubun içeriği 31 Ekim'de onaylanabildi. Ayrıca, Filistin'de yaşayan ve Yahudi olmayan toplumların medeni ve dini haklarını hiçbir şekilde ihlal etmeyeceği de vurgulanıyordu.[48]

Aslen musevi kökenli olan ünlü yazar Artur Koestler deklarasyon hakkında; "Bu belgeyle, bir milletin (İngiliz), başka bir millete (Yahu-

[48] Henry Kissenger, Dünya Düzeni, Boyner Yayınları, İstanbul 2016, s.128.

di), üçüncünün (Arap) ülkesini vadettiğini" kaydedecektir. Gerçekten de öyledir.

Bu deklarasyonun ilanında Rusya'nın durumu da etkili olur. Rusya yıkılmış, yerine Sovyetler kurulmuştur ve Rusya'nın yeni liderleri savaştan çekilmek istemektedirler. İngiliz karar vericiler, ihtilalciler arasındaki Yahudi kökenlilerin ağırlığını bilirler; üstelik aldıkları istihbarata göre yeni Rusya'da en etkili lobi, Siyonistlerdir. Mesela; 61 üyesi olan Bolşevik Partisi Umumi İdare Heyeti'nde 55 kişi Yahudidir. İngiltere Rusya'yı savaşta tutmak için bu ülkedeki Siyonistlere bir jest yapıp siyonizme sahip çıkan ülke imajı yaratmalarının gerektiğine inanmaktadır. Devrim sonrası Rusya'da büyük mitingler tertip edilmiş ve 'Rusya'da özgürlük, Filistin'de özgürlük' sloganı ile kitleler hâlinde Yahudiler sokaklara dökülmüştür.

Şunu da unutmamak lazım ki İngilizler yıllar boyu İmparatorluk Almanya'sına karşı yürüttükleri savaşta Birleşik Devletler ile İngiltere'deki büyük Yahudi kapitalistlerin ve banka kuruluşlarının desteğini sağlamak için siyonist liderleri kullanmışlardır.

İSRAİL'İN KURULUŞU

1. Dünya Savaşı'ndan galip çıkan İngiltere ve Fransa 1916'da Sykes-Picot Antlaşması yaparak Ortadoğu'yu paylaşır. Siyonistlerin gözü Filistin topraklarındadır, ne de olsa savaşta İngilizlere yardım etmişlerdir. Rusya, Polonya ve Ukrayna'dan dışlanan yüzbinlerce hatta milyonlarca Yahudi de vatan arayışındaydır.

1917'de İngiltere, Balfour Deklarasyonu yayınlayarak Yahudilerin Filistin'de vatan kurmalarının yolunu açmıştır. Siyonistler bu habere sevinir ve hızla Filistin'de Yahudi nüfusunu artırarak devletleşme faaliyetlerine başlarlar. Osmanlı Devleti savaşı kaybedince Filistin, İngilizlerin kontrolüne geçer. 1917'den 1922'ye kadar İngilizler yönetir. Daha sonra siyonistler Filistin'de devletleşmek için Araplarla büyük sorunlar yaşamaya başlayınca, İngiltere koyu bir siyonist olan Herbert Samuel'i Filistin'e vali yardımcılığına atar. İngiltere böylece Filistin'de siyonistleri destekleyeceğinin mesajını verir. Sir Herbert Samuel ile beraber siyonist hareket, İngiliz mandası altındaki Filistin'de her alanda örgütlenerek devlet içinde devlet hâline gelir. 1918 yılında temeli atılan Kudüs'teki İbrani Üniversitesi kısa sürede tamamlanarak General Allenby'nin de hazır bulunduğu bir törenle açılır. Samuel ile hızla örgütlenirler. İbranice "teşkilat, kuruluş" anlamına gelen "Histatrut" adlı meslek örgütü kurulur. Yine aynı yıl; Milli Tiyatro ve İşçi Partisi de kurulur. İsrail Devleti'nin iskeletini oluşturacak olan Yahudi Ajansı da bu dönemin ürünüdür. Siyonistler Samuel'i fırsata çevirirler.

Samuel'in İngiltere tarafından Filistin'e atanması bir nevi Filistin'e erkenden devlet başkanı atamak anlamına gelmekteydi. William B. Ziff

eserinde Samuel'in gelişini "iki bin yıl sonra gelen bir Yahudi yönetici" olarak nitelendirir ve Yahudilerin sahilde Samuel'in karaya çıkışını "Yeni bir Musa sevinci ve çılgınlığı ile" karşıladıklarından bahseder. Samuel, dört yıl içinde Filistin'de Yahudi nüfusunu bir misline yakın artırır.

Herbert Samuel

Siyonistler hızla çatışma ve istihbarat örgütü kurarlar. Siyonist terör örgütleri arasında en meşhuru HAGANAH'dır. Haganah örgütü 1920'de Araplara karşı kurulur ancak 1922 tarihinde manda yönetimi kurulunca örgüt İngilizlerle iş yapar. Haganah bir çeşit subay grubu gibi hareket ederek yerleşimcilere askeri eğitim verir. Haganah, MOSSAD'ın atasıdır, temelidir. Bu arada Müslümanlar da örgütlenmeye ve 2. Dünya Savaşı yaklaşırken İngilizlere karşı Almanlara yaklaşma politikası gütmeye başlarlar. Bunun üzerine İngilizler Haganah'ı resmi birlikler hâline getirerek onlara üniforma giydirir. Ve Haganah artık kanuni olarak Müslüman kıyımına başlar. İngilizler, Haganah'ın 10.000'i aşan üyelerinin bir kısmından da polis teşkilatı oluşturur. Bu teşkilatın adı NOTRİM'dir. İngilizler bu örgütün üyelerini eğiterek onlardan Almanlara karşı paraşütçü ekipler de oluşturur. 2. Dünya Savaşı'nın sonuna doğru İngilizler bölgeye Yahudi göçünü engelleyince örgüt tekrar İngilizlere saldırır. İngilizlerin kaldığı "Semiramis Oteli'ni" havaya uçururlar. Tüm bu örgütlerin ortak mantığını İzak Şamir kendi örgütünün yayın organında şöyle özetler: "Ulusal mücadele söz konusu olduğunda hiçbir ahlâki duraksama tanımıyoruz." Yaptıkları faaliyetler ve eylemler bu sözün ne kadar doğru olduğunu göstermektedir.

Diğer siyonist terör örgütü de "IRGUN" idi. Bu tam bir vurucu güçtü. 1931 yılında Filistin'e göçü teşvik etmek üzere kurulan bu örgüt, bir müddet sonra bir gerilla örgütüne dönüşür. Filistin ve Ürdün üzerine çizilen ve elle kavranan bir tüfek, teşkilatın amblemi olur. Bu harita üzerine çizilen tüfeğin üstüne İbranice yazılan Rak Kah (Yalnız Böyle) sözüyle, silahlı ve savaşçı bir mücadele öngörülmüş olduğu anlatılır.

Bu düşüncelerden yola çıkan Filistin'deki IRGUN örgütü, üyelerini hem İngiliz hem de bağnaz derecede "İslam düşmanı" olarak yetiştirir. 1943 tarihinde ileride İsrail'in de Başbakanı olacak olan "Begin" bu terör örgütünün başına geçer.

Savaşın sona ermesi üzerine Haganah, Irgun gibi Yahudi örgütleri İngiltere'ye karşı ortak eylem kararı alırlar. 1945 başlarında Filistin'de 50.000 İngiliz askeri varken, 1945 sonlarında bu sayı 80.000, Yahudi terörünün en üst noktaya vardığı 1947 yılında ise 100.000'e çıkacaktır. Siyonistler bundan memnun olmazlar. Siyonistler bunun karşılığında 16-17 Haziran 1946 gecesi Filistin'i komşularına bağlayan 11 köprüden 10'unu havaya uçururlar. Irgun örgütü 6 İngiliz subayını kaçırır. Bunun üzerine 17.000 askerin katıldığı bir operasyonla 2.700 Yahudi tutuklanır. Siyonistler buna çok şiddetli bir operasyonla cevap verirler.

Örgüt 22 Temmuz 1946 tarihinde İngiliz askeri şeflerinin bulunduğu King David Oteli'ni havaya uçurur ve aralarında çok sayıda yüksek rütbeli İngilizin de bulunduğu 91 kişinin ölümüne yol açarlar. Irgun, Filistin'de bir Yahudi devletinin kurulmasını öngören 29 Kasım 1947 tarihli BM kararından sonra tüm vahşetini Müslümanlara yöneltir.

Bu dönemde siyonistlerin en önemli koruyucusu Churchill'dir. Churchill 12 Temmuz 1944'te Savunma Bakanı ile yaptığı görüşmede "Yeryüzünün dört bir yanına dağılmış ve başka hiçbir ırkın çekmediği kadar acı ve işkenceye katlanmış olan bu ırkın bir bayraktan mahrum edilmek istenmesinin sebebini anlıyamıyorum"der.

Yahudi Ajansı'nın yürütme komitesi başkanı Ben Gurion ise savaş sonrasında esas mücadelenin Araplarla olacağını gördüğü için 1 Temmuz 1945 tarihinde New York'ta 17 Yahudi zengini bir araya getirip, onlardan savunma için bir fon kurulmasını ister. Bunun sonunda "Sonneborn Institute" isimli; görünüşte tarımsal ve tıbbi teçhizat alımı yapan, gerçekte ise silah ticareti yapan bu şirket kurulur ve bu şirket savaşın sona ermesi ile silah şirketlerinden gemiler, jipler, uçaklar ve ihtiyaç fazlası malzemeyi alıp bunu depolarda toplayıp Filistin'e göndermeye başlar. Siyonistler Amerika'yı sonuna kadar kullanır. Bakın bir örnek

daha verelim. Siyonist teşkilat, Eliezer Kaplan'ı, terör örgütü Haganah için Avrupa ve Amerika'dan yardım toplamakla görevlendirir. Nitekim Yahudiler, ABD yönetiminde etkili olan bazı isimleri kendi saflarına çekerek ABD'nin kaynaklarını kendileri için kullanmayı başarırlar. Daha sonra İsrail başbakanlığı yapacak olan Golda Meir'in görevi de bu finansmanı sağlamaktı. Golda Meir, Chicago'ya geldiğinde, sağlayacağı 25-30 milyon dolarla Filistinli Yahudileri ağır silahlarla donatmayı umuyordu. Roosevelt'in Maliye Bakanı Henry Morgenthau ve bir grup iş adamı Golda Meir'le şehirden şehire dolaşmaya koyuldular. Kısa sürede 50 milyon dolar topladılar. Ne yapıp edip Filistin'de Yahudi nüfusunu artırıp bu topraklara tam egemen olmayı kafalarına koymuşlardı.

Filistin'de 1917'de 600 binlik Arap nüfusunun kabaca üçte ikisi köylerde ve kırsal alanda yaşıyordu. Kabile liderliği hüküm sürüyordu ve büyük şehirlerle pek az ilişkileri vardı. Birkaç aile Filistin politikasına yön veriyordu. Filistin'e gelen Yahudilerin çoğunluğu ise çok iyi yetişmiş, iyi motive ve organize olmuş kimselerdi. İşte bunlar 1920'lerin başlarında 'Haganah' isimli silahlı direniş örgütleri kuranlardı. Toplumun tüm katmanlarıyla; eğitim, ticaret, tarım, adalet ve siyasetle ilgilenen gölge bir hükümet bile kuruldu.

Hitler'in Siyonistlere Desteği

Hitler 1933'te iktidara geldiğinde Almanya'da Yahudilerin %95'i siyonist değildi, %5'i siyonistti; diğerlerini katletmek ve sürmek için bu %5 ile ittifak yaptı.[49]

Siyonistler de "Yahudiler eziliyor" diyerek tüm Yahudileri siyonizm safına çekip İsrail'e toplanmalarını sağladı. Zaten ABD ve Avrupa'daki Yahudi bankerler ve bankaları Hitleri ciddi şekilde finanse eden kişilerdi; hem Almanya silahlansın hem de güçlensin diye. Başka hesapları vardı. Hitler'in yakın adamlarından Hermann Rauschning, Hitler ile ilgili yazdığı kitapta Hitler'in şöyle dediğini aktarır: "Yahudiler mücadelemde bana önemli katkılarda bulundular. Hareketimizde çok sayıda Yahudi beni mâli olarak destekledi."

[49] Roger Garaudy, Amerikan Efsanesi, Tımaş Yayınları, İstanbul 2018, s.124.

Siyonistler Hitler ile yaptıkları katliam ve sürgünden sonra büyük bir ajitasyon oluşturup tüm Yahudileri harekete geçirerek var güçleri ile İsrail'e destek vermelerini sağladılar. Hitler Avrupa'da Yahudileri dağıtmasaydı 1948'de kurulacak İsrail'e Yahudi gelmezdi; nüfus oluşmazdı. Zaten tam o sırada siyonistlere Filistin'de ciddi Yahudi nüfusu lazımdı. Araplara karşı Yahudi nüfusu üstün olursa işleri kolaylaşacaktı. Daha sonra Hitler'in Yahudi katliamı algısı hep kullanıldı.

Yazdığı; İsrail, Mitler ve Terör isimli kitabından dolayı 80 yaşından sonra özgürlükler kıtası Avrupa'da gözaltına alınan R. Garaudy "Siyonizm Dosyası" isimli kitabında şunları söylüyor. "Alman gizli arşivleri Hitler İmparatorluğu ile Yahudi ajansı arasında, Alman Yahudilerinin Filistin'e göçlerini kolaylaştırmak amacıyla bir antlaşmanın imzalandığını ortaya koymaktadır. Alman Dışişleri Bakanlığı'na ait 22 Haziran 1937 tarihli bir belge Nazilerin bu durumunu gösteriyor. İç politika koşullarının dikte ettirdiği bu Alman tedbiri, hiç kuşkusuz Yahudiliğin Filistin'de kuvvetlenmesine yardım edecek ve bu ülkede bir Yahudi devletinin kuruluşuna yardımcı olacaktır."

Antlaşma açıkça ortada. Herzl'ın dediği oluyordu. Aslında Siyonistlerin Nazilerle işbirliği daha önceleri başlamıştır. Almanya Siyonist Federasyonu 21 Haziran 1933 tarihinde Nazi Partisi'ne yolladığı destek mesajında şöyle diyordu: "Irk ilkesini hayata geçiren yeni (Nazi) devletinin temelleri üzerinde kurulacak yapı içerisinde bizler de kendi topluluğumuza ayrılacak babayurdu için elimizden gelen her türlü verimli faaliyeti sürdürmeyi umuyoruz."

Gördüğünüz gibi daha en başta Almanya Siyonist Federasyonu Nazilere desteğini bildirmişti.

Hatta Dünya Siyonist Örgütü Kongresi 1933 yılında Hitler'e karşı eylem çağrısını 43'e karşı 240 oyla geri çevirdi. Bu kongre sırasında Hitler, Dünya Siyonist Örgütü'ne ait Anglo-Filistin Bankası ile bir ticaret antlaşması ilan ederek Alman ekonomisinin son derece nazik olduğu bir dönemde Nazi rejimine yönelik Yahudi boykotunu kırdı. Dünya Siyonist Örgütü Yahudi boykotunu kırıp Nazi mallarının Ortadoğu ve

Kuzey Avrupa'daki en büyük dağıtımcısı oldu. Örgüt Filistin'de Haavara Bankası'nı kurdu. Bankanın işlevi, büyük miktarlarda Nazi malının alınabilmesini sağlayacak parayı Alman Yahudi burjuvazisinden sağlamaktı. Anlayacağınız Hitler, Siyonist Yahudi bankerler ile içli dışlıydı.

Her şey planlı ve sırayla oldu. Hitler önce Almanya'da Yahudi memurları görevinden uzaklaştırdı, sonra Yahudi dükkanları yağmalanmaya başladı. Henüz katliam yoktu. Katliam yapılmadan Yahudilerin önce bu boykotlarla korkutularak göç etmeleri sağlandı. Birazı göç etti fakat çoğunluğu duruyordu. Hitler yönetimi baskının dozunu artırdı. Fişleme ve eziyet arttı. Yahudi nüfusunu öğrenmek ve fişlemek için Yahudilerin Yahudi isim kullanması için özel yasa çıktı. Yahudilere yapılan sosyal yardım kesildi. Yahudi öğrenciler okullardan atıldı. İşlerin kötüye gideceğini anlayan büyük bir Yahudi kitle göç etti. Plan amacına ulaşıyordu. 1939'dan sonra Yahudilere yönelik katliam ve işkencenin boyutu daha da artırıldı. Yakma ve aç bırakma başladı. Bu korkutucuydu. Yahudiler öldürülüyordu. Toplu yakılıp öldürülenler de vardı. Bundan sonra Avrupa'dan kaçmalar ve göç hız kazanacaktı. Türkiye'ye bile gidenler olacaktı ve Filistin'deki Yahudi nüfusu da ciddi şekilde artacaktı. Plan tıkır tıkır işliyordu. Bu arada Yahudilerden işe yaramayacak olan 65 yaş üstü ve hasta olanlar Hitler tarafından özellikle toplu olarak yok ediliyordu. Onlar; İsrail'e de yaramazdı.

Siyonist Haim Weizmann bu konuyu şöyle anlatıyordu: "Avrupa'daki altı milyon Yahudinin umutları göçte. Bana sordular, 'altı milyon Yahudiyi Filistin'e götürebilir miyiz?' diye. Cevabım hayır oldu. O trajedinin derinliklerinden kurtarmak istediklerim genç insanlar. Yaşlılar gelip geçicidir. Yazgılarına katlanacaklar ya da katlanamayacaklar. Onlar tozdur, şu zalim dünyada toz. Hayatta kalacak olan sadece genç dallardır. Bunu böyle kabullenmek zorundalar."

Yani işe yaramaz ihtiyar Yahudileri ölüme ve zulme terkettiler. Hitler'in bu yaşlı kesimi öldürmesini istediler. Bunu kendileri itiraf ediyor.

Hitler'in yakın danışmanlarından Clodius, 1938 tarihinde şu notu yazmıştır: "Alman Yahudilerinin göç etmesi problemi Führer tarafından yeniden ele alınarak bu olayın devamı sağlandı."

Mantık gayet basit değerli okuyucu. Filistin'e Yahudi göçü 1925'ten itibaren durmaya, hatta gerilemeye başlamıştır. Dolayısı ile göçün tekrar hareketlenmesi için Yahudilerin rahatsız edilmeleri gerekmekteydi. Hitler ve adamlarının siyonistlerle bir sorunu yoktu; hatta dostlardı. Siyonistler SS Güvenlik Servisi'nden Baron Von Mildenstein'ı siyonizme destek olması için altı aylığına Filistin'e getirdiler. SS, Almanya'nın istihbaratıydı. Bu ziyaretin sonucu Hitler'in Propaganda Bakanı Goebbels 1934 yılında siyonizmi öven 12 bölümlük bir rapor yazdı. Goebbels bununla da kalmayıp, bir yüzünde Gamalı Haç, diğer yüzünde Davud Yıldızı bulunan bir madalyon sipariş etti. Goebbels, Hitlerin en iyi ve etkili adamıdır. Onun propaganda yeteneği ile ayakta durmuş ve büyümüştür.

1935 yılında SS Güvenlik Servisi Başkanı Reinhardt Heydrich Yahudileri iki katogoriye ayırdığı bir makale yazar; desteklediği katagoride siyonistler bulunmaktadır.

Hitlerin yaptığı Yahudi katliamı(!) için onlarca film çekilip hem Yahudi gençlerin kinlenip İsrail'e daha çok bağlanması sağlandı, hem de Hitler canavarlaştırılarak yüzlerce yıl devam edecek bir siyonist aklama sahası açıldı. Her seferinde Hitleri gösterip kendilerini aklıyorlardı; hâlâ da öyle. Hitler sadece Yahudileri değil, farklı milletten insanları da katletti. Çingeneler, Polonyalılar, Slavlar, dindarlar, homoseksüeller, zihinsel özürlüler gibi farklı etnik, dini ve sosyal gruplar vardı. Hatta Avrupa'da farklı milletleri daha çok insan katletti. Fakat bunlar Yahudiler kadar ne çok anıldı ne de gündem edildi. Hiç kimse bahsetmez. Tüm algı "Yahudiler fırında yakıldı, katledildi" üzerine kuruldu. İlginçtir ki en başta "Hitler 500 bin Yahudi katletti" dendi. Daha sonra "1 milyon" dendi. 1980'de 2-3 milyona çıkarıldı. 1990-2000 arasında 6 milyona çıkarıldı. Sayı hep artıyordu. Ne kadar çok gösterilirse o kadar çok ajitasyon olurdu. Bu bile planlı... Daha sonra Hitler'in Yahudileri toplu olarak gaz odalarında yaktığının yalan olduğuna dair bilgiler ortaya çıktı. Anlatalım...

Alman Nazi tarihi ve Adolf Hitler'in yaptığı iddia edilen katliamlar incelendiğinde Nazi toplama kamplarındaki öldürme amaçlı gaz odalarının da birer tezgâh olduğuna dair önemli deliller ortaya çıkmaya

başladı. Bu konudaki çalışmaların en önemlisi Amerikalı mühendis Fred Leuchter'in hazırladığı rapordur. Fred Leuchter, Amerika'da idam amaçlı kullanılan gaz odaları konusunda uzman bir mühendisti. 1988 yılında, Nazi toplama kamplarında soykırım yaşanmadığını öne süren ve bu nedenle de Kanada'da mahkeme önüne çıkarılan Ernst Zündel, Fred Leuchter ile bağlantıya geçti. Zündel, bu gaz odası uzmanı olan Leuchter'i, toplama kamplarının en ünlüsü olan Auschwitz'deki gaz odalarını incelemeye ikna etti. Leuchter, Auschwitz'e gitti. Uzun incelemeler yaptı ve gaz odası olarak tanıtılan yerlerin, gerçekten bu amaçla kullanılmış olmasının imkânsız olduğunu açıklayan ünlü raporunu yazdı. Daha pek çok araştırmacı ve tarihçi Nazi toplama kamplarında Yahudilerin imha edilmediğini, yalnızca işçi olarak çalıştırıldıklarını belgeleyen çalışmalar ortaya koydular. Buna göre, Naziler hiçbir zaman Yahudileri imha etmeyi düşünmemişler, aksine işçi olarak çalıştırdıkları bu insanları, hayatta tutabilmek için büyük bir çaba harcamışlardır. Toplama kamplarında hayatlarını kaybetmiş olan birkaç yüz bin Yahudinin ölüm nedeni ise savaş sırasında patlak veren ve Naziler'in tüm çabalarına rağmen, bir türlü önüne geçilemeyen tifüs salgınıydı. Naziler bu tifüs salgını ile baş edebilmek için Ziklon B adlı dezenfektandan bol miktarda sipariş etmişler ve bununla toplama kamplarının binalarını ve tutukluların giysilerini dezenfekte etmişlerdi. Savaş sonrasında ortaya atılan ve Yahudilerin Ziklon B ile toplu olarak öldürüldüklerini öne süren iddia ise gerçeğin ustaca çarpıtılmasından başka bir şey değildi. Siyonistler bu denli dramatik bir hikâye sayesinde, Filistin'de bir Yahudi Devleti kurmak için gerekli olan desteği Batı hükümetlerinden ve kamuoyundan kolayca elde edebileceklerini düşünmüşlerdi ve bunu da çok iyi bir şekilde başardıkları, bugünkü İsrail Devleti'ne bakıldığında anlaşılabilmektedir.

İki meseleyi unutmayın: İsrail'in kurulması için ciddi bir Yahudi nüfusuna ihtiyaç vardı. Hepsi Avrupa'dan uzaklaştırılmalıydı. Bir de Yahudilerin İsrail'e sürekli destek vermelerini sağlayacak dipdiri bir kine ihtiyaçları vardı. İşte siyonist-Hitler ittifakı bunları sağladı. 1890'larda siyonizmin lideri Theodor Herzl da Avrupa'daki Yahudileri Filistin topraklarına götürmek için Avrupa'da ezilmesi gerektiğini düşünüyordu.

Herzl bu konuyla ilgili şunları söyler: "Antisemitizm (Yahudi karşıtlığı) bizim isteklerimize şahane yardımcı olacaktır." Bunun için bazı kurgular bile tasarlamıştı. Theodor Herzl'ın bu planını siyonistler Hitler ile ittifak kurarak uyguladı. Hitlerin yaptığı şuydu; İsrail'in kurulması, güçlenmesi, nüfus üstünlüğü sağlaması ve siyonizmin aklanması için büyük sermaye oldu. Planlı bir kurguydu. Daha ilginç bir bilgi vereyim.

İşin ilginç tarafı Nazilerin sembolü olan Gamalı Haç eski tarihlerde Yahudilerin de kullandığı bir semboldü. İbranilerce bu, ibrani alfabesinin ilk harfi olan Alef'i sembolize etmekte idi. Bu Hindistan'daki tapınaklarda çok rastlanan Svastika sembolüne, İsrail'deki Genezareth Gölü civarındaki eski Yahudi mezar taşlarında da rastlanmaktadır. Frederick Goodman, "Büyü Sembolleri" isimli kitabında eski bir okült sembol olan Gamalı Haç'ın, Kabala mistisizmi ile yakın ilgisi olduğunu belirtir.

Nazilerin amblemi olan gamalı haç

Bu konudaki esas çarpıcı iddia ise Hitler'in Yahudi kökenidir. Alman yazar Kardel'in; "İsrail'in Kurucusu Hitler" isimli kitabındaki iddialara göre Hitler'in babası yarı Yahudi idi. Dr. Hans Frank, 1930 yılının sonuna doğru bizzat Hitler tarafından Hitler'in şeceresini araştırmakla görevlendirildi. Bu araştırmalar sonunda Frank, Hitler'in babası Alois Schicklgruber'in Grazlı zengin bir Yahudi aile olan Frankenbergerlerin gayrı meşru oğlu olduğunu ortaya çıkardı. Dr. Frank, bu Yahudi aileden Alois'in annesi Maria Anna Schicklgruber'e yazılmış mektuplar bulmuştu. Hitler'in babası Alois 14 yaşına gelinceye kadar Frankenbergerler ona para yardımında bulunmuştu.[50]

[50] Bu bölüm için bkz: Ömer Turan, Ortadoğu, s.172-177 arası. Kürşat Berkkan, Illuminati, Bilge Karınca Yayınları, İstanbul 2012, 92-104 arası 214. Roger Garaudy, İsrail, Mitler ve Terör, Timaş Yayınları, İstanbul 2019, s.70-113 arası. Ertuğrul Bayramoğlu, Yahudilik ve Siyonizm Tarihi, Pınar Yayınları, İstanbul 2006, s.87-92. Kürşad Berkkan, Hitler ve Siyonizm, Eftalya Yayınları, İstanbul 2018.

Hitler ve Siyonizm İlişkisinin Derinliği

Gelin siyonizm ve Hitler ilişkisinde daha derine inelim. Her ikisi de ırkçı birer ideoloji olan siyonizm ve Nazizm arasında gizli bir ittifak olduğu, pek çok tarih bilimci tarafından ele alınmış bir gerçektir. Anlattıklarımız komplo teorisi değil. Kazmayı daha derine vuralım.

2. Dünya Savaşı sırasında bütün Avrupa'yı kasıp kavuran Hitler ve Nasyonal Sosyalist Parti, Almanya'da ilk ortaya çıktığı zaman henüz kimse tarafından tanınmaz ve kendilerine taraftar dahi bulamazken, önce ülkenin önde gelen siyonist sanayicileri tarafından destek gördü. Krupp, LG Farben ve diğer bazı Yahudi şirketlerin sahipleri 1929 yılında bu partiye girdiler. Partinin toplantısında bulunanlar arasında, bir gün içinde Nazi oluveren Krupp von Bohlen, I.G Farben'den Bosch ve Schnitzler ile Birleşik Çelik Kurumu'ndan Voegler vardı. Bu kişiler daha sonra partide, faşist görüşe sahip Hitler'i destekleyen sanayiciler arasına katıldılar ve Hitler'i partinin başına getirebilmek için çok büyük paralar harcamayı göze alıp, istediği zaman kullanabileceği özel bir harcama fonu oluşturdular. Hitler'i 1933 yılında Almanya'nın başına getiren genel seçimlerde ona büyük maddi destek sağlayanlar ve seçim kampanyasının yürütülmesinde en büyük rolü oynayanlar da aynı siyonist finansörlerdi.

Diğer yandan Yahudi bankerler de Hitler'e istediği zaman istediği miktarda maddi yardımda bulunuyorlardı. Özellikle uluslararası alanda çalışan Yahudi banker Warburg, aralarında Rockefeller'ın da bulunduğu Amerika'daki diğer Yahudi bankerler adına Hitler'le temasa geçmiş ve ona çok yüksek miktarda maddi destek sağlamıştı. Adolf Hitler tüm dünyaya kafa tuttuğu zaman Nazi ordusuna silah ve mühimmat desteği sağlayan önemli bir şirket vardı. Bu şirketin ismi I.G.Farben idi ve bu şirket Adolf Hitler'in en çok güvendiği ve önemsediği sanayi şirketlerinden biriydi. Farben silâh şirketinin Nazi ordusuna önemli derecede silâh ve yardım yaptığı biliniyor fakat bizim dikkat çekmek istediğimiz nokta Nazi ordusuna yaptığı silâh ve mühimmat yardımlarının özelliği, adeti, seviyesi değildir; bizim dikkat çekmek istediğimiz, savaş sırasında inanılmaz derecede silâh üretimiyle servetini iki üç misline katla-

yan Farben silâh şirketinin kimlerin elinde olduğudur. Şaşırmaya hazır olun... Farben silâh şirketinin önemli bir ortağı var... Kim dersiniz? Standart Oil Company yani Standart Petrol Şirketi, peki bu şirketin sahibi kim? Rockefeller aile hanedanlığı.

Adolf Hitler

Warburg Almanya'ya geldiğinde Hitler'in danışmanlarıyla görüşmeler yapıyor. Temsil ettiği Amerikalı finansörler adına Führer'e başa geçmesi için 10 milyon dolar vaat ediyor. Bu arada da Hitler, Wall Street'teki koruyucularıyla sürekli mektuplaşıyor: "Hareketimiz Almanya'da büyük bir hızla gelişiyor. Bana gönderdiğiniz para bitti. Bir daha ki sefere ne kadar alabileceğimi bana bildirmenizi önemle rica ediyorum." Hitler'in bu ricası Yahudi bankerler tarafından karşılıksız bırakılmıyor. Yapılan kısa bir toplantıdan sonra Nazilere 15 milyon dolarlık yeni bir yardımın yine Warburg aracılığıyla yapılması kararlaştırılıyor. Bitmedi... Daha dikkatli okuyun.

Maddi yardımda bulunanların bir diğeri ise dünya petrol pazarının en büyük paylarından birini alan Royal Dutch Shell şirketinin sahiplerinden Samuel Ailesi. Hitler'in diğer bir destekçisi ise Samuel Ailesi'nce kurulan Royal Dutch Shell'den "Sir Henry Deterding."

Oswald Dutch'ın yazdığına göre 1931'de Sir Henry Deterding ve destekçisi Samuel Ailesi, Hitler'e 30 milyon pound verdi. Yahudi sanayici ve bankerler Hitler'e sağladıkları büyük maddi destek ve bunun karşılığında elde ettikleri imtiyazlarla ülkenin gerçek hâkimi durumuna gelmişlerdi. Hitler paraya ihtiyacı olduğu zaman Alman Yahudisi finansör Siegmund Warburg ailesinden milyonlarca dolar alıyordu. Bu sırada Warburg gibi yüzlerce Yahudi banker aile, hâkimiyetleri altına aldıkları ülkede zenginleştiler. Anlayacağınız siyonistler Hitler'i maddi olarak desteklerken, aynı zamanda bu desteklerini Almanya'daki resmi örgütleri olan "Almanya Siyonist Federasyonu" vasıtasıyla da yazılı olarak Nazi Partisi'ne bildirmişlerdi. Az önce de yazdığımız o mektuptaki şu

kısmı tekrar edelim. 21 Haziran 1933'de Federasyon'un Hitler'e gönderdiği destek mektubunda şu ifadelere yer veriliyordu:

"Irk ilkesini hayata geçiren yeni Nazi devletin temelleri üzerinde kurulacak yapı içerisinde, bizler de kendi topluluğumuza ayrılacak alanda baba yurdu için elimizden gelen her türlü verimli faaliyeti sürdürmeyi umuyoruz."

Bu düşünce doğrultusunda siyonistler ilk olarak o dönemde büyük ekonomik kriz içinde bulunan "Babayurdu" Almanya'yı tekrar canlandırmaya çalışmışlar ve "Dünya Siyonist Örgütü" vasıtasıyla Nazi mallarının Ortadoğu ve Kuzey Avrupa'da dağıtımcılığını yapmışlardır. 2. Dünya Savaşı sırasında da Hitler'in en büyük destekçileri yine siyonistler olmuştur. Yahudi şirketleri Hitler'in ihtiyaç duyduğu lojistik desteği büyük ölçüde sağlamışlardır.

Hitler'i savaşa sokmak için ona top güllesi ve petrol konularında garanti vermek gerekiyordu. İsveç Enskilda Bankası'ndan, Yahudi Jacob Wallenberg 'SKK' top güllesi üretim fabrikasını kontrol ediyordu ve Nazilere savaş boyunca gülle top mermisi sağladı. Rockefeller'ın sahibi olduğu Standard Oil, Nazi gemilerine ve deniz altılarına İspanya ve Latin Amerika'daki istasyonlarıyla petrol sağladı. 2. Dünya Savaşı başlamadan önce, "Ethyl-Standard", 500 tonluk ethyl kurşununu Warburgların sahibi olduğu I.G Farben aracılığıyla "Reich Hava Kuvvetleri Bakanlığı'na" gönderdi ve ödeme 21 Eylül 1938 tarihli bir teminatla Brown Bros Harriman tarafından gerçekleşti. Hitler ise daha önce de yazdığımız gibi bundan dolayı, siyonistlerin kendisine verdikleri desteği şu ifadesiyle açıkça ortaya koyuyordu: "Yahudiler bana mücadelemde önemli katkılarda bulundular. Hareketimizde çok sayıda Yahudi beni mâli olarak destekledi."

Siyonistlerin ırkçı ve faşist düşünceye sahip bir partiyi desteklemesi ilk anda çelişkili gibi görülebilir fakat o dönemde siyonist liderlerin ulaşmak istedikleri hedef dikkate alındığında, Nazilerin yaptıklarının siyonist amaçlarla uyum içinde olduğu ortaya çıkmaktadır. Unutmayın; siyonistlerin o dönemde ulaşmak istedikleri hedef, Filistin'deki Yahudi

nüfusunu artırmak ve böylelikle güçlü bir Yahudi Devleti kurmaktı. Bunun için dünyanın dört bir tarafında dağınık hâlde yaşayan Yahudilerin Filistin'e göç etmesi gerekiyordu fakat siyonist lider Theodor Herzl'in yaptığı çağrılara Avrupa'da ve de özellikle Almanya'da yaşayan Yahudiler -iyi hayat standardına sahip olmaları nedeniyle- olumlu cevap vermemiş ve bu çağrıyı duymazlıktan gelmişlerdi. Bu durum karşısında siyonist liderler, Filistin'e göçü sağlamak için Almanya'nın Ari ırk dışındaki tüm unsurlardan temizlenmesi gerektiğini düşünen Hitler ile iş birliği yaptılar; yani Yahudilerin ezilip Filistin'e göç etmesi sağlanacaktı.

İşte siyonistlerin desteğiyle iş başına gelen Hitler ile siyonistlerin en önemli ortak paydası buydu: Yahudilerin Almanya dışına çıkarılması. Yurtlarından çıkarılan Yahudilerin Filistin'e yönlendirilmesi ise siyonistlerin sorumluluk alanıydı. Filistin'de bir Yahudi Devleti'nin kurulabilmesi için öncelikle Hitler ile siyonist liderler arasında bir antlaşma imzalandı. Wilhelmstrasse'nin gizli arşivleri, Hitler İmparatorluğu ile Yahudi örgütleri arasında, Alman Yahudilerinin Filistin'e göçlerini kolaylaştırmak amacıyla bir antlaşma imzalandığını ortaya koymaktadır. Az sonra antlaşmanın detaylarını ve hayret veren yönlerini anlatacağız. Gestapo şefi Heydrich, Nazilerin siyonist ideolojiye duydukları sempatiyi, siyonistlere seslenen şu mesajıyla açıkça ortaya koymuştu: "Kendilerine iyi dileklerimizle birlikte resmi desteğimizi de sunuyoruz."

Hitlerin istihbaratı olan SS'in şefi Reinhart Heydrich, SS'in "Das Schwarze Korps" adlı resmi yayın organında siyonizmi öven bir yazı yazdı. Heydrich, Yahudiler arasında iki temel grup (Asimilasyonistler ve siyonistler) olduğunu ve siyonistlerin de kendileri gibi ırk düşüncesine sahip olduğunu yazıyordu. Ona göre asimilasyonistler tehlikeliydi, ama siyonistlerle iş birliği yapmak çok makuldü. Yazısının sonunda Yahudi kafadarlarına duygusal mesajlar vermişti: "Filistin'in binlerce yıldır hasret olduğu kızlarına ve oğullarına kavuşacağı zaman uzak değildir. Onlara tüm iyi dileklerimizle birlikte resmi desteğimizi de sunuyoruz."

Bakın, Hitler ve Naziler Yahudilerin Filistin'e göçünü nasıl organize ediyorlar? Dikkat buyurun.

Siyonistler ile Naziler arasındaki görüşmelerin bir neticesi olarak, Yahudilerin Almanya'dan çıkarılmaları, siyonistlerin denetiminde gerçekleştiriliyordu. Hitler, Yahudilerin Filistin topraklarına güvenli ve düzen içinde göç edebilmesi için bu işin başına Adolf Eichmann'ı getirdi. 1938 Martı'nda Avusturya'nın alınmasıyla beraber Eichmann, Yahudi göçünü ilerletmek üzere oraya gönderildi. Kendisini Yahudilerin göç politikasına adadı. Viyana'da kurduğu Yahudi göç merkezi çok başarılıydı. Eichmann, düzenlediği göç operasyonunun, siyonist çıkarlar doğrultusunda yürütüldüğünü şu ifadeleriyle açıkça ortaya koymuştu: "Zihnimde tasarladığım çözüm, Yahudilerin ayaklarının altına katı, taze toprak koymak. Böylece kendilerine, sadece kendilerine ait toprakları olacak. Ben böyle bir çözüme memnuniyetle katılırım. Benim kişisel çabam Yahudilere toprak ve vatan sağlamak."

Eichmann, Yahudilerin göçünü sadece Viyana'da değil, Avrupa'nın diğer yerlerinde de organize etti. Macaristan'daki Yahudilerin göçünü sağlamak için Dr. Rudolf Kostner adındaki Yahudi'yle iş birliği yaparak onunla bir göç antlaşması imzaladı. Eichmann binlerce Yahudinin kanunsuz olarak Filistin'e göç etmesini sağladı. Eichmann 1939 yılında Çekoslavakya'nın Prag şehrinde bir başka Yahudi göç bürosu kurdu. Göç için yaptığı çalışmaları sadece kendi kurduğu göç merkezleriyle bırakmayan Eichmann, aynı zamanda soydaşı olan Heydrich'le de iş birliği yaparak Yahudilerin Filistin'e göçünü hızlandırmaya çalışıyordu. Eichmann, 1941 yılına kadar yasal yollardan 250 bin Alman Yahudisinin Filistin topraklarına yerleşmesini sağladı.[51] Bu kadar mı? Hayır...

Kazmayı Daha Derine Vuralım

Naziler'in iktidara gelmesinden çok kısa bir süre sonra, Alman Yahudileri'nin Filistin'e göçünü mümkün kılacak ilginç bir göç antlaşması imzalandı. Dünya Siyonist Örgütü'ne bağlı Anglo Filistin Bankası ile

[51] Bu başlık için bkz: Ali Kuzu, Küresel Gizli Örgütler, Kariyer Yayınları, İstanbul 2019, s.79-86 arası. Roger Garaudy, İsrail, Mitler ve Terör, Timaş Yayınları, İstanbul 2019, s.70-113 arası. Kürşat Berkkan, İlluminati, Bilge Karınca Yayınları, İstanbul 2012, s.214. Kürşat Berkkan, Hitler ve Siyonizm, Eftelya Yayınları, İstanbul 2017. İkinci Dünya Savaşı Tarihi, Timaş Yayınları, İstanbul 2019, s.311-316.

Almanya Maliye Bakanlığı arasındaki antlaşma, hem Yahudilerin mal varlıklarıyla birlikte Filistin'e transfer edilmesine imkân veriyor, hem de Alman sanayi mallarının satışı için pazar yaratmış oluyordu. Alman araştırmacı Conor Cruise O'Brien, antlaşmanın detaylarını şöyle anlatıyor: Anglo-Filistin Bankası ile Alman Maliye Bakanlığı arasında 25 Ağustos 1933'de imzalanan antlaşma aracılığıyla Yahudi malvarlığı, Filistin'de gerekli şeylerin satın alınması amacıyla kullanılacaktı. Antlaşmanın adı Haavara Göç Antlaşması'ydı. Bu antlaşma Yahudilerin resmi yoldan göçünün ana dayanağı oldu. Naziler ve siyonistler, Yahudilerin Almanya'dan Filistin'e mallarının bir bölümüyle göç etmelerini sağlamak için beraber çalıştılar.

1933 yılında, Anglo-Filistin Bankası, Tel Aviv'de "Trust and Transfer Office Haavara Ltd." adlı bir şirket kurdu. Dört Yahudi bankerin önderliğinde Berlin'de bu şirketin bir uzantısını kurdu. Berlin'deki söz konusu bu şirkete verilen görev ise Filistin'e göç etmek isteyen Alman Yahudilerinin Alman makamlarındaki sorunlarını halletmekti. 1933-1939 arasında 50.000 Yahudi Haavara Antlaşması vasıtasıyla Almanya'yı terkederek Filistin'e göç etti. Yine, 1933-1939 arasında 63 milyon sterline yakın bir sermaye Filistin'e transfer edildi. 1933-1939 arasında yürürlükte olan gerçek Alman politikası da Filistin'deki Yahudileri Araplar'a karşı desteklemekti. Anlayacağınız Hitler-siyonizm ortaklığı ile Almanya ve Avrupa'daki Yahudiler planlı bir şekilde Filistin'e taşınıyordu. Bitmedi. Bakın; nasıl profesyonel ve sinsice çalıştılar, anlatmaya devam edelim.

Haavara adlı göç antlaşması ile hem siyonistlerin en büyük hedefi olan Filistin'e Yahudi göçü gerçekleştirilmiş, hem de diğer Avrupa ülkelerinin boykot nedeniyle sıkıntıda olan Nazi ekonomisi rahatlatılmış oluyordu. Göç eden Yahudilerin malvarlığı ile Alman sanayi ürünleri satın alınıyor, bunlar Filistin'de satılıyor ve elde edilen kârla da göç eden Yahudi'nin Almanya'da bıraktığı para karşılanıyordu. Her şey en ince noktasına kadar ayarlanmıştı. Dünya Siyonist Örgütü, Yahudi boykotunu kırmakla kalmadı, aynı zamanda Nazi mallarının Ortadoğu ve Kuzey Avrupa'daki en büyük dağıtımcısı oldu. Dünya Siyonist Örgütü, Tel Aviv'de, kurduğu "Trust and Transfer Office Haavara" adlı şirketle, Filis-

tin'e getirilen Alman mallarının temel satış hakkını aldı. Alman-Yahudi zenginlerinden temin edilecek parayla, büyük miktarlarda Nazi malı satın alınacaktı. Böylece Dünya Siyonist Örgütü, Ortadoğu bölgesinde, Naziler'in geniş pazar imkânlarına kavuşmasını sağlamış oldu. Döviz işlemleriyle ilgilenen Alman Bürosu, 7 Aralık 1937'de şunu açıklıyordu: "Dış satıma dayalı transfer işlemleri, Filistin'e 1933'ten beri 70 milyon altın mark kâr getirmiştir." Bak şu işe. Şaşıyorsunuz değil mi? Daha önemlisi var. Dikkat buyurun.

O zamanın Almanya'da hükümet binasının gizli arşivleri de Hitler İmparatorluğu ile Yahudi Ajansı arasında, Alman Yahudilerinin Filistin'e göçlerini kolaylaştırmak amacıyla bir antlaşma imzalandığını ortaya koymaktadır. Alman Dışişleri Bakanlığı'na ait 22 Haziran 1937 tarihli bu belge, Naziler'in önayak olmasıyla bir Yahudi Devleti'nin kurulabileceğini şöyle not eder: "İç politika şartlarının dikte ettirdiği bu Alman tedbiri, hiç kuşkusuz Yahudiliğin Filistin'de kuvvetlenmesine yardım edecek ve bu ülkede bir Yahudi devletinin kuruluşuna yardımcı olacaktır." Aynı belgede Yahudi göçünün Adolf Hitler tarafından koordine edildiği, Alman diktatörünün konu ile özel olarak ilgilendiği de vurgulanmaktadır. Bugün bunlar pek çok kişiye şaşırtıcı gelen bilgilerdir. Çoğu insan da komplo teorisi sanmaktadır. Bunun nedeni, 1920'den sonra yazılan resmi devlet tarihlerinin kurgu ve en önemlisi de birşeyleri gizlemek üzere yazılmasıdır. 1920'den sonra yazılan tüm siyasi ve devlet tarihleri kesinlikle sorgulanmalıdır. Kaldığımız yerden devam. Hitler-siyonist işbirliği ile Yahudiler Avrupa ve Almanya'dan Filistin'e nasıl göç ettiriliyordu, anlatmaya devam edelim.

Göç antlaşması Nazilerin iktidara geldiği 1933'ten savaşın patlak verdiği 1939 yılına dek kesintisiz uygulamada kalmıştır. Göç işleminin 1939'da durmuş olmasının nedeni de iki taraf arasındaki herhangi bir anlaşmazlık değil, savaş şartlarının Alman gemilerinin İngiliz mandası olan Filistin'e gidişini mümkün kılmayışıdır. Bu dönem boyunca da 60 bine yakın Alman Yahudisi Filistin'e transfer edilmiştir. Hem de oldukça hoş şartlar altında. 1933 Ekim'inde Hamburg-Güney Amerika Denizcilik Şirketi, Hayfa'ya direkt seferler düzenlemiş ve yolda da yolculara

Hamburg Hahambaşılığının denetimi altında hazırlanmış Yahudilerce helal yemek servisi sunmuştur. Dünya Siyonist Örgütü Almanya ve Avrupa'daki Yahudileri ustalıkla iyi şartlarda Filistin ve çevresine taşımıştır.

Amerikalı revizyonist tarihçi Mark Weber de 1933 tarihli bir makalesinde Haavara Göç Antlaşması'nın sonuçlarını şöyle anlatır: "Haavara antlaşmasının Filistin'in 1933 yılından bu yana yaşadığı hızlı gelişimde çok büyük payı olduğuna kuşku yoktur. Antlaşma sayesinde Filistin'e hem en büyük para kaynağı, hem de en zeki ve entellektüel göçmenler yöneltilmiştir. Ülkenin gelişimi için gerekli olan makinaların ve endüstri ürünlerinin büyük kısmı da yine Haavara ile ulaştırılmıştır." Anlayacağınız göç öyle profesyonel tasarlanmıştır ki İsrail Devleti'nin kurulması için donanımlı, kendini yetiştirmiş kişiler özellikle Filistin'e taşınmıştır. Böylece Yahudiler Filistin'de hızla büyük bir ekonomik güç de elde etmişlerdir. Haavara uygulaması 1941'e kadar kesintili olarak sürmüştür. Sonuçta 1933-1941 yılları arasında 60 bin Alman Yahudisi Nazi siyonist işbirliği ile Filistin'e transfer edilmiştir ki bu da o dönem Filistin'deki Yahudi nüfusunun %15'ini oluşturmaktadır. Haavara'nın ekonomik sonuçları da az önce vurguladığımız gibi oldukça önemlidir. Tarihçi Edwin Black, Haavara'yı konu edinen The Transfer Agreement adlı kitabında Haavara'nın Filistin'de "ekonomik bir patlama yaratarak, İsrail Devleti'nin kuruluşuna büyük bir katkıda bulunduğunu" yazar.

Naziler Alman Yahudilerini göç ettirmek için siyonistlerle ortak programlar düzenlerken, bir yandan da yine siyonistlerin tasdiki ile Alman Yahudilerinin ırk bilincini artıracak politikalar uyguladılar. Mesela; Naziler'in 1935'te yayınladığı Almanlar ve Yahudiler arasındaki evlilikleri yasaklayan Nuremberg Kanunları bunların başında gelmektedir. Nuremberg Kanunları ile Yahudilere uygulanan bu baskı Yahudileri siyonizm hedefleri için daha çok kenetleyip aynı hedef için daha çok çalışmaya yöneltmiştir. 1935 Eylül'ünde açıklanan Nuremberg Kanunları, Yahudilerin Alman toplumundan çok keskin bir biçimde izole edilmesine yöneliktir. Bu düzenleme ile Yahudiler, Alman yurttaşlığından çıkarılmış ve sosyal haklardan mahkûm ayaktakımı hâline getirilmişlerdir. Yahudilerin resmi dairelerde çalışmaları, öğretmenlik,

gazetecilik, çiftçilik yapmaları, radyo, tiyatro ve filmlerde yer almaları yasaklanmıştır. Yahudiler ile Almanlar arasındaki evlilik ve hatta cinsel ilişki de yasaklar arasındadır. Yasaklar arasında, bir Yahudi'nin Alman bayrağı dalgalandırması da vardır. Tüm bunlar, Yahudilerin kesinlikle Alman olmadıklarını düşünen bir zihniyetin ürünüdür ve bu zihniyet, en az Naziler kadar siyonistler tarafından da paylaşılmaktadır.

O dönemin Alman gazetecilerinden Alfred, ilginç bir yorum aktarır. Alfred, bu kanunların yayınlanmasından yalnızca iki hafta önce Dünya Siyonist Örgütü'nün (WZO) tüm dünya Yahudilerine yönelik bir deklarasyon yayınladığını ve onları nerede yaşarlarsa yaşasınlar, ayrı bir millet, farklı bir halk olduklarını unutmamaya çağırdığını hatırlatmış ve şöyle demiştir: "Hitler'in yaptığı şey, Yahudilere ırksal bir azınlık statüsü vererek WZO'nun isteğini yerine getirmek olmuştur."[52]

Velhasıl Hitler derin siyonistlerle anlaşıp Yahudilerin Avrupa'dan Filistin'e göç etmesi için her şeyi yaptı. Filistin'de Yahudi nüfusunun artmasını sağladı. Sıra Filistin'de İsrail'in kurulmasına gelmişti.

İsrail Kuruluyor, Türkiye Dizayn Ediliyor

Hitler'in de katkıları ile Filistin'de Yahudi nüfusu artırılınca sıra artık resmi olarak İsrail'in kurulmasına gelmişti. 1947 Nisan'ında 2. Dünya Savaşı ile yıpranan İngiltere, Filistin'deki kargaşanın BM'de çözülebileceğini ilan eder. Bunun üzerine güçlü Yahudi lobisi derhal harekete geçer. ABD ile SSCB ortak bir teklif vererek bir Yahudi devletinin kurulmasını isterler. Gariptir, İsrail ve Sovyet ilişkileri olumsuz gibi görülmesine rağmen, 2. Dünya Savaşı sona ermeden toplanan Yalta Konferansı'nda Filistin'de bağımsız bir Yahudi devleti kurulması fikrini ortaya atan Stalin'dir. Çar ordusunda subay olan E. Vlademir Gredjinsky, Stalin'in ailesi hakkında şu bilgiyi aktarır: "Stalin'i küçüklüğünden beri tanırım. Babası bir eskici, dedesi ise Yahudi bir tenekeci idi."[53]

---

52 Kürşat Berkkan, İlluminati, Bilge Karınca Yayınları, İstanbul 2012, s. 92-100 arası. Roger Garaudy, İsrail, Mitler ve Terör, Timaş Yayınları, İstanbul 2019, s.70-113 arası.

53 Moskova'daki Devlet Tarih Müzesi'nde sergiye çıkarılan belgelerde Lenin'in Yahudi olduğu ortaya çıktı ve resmen kanıtlandı. Lenin'in devrimden sonra kurmuş olduğu devrim bürosu 7 kişiden oluşuyordu. Bunlar çekirdek ana kadroydu. Lider kadroyu

ABD İsrail'in kuruluşunu fiili olarak tanırken, SSCB de meşru olarak tanımıştır. Nihayet BM'de yapılan oylama ile bağımsız İsrail Devleti kâğıt üzerinde kurulur. Tarih 29 Kasım 1947. Bu oylama yapıldığında Yahudiler İsrail topraklarının henüz % 5.6'sına sahiptir. Çizilen haritada ise bu oran en verimli alanlar dâhil olmak üzere % 56'ya çıkarılıyordu. Oylama çok zor geçmiştir. ABD ve siyonistlerin oylamada üstün gelmek için yapmadığı şantaj kalmamıştır. Burası çok önemli. BM'deki oylama çok ilginçtir. 26 Kasım 1947 tarihinde BM Genel Kurulu'nu toplayan ABD bir Yahudi devletinin kurulması için oylama ister. Yeterli çoğunluğu sağlayamayan Amerika ertesi gün ikinci bir oylama ister ancak bu oylamada da yeterli çoğunluk sağlanamaz. Oylamaya bir gün ara veren Amerika, Latin Amerikalı üye ülkelere inanılmaz düzeyde baskı ve tehdit uygulayarak 29 Kasım'da tüzüğe aykırı olarak 3. oylamayı yaptırır; gerekli çoğunluğu 1 oy farkla temin eder ve Filistin topraklarında bir siyonist devlet kurulmasını sağlar. ABD baskıları şantaja kadar uzanır. Fransa'nın BM delegesi olan Alexsandre Parodi'ye paylaşma planına karşı çıkması durumunda ülkesine yapılan yardımın kesileceği diplomatik bir dille anlatılır. Yahudi Ajansı delege odalarının dinlenmesinden, şantajlara kadar gerekli gördüğü herşeyi yaparlar. Dominique Lapierre, Kudüs ey Kudüs isimli kitabında o günleri şöyle anlatır:

"Söz konusu ülkelerden en az ikisinin tutumunun değişmesi gerektiğine inanan ABD'de siyonistlere bütün güçleri ile yardımcı oldular. New York'lu parlamento üyesi Emanuel Celler, başkana gönderdiği açık telgrafta Yunanistan gibi direnen ülkelerin yola getirilmesini istedi. Yüksek mahkeme yargıçlarından ikisi Filipinler başkanına çektikleri

oluşturuyordu. İlginçtir ki 7 kişinin 5 tanesi ana babadan Yahudiydi. Bunlar "Lenin, Troçki, Kamanev, Sakalenkov, Zinoniv." Stalin'in Yahudi olduğu konusu ise tartışmalıdır. Lenin'in oluşturduğu bakanlık konseyi ise 27 kişiden oluşuyordu. Bunlardan 17'si Yahudi'ydi. Yine çok ilginçtir ki Ekim 1917 devriminin hemen sonrasında devrim bürosu Yahudilerle ilgili şu 2 maddelik bildiriyi yayınladılar: 1)Yahudilere düşmanlık edilemez, bu cezayı gerektirir. 2)Yahudilerin Filistin'de millî bir vatan kurma hakları vardır. Ayrıca Lenin döneminde Yahudi kültürünü geliştirme çabaları başlatıldı. Aynı zamanda İsraille dönüş standartlarını oluşturdu. Rus devriminin başına bir Yahudi'yi getirip hem Rusya'da hem Asya'daki Türkmen bölgelerini dinsiz, kültürsüz, tarihsiz hale getirdiler. Ayrıca Lenin 1917'den sonra aldığı kararlar ve attığı adımlarla Filistin'de 1949'da kurulacak olan İsrail Devleti'nin zemininin oluşmasına yardım ettl.

telgrafta, paylaşmaya karşı çıkma kararında diretirse, ülkesinin milyonlarca Amerikalı dost ve taraftarını kaybedeceğini bildirirler. 26 Kongre üyesinin birlikte araya girmesi, Yahudi Ajansı'nın Londra'da gece yarısı bağlantı kurduğu ABD'nin önde gelen kişilerinden birisinin telefonla yardım istemesi ve Washington'daki elçilerinin yakarışları sonucunda, Filipinler başkanını, BM'deki temsilcilerine 'çok yüksek milli çıkarlar' gerekçesi ile olumlu oy kullanma emrini vermeye ikna etti. Siyonist ajanlar Harlem'de Haiti temsilcisini kovalarken, Amerika'nın en büyük sanayicilerinden, lastik yapımcısı Harley Frestone, Liberya Cumhuriyeti başkanına, tutumunu değiştirmeye ve Filistin'in paylaşımı yönünde oy kullanmaya ikna olmazsa, ürünlerinin boykot edilmesi tehdidinde bulunuyordu. Liberya biraz da Freston'un hâkimiyetindeydi. Şirketin bu ülkede, kauçuk elde ettiği 400.000 dönüm çiftliği vardı ve ayrıca yeni ve çok büyük yatırımlar yapmaya hazırlanıyordu. 29 Kasım 1947'de BM tarafından alınan kararla kâğıt üzerinde kurulan İsrail Devleti, İngiltere'nin 14 Mayıs 1948 tarihinde manda yönetimini sona erdireceği gün kurulacaktı. Filistin'de mücadele eden siyonist liderlerden 37 tanesi bir bildiri hazırlayarak Tel Aviv müzesinin ilk meclis binası olarak anılan kısmında tüm dünyaya Yahudi devletinin kurulduğunu ilan ettiler. Bildiriyi Ben Gurion okudu.

Akşam Saat 6'da İngiliz bayrağının indirilmesi ile Filistin'de İngiliz manda yönetimi sona erdi ve saat 6.12'de ABD yeni kurulan İsrail Devleti'ni tanıdı. İsrail Devleti'nin bağımsızlık ilanından tam 11 dakika sonra ABD Başkanı Truman, İsrail Devleti'ni tanıdığını basın sekreteri vasıtası ile açıkladı. İsrail, 15 Mayıs 1948'de devlet oldu ve aynı gün Amerika ve Rusya tarafından tanındı. Böylece Birleşmiş Milletler, tarihinde ilk ve belki de son kez üçte iki çoğunluk oyuyla bir devlet yaratıyor ya da başka bir deyimle dünya tarihinde ilk kez bir uluslararası kuruluşun oylarıyla bir devlet kuruluyordu. Filistinliler, 15 Mayıs'ı "El Nakba" diye anarlar, yani "Felaket" günü.

1948'de İsrail kurulunca Theodor Herzl'ın amacı gerçekleşmiş oldu. 1897'de 1.Dünya Siyonist Kongresi'ni toplayıp 5 ya da 50 sene sonra İsrail Devleti kurulacak demişti ve dediği gibi de oldu. Takipçileri onun

çizdiği yolu takip edip başardılar. David Ben Gurion 14 Mayıs 1948'de Tel Aviv'de İsrail'in kuruluş bildirgesini okudu. Arkasında Theodor Herzl'ın resmi vardı. İsrail'in ilk Cumhurbaşkanı Haim Weizmann olacaktı. Rusya'da doğmuş Yahudi bir siyonistti. İsrail'in kurulması için Avrupa, Amerika ve Filistin'de her türlü mücadeleyi vermişti.

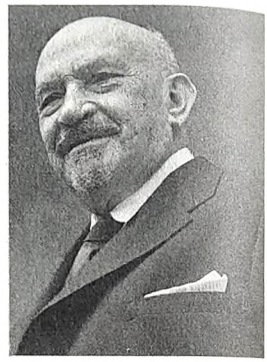

İsrail ilk Cumhurbaşkanı Haim Weizman (1874-1952)

Nitekim Türkiye, dünyada İsrail Devleti'ni ilk tanıyan devletler arasında oldu. Belki de o dönemler Türkiye'nin başka türlü davranma imkânı da yoktu. İki ülke arasındaki ilişkiler başlangıçta gizli kapaklı yürütüldü hep. Öyle ki İsrail'in ilk başbakanı ve kurucusu David Ben Gurion'un Türkiye ziyareti bile filmlere konu olacak cinstendir. 1958'de İsrail Başbakanı Ankara'yı ziyaret etmek ister ama Türkiye bunun aleni yapılmasını istemez. Sonunda şöyle bir çare bulunur: Güya Avrupa'ya giden bir İsrail uçağı, yolculardan birinin ağır hastalanması sebebi ile Ankara'dan acil iniş izni ister. İzin verilir. Bir hasta ambulansla uçaktan alınır ve doğruca Başbakanlığa götürülür. Ambulans ile alınan hasta yolcu İsrail Başbakanı David Ben Gurion'dur! Onu başbakanlıkta bekleyen ise dönemin Türkiye Başbakanı Adnan Menderes'tir.

Bu gizli görüşmede Sovyet yayılmacılığına karşı gizli işbirliği antlaşması imzalanmıştır. 1957'de Başbakan Adnan Menderes, İsrail'den gelen bir özel temsilciyi kabul edip istihbarat alanında işbirliğine mutabakatını bildirmiştir. Türk istihbarat örgütü MAH'ın (MİT'in eski adı) reisi Hüseyin Avni Göktürk'le MOSSAD başkanı Reuven Shiolah buluşmuştur. İsrail Başbakanı David Ben Gurion ile Başbakan Adnan Menderes arasında 29 Ağustos 1958 tarihli gizli zirvenin ardından imzalanan antlaşmayı çok az kişi görmüştür. Sadece 10 kişilik üst düzey askeri ve sivil yöneticinin haberdar edildiği antlaşma bugüne kadar Türk kamuoyundan sürekli olarak saklanmıştır. Antlaşmanın bir önemli özelliği,

iki ülkenin İran'ı da içine alacak şekilde üçlü bir istihbarat ağı kurulmasını ve gizli servis yöneticilerinin yılda iki defa bir araya gelmesini öngören hükümler içermesidir. Antlaşmaya ilişkin ilk detaylar 1979'da Tahran'daki ABD Büyükelçiliği baskınında ele geçirilmiştir. Evraklarda Türk istihbarat teşkilatı MAH, İran istihbarat teşkilatı SAVAK ve İsrail istihbarat teşkilatı MOSSAD arasında 1958 yılında "Trident"adı verilen bir işbirliği antlaşması imzalandığı ortaya çıkmıştır.

Temmuz 1964'te Başbakan İsmet İnönü, Fransa'da MOSSAD başkanı Meir Amit'le buluşmuştur. Görüşmenin perdelenmesi için İsrail Başbakan'ı Eshkol Levi de toplantıda bulunmuştur. 1958'deki gizli antlaşmanın sürekliliğinin sağlanacağı, İsrail'in Türk istihbaratına teknolojik destek ve MOSSAD'ın İstanbul'da açmayı planladığı ofise izin verilmesi üzerinde mutabakat sağlanmıştır. 1982'de İsrail, ASALA'yı Türkiye ile ilişkileri geliştirmek için kullanmış, Beyrut'ta bu örgüte karşı bir operasyon için Türkiye'ye istihbarat konusunda yardım edebileceğini teklif etmiştir. Yahudi devletinin verdiği bilgiler üzerine Ermeni terör örgütü o bölgede çökertilmiştir.

1993 Kasım'ında Hikmet Çetin, İsrail'i ziyaret eden ilk Dışişleri Bakanı olmuştur. Sonra Başbakan Tansu Çiller İsrail'e gitmiştir. Çiller, 1994 yılının Kasım ayında Başbakan olarak İsrail'e yaptığı gezide "Arzı-ı Mevud ülkesine ziyarette bulunan ilk Türkiye Başbakanı olmanın gururunu duyduğunu" söylemiştir. Bu söz tam bir fiyaskodur. Bilinçli olarak söylenmiştir çünkü Güneydoğumuz Yahudilerin Arz-ı Mevud dediği kuracakları büyük İsrail devletine dâhildir. Çiller Arz-ı Mevud ülkesi olan İsrail'e ziyarette bulunmaktan gurur duyuyormuş. Gezide, İsrail Başbakanı İzak Rabin ile Dışişleri Bakanı Şimon Peres, sık sık şu şekilde konuşmuştur: "Barışın iki düşmanı vardır; aşırı İslâm köktendinciliği ile fakirlik ve cehalettir." Çiller bu sözleri tebessüm ederek dinlemiştir. Çiller'in üç günlük gezisi esnasında, İsrail Başbakanı Rabin bütün dünya kamuoyuna mesaj verircesine Çiller'e hitaben şöyle demiştir: "İsrail halkının ve devletinin ebedî başşehri Kudüs'te sizi görmekten mutluluk duyuyoruz. Kudüs'ü çevreleyen surları Kanuni Sultan Süleyman yaptırdı. Torunu olan T.C. Başbakanı Tansu Çiller'e surların yıkıcısı sıfatını veriyorum."

Tansu Çiller, İsrail'e yaptığı gezi esnasında İsrail başbakanı tarafından karşılanırken.

Çiller ise bu konuşmaları, yüzündeki o meşhur tebessümü ile dinlemiş, kendisi de Yahudi idarecilere şu şekilde iltifatlar yağdırmıştır: "Perez ve Rabin Ortadoğu'ya barışı getiren iki kahramandır... Bu konumum şüphesiz benim için bir ayrıcalıktır. Bu ziyaret aslında çok geç kalınmış bir ziyarettir."

Tansu Çiller burada, bütün İslâm dünyasını derinden yaralayan tarihi bir "gaf" yapmış, Yahudilere, "Kardeşlerim!" diye hitap ettikten sonra muharref Tevrat'tan ayetler okumuş ve "vaad edilmiş topraklardan" bahsetmiştir. Çiller'in bu gezisi esnasında İsrail'e Manavgat suyu, savaş uçaklarının bakım ve tamirinin İsrail'de yaptırılması, "kökten dinciliğe ve radikal İslâm'a karşı" birlikte mücadele edilmesi sözleri de verilmiştir. Daha siyasete atılmadan önce Amerika'daki muhtelif yerlerde yaptığı konuşmalarda, Türkiye'deki İslâmî gelişmeleri "büyük bir tehlike" olarak değerlendiren Tansu Çiller, Başbakan olduktan sonra, Amerikalı ve Avrupalı idarecilerle yaptığı her görüşmede onlara, "Bizi desteklemezseniz İslâm Türkiye'ye hâkim olur" demiş ve her defasında İslâmiyeti bir tehlike olarak göstermiştir.[54]

Çiller son olarak Türkiye'deki İslâmî gelişmeleri İsrail Başbakanı Rabin'e de şikayet etmiş ve "birlikte mücadele etmeleri gerektiğini" söylemiştir.

Bak şu işe! 1996 Mart'ında Türkiye'den İsrail'e en üst düzeyde ziyaret gerçekleşmiştir. Cumhurbaşkanı Demirel Kudüs'e gitmiştir. İşbirliği antlaşması çerçevesinde Ocak 1998'de yapılan Türk-İsrail ortak tatbika-

[54] Burhan Bozgeylk, İslam Dünyasını Saran Ateş Çemberl, Erhan Yayınları, İstanbul 1995, s.396-400 arası.

tından da hükümet haberdar edilmemiştir. Nitekim Doğu Akdeniz'de tatbikat sürerken Türk Dişişleri bu gelişmeyi yalanlamakla meşguldür. Necmettin Erbakan'ın başbakan olduğu RP iktidarı sırasında ABD'deki en etkili Yahudi kuruluşu sayılan ADL başkanı Abraham Foxman ve ekibi Türkiye'ye gelerek Fehim Adak ve Abdullah Gül'e ABD yönetiminin bilgisi dâhilinde olduğunu özellikle kaydettikleri bir mesajı iletmişlerdir: "Erbakan, Türkiye'ye resmi ziyaret için gelecek olan İsrail Dışişleri Bakanı David Levy'ye randevu vermeli ve görüşmelidir." Erbakan'ın ertelemeleri yüzünden ziyaret gerçekleşemeyince, Genelkurmay Başkanı İsmail Hakkı Karadayı devreye girmiş ve Erbakan'ın Levy'yle görüşeceği açıklanmıştır. Ziyaret gerçekleşmiş ama Erbakan basın mensuplarının ısrarına rağmen bu kez de Levy'yle tokalaşmamakta direnmiştir. 28 Şubat öncesi, Refah Partisi iktidarı döneminde bile, İsrail'le gümrük ve askeri antlaşması dâhil birçok gizli antlaşmaların imzalandığı dönemdir. İlginç olan, aynı dönemde, bu gizli antlaşmaların gizli kalması için özel bir gizli antlaşmanın da imzalanmış olmasıdır. İşte bu, trajikomik bir durumdur. Bunlar hükümetten habersiz ya da hükümete rağmen dayatılarak yapılmıştı. Necmettin Erbakan'ın suçu yoktur.

İsrail'le yapılan antlaşmaların nasıl bir gizlilik arzettiği konusunda eski savunma bakanı Sabahattin Çakmakoğlu ne demişti? 2002 yılında dönemin Savunma Bakanı olan Çakmakoğlu: "İsrail ile yapılan antlaşmaların tümü gizli, gizlilik dereceli antlaşmalardır, TBMM'nin onayına sunulmamıştır" demiştir. Çakmakoğlu'nun ifadesiyle İsrail'le yapılan antlaşmaların hiç birisi, TBMM'de görüşülmemiştir, onaylanmamış ve Resmi Gazete'de yayınlanmamıştır. Daha sonraki iktidarlar döneminde de Ankara ile İsrail arasında gizli görüşmelerin ve gizli antlaşmaların devam ettiği şüphesizdir. Hele hele bugünkü "Yeni Dünya Savaşı" sürecinde bu görüşmelerin ve antlaşmaların daha yoğun olabileceğini tahmin etmek güç değildir. Burada şu soru önem kazanıyor: Acaba İsrail'le yapılan antlaşmalar, devletin en üst makamlarından ve kamuoyundan neden gizleniyor? Antlaşmaları planlayanlar, söz konusu girişimleri niçin gizleme ihtiyacını duyuyorlar? Kimden ve neden çekiniyorlar?[55]

[55] Hasan Erden, SIVIl İşgal Orduları, Kum Saatl Yayınları, İstanbul 2007, s.289-295 arası.

İsrail kurulduğundan bugüne kadar Türkiye ile özel bir bağlantısı vardı. Bunu sağlayanlar içerideki derin seçilmişlerdi. Türkiye hep İsrail'i kuranlar ile ilişki içinde olmuştur. Türkiye ile İsrail o kadar içli dışlı idiler ki bir zamanlar, İsrail'in kurucusu David Ben Gurion, "Biz Türkiye ile evliyiz ama o bize metres gibi davranıyor, evli olduğumuzu açık etmiyor" diyecekti. Bu ilişkiyi sağlayanlar Türkiye'de yaşayan Sabetayist denen gizli Yahudiler, özel yetiştirilip seçilerek askeriyenin ve siyasetin yukarısına taşınanlar ve zengin edilmiş güdümlü ailelerdi.

Bunlar kullanılarak; 28 Şubat darbesi tasarlanmış ve Necmettin Erbakan hükümetten uzaklaştırılmıştır. 1996'da Erbakan başbakan olmak üzereydi, 1996 yılı Haziran'ında HABİTAT zirvesine katılmak üzere Türkiye'ye gelen İsrail Cumhurbaşkanı Weizmann'a İsrailli bir gazetecinin uçakta iken sorduğu: "Türkiye'nin gelecekteki başbakanının İslami partinin lideri Necmettin Erbakan'ın olmasını nasıl karşılayacaksınız?" şeklindeki bir soruya Weizmann: "Türkiye'ye daveti kabul etmemin bir sebebi de bu konuları soruşturmak. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'i çok iyi tanıyorum ve onun elindeki bütün gücü kullanarak böyle bir gelişmeyi önleyeceğine inanıyorum. Ordunun da kenarda bekleyeceğini sanmıyorum. Dolayısıyla, şu anda korku üzerine değerlendirmeler yapmanın hiçbir anlamı yok" diyecek kadar küstahlaşmıştı.[56]

Daha önemlisini anlatayım mı? 28 Şubat darbesini yaparak Erbakan hükümetini yönetimden uzaklaştıranlardan Emekli Orgeneral Çevik Bir, çok büyük bir itirafta bulunmuştu. İsrailli stratejist Martin Sherman ile birlikte "Middle East Quarterly" isimli Amerikan dergisine 2002 yılında yazmış olduğu makalede 28 Şubat postmodern darbesinin yalnızca İslam'a karşı değil, aynı zamanda İsrail ile de dostluğun sürmesi için yapıldığını da itiraf edecekti. Çevik Bir o yazsında: "Ordu, Anayasa hükümlerine göre, Kemal Atatürk'ün miras bıraktığı laik, seküler Cumhuriyeti korumakla vazifelidir. Ordu, Türkiye'nin yönünün İslam'a döndürülmesine veya İsrail-Türk askeri ilişkilerinin tehlikeye atılmasına seyirci kalmayacağını Erbakan'a açıkça bildirmiştir" diyordu.

---

[56] Ali Kaçar, Zirvedeki Mankurtlar, Genç Birlikim Yayınları, Ankara 2006, s.308. Ahmet Cemil Ertunç, Cumhuriyet Tarihi, Pınar Yayınları, İstanbul 2008, s. 483.

Elbette Çevik Bir'in bütün bu hizmetleri karşılıksız kalmayacaktı. 28 Şubat sürecini en hareretli şekilde destekleyen Yahudi lobilerinin en önemlilerinden biri olan JINSA, Çevik Bir'i Türk-İsrail ilişkilerine yaptığı katkılardan dolayı ödüllendirdi. Çevik Bir, bu kuruluş tarafından 26 Ekim 1999'da Amerika'ya davet edilerek daha önce mevcut olmayan "Ulusal Liderlik Ödülü" verildi. JINSA, danışma kurulu başkanı, Çevik Bir'e ödülünü verirken onu şu ilginç cümlelerle kutluyordu: "Bugün Türkiye laik ve istikrarlı bir ülkeyse bunu Çevik Bir'e ve birkaç kişinin vizyonuna borçludur." Başkan, sözlerini Türkçe olarak şöyle tamamlamıştı: "Siz, gerçek bir kahraman; dünya çapında bir lidersiniz."[57]

Yahudi lobileri tabii ki de övüp ödül verecekti. Ne de olsa Çevik Bir, İsrail ve siyonistleri Necmettin Erbakan gibi bir beladan (!) kurtarmıştı.

Şimdi; İsrail kurulunca Filistin ve Arap dünyasında yaşanan vahşeti anlatalım. Dikkat buyurun.

Bu dönemde Yahudiler Filistin nüfusunun ancak 1/4'ünü oluşturuyorlardı; yani çok az... Onlara göre bu, önemsiz bir ayrıntıdır. İngiliz Dışişleri Bakanı Balfour 1917 yılında Yahudilerin nüfusu çok daha az iken şöyle diyordu: "Biz Filistin'de bugünkü sakinlerinin isteklerinin ne olduğunun tespiti için bir araştırma yapılmasını bile önermiyoruz. Dört büyük güç siyonizme taahhütte bulunmuştur. Siyonizm, doğru ya da yanlış olabilir, iyi ya da kötü olabilir, şurası bir gerçektir ki çok uzun ve köklü bir geçmişi vardır ve bugün bu bölgede ikamet eden 700.000 Arap'ın arzularından ve önyargılarından çok daha büyük bir öneme sahiptir." Büyük itiraf! Yani İngilizin destegi tamdı. Çayınızı tazeleyin ve dikkatle okumaya devam edin...

İsrail Vahşeti Başlıyor

İsrail, korku salıp Filistinlileri göçe zorlamak için vahşete başlıyordu. Bu olay görgü tanığı tarafından daha sonraları şöyle anlatılacaktı:

"80-100 kadar erkek, kadın ve çocuk öldürülmüştü. Çocukları kafalarına sopalarla vurarak öldürdüler. Her evden en az bir kişinin canına kıyıldı. Köylerde erkek ve kadınlar yiyecek ve su verilmeksizin evlere

[57] Murat Akan, NATO'nun İslam'la Savaşı, Hayat Yayınları, Ankara 2018, s.280-281.

kapatıldılar. Sonra da sabotajcılar gelip evleri havaya uçurdu. Bir kumandan, bir ere emir vererek, havaya uçurmak istediği bir evin içine 2 kadın kapatmasını söyledi. Bu arada bir asker, öldürmeden önce bir Arap kadının ırzına geçtiğini anlattı. Yeni doğmuş bir çocuğu olan Arap kadınına birkaç gün süreyle etraf temizlettirildikten sonra kadın ve çocuk öldürüldü. 'Harika bir adam' diye nitelenen iyi yetiştirilmiş, iyi bir eğitim görmüş kumandanlar, aşağılık katiller hâline gelmişti. Hem de gelişen korkunç olayların içinde ister istemez bu duruma düşmüş değillerdi; aksine soykırımı ve yok etme metodlarını bilinçlice kullanıyorlardı. Onlara göre dünyada ne kadar az Arap kalırsa, o kadar iyiydi."

Bu satırlarda anlatılanlar, istisnai bir terör eylemini değil, İsrail'in stratejik terörünün pek çok örneğinden sadece birini tarif ediyordu. Bir diğer örnek, İsraillilerin devlet kurdukları yılda, 1948'de Deir Yasin köyündeki Arap halka karşı giriştikleri katliamdı. Menahem Begin'in yönettiği İsrailli teröristler, Kudüs yakınlarındaki Deir Yasin köyüne düzenledikleri baskınların ve çocukların da dâhil olduğu 280 kadar Arap köylüsünü sokaklarda dolaştırdıktan sonra kurşuna dizmişlerdi. Korkunç vahşetler işlenmişti. Öldürülen genç kızların çoğunun ırzına geçilmiş, erkeklerin cinsel organları koparılmıştı. Siyonistler bazı kurbanları öldürmek için bıçak kullanmışlardı. Raporlarda "ortadan ikiye biçilen" küçük bir kız çocuğundan da söz ediliyordu.

Bu şekilde altı ay içinde Arap köylerine düzenlenen sayısız baskınlarla 400 bine yakın mazlum Arap, yurdunu terk etmek zorunda bırakıldı. Deir Yasin katliamı bu baskınların sadece birisiydi. İsraillilerin yıllar içinde terör yoluyla boşalttıkları köy sayısı, İsrail'in "muhalif" entelektüellerinden biri olan Israel Shahak'ın tespit ettiği rakama göre, 385'ti. Bu köylerin arasında, korkutma yöntemiyle boşaltılanların yanında, Deir Yasin'le aynı sona uğrayanlar da vardı. Bu vahşet bir psikolojik harp taktiğiydi. Aşırı korku salarak Arapları korkutup kaçırmak hedeflendi.

Bu katliamdan sağ kurtulan Halime Eyd isimli genç bir hanım olayı İngiliz görevlilere şöyle anlatır: "Bir adamın doğurmak üzere olan yengem Saliha'ya ateş ettiğini daha sonra da kasap bıçağı ile karnını yardığını gördüm."

Nane Halil isimli başka bir hanım da olayları şöyle anlatır: "Bir adam eline geçirdiği bıçakla Cemile Hişm'i baştan aşağı yardı, sonra aynı adam yengem Fatma'yı aynı şekilde öldürdü." Müslüman bir toplumda tecavüz olaylarının çok da rahat anlatılamayacağını göz önüne almamıza rağmen bu olayda birçok hanım bu çeşit pislikleri de aktarmak zorunda kalmışlardır. Cesetlerin parçalanması ise daha önce de belirttiğimiz gibi önemli bir korku salma taktiğiydi. Haganah komutanlarından Zvi Ankori "Koparılmış cinsel organlarla, karınları deşilmiş kadınlar gördüm. Düpedüz katliamdı" demektedir. Katliamın planlayıcısı Begin, olayın mantığını şöyle açıklayacaktır: "Eğer biz bu tarz bir eylem yapmamış olsaydık Arap halkını dehşete düşürüp bölgeden çekilmesini sağlayamayacak, sindiremeyecektik. Dolayısı ile BM tarafından kurdurulan, yeni İsrail Devleti kâğıt üzerinde kalmaya mahkûm olacaktı."

Der Yasin'in katillerinden biri olan Scheib isimli bir siyonist 1967 yılında bir konuşmada; "Der Yasin olmasa idi, bugün İsrail Devleti topraklarında hâlâ yarım milyon Arap yaşıyor olacaktı ve tabi İsrail Devleti de olmayacaktı. Bunu hiç hesaptan çıkarmayıp hep sorumluluklarımızın bilincinde olmamız gerekir." Nobel Barış Ödülü sahibi Menaham Begin "Der Yasin olmadan İsrail olamazdı" demektedir.

Manaham Begin Der Yasin katliamcılarına gönderdiği bir mesajda şöyle diyor: "Bu görkemli fetih eyleminden dolayı tebriklerimi kabul ediniz. Bütün komutan ve askerlere tebriklerimi iletiniz. Ellerinizi sıkarak tebrik ediyoruz. Bu büyük saldırıdaki mükemmel liderlik ve savaşçı ruh dolayısı ile hepimiz gururlandık. Ölülerimizin anısına saygı duruşuna geçiyoruz. Yaralılarımızın sevgi ve muhabbetle ellerini sıkıyoruz. Askerlere söyleyiniz; bu hücumunuz ve fethinizle İsrail'de tarih yazdınız. Zafere kadar buna devam ediniz. Der Yasin'de olduğu gibi, bundan böyle her yerde, düşmana saldıracağız ve darbeler indireceğiz. Tanrı, Tanrı sen bizi fetih için seçtin."

Prof. Benjion Dinor, Haganah'ın tarihinde: "Ülkemizde Yahudilerden başkasına yer yoktur. Araplara çekilin diyeceğiz. Eğer razı olmaz ve direnirlerse onları kuvvet kullanarak geri atacağız" diyerek aynı mantığı sergilemektedir. Filistin'e Yahudi göçünden sorumlu Yahudi Ajansı Göç-

men Dairesi Başkanı J. Weitz 1940 yılında şunu diyordu: "Şu noktada her birimiz tarafından açıkça bilinmelidir ki bu topraklar üzerinde iki ayrı halka yer yoktur. Eğer Araplar bu küçücük ülkede yaşayacaklarsa biz hedefimize hiçbir zaman varamayacağız demektir. Öyleyse, Arapları buradan uzaklaştırıp komşu ülkelere sürmeliyiz; hem de hepsini. Tek bir köy, tek bir aşiret kalmamacasına."

Arap İsrail Savaşı Başlıyor

Bu arada siyonistler dünya kamuoyunu etkilemek için her türlü propagandaya ve yalana başvururlar. Avrupa'daki anti-semitist uygulamalardan kaçan 250 Yahudinin bulunduğu göçmen gemisi, Mauritus adasına götürüleceği sırada ani bir patlama ile sulara gömülür. Siyonistlere göre Filistin'e sokulmayan göçmenler dönmektense ölümü tercih etmişlerdir. Oysa gerçek tam tersidir. Gemiyi "Haganah" militanları batırmıştır. 1958 yılında Siyonist Hareket Komitesi üyesi Rosenblum, olayın içyüzünü şöyle açıklar: "Bombayı gemiye Haganah'ın ajanları yerleştirdi. Göçmenlere fikirlerini soran olmadı. Çocukları, anaları biz kendi ellerimizle öldürdük." Siyonistler amaçları için Yahudilere bile acımıyordu. Yeter ki mağduriyet üretip davalarını ve mücadelelerini halkı göstersinler...

İsrail Devleti kuruluyordu kurulmasına da Araplar memnun olmadı bu işten. Arap devletlerinin kuvvetleri 15 Mayıs 1948 tarihinde İsrail çetelerine karşı hücuma geçtiler. Arap devletlerini bir araya getiren örgüt Arap Devletleri Birliği'ydi. Bu devletler Suriye, Ürdün, Irak, Suudi Arabistan, Lübnan, Mısır ve Yemen idi.1944 yılı Ekim ayında İskenderiye'de bir araya gelerek birliğin kuruluş çalışmalarını başlatmışlardı. İlk toplantıda İskenderiye Protokolü olarak isimlendirilen 5 maddelik bir belge imzalandı. 5. Madde Filistin ile ilgiliydi. Arap Birliği 22 Mart 1945 yılında kuruluşunu tamamladı.

Ürdün, Mısır, Irak, Suriye, Lübnan, Suudi Arabistan kuvvetleri kendilerine hedef olarak İsrail'in başkenti ilan edilen Tel Aviv'i seçtiler. Devletlerin sayısının çokluğu sizi yanıltmasın. Bu savaşta Arap devletlerinin orduları 22.000 askerden daha azken İsrail ordusu 65.000 askere

sahipti. Aslında Ürdün Kralı Şerif Hüseyin'in oğlu "Abdullah" bu savaşa gönülsüz katılıyordu. Onun düşüncesi İsrail'in işgal ettiği topraklar dışında kalan Filistin topraklarını Ürdün'e katmaktı; ancak bu düşüncesini İsrail'e kabul ettiremeyince ittifaka katılmak zorunda kaldı. Savaşın hemen başında kabul ettiği gazeteciye söyledikleri bu kişinin fikrini de ortaya koyar: "Antlaşmaya varıldı, Arap devletleri savaşa girmeye karar verdiler. Tabi bizim de onların safında yer almamız gerekir ama bedelini pahalı ödeyeceğimiz bir hata yapıyoruz. Bir gün isteklerine uygun kendiliğimizden Yahudilere vermediğimiz için pişmanlık duyacağız. Kötü bir yola saptık, bunu izlemeye devam ediyoruz."

Aslında Kral Abdullah da siyonistlerle yakın işbirliği içinde idi. Haganah örgütünün istihbarat servisinin üst düzey elemanlarından Yo'av Gelber şöyle yazmıştı: "Abdullah İngilizler tarafından Ürdün emiri olarak atanmasının hemen ardından 1920'li yılların başlarında siyonist hareketin ajanı olarak çalışıyordu. Abdullah'ın eşlerinden biri de kocası hakkında casusluk yapmak üzere siyonist hareketin maaş listesine konulmuştu."

Arap orduları İsrail'e saldırmaya başadı. Ürdün ordusu bir kaç gün içinde Kudüs önlerine geldi. Lübnan ve Irak kuvvetleri birlikte hareket ederek Hayfa Limanı'nı ele geçirdiler ve Kudüs'e doğru ilerlemeye başladılar. Mısır kuvvetleri Yahudilerden 27 yerleşim bölgesini alarak Kudüs'e yaklaştı. Mısır kuvvetleri içinde en büyük fedakârlığı İhvan-ı Müslimin'in oluşturduğu gönüllü birlikler yaparken, denizden de Tel Aviv bombalanıyordu.

Bu arada Arap kuvvetleri Kudüs'e girdiler ve sokak savaşları başladı. Eski Kudüs olarak bilinen kesim ele geçirildi. İsrail yok olmak üzereydi. Onları kurtaracak tek imkân ateşkesti ve bunun için BM, Amerika, İngiltere araya girdiler. İngiltere silah ambargo uygulamaya başladı. Tel Aviv düşmek üzere iken Arap liderler, cephedeki komutanların tüm muhalefetine rağmen ateşkesi imzaladılar. Bu olay Arap halkı sokaklara dökmüş ve liderlerine olan güvenlerine önemli bir darbe indirmiştir ki daha sonra Ürdün kralı, Lübnan ve Mısır başbakanları suikastlarla öldürülmüşlerdir. Siyonizm ve Türkiye kitabında Yaşar Kutluay "1948

yılı baharında Arap orduları birbirlerine kavuşup sonuca ulaşacakları sırada, kuvvetlerin hiçbir sebep yokken hep birden geri çekilmelerini o zamanki Mısır Kralı Faruk, Irak Kralı Naibi Abdilillah ve Ürdün Kralı Abdullah'ın siyonist teşkilat tarafından satın alınmış olmalarına" bağlar.

Savaş sonrasında Ben Gurion "Açık olalım, kazanmamız bizim mucizeler yaratmamızdan değil, Arap ordularının kokuşmuşluğundandır" diyerek birşeyleri deşifre etmişti aslında. Ateşkesten sonra 9 Temmuz 1948 tarihinde savaş yeniden başlamış, ancak demoralize olan Arap kuvvetleri etkili olamamış ve BM'nin araya girmesi ile 17 Temmuz 1948 tarihinde antlaşma imzalanmıştır. Kudüs kesin olarak 3 Nisan 1949'da Ürdün ile İsrail arasında Rodos adasında imzalanan bir antlaşmaya göre ikiye ayrılmıştır.

İsrail artık sistemli olarak kurulur. 25 Ocak 1949 yılında ilk seçim yapılır ve ilk İsrail Parlamentosu Knesset oluşturularak, Cumhurbaşkanlığına Haim Waizmann, Başbakanlığında David Ben Gurion seçilir. İlk hükümet 10 Mart 1949'da kurulur. Bununla birlikte günlük yaşam ile ilgili temel yasalar, zorunlu askerlik yasası, serbest zorunlu eğitim yasası ve her Yahudi'nin İsrail'de yerleşme hakkını sağlayan dönüş yasası çıkarılmıştır.

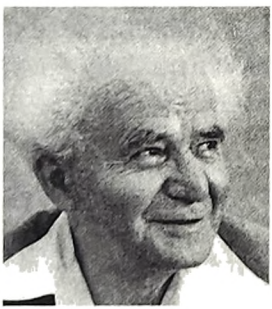

David Ben Gurion

Yapılan seçimler, parlemento vb. şekli olaylar nedeniyle İsrail'in bölgenin tek demokratik ülkesi olduğu söylemi propoganda malzemesi olarak kullanılır. Bu da yalandır. İsrail yasalarında, ırksal ve dinsel ölçütlere uymayanların kişisel özgürlükleri, en temel insani ve hukuki hakları yok sayılmaktadır. İsrail dünyada işkenceyi resmi hâle getiren tek devlettir. 1967 yılından bu yana 300.000'den fazla genç, İsrail zindanlarında sistemli işkenceden geçirildi. Uluslararası Af Örgütü'nün vardığı sonuca göre dünya üzerindeki hiçbir ülkede resmi ve sürekli işkence İsrail'de olduğu kadar kurumsallaşıp belgelerle sabit hâle gelmemiştir.

İsrail'de toprakla ilgili her türlü ilişki, mülk sözleşmelerinde yazılı şu koşul tarafından belirleniyordu: "Kiracı, Yahudi olmak ve sadece Yahudi işçi çalıştırmayı kabul etmek zorundadır." Bu iki satır bile İsrail'in nasıl bir demokrasiye sahip olduğunu göstermektedir. 2002 Şubat ayında İsrail Parlementosu, İstihbarat örgütü Şin Bet'e Filistinlilere işkence yapma imkânı tanıyan bir kanunu kabul etti.

1950 yılında çıkarılan ülke dışında yaşayan mal sahiplerinin mülklerine dair yasayla, katliamlar, sürgünler, vb. yollarla Filistin dışına çıkarılan Filistinlilerin mallarına el konulmuştur. Bu kanun mümkün olduğunca fazla sayıda Filistinliyi kapsayacak şekilde tanımlanır. İşin daha ilginç tarafı siyonistlerin kendilerine Nazileri örnek almalarıdır. Bunu bir İsrailli subay da dilendirmistir.

1948-49 savaşından sonra Mısır, Süveyş Kanalı'ndan geçen gemilerin İsrail'e malzeme götürmemesi için daha sıkı kontrollere başladı. Bu arada Mısır ve Suriye 1955'te askeri bir pakt kurdular. Daha sonra aynı tarihte Suudi Arabistan ve Nisan 1956 tarihinde de Yemen ile benzer antlaşmalar imzalandı. İsrail bunun kendisine yönelik bir tehdit olduğunu ilan etti ve İsrail Başbakanı Ben Gurion 23 Ekim'de Savunma Bakanı Moşhe Dayan'a Gazze'nin işgali ve Sina'ya yapılacak bir taarruzun planlarının hazırlanması talimatını verdi. Moşe Dayan deyip geçmeyin. Daha İsrail kurulmadan önce Haganah örgütünün içinde Araplar ve siyonizm karşıtlarına karşı savaşmış biridir. Moşe Dayan isminin anlamı "Musa Hâkim" demektir. 1915 yılında Filistin'de "Kibbutz" adı verilen tarıma dayalı Yahudi yerleşim yerlerinde dünyaya geldi. 14 yaşına geldiğinde Yahudi yerleşim merkezlerini Arap saldırılarına karşı savunmayı hedefleyen bir yeraltı örgütü olan Haganah'a katıldı. Lübnan ile yapılan bir çatışma esnasında yaralanan Dayan, sağ gözünü kaybetti. Sağ gözünü kapatması için taktığı siyah koruyucu zaman geçtikçe kendisini tanımlayan bir simge hâline gelecekti. Dışarıdan bir korsan gibi görünüyordu. Tam bir cani ve katildi. 1946'da bir Filistin köyü olan Deir Yasin'i basarak emrindeki çeteyle tam 576 masum insanı bomba ve otomatik silahlarla öldürmüştür. Çetenin en acımasız seri katillerinden biri Moşe Dayan, diğeri de Golda Meir adında bir kadın Yahudi'dir. Sonraları bu

seri katil kadın başbakan, Moşe Dayan da Savunma Bakanı oldu. Moşe Dayan İsrail'in dördüncü genelkurmay başkanıdır. Görüyorsunuz değil mi? Bir gözünü kaybetmesine rağmen yılmayıp davası için İsrail kurulunca savunma bakanı olup davasına hizmet etmeye devam etmiştir. Bizler ise ufak bir konfor ve lüks kaybında her şeyi bırakacak hâle gelmişiz.[58] Kaldığımız yerden devam edelim.

Soldaki Moşe Dayan, sağdaki Golda Meir.

Saldırganlık politikası İsrail'in vazgeçemeyeceği bir politikadır. İsrail'in dış politikasının asıl amacının güvenlik olduğu yalandır. İsrail vaat edilmiş topraklara ulaşmak için savaşmak zorundadır. Komşularıyla savaşabilmek için de sorunları kendisi çıkarır. Hatta kendi liderleri bunu itiraf etmiştir.

---

58 Çoğu İsrail lideri ve bakanları "Kibbutz" adı verilen tarım arazilerine yerleşip orada çalışmış büyümüş kimsedir. Bu Yahudi yerleşim yerleri Rothschild gibi bankerlerin girişimleri ile kurulmuştu. Golda Meir, İsrail'in ilk ve tek kadın başbakanıdır. Golda Meir 1898'de Ukraynalı Yahudi bir ailede doğdu. 1906'da alleslyle çocukken ABD'ye göç edip orada eğitim gördü. Aynı zamanda siyonist emeller için yetiştirildi. Sonra Filistin'e geçip İsrail'in kurulması için derin faaliyetler yaptı. Yahudi ve İsrail Devleti'nin kadınlarının güçlü olduğunu ve özgüvenlerinin artmasını istedikleri için bir kadın olan Golda Meir'i bilerek başbakan yaptılar. Golda Meir bir konuşmasında şöyle demişti: "Biz Yahudiler Musa peygamberi neden suçluyoruz biliyor musunuz? Bizi 40 sene çölde dolaştırdı, bula bula Ortadoğu'da petrol olmayan tek yere getirdi." Golda Meir'in bu tip geçmişe atıf yapan sözleri Yahudi psikolojisini anlamakta önemli noktadır. Bir Sabetaylst olduğunu itiraf eden Ilgaz Zorlu kitabında, Bülent Ecevit'in eşi Rahşan Ecevit'in bir Sabetayist olduğunu ve gerçek isminin Raşel olduğunu söyleyip arkasından Rahşan Ecevit için şunu eklemiştir: "Rahşan Ecevit İsrail'in eski başbakanlarından Golda Meir'e benzer. Yapısı, karakteri, fikrlyatı onun aynısıdır!"

David Ben Gurion bu gerçeği "Statükoya bağlı kalmak olmaz. Genişleme eğiliminde dinamik bir devlet kurduk ve bir savaş başlatmak için bir Arap'a 1 milyon sterlin bile verirdim" diyerek itiraf ediyordu. Dünya Yahudi Kongresi eski başkanlarından Nahum Goldman'ın Ağustos 1979'da Le Monde Diplomatique'te aktarmasına göre, Arapların 1948 savaşını önleyecek bir uzlaşmaya varma çabaları Ben Gurion tarafından engellenmişti. Savaşı kendileri istiyordu, uzlaşma istemiyorlardı. Bu sebeple Arap liderlerden birine İsrail'e saldırması için para bile vermişlerdi.

Bu yıllarda Mısır Devlet Başkanı Cemal Abdülnasır'ın Fransa'ya karşı Cezayir bağımsızlık savaşını desteklemesiyle Mısır-Fransız ilişkileri bozulmuştur. Ayrıca Nasır'ın 1956 tarihinde Süveyş Kanalı'nı millileştirmesi üzerine çıkarları tehlikeye giren İngiltere ve Fransa, İsrail'i de yanlarına alarak Mısır'a karşı ortak bir hareket içine girer. İngiltere ve ardından ABD, Mısır'ın bankalardaki hesaplarını dondurur. ABD bunu yeterli görürken İngiltere askeri bir harekatta kararlıdır. Bu nedenle İsrail, İngiltere ve Fransa bir seri toplantı yapar. Bu toplantılar oldukça gizli tutulur; öyleki, Fransa Dışişleri Bakanı Pineau, görüşmeye giderken, makam arabasını almamış, kendi özel arabasını kendisi kullanarak ve takip edilip edilmediğini kontrol ederek toplantı yerine gitmiştir. Bakın nasıl bir oyun kurdular.

Toplantılarda alınan karara göre ilk saldırıyı İsrail yapacak, Fransa ve İngiltere İsrail'in ilerlemesinden sonra iki tarafa da kanalın 10 km gerisine çekilmesini söyleyecekti, geri çekilince de kanal tekrar İngiltere'nin kontrolüne girecekti; tabii Mısır bunu kabul etmeyeceği için, iki devlet de bu bahaneyle savaşa girecekti. Plan buydu.

Başarılı da olurlar. İsrail 3 Kasım 1956 tarihinde Süveyş Kanalı'nın kıyısına vardı. İngiltere ve Fransa iki devlete de kanalın 10 km gerisine çekilmesini söyledi. İsrail çekildi ama Mısır çekilmedi. Bunun üzerine İngiliz ve Fransız uçakları Mısır hedeflerini bombalamaya başladı ancak ABD ve SSCB araya girince İngiltere ve Fransa daha fazla ilerlemeden durmak zorunda kaldı. Ama İsrail Sina yarımadasını işgal eder. ABD'nin isteği ile burayı boşaltır ama sınıra BM kuv-

vetlerinden bir güvenlik şeridi oluşturulur. 1956 Süveyş Savaşı'nın neticeleri, 1967 savaşının tohumlarını atmıştır. Arap-İsrail savaşları devam edecekti.[59]

Gelin şimdi kahvenizi, çayınızı tazeleyin de bir mola bilgisi verelim. MOSSAD'ın birkaç Arap liderini nasıl ele geçirip kullandığının çarpıcı örneklerini anlatalım.

[59] Bu bölüm için bkz: Ertuğrul Bayramoğlu, Yahudilik ve Siyonizm Tarihi, Pınar Yayınları, İstanbul 2006, s.95-120 arası. Larry Collins-Dominique Laplerre, Kudüs Ey Kudüs, Kronik Yayınları, İstanbul 2018, s.280-281. Ömer Turan, Ortadoğu, s.160-195 arası. Ali Çimen, Tarihi Değiştiren Olaylar, Timaş Yayınları, İstanbul 2012, s.144-152.

MOLA BİLGİSİ

MOSSAD'ın Ele Geçirdiği Arap Liderler

İngilizler, Şerif Hüseyin'e bir takım cazip vaatlerde bulunulmuştu. Fransızlar bir oğluna Suriye'yi verecekler, öbür oğluna Lübnan diye bir ülke icat edeceklerdi. Arabistan ise kendisine kalacaktı. Yani bir kral, hanedanlıklar şeklinde Arap ülkelerini yönetecekti. Bir süre sonra Şerif Hüseyin'e verilen sözlerin tutulmayacağını, Fransız ve İngilizlerin kendisini kullandığını, ancak bir kukla yönetici olacağını anlayıp karşı çıkmak istediyse de Suud sülalesinden olan "Suud bin Abdülaziz" bir darbe yaparak Şerif Hüseyin'i indirdi. Suud bin Abdülaziz, Suud Devleti'nin ilk kralı oldu. Zaten Suudi Arabistan adı da oradan gelir. Devlet olmak için Vehhabiliği benimsemiştir. Şerif Hüseyin, İngilizlerden şikâyetçi olmaya başlayınca Suudiler; İngilizler tarafından kullanılıp Şerif Hüseyin'i devirdiler. Suudiler başa geçti. İlk kral Suud bin Abdülaziz kullanılmadan önce Londra'ya getirilmiş ve kendisinin Filistin'de bir Yahudi Devleti kurulmasına karşı çıkmayacağı ve ölünceye kadar İngilizlere itaatten ayrılmayacağı yolunda söz, taahhüt alınmıştır. Vehhabi anlayışı benimsemesi de şart koşulmuştur. Bu antlaşmanın metni bile vardır. Bu antlaşma hâlâ geçerlidir. Bu sebeple Suudi Arabistan İsrail'e asla karşı çıkamaz. Çıkan olursa da antlaşmayı çiğnemiş olur. Öldürülür! Tıpkı 1975'te İsrail ve ABD'ye ambargo uyguladıktan sonra sarayda öldürülen Arabistan Kralı Faysal gibi...

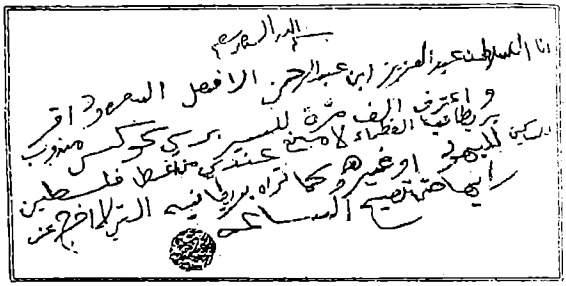

* مصدر هذا الاعتراف : كتاب تاريخ آل سعود *

Suud bin Abdülaziz'in Filistin'de Yahudi Devleti'nin kurulmasını engellemeyip İngilizlere sadık kalacağını belirtiği söz metni.[60]

İsrail, Arap monarşilerin çoğuyla hep iyi anlaşmıştı. Irak Başbakanı, MOSSAD'ın kendisine verdiği rüşvet karşılığında ülkesindeki Yahudilerin İsrail'e göç etmesinde kolaylıklar göstermişti. İran Şahı'nın Başbakanı Muhammed Said ise İsrail'i resmen tanımak için 400 bin dolarlık rüşvet almıştı. Benzer rüşvetler, benzer ya da farklı işler için Suriye liderine de dağıtılmıştı. Tümüyle bir "etkisiz eleman" olan Mısır Kralı Faruk da Yahudi Devleti'nin Ortadoğu vizyonuna uygun düşüyordu. CIA ile iyi ilişkileri olan Ürdün Kralı Hüseyin de aynı vizyona uygun bir liderdi.

İsrail, Nasır'ın başlattığı ve Baas Partisi ile devam eden radikalizasyon dalgasına karşı, bu monarşilerin ayakta kalmasını kuşkusuz tercih ederdi. Nitekim bazılarının ayakta kalabilmesi için yoğun çaba gösterdi. Fas Kralı Hasan, bunun en ilginç örneklerinden biriydi. İsrailliler, 1950'lerin sonundan bu yana Kral'ın iktidarda kalmasına destek oldular, rejim muhaliflerini temizlemesine yardım ettiler. Fas ve İsrail arasındaki örtülü işbirliği, 1966'da ortaya çıktı ve büyük bir uluslararası krizin doğmasına sebep oldu: Kriz Fransa, Fas ve İsrail'in karıştığı Ben Barka Olayı'ydı. Mehdi Ben Barka, sürgünde yaşayan ve Hasan rejimi tarafından ölüme

[60] Kadir Mısıroğlu, Filistin Dramının Düşündürdükleri, Sebil Yayınları, İstanbul 2010, s.99-102 arası.

mahkûm edilmiş Faslı bir muhalifti. Fas gizli servis şefi General Muhammed Oufkir, 1965'te kraldan Ben Barka'yı ortadan kaldırmak için emir aldı ve derhal MOSSAD'dan yardım istedi. MOSSAD, Ben Barka'nın Paris'teki kaçırılma olayını organize etti. Daha sonra da Ben Barka öldürüldü. Bu olay deşifre oldu. Kriz oluştu. Lakin Fas gizli servisi o zamandan beri MOSSAD'la hep yakın ilişkiler içinde oldu. Derin siyonizm Fas'ta hâlâ çok güçlüdür.

İsrail, 1975'ten beri Batı Sahara bölgesinde bağımsızlıklarını ilan etmeye çalışan "Polisario" asileriyle yaptığı savaşta da Fas Kralı Hasan'a yardım etti. Ayrıca, Washington'daki lobisini kullanarak Amerikan Kongresi'nde Fas lehinde baskı ve propaganda yaptı. İsrailliler bu konuda özellikle ABD Kongresi'nin Yahudi üyelerinden Stephen Solarz'ı devreye soktular. Aynı Fas Kralı Hasan gibi, Ürdün Kralı Hüseyin de neredeyse yarım yüzyıl süren iktidarı boyunca İsraillilerden büyük destek gördü. Ronald Payne'in "MOSSAD: İsrail'in Çok Gizli Servisi" adlı kitabında yazdığına göre, İsrail gizli servisi, 1950'li ve 60'lı yıllarda kendisine karşı düzenlenen darbe girişimlerini önceden haber vererek Kral Hüseyin'in iktidarda kalmasına yardımcı olmuştu. İsrail gizli servislerinin Kral Hüseyin'in iktidarını ayakta tutmak için gösterdikleri çaba, Le Monde'un Yahudi yazarı Marek Halter'in Kral'a yazdığı açık mektupta ise şöyle anlatılıyordu:

"İsrail'e ve İsrail gizli servisine güvendiniz. Nisan 1957'de Temmuz 1958'de Mart 1959'da Ağustos 1960'da Temmuz 1966'da Nisan 1967'de... Her seferinde sizi MOSSAD kurtardı."

Ürdün Kralı da Yahudi devletinden gördüğü bu yardımları karşılıksız bırakmamış, Ürdün gizli servisi Muhaberat'ın MOSSAD'a çeşitli konularda yardımcı olmasını sağlamıştı. İsrailli gazeteciler Dan Raviv ve Yossi Melman'a göre, "Muhaberat, MOSSAD'a Arap dünyasının kapılarını açmıştı."[61] Bu anlattıklarım sadece birkaçıdır. Nice liderler MOSSAD ve İsrail'e köpeklik yapmıştır.

[61] Hasan Yurtsever, İsrail ve Büyük Ortadoğu Projesi, Düşünce Yayınları, İstanbul 2004, s.54-56.

SİYONİST HRİSTİYANLAR: EVANJELİZM

Evanjelizm, bir Hristiyan tarikattır. Protestanlıktan türemiştir. Şu an Amerika'da 50-100 milyon arasında Evanjelist olduğu düşünülüyor. Peki, Yahudilik, İsrail ve siyonizm ile alakası ne diyeceksiniz. İşte meselenin asıl önemli noktası burası. Evanjelistler, Eski Ahit'te bahsedilen; "Yahudilerin Tanrının seçilmiş halkı" olduğu fikrini benimsemişlerdir. Kıyametten önce Kudüs ve Filistin'in Yahudilerin eline geçeceği, ondan sonra Hz. İsa'nın yeryüzüne ineceği fikri Evanjelistlerin zihinlerine sokulmuştur. İşte ipin koptuğu yer burası. Evanjelistlere göre Hz. İsa'nın inmesi için Kudüs ve Filistin çevresinde Büyük Yahudi Devleti kurulmalı. Bundan dolayı İsrail ve siyonistlere tam destek veriyorlar. Beklenen bir kehanetleri ise Mescid-i Aksa'nın yıkılıp yerine Süleyman Tapınağı'nın yapılmasıdır. Bu sebeple Evanjelistlere "Siyonist Hristiyanlar" da denir. Bunlar Nil ve Fırat arasında Büyük İsrail Devleti'nin kurulması için canla başla uğraşmaktadırlar. Bu, bir an önce gerçekleşsin ki Hz. İsa'nın dünyaya teşrif süreci başlasın. Ne kadar ilginç değil mi? Bu nedir biliyor musunuz? Şöyle açıklayalım; Evanjelizmin mimarları ve fikir babaları olan Yahudi ve siyonist teorisyenler ne kadar sistematik çalışmışlar ki kendi ideallerini bugün için dünyada en büyük güç olan Hristiyanlara empoze etmişler, kendi yapamadklarını onlara yaptırmaktadırlar. Evanjelizmi, derin Yahudilik icat ve dizayn etmiş diyebiliriz. Ya Müslümanlara da böyle bir şey yapmışlarsa? Konumuza dönmemiz gerekirse Evanjelistler ABD yönetiminde çok etkinler. İsim isim anlatacağız.

Evanjelistlerin inancına göre Hz. İsa yeryüzüne inince Hz. İsa konutasında Kudüs yakınlarında Megadon Ovası'nda Armageddon Savaşı

olacak, iyiler Hz. İsa sayesinde galip gelecek, İncil'de geçen Dünya Krallığı kurulacak, Yahudiler de "Evanjelist Hristiyan" olacaklar. Son kısmı Yahudilere pek uymuyor ama bu sürece kadarki evre Yahudi çıkarlarına çok uygun olduğu için şu an Evanjelistlerle ortak faaliyet içindeler. Evanjelistler güya dini hedeflerine Armageddon Savaşı'ndan sonra ulaşacakları için, bu sürecin gerçekleşmesi babında bir an önce bu bölgede büyük bir savaşın yani Armageddon Savaşı'nın çıkarılması için uğraşırlar. Armageddon Savaşı'nda Hz. İsa, Deccal ve Sahte Peygamberi yenecek, Yahudiler İsa Mesih'e iman edecekler ve dünya üzerinde Mesih'in krallığı ile bin yıllık "altın çağ" başlayacak.

Evanjelistler, kıyametin 2000'li yıllarda Ortadoğu'da çıkacak bir kaosun ardından kopacağına inanmaktadırlar. Bu yüzden de bu bölgede kaos oluşturacak her türlü hamleye ve askeri müdahaleye destek veriyorlar. Zira onlara göre kaos sonrasında İsa Mesih gelecek ve onlar da İsa Mesih sayesinde dünyaya hâkim olacaklardır. Bu yüzden İsa Mesih'in dünyaya gelmesi için kaos hızlandırılmalıdır. Bu nedenle son 30 yılın en istikrarsız bölgesinin Ortadoğu olması tesadüf değildir. Dolayısıyla Kıyamet Savaşı planları da bu coğrafyada uygulanmaya konulacaktır. Bugün ABD-Batı ittifakının Ortadoğu'daki varlığı her ne kadar çıkar amaçlı görülse de esasında Evanjelist inancına dayalı bir "Armageddon" anlayışının tezahürüdür. Bugün Ortadoğu'da yaşananlar Evanjelist ve siyonist ortaklığı ile ürütülen plana uygun ilerliyor.

Evanjelizmin ABD yönetiminde Demokrat Başkan "Jimmy Carter" döneminde kendini hissettirmeye başladığını görüyoruz. Ardından Başkan Ronald Reagan zamanında Beyaz Saray'da artan Evanjelizmin etkisi günümüzde zirveye çıkmıştır. Zamanla ABD halkı arasında Evanjelist oranı ciddi derecede yükselmiştir. 1976 yılında Amerika'da Gallup'un yaptığı ankette kendini Evanjelik olarak tanımlayan Amerikalıların oranı %34'tü. Bu oran 1998'de %46'ya, 11 Eylül 2001'den sonra Irak işgali ile %50'lere tırmanmıştır. Halk arasında bu kadar yayılmasında Yahudi lobisinin desteği büyüktür. Medya desteği verilmiştir. Günümüzde ABD'de 2000 Hristiyan radyo istasyonu, 120 Hristiyan televizyon istasyonu ve binlerce kilisede bu görüşleri sürekli işleyen 300 bin papaz vardır.

1950 yılında ABD'de sadece 4 milyon olan Evanjelistler 1980'lere gelindiğinde Amerika içinde ağırlıklarını iyice hissettirmeye başlamışlardı. 1980 yılında Başkan Ronald Reagan'ın seçilmesinde etkili oldular. Reagan ile birlikte Evanjelistler siyasi elitin tam merkezinde yer almaya başladılar. Amerikan siyasetçileri de Eski Ahit ve İncil Kehanetçilerinin seçimlerdeki olağanüstü gücünü gördü. Evanjelistler de başkana Büyük İsrail'in hızla kurulması için baskı uygulayıp söz alıyorlar. Evanjelistler de bütün hesaplarını İsrail üzerine yapmaktalar çünkü Büyük İsrail kurulunca Hz. İsa gelecek, dünyayı ele geçirecek ve Evanjelistler cennete gidecekti. Günümüzde çoğunluk Amerikalı Yahudi'nin iki dini var: Önce Yahudilik sonra Amerikalılık. Elbette bugün itibari ile 100 milyon olan Evanjelistlerin de iki dini var: Önce Evanjelizm sonra İsrailcilik.

Dünyada Evanjelistlerin nüfüsu 500 milyona ulaşmıştır. Hristiyan nüfusun dörtte birine ulaşmıştır. Dünya'daki siyasi, idari ve iktisadi etkileri bu orandan çok daha yüksektir. ABD nüfusunun 100 milyona yakını yani üçte biri, İngiltere nüfusunun ekseriyeti Evanjelistlerden meydana gelir. Diğer Hristiyan devlet idarecilerinin de içinde çok etkili Evanjelistler vardır. ABD'de "Şahinler" diye tabir edilen ve dünyayı silah zoru ile işgal etmeye kalkan ekip de bunlardır. Yakın tarihte başkan olan Jimmy Carter, Ronald Reagan, Baba Bush, oğul Bush da bunlardandır. Bunların başkanlıkları döneminde Evanjelizm gelişmiş, güçlenmiş ve İslam âleminde tehditler ve işgaller artmıştır. ABD'de birçok Evanjelist anlattığımız dini teori ve kehanetlerinin gerçekleşmesi için Bush ve benzeri Evanjelistlere oy verip iktidar yapmışlardır. Bush ve benzeri kişilerin en ufak bir kargaşada "Haçlı Seferleri" sözünü dillerinden eksik etmemelerinin sebebi de yine bu Evanjelist teoriler gereği inanç yoldaşlarına verdikleri bir mesajdır. Bush, Afganistan ve Irak'ı işgal ederken "Bu bir Haçlı seferidir" demişti.

Ronald Reagan, Jimmy Carter, Bush

Evanjelistler dünya hedeflerine Armageddon Savaşı'ndan sonra ulaşacakları için bu sürecin gerçekleşmesi için bir an önce bu bölgede büyük bir savaşın çıkarılması için uğraşır ve çalışırlar. Irak ve Afganistan işgalleri, ABD tanklarının üstüne çizilen Haç, askerlerin medyanın önünde vaftiz olmaları, merhametsiz ve acımasız davranılması, masum insanları bile hiç tereddüt etmeden acımasızca öldürmeleri, kullandıkları silah ve bombaların üzerine İncil'den şifrelerin yazılması hep bu inancın bir parçasıdır. Evanjelist papazlar bu savaşlarda ölen kişilerin direk Hz. İsa'nın yanına gidip mükafatlandıralacaklarını telkin etmektedirler. Bütün bu savaşları, kıyımları, katliamları, dini bir vecibeyi yerine getirme şuuru ve gönül rahatlığı ile yaptıkları için sadizmin yani acı çektirmekten zevk almanın zirvesini zorlamaktadırlar.

"Tanrıyı Kıyamete Zorlamak" kitabının yazarı Amerikalı gazeteci/yazar Grace Hallsell, Hristiyan fundamentalizmi için çok önemli bir yeri olan Evanjelistleri anlatırken ilginç ifadeler kullanmaktadır. Hallsell; "Amerikada yeni bir dini mezhep var. Yerleşik, orta ile orta üstü sınıfa mensup Amerikalılardan oluşuyor. Bu insanlar söz konusu Evanjelizmin temel esaslarını anlatan TV vaizlerini dinliyorlar ve buralara her hafta milyonlarca dolar akıtıyorlar. Tek hedefleri var: Kendilerini zahmetsizce, Armageddon Savaşı'nı ve dünya gezegeninin yok oluşunu izleyecekleri yere, yani göğe yükseltmesi için Tanrı'nın elini çabuk tutmasını sağlamak. Bu doktrin, Güney Baptist, Bağımsız Baptist ve İncil Kilisesi adı verilen kiliseler ve mega kiliseler yanında, Tanrı Toplulukları ve diğer karizmatik kiliselere hâkimdir" demektedir.

Evanjelizmin ABD'de çok sayıda taraftarı ve sempatizanı olduğu gibi, ABD başkanları düzeyinde de kabul görmüştür. Mesela ABD başkanla-

rından Jimmy Carter, Ronald Reagan, George Bush ve Donald Trump Evanjelist olduklarını üstü kapalı şekilde dile getirmişlerdir. Türkiye'de casuslukla suçlanan ve Türk yargısı tarafından mahkûm edilen ABD vatandaşı Evanjelist rahip Andrew Brunson krizini unutmamak gerek. Sıradan bir kilisenin rahibi, ABD-Türkiye ilişkilerinde tarihinin en gergin günlerinin geçmesine ve iki ülkeyi karşılıklı yaptırımlar uygulama noktasına getirmiştir.

Evanjelistlere göre, Armageddon Savaşı'nda yeryüzündeki tüm ulusların güçleri "Kral İsa" ve onun aziz takipçilerine karşı savaşacaklardır. Hz. İsa, tarihin bu en kanlı savaşında milyonları perişan edecektir. İlk saldırı Hz. İsa tarafından başlatılacak. Kendisi bir silah getirecek ve bu silah "nötron bombasının" yaptığıyla aynı etkiyi yapacaktır. Burada Armageddon Savaşı'nda kullanılacak silahın "nükleer" olduğunu tahmin etmek hiç de zor olmasa gerek.

ABD Başkanı Ronald Reagan, 1980'de Vaiz Jim Bakker'le yaptığı bir söyleşide şöyle diyordu: "Düşünün bir kere! En az 200 milyon doğulu asker ve bir ondan fazla da batılı... Yeniden dirilmiş İsa Mesih, kendi şehri Kudüs'ü harap edenlere vuracak. Daha sonra Megiddo (Armageddon) vadisinde toplanmış ordularla savaşacak. Kudüs'ten başlayarak akan kanın 200 mil uzunluğunda ve atların başı seviyesinde olacak olması kimseyi şaşırtmasın... Bütün vadi savaş araçları, hayvanlar, insan gövdeleri ve kanla dolacak."

Evanjelist TV vaizi Jack Van Impe'ye göre de Armageddon esnasında bir nükleer savaşın olacağını Kitab-ı Mukaddes gayet açık bir şekilde haber vermektedir. Ona göre bu savaşta insanlığın büyük bölümü ateş, duman ve kükürtten dolayı yok olacak. Onların gözü önünde bir ateş oburu çıkacak. İsrail'e karşı yürüyen kuzey ordusu ve bütün memleketler Tanrı'nın kıskançlık ateşiyle yok olacak. Eski ve Yeni Ahit bir nükleer soykırım olacağı görüşünde birleşmektedir.

Evanjelistlere göre bugün Hristiyanlığı temsil eden en büyük güç Amerika Birleşik Devletleri'dir. Dolayısıyla Evanjelist inanç gereği her Hristiyan İsrail'i desteklemelidir. Eğer Hristiyanlığı temsil eden bu güç

(ABD) İsrail'i koruyamaz ise Tanrı nezdinde itibarını kaybedecektir. Bütün bu dinsel inançlar göz önüne alındığında ABD'nin İsrail'e vermiş olduğu maddi ve manevi destek sadece ABD'nin emperyalist çıkarlarıyla açıklanamaz. ABD yönetiminin Ortadoğu politikalarını izah edebilmek için ABD'deki örgütlü Yahudi topluluğunun ve Evanjelist grupların sahip olduğu gücü mutlaka hesaba katmak gerekmektedir. ABD'li yönetici ve bürokratlar bile buna hizmet etmektedirler. Mesela; dönemin ABD Başkanı Jimmy Carter, İsrail'in kuruluşunu İncil'in kehanetinin gerçekleşmesi şekilde yorumlamış ve "İsrail'i üzeceğime politik hayatıma son vermeyi tercih ederim" diyerek İsrail'e ve kutsal topraklara olan bağlılığını ifade etmiştir. Aynı Carter, New Jersey'deki Elisabeth Sinagog'unda Yahudilere yaptığı konuşmada "İsrail'in ayakta kalması siyasete bağlı değildir. Bu ahlaki bir ödevdir" şeklindeki ifadesiyle Evanjelist inanç dünyasının planladığı stratejiyi ortaya koymuştur.

ABD'yi yöneten her iki parti, özellikle Cumhuriyetçiler, Evanjelist bir dünya görüşünü kendisine rehber edindiğini açıklamaktan çekinmemiştir. Bu ülkede yer alan düşünce kuruluşlarının büyük bir bölümü Evanjelisttir. Öyle ki ABD'deki yönetici ve kuruluşlar, "köklere dönüş" adı altında Dünya Krallığı'na ulaşmanın yolunu Hristiyan/Yahudi diyalogunda aramaktadırlar. Özellikle son dönemler de görev yapan ABD başkanları, seçilmelerini Amerikan muhafazakârların iktidar ayaklarından biri olan Evanjelistlere borçlu olduğundan bu dini grupların gelişmesi için ellerindeki bütün imkânları seferber etmektedirler. Küresel siyonizme göre de Yahudilerin Filistin topraklarını işgal etmesi, kıyametin yaklaştığını gösteren en önemli olaydır. Yahudi topluluklarının büyük bölümü bu düşünceye sahiptir. Asırlardır süren sürgünden sonra "vaat edilmiş topraklara" dönmek, Davut ve Süleyman'ın hükümdarlığının devamı olan bir Yahudi iktidarının yeniden dirilmesi anlamına gelmektedir. Bunun gerçekleşmesi için de ya Ortadoğu'daki tüm devletler savaşmadan İsrail'in egemenliği altına girecek, ya da direniş hâlinde söz konusu Armageddon Savaşı'na başvurulacaktır. Bu Evanjelistlere göre İsrail'in isteği, Tanrı'nın isteğinden daha kutsaldır.

ABD başkanı Bush, göreve geldiği ikinci dönemde: "Kendisinin

Tanrı tarafından görevlendirildiğini, göklerle irtibat hâlinde olduğunu" söylemiştir. Özel hayatında çok dindar geçinen Bush, Evanjelizm Tarikatı'nın telkini ile alkolü bırakmış sabah erkenden kalkıp dualar ve dini kitaplar okuyan, konuşmaları esnasında sık sık İncil ve Tevrat'tan bölümler dile getiren, kabine toplantılarında bile Evanjelist cümlelerden örnekler veren ve sık sık Tanrı adına konuştuğunu söyleyen biridir. Amerikan Newswek Dergisi'nin bildirdiğine göre Bush'un en çok okuduğu kitap 1917'de Mısır'da Kanal Seferi'nde Türk askerlerine karşı İngiliz askerlerini teşvik eden papaz Oswald Chambers'in vaaz kitabıdır. Bak şu işe. Bu kadar dindar olduğu(!) için, özellikle Evanjelist papazların, siyonist medyanın, zengin ve etkili Yahudilerin açıktan yardımı ile iktidara gelmiştir. Yani kafayı din ile bozan biridir. Evanjelizmin çıkarları için çalışmıştır. Hatta Evanjelist Hristiyanlar İsrail'in çıkarı için çoğu Yahudiden daha fazla çalışmaktadır.

1985 Ağustos ayında İsviçre'nin Basel şehrinde bir siyonist kongre toplanıyor. 27 ülkeden 589 delege katılıyor. Katılanların çoğunluğu Yahudi kökenli olmayan Evanjelistlerdir. Üç gün süren kongrede alınan kararlardan biri de: "Dünya Yahudilerinin İsrail'e göç etmeye çağırılması ve İsrail'in 1967'de işgal etmiş olduğu Batı Şeria'yı resmen ilhak etmesinin talep edilmesi" oluyor. Ilımlı bir Yahudi ayağa kalkıyor ve "Bu ifadeleri sert bulduğunu ve İsrail halkının üçte ikisinin de Batı Şeria'nın İsrail tarafından ele geçirilmesine karşı olduğunu" söylüyor. Bunun üzerine Uluslararası Hristiyan Elçiliği temsilcisi Van Der Hoevn sinirleniyor ve bağırıyor: "İsraillilerin ne düşündüğü önemli değil; biz Tanrı'nın dediğine bakarız. Ve Tanrı o toprakların Yahudilerin malı olduğunu söylüyor."

Çok garip değil mi? Kitabın en başında anlattığımız bir konu vardı. Yahudiler, Hristiyan güçler ve Vatikan'ın emri ile Avrupa'da ezilip, yakılıp katledildi. Yahudiler zorla Hristiyan yapılıyordu, olmayan öldürülüyordu fakat Evanjelizm adında Hristiyan bir mezhep sayesinde büyük bir Hristiyan kitle İsrail ve siyonizmin çıkarına hizmet edecek hâle geldi; ya da Derin Yahudilik tarafından mı oluşturuldu? Evanjelizm, Protestanlığa bağlı bir tarikat. Protestanlık, Katolik mezhebine başkaldırı sonucunda oluştu. Protestanlık, Yahudilerin seçilmiş halk olduğu-

na inanır. Burada akla şu geliyor; Derin Yahudilik, Yahudi ve siyonist amaçlara destek verecek olan Protestanlığı kurup dizayn ederek Avrupa'da kendilerine zulmedip hatta yakarak öldüren Hristiyan güçlerden ve Vatikan'dan intikam almış olabilir. Yahudiler, Evanjelizm sayesinde kendilerini yakan Hristiyanları kendilerine hizmetçi yaptılar. Düşünülmeli. Gelin hedefi on ikiden vuracak bilgiyi verelim. Dikkat buyurun.

Protestanlık mezhebinin kurucusu olarak da kabul edilen Martin Luther'in bir Yahudi dönmesi olduğu bizzat Yahudi kaynaklarında da yer alıyordu. Yahudilerin ünlü Kabbalist tarihçisi Abraham Ben Eliezer Halevi, Luther'in Hristiyanları yavaş yavaş eğitmeye çalışan gizli bir Yahudi olduğunu açıkça söylemekten çekinmiyordu. Yine Yahudilerin ünlü din bilimcisi Abraham Ben Mordeçhai Farissol gibi bazı Yahudiler de Martin Luther'i "gizli bir Yahudi" olarak tanımlıyordu. Bütün bunlara ilave olarak, Martin Luther'in bizzat kaleme aldığı "İsa Mesih Bir Yahudi Olarak Doğdu" eserinde; "Yahudiler bizim Tanrımızın akrabaları, kuzenleri ve kardeşleridir. Katoliklere sesleniyorum; bana kâfir demekten yorulduklarında Yahudi desinler" ifadelerini kullanarak kendisine atfedilen "gizli Yahudi" sıfatını kabullenmiş oluyordu. İşte bombanın patladığı yer burası. İsrail'e sonsuz destek veren Evanjelizm tarikatı da Protestan mezhebine bağlı. Gerisini sizin anlayışınıza bırakıyorum. Şimdi şu soruyu soralım; acaba Yahudiler ve derin siyonizm, Müslümanların içinde mezhep, cemaat ve tarikat gibi dini yapılar kurdurup, milyonlarca Müslümanı da o dini yapıya bağlayıp kendilerine hizmetçi yapmış olabilirler mi? Mesela FETÖ.

Az gerilere gidelim ve Evanjelizmin Osmanlı döneminde siyonistlere nasıl yardım ettiğine bakalım biraz da.

1890'larda ortaya çıkan büyük siyonist hareket Yahudilerden ziyade Evanjelistleri heyecanlandırdı çünkü Yahudileri İsrail'de toplamaya yönelik büyük bir örgütlenme ve çalışma olmayınca Evanjelistler de Filistin'de Yahudilerin toplanıp Yahudi Devleti kurması gerektiğine dair kehanetten umutsuzdu. Siyonist hareket büyüyünce umutlandılar. William E. Blackstone, Evanjelist heyecanı aksiyona döktü. 1878 yılında "İsa geliyor" adlı çok satan kitabını yayınladı. Bu kitap 42 dile çevrilip

milyonlarca basıldı. 1880'lerde Filistin'deki Yahudi yerleşim yerlerini ziyaret ettikten sonra 1891 yılında Yahudilerin Filistin'e yerleşmesini sağlamak için bir dilekçe hazırlayan Blackstone 413 siyasetçi, yüksek mahkeme hâkimi ve dini liderlerden imza topladı. Zamanın Amerikan başkanı Harrison bu girişimi ciddiye almadı ancak daha sonra göreve gelen ABD başkanları Teddy Roosevelt ve Woodrow Wilson, Blackstone'un sözlerini ciddiye aldılar. Blackstone 1818'de Philadelphia'da düzenlenen Büyük Siyonist Konferansı'nda "Siyonizmin Babası" olmakla mükâfatlandırıldı. İsrail'de bir ormana onun adı verilerek şereflendirildi. 1841 doğumlu Blackstone, İsrail Devleti'nin kuruluşunu göremeden 1935'te öldü. Arkadaşları olan Horatio, Anna Spafford ve müritleri Kudüs'te Müslüman mahallesinde bir koloni kurdular. 1949'da İsrail kurulunca Evanjelistler neredeyse bayram etti. Onlara göre bir kehanet gerçekleşiyordu ve İsa'nın gelmesi yaklaştı demekti. İsrail kurulunca Evanjelistler İsrail ve Kudüs'ü boş bırakmadı. Binlerce Evanjelist İsrail'i ziyaret etmeye başladı. Carl Henry 1971'de Kudüs'te kehanetlerle ilgili bir konferans tertipledi. 32 ülkeden 1500'den fazla katılımcının bir araya geldiği misafirleri zamanın İsrail başbakanı Ben Gurion bizzat karşıladı. Carl Henry'nin başlattığı tarzı Jerry Falwell, Oral Roberts ve Hal Lindsey gibi Evanjelist aşırıcılar daha da ileri götürdüler. Yukarıda saydığımız isimlerden TV vaizi, medya ve üniversite patronu olan Jerry Falwel, Başkan Bush'a çok yakındır; diğer bir önemli Evanjelist ise Part Robertson idi. Hristiyan yayın ağında güçlü ilişkileri vardır. İsrail propagandasının dini yayınlar aracılığı ile kamuoyuna ulaştırılmasını temin eder. Sık sık "Kutsal topraklardan haber getiren" İsraillileri programlara çıkarır, onların konuşmasını sağlar. Evanjelistlerin İsrail'e yardımı bu kadar mı? Hayır elbette. Bunun için ciddi kurum ve vakıflar kurmaktalar. Bakın; Ramazan Kurtoğlu'nun Evanjelizm kitabından şaşırtıcı bir örnek verelim.

"İsrail Halkının Hristiyan Dostları Teşkilatı" 1995 yılında emlak spekülatörü Ted Beckett tarafından kuruldu. Bu vakıf Amerika'daki her Evanjelist cemaate Batı Şeria'da bir Yahudi yerleşim birimini kardeş olarak atamaktadır. 40 dolayında Evanjelist cemaat bu program çerçevesinde 150 kadar Yahudi yerleşim birimine maddi ve manevi destek

sağlamaktadır. Bitmedi. Olayın ciddiyetini anlayın.

1980 yılında "Kudüs Hristiyan Elçiliği" adı altında bir organizasyon kuruldu. Resmi ve diplomatik bağı olmayan örgüt 60 civarındaki ülkede temsilcilik açmış durumda. Elçilik örgütü 1996'da "Üçüncü Hristiyan Siyonist Kongresi" düzenledi. 40 ülkeden 1500'den fazla temsilci bu konferansa katıldı. Bitmedi. Son bir örnek daha verelim. "İsrail İçin Birleşmiş Sesler" örgütü 1990 yılında kuruldu. Hristiyan Allen Mothersill ve Yahudi EsterLevens örgütün kurucu liderleri çoğunluğu Evanjelist olan 240 organizasyon bu örgüte üyedir.[62]

Gördüğünüz gibi Evanjelizm denen bu çılgın ve dev tarikat dehşetli şeyler yapmakta ve İsrail'e her türlü hizmeti sağlamaktadır. Türkiye'de de FETÖ ile ciddi bağlantıları vardır. FETÖ de İsrail'in çıkarları için birçok kıtada derin faaliyetler yapmış, Türkiye'de İsrail'e engel olanların ayağını kaydırmıştır. Evanjelizm Amerika'nın FETÖ'südür. ABD halkı uyanmalıdır. Aksine halk ve çocukları Evanjelizme sinsice yönlendirilmektededir.

[62] Evanjelizm için bkz: Ramazan Kurtoğlu, Evanjelizm, Destek Yayınları, İstanbul 2019. Abdullah Uçar, Muharref Hristiyanlık ve Avrupalılar, Konya 2012, s. 43-56 arası. Murat Akan, Kıyamet Planı, Hayat Yayınları, Ankara 2020, s. 268-275. Murat Akan, NATO'nun İslam'la Savaşı, Hayat Yayınları, Ankara 2018, s.25-26.

İSRAİL İSTİHBARATI: MOSSAD

İstihbarat servisinin önemli kişilerin ve devlet liderlerinin idrarlarını ele geçirip idrar tahlili yaptığını duymuş muydunuz?

İsrail gizli servisi MOSSAD 1999 yılında Ürdün Kralı Hüseyin'in cenaze töreni sırasında gizlice Suriye Lideri Hafız Esad'ın idrar örneğini almıştı. Esad'ın sağlık durumunun kötüleştiğini gören İsrail, Suriye lideri hayattayken Şam ile barış yapmak için Ortadoğu barış sürecine hız vermek istiyordu. Buna göre Suriye liderinin sağlık durumunun iyi olmadığını gören İsrailliler, sözüne güvendikleri Esad ölmeden Suriye ile sorunları çözmeye karar vermişti. 1998 yılının Temmuz ayında MOSSAD, bir Yahudi doktor aracılığıyla Fransa'da Esad'ın tedavi gördüğü hastanedeki sağlık raporlarını ele geçirmişti ancak Esad'ın sağlık durumuyla ilgili ayrıntılı bilgi için Suriyeli liderin idrarının biyokimyasal tahlilden geçirilmesi gerekiyordu. Böylece Esad'ın ne tür hastalıkları olduğu, hangi ilaçları kullandığı, en önemlisi de ortalama ne kadar ömrü kaldığı belirlenecekti.

Hafız Esat

Bunun için Ürdün Kralı Hüseyin'in 1999 Şubat'ındaki cenaze töreni altın bir fırsattı. Esad'ın Ürdün'e cenazeye geleceğini duyan İsrail ve Ürdün gizli servisleri, Suriye lideri için özel bir tuvalet hazırladılar. Esad, cenaze sırasında ihtiyaç gidermek

istediğinde Ürdünlü güvenlik görevlileri Suriye Devlet Başkanı'nı bu tuvalete yönlendirdi. Suriye liderinin idrarı, kanalizasyona akmak yerine, bir kavanozun içinde toplandı. Hafız Esad, uçağıyla Şam'a geri dönerken, idrarı da Tel Aviv'deki "Tel Hashomer Tıbbi Araştırma Merkezi'ne" yollandı. Sonuçta İsrail için Hafız Esad'ın sağlığıyla ilgili ayrıntılı bir rapor hazırlandı. Anlayacağınız İsrail istihbaratı MOSSAD dünyadaki en büyük "idrar arşivine" sahip istihbarat örgütüdür. Önemli kişi ve liderlerin ne tür hastalığı var, hangi ilacı kullanır bilir. Kişilerin hastalığına göre suikast düzenleyip tedavileri için şantaj da yapar. Akıllı devlet liderleri nereye işediğine dikkat eder. Bazısı yurtdışına çıkarken kendi klozetlerini götürürler. Böylece sağa sola işemezler. Buradan anlaşılan şu ki bu dünyada insanın nereye işediği de önemli.

Peki, bu kadar maharetli işler yapan MOSSAD'ı tanımaya hazır mısınız? Hadi çaylarınızı tazeleyin de Derin İsrail'in en derinini anlatalım. MOSSAD'ı tanımadan derin İsrail'i anlamak imkânsız gibi bir şey. İsrail derin devleti MOSSAD'dır. Bana dünyanın en tehlikeli yerindeki devlet neresi diye sorsanız, İsrail derim. Sağı, solu, önü, arkası Müslüman devletler ile çevrili. İstihbaratı çok güçlü olmaz ise yok olmaya mahkûmdur. Bu sebeple istihbaratını çok güçlendirdi. İstihbaratı ile bölgede ve dünyada çok etkili faaliyetler yapacak hâle geldi. MOSSAD öncülüğündeki Siyonist Teşkilat dünyadaki tüm yapılarıyla harekete geçti. Dünyanın her yerindeler.

Dünya genelinde İsrail'e hizmet eden **"16 bin"** hücre evi vardır. Bunlar MOSSAD'ın hizmetine sunulmuştur. Üstelik İsrail ve Yahudilik için olağanüstü bir tehlike oluştuğunda sayı **"35 bine"** çıkabiliyor. Bu evler dünyanın her ülkesinde vardır. Bulundukları ülkelerde İsrail ve Siyonist Komite'ye aklınıza gelemeyecek hizmetlerde bulunurlar. Sadece bu kadar mı? Hayır! MOSSAD'a hizmet eden bir yapılanma daha vardır. Bu yapılanma çok profesyonelce dizayn edilmiştir. Dünyanın her yerine her ülkesine yerleştirilmişlerdir. Büyük İsrail Devleti'nin kurulması için canla başla hizmet ederler. Bunların her birine **"Sayanim"** adı verilir. Dünyada binlerce **sayanim** vardır. Bunlar direk olarak MOSSAD'a çalışır. Bulundukları ülkede her birinin farklı meslekleri vardır. MOSSAD

hangi ülkede apartman kiralayacaksa apartman sayanı hemen yardımcı olur. Araba kiralama işi olacaksa MOSSAD belge ile uğraşmadan araba kiralama ve alma sayanı hemen yardımcı olur. Bankacı sayan, MOSSAD için hemen para bulur. Doktor sayan, gece vakti polise haber etmeden kurşun yarasını tedavi edebilir. Sağlık, ticaret, spor, medya ve aklınıza gelebilecek her türlü meslekten sayanlar bulunur. Bunlar ihtiyaç duyulduğunda hizmet ederler. Fakat kendilerini bulundukları ülkede gizlerler. MOSSAD'ın fedaileridir bunlar. Tüm bu ve buna benzer örgütlenmeleri ile harekete geçerler. Bu çete ve örgütleriyle çevre ülkeleri kilitleyip ve kıpırdayamaz hâle getirecekler. Buna Türkiye de dâhil. MOSSAD; tüm sermaye, örgüt, asker, silah ve çeteleriyle saldırır. Gelin MOSSAD'ı iyice tanıyalım.

İsrail gizli servisi MOSSAD, 1948'deki kuruluşundan itibaren devletin en önemli sacayaklarından biri oldu. Acımasızlığıyla üstün teknoloji ve akılcılığı birleştirerek, hem düşmanlarının hem de dostlarının korkuyla karışık hayranlığını kazanmasını bildi. İstihbarat dünyasının yazılı olmayan kurallarını hep göz ardı etti. Yeri geldi suikast yaptı, yeri geldi adam kaçırdı. Tarzı efsaneleşti. Bazı operasyonlarının arkasındaki gerçekler filmlere bile taş çıkarttı. Bazen de çuvalladı. MOSSAD "enstitü" anlamına gelir. Sadece bir istihbarat örgütü değildir; aynı zamanda strateji, operasyon ve siyaset belirleme örgütüdür. İsrail politikalarının şekillendirildiği yerdir yani. İsrail derin devleti de diyebiliriz. İsrail'in birçok yöneticisi "MOSSAD" kökenlidir. Ehud Barak, İzak Rabin, Monahan Begin, Benjamin Netanyahu gibi isimler ilk akla gelenlerdir. MOSSAD ile İsrail Devlet'i iç içedir.

Daha önce de anlattığımız gibi 2. Dünya Savaşı'nın sonunda dünya geneline yayılmış Yahudiler Filistin'i vatanları belledi. Lakin o zamanlar Filistin toprakları Birleşmiş Milletler mandası altında İngilizlerin denetimindeydi. Bu topraklara mültecilerin girmesine izin verilmiyordu. Yahudilerin ilk gizli servisi ve düzenli ordusu olarak kabul edebileceğimiz "Haganah" işte böylesi bir dönemde ortaya çıktı. Daha önce de anlattığımız siyonistlerin kurduğu Haganah örgütü aynı zamanda MOSSAD'dan önce siyonistlerin ilk istihbarat yapılanmasıydı. Kiraladığı gemilerle

illegal bir şekilde Yahudi göçmenleri Filistin'e taşımaya başladı. İngiliz donanması, birçoğu soykırımdan hayatını kurtarmış Yahudi göçmenlerle dolu olan bu gemileri elinden geldiği kadar durdurmaya çalışıyor, bu kişiler İngiliz denetimindeki Kıbrıs'ta kurulan denetim kamplarına yerleştiriliyordu. Bunun üzerinde Hanagah, Filistin topraklarında yerleşik İngiliz birlikleri hakkında istihbarat toplamaya başladı. İngilizler artık onların gözünde topraklarını ele geçirmiş işgal gücüydü. Öte yandan bölgede Araplarla Yahudiler arasındaki gerilim tırmanıyor, Kudüs de birbiri ardına bombalar patlıyordu. Anlayacağınız Haganah, İngiliz ve Arap fark etmeden kendilerine engel olan her güç hakkında bilgi toplayıp operasyon yapıyordu.

Anlayacağınız siyonistler daha İsrail Devleti'ni kurmadan profesyonel istihbarat yapılanmasını oluşturmaya başlamışlardı. Bunun için Yahudiler, toplumlararası çatışmaların ileride topyekün savaşa dönüşebileceği öngörüsüyle, daha İsrail Devleti'ni kurmadan Filistin topraklarındaki Araplarla ilgili istihbarat çalışmalarına başlamışlar. Üstelik de havadan! Yanlış duymadınız, havadan, gökyüzünden. Daha çok izci ocaklarında faaliyet gösteren Yahudi gençlerin 40'lı yılların başında giriştiği bu casusluk çalışması sayesinde, bugünkü İsrail topraklarının dört bir yanındaki Arap köyleri, en ufak detaylarına varıncaya dek fotoğraflanmıştı. Karadan yapılan "çevremizi tanıyalım" başlıklı gezilerle de bu köylerin topografyası, kaynakları, nüfusu ve coğrafyasıyla ilgili her bilgi kayıt altına alınıyor, yerleşim merkezleri karadanda fotoğraflanıyordu. O günlerde Filistin topraklarının efendisi konumundaki İngilizlerin böylesi istihbarat çalışmalarını kesinlikle yasaklamış olmasından dolayı Yahudi gençleri gizlilik konusunda bir hayli yaratıcı formüller geliştirmişlerdi. Her ne kadar İngilizler şüpheleniyor olsalar da bir türlü delil bulamıyorlardı. Fotoğrof çekerken yakalananlar şüphe çekmemek için gezilerde hatıra fotoğrafı çektiren gençleri oynuyorlardı. Uçaklarsa gençlere havacılık sevgisi aşılamak için kurulan amatör bir havacılık kulübünden temin ediliyordu. Bu çalışmalar sonucu elde edilen bilgi ve fotoğraflar, devletin ilanıyla birlikte çiçeği burnunda İsrail ordusunun veri bankasını oluşturacaktı. Yahudi izciler sık sık kılık değiştirerek Arap köylerindeki silahlı grupları da fotoğraflamayı başar-

mıştı. Siyonist yapıya bağlı gençler havadan bölgeyi çok iyi fotoğraflayıp tabiri yerindeyse her yerin rötgeni çekiliyordu.

Araplar ve Yahudiler arasında çekişme, çatışma artmıştı. Her iki tarafta birbirini terörizmle suçluyordu. 1947 yılında BM, Filistin topraklarının Yahudi ve Araplar arasında iki ayrı devlet temelinde paylaştırılmasını kararlaştırarak sorunu çözmek istedi ama olaylar bekledikleri gibi gelişmeyecekti. Daha önce de anlattığımız gibi BM kararının hayata geçirilmesini beklemeyen Yahudiler, İngiliz manda yönetiminin sona erdiği andan itibaren, 15 Mayıs 1948'de İsrail devletinin kurulduğunu ilan etti. Çiçeği burnunda devlet ertesi gün Arap komşularının işgaline uğradı. Ortalığın yatışması 6 ay alacak ve bu olay 6 bin kişinin hayatına mâl olacaktı. Çok kan dökülmüş ama İsrail ayakta kalmayı başarmıştı. Yahudilerle Araplar arasındaki bu ilk savaş, aynı zamanda İsrail'in emekleme aşamasındaki istihbarat yapılanmasının da ne kadar amatör olduğunu ortaya koydu. Bir dağınıklık söz konusuydu ve acilen derli toplu, daha profesyonel bir istihbarat örgütü kurulmalıydı. İsrail'in ilk Başbakanı Dawid Ben Gurion, askeri istihbarattan sorumlu AMAN, Dışişleri Bakanlığı bünyesindeki Politik Büro ve İç Güvenlik Örgütü Shin Bet'i tek bir çatı altında derleyip toparlaması için ortak bir beyin kurdu: MOSSAD. "İstihbarat ve Özel Harekâtlar Enstitüsü" demek. Evet, MOSSAD bir enstitüdür ve İsrail'in derin devletidir.

MOSSAD amblemi. Sloganında Tevrat'taki şu ayet yazıyor: "Yol göstereni olmayan uluslar düşer, danışmanı bol olan zafere gider."

Böylece MOSSAD resmi olarak kurulmuş oldu. Öncelikle bölgede yoğunlaşacak, kısa süre sonra da tüm dünyada yapılanacaktı. Öyle ki dünyanın her yerinde yüzlerce gizli hücresi olacaktı. Anlatacağız...

Ben Gurion deyip geçmeyin. İsrail'in kurucu babası, ilk başbakanı ve neredeyse bilinen tüm istihbarat servislerinin de mimarıdır. 1886

doğumlu Polonya Yahudisidir. Ben Gurion, Avrupa'daki Yahudi karşılığından yaka silkerek siyonist ideallere yer verdi. 1906'da Osmanlı idaresindeki Filistin'e göç etti. 1912-1914 yılları arasında İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okudu. Hâlâ İstanbul Beyoğlu'nda kaldığı evin duvarında ismi yazar. Bu sebeple İsrail'in son kuruluş planı Beyoğlu'nda yapıldı sözü kısmen doğrudur. Daha sonra 1915 de milliyetçi ve sosyalist görüşlerinden dolayı Filistin'den uzaklaştırıldı. Amerika'ya giderek kendini siyonist davaya adadı. İngilizlerin Filistin'in idaresini almasından sonra tekrar döndü. İngiliz idaresini hedef alan terör saldırılarına sıcak bakmasa da silahlı mücadele prensibini hep savundu. İsrail'in bağımsızlığını bizzat ilan eder etmez, Filistin'de dağınık hâlde faaliyet gösteren tüm yeraltı direniş örgütlerini bir araya getirerek İsrail ordusunun temellerini attı ve MOSSAD'ı da kurdu.

MOSSAD hızla harekete geçer. Hızla gelişip dünyanın her yerindeki Yahudileri örgütleyip her şeyden haberdar olmaya başlar. Kelimenin tam anlamıyla ordu-millet olan İsrail, eşsiz bir istihbarat akışıyla destekleniyordu. Dünyanın dört bir yanındaki Yahudilerden teşkilata gönüllü bilgi akışı başladı. Öyle ki Sovyet Lideri Nikita Kruşçev, 1956'da Komünist Parti'nin 20. Genel Kongresi'nde Stalin ve Stalinizm'i lanetlemek için yaptığı o ünlü konuşmasına daha başlamadan, konuşmanın bir kopyası MOSSAD'ın eline geçmişti bile. MOSSAD da bunu CIA'ya yollayacaktı. Amerikalılar MOSSAD'ın bu performansından fazlasıyla etkilenmişti. Mısır Devlet Başkanı Cemal Abdülnasır'ın Süveyş Kanalı'nı millileştirmesinin ardından İsrail'in, Fransa ve İngiltere ile birlikte kanal bölgesini işgal etmesi, Amerikan yönetimini kızdırsada, iki ülke gizli servisi arasındaki ilişki bozulmadı. Onlarınki adeta devletler ve siyasetler üstü bir ilişkiydi. MOSSAD artık heryere ustaca adam sızdırıyordu. Gelin bunlardan birini anlatalım. Dikkat buyurun...

İsrail'in Mısır'daki gözü kulağı Wolfgang Lotz

1960'ların başında İsrail'in Mısır ve Suriye gibi ezeli düşmanlarının önemli merkezlerinde casusları vardı. "Wolfgang Lotz" bunlardan biriydi. Nazi Almanya'sında doğmuş, oyuncu olan annesi 1933'de küçük oğluyla Filistin'e göç etmişti. Wolfgang Filistin'de İbranice, Arapça ve

İngilizceyi akıcı bir şekilde öğrendi. İkinci Dünya Savaşı'nda İngilizlerin yanında, ardından da Haganah saflarında çarpışmış; 1948 ve 1956'da Araplara karşı verilen savaşlarda cephedeki performansıyla MOSSAD'ın dikkatini çekmişti. İsrail istihbaratının kurmayları, Wolfgang'ı Mısır'ın kaymak tabakasına sızmak için kullanmaya karar verdiler. Sadece Alman gibi görünmekle kalmıyor, aynı zamanda belgeleri ve geçmişi de bunu doğruluyordu. 'Almanların ünlü komutanı Rommel'in yanında çarpışmış eski bir Alman askeri' kimliğinde Mısır'a girdi. Bak şu işe. Kısa zamanda Mısır sosyetesinde kendine yer edindi. Para sorunu yoktu, MOSSAD adamını iyi besliyordu.

Wolfgang Lotz

Nazi sempatizanı bilim adamları ve askeri danışmanların 60'larda Mısır'a akması ve Nasır'ın talebiyle savaş uçağı ve füze projeleri üzerinde çalışması, Tel Aviv'dekileri endişelendiriyordu. Acilen ne olup bittiğini öğrenmeliydiler. Görünüm ve lisan olarak Alman ama kalben İsrailli Lotz, tamda aradıkları adamdı. Sahte özgeçmişine adapte olmak için bir süre Almanya'da kaldı. Kahire'de ortaya çıktığında o artık Nazilerin safında Kuzey Afrika'da çarpışmış zengin bir Alman iş adamı ve on bir yıl kaldığı Avustralya'da yarış atları yetiştirmiş bir at meraklısıydı. Bu özgeçmişinin üzerine cuk oturan sarı saçları ve mükemmel Almancasıyla Kahire'de dikkat çekmekte zorlanmayacaktı. Etrafındakilere başta şampanya olmak üzere, pahalı hediyeler verdiği için İsrail'deki amirleri tarafından "Şampanya Casus" olarak isimlendirilmişti. Mısırlıların efsane jet projesi Helvan HA-300'ün aslında korkulacak bir yanı olmadığı, Süveyş Kanalı yakınlarında inşa edilen roket üssüne Rus füzeleri yerleştirileceği gibi onlarca önemli bilgiyi İsrail'e vermişti. Bilgileri nasıl vermişti? Bilgileri binici çizmesi içinde sakladığı telsizle geçiyordu. Mısırlılar, 1970'e dek Lotz'un, "İsrailliler tarafından casusluk yapmaya zorlanmış bir Alman" olduğunu sanmaya devam ettiler. Aynı yıl İsrail hükümeti, "Casusluk dünyanın en harika oyunu" diyen Lotz'un gerçek hikâyesini afişe etti.

Partiler at yarışları derken Lotz, Mısır seçkinleri arasındaki etkin siyasetçilerin sırdaşı olmayı başarmıştı. Güzel kadınlar, egzotik partiler, su gibi akan içkiler ve herkesin ne kadar önemli biri olduğunu ispat için çenesini olması gerektiginden daha gevşek tuttuğu bu tür ortamlar, Lotz'a istediklerinden daha fazlasını veriyordu. Gevezeliğin ürünü olan bu değerli bilgiler anında İsrail'e havale ediliyordu. Kimse ondan şüphelenmiyordu. Bu durum Nasır'ın Rus askeri danışmanlarının Lotz'un çizdiği fazlasıyla temiz profilden huylanmasına kadar sürecekti. İsrailliyi takibe alan Mısırlılar, Mısır'da vurulması gereken hedeflerin koordinatlarını geçmek için Tel Aviv'le yaptığı telsiz görüşmesi sırasında suçüstü yakaladılar. 1965'te Kahire'de yargılanan İsrail casusu, ömür boyu hapse mahkûm oldu. Peki, öldürüldü mü yoksa kurtuldu mu? Demir parmaklıklar arkasında sadece 3 yıl kaldı. Mısır ve İsrail arasında yapılan 6 Gün Savaşı'nda esir alınan 9 Mısırlı general ve 4000 askere karşılık İsrail'e teslim edildi. Anlayacağınız kurtulmuştu. Hayatının geri kalanını Kahire'deki gece hayatını, eğlenceleri ve casuslukları ballandırarak anlatmakla geçirecekti. İsrail sürekli kendini korumak için çevresindeki Müslüman ülkelere yetiştirdiği en iyi ajanları farklı kılıklar altında sürekli sızdıracaktı. Başka türlü bölgede barınamaz ve yenik düşerdi. Gelin bu ajanlardan bir tanesini daha anlatalım. Bu sefer ki ajan Suriye devletine sızdırılacaktı. İsrail'in sızdırdığı en büyük ve efsane ajanlardan biriydi.

MOSSAD'ın En Etkili Casusu Eli Cohen

İsrail'in Arap dünyasına sızdırdığı ikinci büyük casus ustası bu kişi, Mısır Yahudilerinden, ailesi 1956'da İsrail'e göç etmiş Eli Cohen'di. İlk gençliğinde ateşli bir Yahudi olarak, ilk kuşak İsrail ajanlarının çoğu gibi o da farklı ülkelere dağılmış Yahudilerin yasa dışı yollardan Filistin topraklarına nakli için ter dökmüştü. Mısır'daki bir başka uğraşıysa Nasır'ın Nazilerle olan ilişkisini gözlemlemekti. Lakin bu ülkedeki MOSSAD operasyonları deşifre olunca, soluğu İsrail'de alacaktı. Altmışlı yıllarda MOSSAD'ın Arap görünümlü ve Arapça bilen ajanlara ihtiyaç duyması üzerine Cohen'in dosyası tekrar raflardan indirildi. Mısır'da doğmuş olması nedeniyle hem dil hem de sima olarak bir Araptan daha Arap, dolayısıyla da amirlerinin gözünde bulunmaz Hint kumaşıydı. Bir bakıma Lotz'un Arap versiyonuydu.

Eli Cohen

Cohen'in İsrail'in azılı düşmanlarından Suriye'de görevlendirilmesine karar verildi ama önce sahte bir kimlik uydurulmalıydı. MOSSAD bu işte profesyonelleşmişti. Kısa sürede Cohen gitmiş, onun yerine Arjantin'deki Suriyeli azınlık ailelerinden birine mensup başarılı iş adamı Kemal Emin Taybet gelmişti. Zamanıyla Arjantin'e yüzlerce Suriyeli göç ettiği için bu durum pek şüphe çekmeyecekti. Bu paravan kimliği pekiştirmek ve derinleştirmek için bir süre Buenos Aires'teki Suriyelilerle takılan ajanımız, Suriye'de oldukça işine yarayan bağlantılar kuracaktı. İş adamı ambalajındaki Cohen, 1962'de Şam'da işbaşı yaptı. Tıpkı Lotz gibi o da şatafatlı hayat tarzıyla kısa sürede cemiyet hayatında sıyrıldı. Başta ülkenin kalbinin attığı Baas Partisi'nden olmak üzere, üst kademelerden çevre edindi. Öyle ki sık sık Suriye radyosunda boy gösteriyor, Baascılardan cömert övgülerini eksik etmiyordu. Özellikle partinin önde gelen isimlerinden Albay Emin El Hafız'ın dostluğunu kazanarak turnayı gözünden vurma işine girmişti. Hafız önce başbakan ardından da cumhurbaşkanı olunca tüm kapılar Cohen'e açılır oldu. Hâliyle Cohen de hiç sektirmiyor, her kapıyı açıp arkasına bakıyordu. Bu kapılardan biri Suriye'nin en önemli stratejik noktalarından olan, su kaynaklarıyla da hayati bir öneme sahip Golan Tepeleri'ne açılıyordu. Bu bölgeye girmesine izin verilen neredeyse tek sivil olan İsrailli, Suriye ordusunun tepelerdeki yığınağıyla ilgili görüp işittiği her şeyi, evine kurduğu radyo vericisiyle Tel Aviv'e uçuruyordu. Suriye ordusunun diğer bölgelerdeki savaş düzeni ve silah envanteriyle ilgili detaylar da yolladığı paha biçilemez bilgiler arasındaydı. İsrail'in 1967'deki Altı Gün Savaşları'nda Suriye'yi bozguna uğratmasında ve bugüne kadar uzanacak Golan Tepeleri'ndeki işgalinde bu bilgiler hayati bir rol oynayacaktı. Unutma değerli okuyucu, yeni kurulan İsrail Devleti, tüm bu istihbarat işini sıkı tutmasaydı kurulduğu gibi Müslüman devletlerin ilk saldırısında yıkılır ve yok olurdu. Eli Cohen başka neler yapmıştı ve sonu nasıl olmuştu?

Suriyelilerin hepsi Cohen'in dostluğu için ayılıp bayılmıyordu. Özellikle Suriye istihbaratından Ahmed Sudani'nin gözü bu "Arjantin kökenli Suriyeli'yi(!)" hiç tutmamıştı. Nitekim Suriyeli istihbaratçılar bir süre sonra bilgi sızıntısından ve belli saatlerde başkentteki yoğun radyo sinyallerinden ki Cohen hep aynı saatlerde bağlantı kuruyordu, şüphelenmeye başladı. Rusya o dönem Suriye'sinin hamisi pozisyonunda olduğu için, dolayısıyla Şam'da KGB ajanlarının arka bahçesi konumundaydı ve bahçedeki ayrık otlarını ayıklamakta onlara düşecekti. Ruslar gelişmiş ekipmanla sinyallerin kaynağını tespit edip Cohen'i telsizinin başında suçüstü yakaladı. Koynunda yılan beslemişlere özgü ruh hâliyle olaya tepki veren iktidardaki Baasçılar, Cohen'i gizli bir şekilde çabucak yargıladı ve Şehitlik Meydanı'nda on bin kişilik bir kalabalığın ve televizyon kameralarının önünde astı. Öylesine sinirlenmişlerdi ki aralarında Papa'nın da olduğu onlarca devlet başkanının araya girmesine rağmen infazı gerçekleştirmişlerdi. Şok edici bir durumdu.

Cohen'in naaşı, hâlen iki ülke arasında sorun olmaya devam ediyor. Ailesi uzun yıllardır naaşını geri getirebilmek için mücadele veriyor. 2006'da Suriye hükümeti bu yöndeki talebi geri çevirdi. 2007'de dönemin İsrail Başbakanı Ehud Olmert'in Suriye-İsrail görüşmeleri için arabuluculuk yapmaya soyunan Türkiye'den Cohen meselesi için de yardım istediği medyaya yansıdı. Suriye eski devlet başkanı Hafız Esad'ın büro şefi Monjer Motsley, 2008'de El Arabiya'ya yaptığı açıklamada MOSSAD'ın olası bir nakil operasyonuna karşın Cohen'in mezarını üç kez değiştirdiklerini ve şu anda nereye gömülü olduğunun bilinmediğini söyledi.

En iyi adamlarından birinin asılması İsraillileri durdurmadı. Bilakis daha da bilendiler. Öyle ki 1967'ye gelindiğinde İsrail, Suriye ordusundaki uçan kuştan haberdardı. Önde gelen casus ustaları; MOSSAD'ın efsane başkanlarından **Meir Amit** ve askeri istihbaratın başkanı **General Aharon Yariv**, İsrail hükümetini bilgi bombardımanına tutuyordu.

Meir Amit deyip geçmeyin. Bu isimleri bilmezseniz derin İsrail'i, faaliyetlerini ve nasıl güçlendiğini asla anlayamazsınız. Meir Amit, Haganah'çılardandı. 1948'de Araplara karşı savaştı ve ciddi şekilde yaralandı.

Bir tatbikat sırasında paraşütü tamamen açılmayınca yere çakıldı, 18 ay hastanede yattı. Amerika'da ekonomi eğitimi aldı. Dönüşte önce askeri istihbaratın, 1963'te de eşzamanlı olarak MOSSAD'ın başına geçti. Ülke tarihinde iki servise de aynı anda patronluk yapan tek isim oldu. 1964'te Irak Kürtleri aracılığıyla Bağdat rejimini zayıflatma stratejisini hayata geçirdi. Suriye'deki Eli Cohen operasyonunu yönetti. Iraklı savaş pilotunun Mig-21 uçağıyla iltica etmesini organize etti. CIA-MOSSAD işbirliğinin temellerini attı. Arap dünyasında casuslar ağının kurulmasında başrol oynadı. Ardından siyasete atıldı. 2003'te üstün hizmet madalyasıyla ödüllendirildi. General Aharon Yariv ise Moskova doğumlu Yahudilerden olmakla birlikte Haganah saflarında pişmiş bir istihbaratçı ve askerdir. İngiliz ordusunda da savaştı.

MOSSAD kendini daha da geliştirmeye devam etti. Bilişim teknolojisinin askeri istihbarat toplamadaki geleceğini fark eden bilim adamı "Yuval Ne'eman" da onlara teknik bilgisiyle destek veriyordu. Ne'eman'a göre bilgisayarlar zaman içinde bilgi toplama ve bunların analiz edilmesinde başrol oynanacaktı. 1960'ların başlarına gelindiğinde İsrail dünyanın en ileri erken uyarı sistemini geliştirmişti bile. Bunun altyapısı, Ne'eman'ın geliştirdiği, o zamanlar için oldukça ileri ama bugün için fazlasıyla basit kaçan bir bilgisayar sistemine dayanıyordu. İsrail, bu sistemin meyvelerini Altı Gün Savaşı'nın ilk saatlerinde topladı. 15 Haziran 1967 sabahı İsrail jetlerinin Mısır'a karşı giriştiği başarılı hava saldırısı, aynı zamanda İkinci Dünya Savaşı sonrasının en dikkat çeken istihbarat operasyonlarından birinin sonucuydu. İsrail uçakları, detaylı istihbaratla, birkaç saat içinde savaşı bitiren darbeleri vurdu. Gelen bilgilere göre sabah 7:30 -8:00 arası Mısırlı radar personeli mesailerinin son saatlerinde oldukları için genellikle yorgun ve dikkatsiz oluyor, pilotlar kahvaltı yapıyor, uçaklarsa bakım için bekliyordu. Yüksek rütbeli subaylarsa muhtemelen Kahire'nin sabah trafiğiyle boğuşuyor olmalıydı. Bu yarım saatlik zaman dilimi altın vuruş için idealdi. Üç saat içinde 400'den fazla Mısır jeti tahrip edilmişti. Tartışmasız hava üstünlüğünü ele geçiren İsrailliler, Sina Yarımadası'ndaki Mısır zırhlılarını silindir gibi ezdi geçti. Dört günden daha az bir sürede İsrail, Mısır ordusunu dağıtmış, Suriyelileri bozguna uğratmış ve Golan Tepeleri'ni ele geçirmişti. Altyapısı ba-

şarılı istihbarata dayalı tartışmasız bir zafer elde edilmişti. Lakin bu başarıyı gölgeleyen ufak bir kusur vardı. Sina açıklarında turlayan ve hem İsraillileri hem Mısırlıları elektronik takibe alan Amerikan casus gemisi "USS Liberty" kazayla vurulmuş, 34 Amerikan denizcisi İsrail'in şaşkınlığının kurbanı olmuştu. Bu vakaya rağmen Amerikalılar Altı Gün Savaşı'nın temelinde yatan istihbarat başarısını "mükemmel" olarak tanımlamaktan kendilerini alamadılar. Bu durum tespiti 1979'daki İran İslam Devrimi'nin ardından yaşanan Rehine Krizi'yle de doğrulanacaktı. İranlı göstericiler Amerikan elçiliğini basmış 100'e yakın personeli ve Amerikan askerini rehin almıştı. Elçilik çalışanları, göstericiler elçiliği ele geçirmeden gizlilik değeri olan tüm belgelere makinada kıysalar da, azimli İranlılar şaşırtıcı şekilde bunları tek tek birleştirmeyi başardı. Bu hızlı Amerikan yazışmalarında sık sık İsrail istihbaratının dünyanın en iyisi olduğuna dair tespitler vardı. Belgelere göre dünya geneline yayılan Yahudi azınlıktan, taşeron elemanlardan ve kadrolu personelden MOSSAD'a bilgi yağıyor ve bunlar gayet isabetli şekilde analiz ediliyordu.[63]

Mossad'ın Nükleer Oyunları

MOSSAD'ın en önemli amaçlarından biri de İsrail'in büyük bir nükleer güce ulaşmasıdır. Bu doğrultuda nükleer silah üretimi için dünyanın en büyük nükleer santrallerinden biri olan Dimona'nın kurulması amacıyla MOSSAD çeşitli operasyonlar düzenlemiştir. İsrail'in kuruluşundan itibaren Ben Gurion nükleer güç elde etmeyi amaçlamış ve İsrail kurulduktan 7 ay sonra Fransız Atomik Enerji Komisyonu üyesi ve Fransız atom bombasının mimarı "Maurice Surdin" İsrail'e getirilmişti. Rus kökenli bir Yahudi olan, Surdin önderliğinde, İsrail Atomik Enerji Komisyonu 1952'de kuruldu. Başına Ernst David Bergman getirildi. Ben Gurion, bilim adamları, askerler ve politik danışmanlar, nükleer reaktör satın almak için her fırsatı kolladılar. 1955'de bir fırsat yakalandı. Tel Aviv'in 10 mil güneyinde, Eisenhower'in barış için atom programı dâhilinde Nahal Sorek'te küçük bir reaktör oluşturuldu. Aynı yıl Şimon Peres daha büyüğü için Fransa'dan

63 Wolfgang Lotz ve Ell Cohen için bkz: Mossad, Michael Bar-Zohar ve Nissim Mishal, Koton Kitap Yayınevi, Çev: Ebru Sürmeli, İstanbul 2012, 190-209 arası. Ali Çimen, Tarihi Değiştiren Gizli Servisler, Timaş Yayınları, İstanbul 2011, s.113-118 arası.

bir şans yakaladı. Ben Natan, Fransa'nın İsrail'e nükleer reaktör vermesi için lobi faaliyetlerinde bulundu. 3 Ekim 1957'de Fransa Başbakanı Bourgers Maunoury ve Dışişleri Bakanı Pineau, İsrailli devlet yetkilileri Peres ve Ben Natan ile gizli bir antlaşma imzaladı. Antlaşma, 24 megawatlık bir reaktörün gerekli teknik donanımlarla İsrail'e verilmesini içeriyordu. İsrail'de kapalı kapılar arkasında bu konu çok tartışıldı ve gizliliğini her zaman korudu. Nükleer santral, her şeyi gizli olan bir ülkede tarihte görülmediği kadar gizli tutuldu. Peres, İsrail istihbaratından nükleer santrali korumalarını istemedi çünkü ona göre İsrail'in nükleer gücünün, ayrı bir nükleer istihbarat servisine ihtiyacı vardı. 1957'de Peres nükleer meseleler için yeni bir istihbarat servisi kurdu ve başına Benjamin Blumberg'i getirdi. Blumberg daha önce Haganah'da çalışmış, Savunma Bakanlığı'nda ve çeşitli projeler üstünde çalışan fabrikalarda güvenliği sağlamış ve gizliliği korumuştu. Yeni kurulan nükleer istihbarat bölümüne "LAKAM" adı verildi. Lakam ajanları bilim ataşeleri olarak Avrupa ve ABD'deki İsrail konsolosluklarına gitmişler ve aldıkları bilgiyi Dışişleri Bakanlığı'ndan önce ofislerine rapor etmişlerdi. Bilim danışmanları halktan her türlü bilgi almakla ve gönderildikleri ülkedeki bütün bilim adamları ile ilişkiye geçmekle yükümlüydüler. Peres'in desteği ile Blumberg, Lakam istihbaratını diğer branşlardan ayrı tutuyordu. O zamanın MOSSAD başkanlarından Isser Harel bu konuda: "Devletin üst düzeyinde bazı kişiler bile Lakam'ı oluşturan ünitelerden habersizdir" demekteydi.

Fransa'dan gelecek yeni reaktör en gizli konudan bile daha gizli bir konuydu. Fransa'dan gelen yeni reaktör için Negev Çölü seçildi. Negev, Tevrat'ta İbrahim Peygamber'in sevdigi vaha olarak geçiyor. Bu konuda sadece Lakam değil, Fransız istihbaratı da hassastı. Paris'ten papaz kılığında bir ajan Negev'e gönderildi. Dimona'daki bu inşaat için orada yaşayan halka bir tekstil fabrikası inşa edildiği söylendi. Bu fikir Blumberg'indi. Fransa Cumhurbaşkanı Charles De Gaulle, İsrail'in Dimona Reaktörü'nü askeri amaçla kullanacağını hissediyordu ve bu, Fransız Başkanı rahatsız ediyordu. Mayıs 1960'da De Gaulle, Dışişleri Bakanı'na, İsrail Konsolosluğu'nu artık Dimona'ya uranyum göndermeyecekleri konusunda haberdar etmesini istedi fakat İsrail nükleer silah üretmeye kararlıydı. Gerekli malzemeleri bulmak için yeni operasyonlar düzenlendi.

Soldaki İsrail Başbakanı Ben Gurion, sağdaki Fransa Cumhurbaşkanı Charles De Guella

Fransa'nın silah ambargosu koyarak uranyum sevkiyatını durdurması üzerine İsrail zor durumda kalmıştı. İsrail Genelkurmay Başkanı Moshe Dayan her ne pahasına olursa olsun atom bombası istediğini belirterek "gerekirse bu nesneyi çalmalıyız" diyordu. Isser Harel'in yerine MOSSAD Şefi olan Meir Arit 200 ton uranyum bulma görevini üstlenmişti. Uranyum bulma operasyonu son derece gizli işler arasındaydı. Bu komando harekatına kimyada bir kurşun bileşiminin adı verildi: Plumbot Operasyonu. İsrail Gizli Servisi, Brüksel'deki Madenler Genel Merkezi'nde büyük miktarda uranyum bulunduğunu tespit etmişti. Bu uranyum, Belçika Kongosu'nda faaliyet gösteren bir firmadan kalmıştı. Uranyum, bir köyde depo edilmişti. MOSSAD şüpheyi çekmeden uranyum satın alacak bir iş arkadaşı aramaya başladı; tabii bu arkadaş uranyumu oldugu gibi İsrail'e devredecekti. Nihayet MOSSAD ajanı Daniel Aerbel uygun bir tip bulduğunu bildirdi. Bu, Alman işadamı Herbert Schulzen'di. Schulzen, Wiesbaden de Asmara Kimya Şirketi'nin ortağıydı. Bu şirket kimyasal ve radyoaktif zehirlenmelere karşı kullanacak yeni ilaçlar ve yöntemler bulmakla uğraşıyordu fakat Schulzen'in küçücük şirketinin 200 ton uranyumu değil işletmek, depo bile edemeyeceği ve Belçika'daki yetkililer tarafından anlaşılması zor olmayacağından, kendi Asmara Şirketin'e İtalya'dan "Sarca" adında paravan bir ortak firma bulundu. Bakalım MOSSAD uranyumu alabilecek mi?

Zûrih'te hemen Liberyalı bir deniz ulaşım şirketi kuruldu. Şirketin başkanı MOSSAD ajanı Daniel Ert'ti. Şirketin diğer ortağı ise Türk armatörü "Burhan Yarısal" idi. 1968 yılının 27 Eylül'ünde, Burhan Yarısal'ın 1.2 milyon Mark ödeyerek aldığı 78 metrelik Scheersberg adını

taşıyan geminin yönetimi de MOSSAD'ın emriyle Percey Barrov'a verildi. Türk armatörü Burhan Yarısal olarak geçen şahıs Benjamin Yeruşalmi adındaki MOSSAD ajanıydı. MOSSAD'ın güvenilir elemanlarından Benjamin Yeruşalmi, nasıl becerdiği bilinmemekle birlikte bir Türk pasaportu edinmiş ve Burhan Yarısal kimliğine bürünmüştü. Bak şu işe! Türk ve Türkiye uranyum kaçırma işine bulaştırılıyor. Hâlbuki ortada ne Türk var ne de Türkiye... Devam edelim...

Yeni kaptan Londra'dan uçakla gelirken beraberinde tamamen MOSSAD ajanlarından oluşan tayfalarını da getirtmişti. Uranyumun her hareketi Avrupa Atom Enerjisi Topluluğu (Euratom) denilen teşkilat tarafından denetleniyordu. Euratom sonunda MOSSAD tarafından ayarlanan birinin baskılarıyla uranyum ticareti için izin verdi. 29 Kasım 1968 günü gemi gece yarısında Kıbrıs açıklarındaki bir İsrail tankerine yanaşarak yükünü bıraktı. İsrail tankeri, yüklediği uranyumu Hayfa Limanı'na getirdi ve bu kıymetli madeni oradan İsrail nükleer santrali Dimona'ya götürüldü. Euratom, olayı ancak 7 ay sonra fark etmişti. Operasyon çoktan bitmişti.

NATO'da üçüncü dünya ülkelerine karşı nükleer silah kullanımı öngören planlar tartışılıyordu. Dağılan Sovyetler Birliği'nin eski cumhuriyetleri, Irak, Libya, Kuzey Kore, Mısır, Şili, İran ve Hindistan'a yeni tehdit kaynakları gözüyle bakılıyordu. Oysa 1960'lardan beri faaliyetleri pekala bilinen bir nükleer sabıkalı daha var dünyada. Batı'nın özenle kara listelerinin dışında tuttuğu, bütün suçlamalardan uzakta yaşayan bu ülkenin adı İsrail. Amerikalılar, gazetecilerin ortaya attıkları soruları bugüne kadar geçiştirmeyi tercih ettiler. Elde yeterli kanıt bulunmadığını söyleyip, birçok suçlamayı UFO hikâyeleriyle bir tuttular. 1990'da İngiltere Avam Kamarası'nda bir soruyu yanıtlayan eski Dışişleri Bakanı William Waldegrave, "İsrail, bilgimiz dâhilinde, hiçbir zaman kimyasal, biyolojik ve nükleer silahlara sahip olduğunu doğrulamadı ya da inkâr etmedi" demekle yetinmişti. Bölgede İran, Irak veya başka bir ülke nükleer silah çalışması yaptığında direk sert ambargolar koyup işgal bile eden Batı, İsrail'i hep görmezden geldi.

Son yıllarda İsrail'den gelen nükleer tehlikeyle ilgili pek çok makale ve kitap yayınlandı. 1991'de çıkan "The Samson Option" kitabının yazarı

Seymour Hersh, ABD Başkanlarını, İsrail'in sürekli genişleyen nükleer gücünü dünya kamuoyundan saklamakla suçladı. Çeşitli çevreler, Batılı ülkelerin, casus uydularına ve kamuoyunun henüz haberdar olmadığı ileri teknolojik yöntemlere rağmen İsrail'e inanmasının 'saflık' olacağını belirttiler.

Nükleer silahların sınırlandırılması antlaşmasını imzalamayan İsrail'in füzeleri, tüm yakın ve Ortadoğu'yu vurabilecek kapasitededir. Nükleer savaş başlıkları yerleştirebilen füzeler Türkiye'ye de uzanabiliyor. İsabet oranı yüksek balistik füzeler, Trakya'nın tümünü hedefleyebiliyor. Nükleer savaş başlıklarını yerleştirebileceği savaş uçakları ve uzun menzilli topları bulunan İsrail, nötron bombası yapımında kullanılan araçlarla, bir kenti yok edebilecek güçte hidrojen bombalarına da sahip.[64]

MOSSAD, vaat edilmiş topraklarda Büyük İsrail Devleti'ni kurmak için önlerindeki tüm engelleri kaldırmaktan çekinmeyecek ve çekinmediler de... Ne surette olursa olsun İslam dünyasının birleşme, bütünleşme ve gelişme yollarını tıkamak ve bu tip çalışmaları baltalamak için akla hayale gelmedik işler yapmaktadır. İslam dünyasının gelişmesini kalkınmasını ve özellikle "nükleer sanayiye" geçmelerini ve "atom silahlarına" sahip olmalarını önlemeye çalışmıştır. Bunun için yaptıkları önemli faaliyet gözümüzden kaçtı. İngiliz gazetesi olan The Observer'in yazdığına göre, İsrail geçmişte, Pakistan'ın Kahuta şehri yakınlarında olan nükleer araştırma ve uranyum zenginleştirme tesislerini uçurmak için Hindistan'a işbirliği teklif etmiş. İsrail, hiçbir Müslüman ülkenin nükleer silaha sahip olmasını istemiyor.

Benzeri bir olay daha olmuştu. 1981 yılında Irak'ta kurulan nükleer enerji merkezi, çok kısa bir zamanda İsrail uçaklarınca yerle bir edilmiştir. ABD Başkanı Carter Irak'ın Oşirak reaktörünün uzaydan casus uydu ile çekilmiş resimlerini İsrail'e verir. İsrail bu reaktörü 1981'de sekiz adet F-16 ve altı adet F-15 uçağından oluşan bir filoyla bombalayarak imha eder. Uçak bombasıyla gerçekleştirilen Oşirak reaktörünün tahribi bir nükleer reaktöre karşı girişilen ilk operasyon olarak tarihe geçer. Fran-

[64] Hakan Turan, Gizli Servisler, Kalipso Yayınları, İstanbul 2010, s.184-187.

sa'nın desteğinde Irak'ın kurmaya çalıştığı bu merkez bir daha belini doğrultamayacak kadar tahrip edilmişti. Hatta bununla da yetinilmedi, İsrail, Irak'a nakledilmek üzere hazırlanmış "nükleer ekipmanların" büyük bir bölümünü Fransız limanlarında tahrip etti. Koskoca Fransa bu saldırı karşısında "Ne oluyor!" bile diyemedi. Şimdi de siyonizmin kontrolünde olan Amerika denilen büyük aygıtı kullanarak Müslüman ülkelerin nükleer silah için santral ve merkezler kurmasını engellemektedir. Nükleer silah üretmeye kalkan Müslüman ülkeler bir anda ABD ambargosu ile karşılaşıyordu.

Mossad'ın MiG-21'i Irak'tan Kaçırması

İlginç bir MOSSAD operasyonu daha...

İsrailin Arap komşularıyla gırtlak gırtlağa olduğu zamanlardı. 1963'ün ortalarında bir gün İsrail Hava Kuvvetleri Komutanı Ezer Weizmann, MOSSAD'ın patronu Amit'e yaklaştı ve kulağına fısıldadı."Bana bir MiG-21 bulabilirsen, çok büyük bir iş yapmış olursun." Rusların o gün için en gelişmiş savaş uçağı olan MiG-21, İsrail'in üç yeminli düşmanı Mısır, Irak ve Suriye'nin hava kuvvetlerinin bel kemiğini oluşturuyordu. Uçak hakkında Amerika'da dâhil hiçbir ülke bir şey bilmiyor ama Rusların özelliklerini sır gibi sakladığı bu uçaktan herkes korkuyordu. Belli ki Weizmann düşmanın silahına bir göz atmak istemişti. Uçan pilotlarından birinin ayartılması kararlaştırıldı. İşte Focus Operasyonu böyle başladı. Lakin Mısır Ordusu üzerinde oynadıkları oyun geri tepti. Kendisine yanaşılan Mısırlı pilot teklifi reddetti. Aynı şekilde bir başka Iraklı pilot da girişim işe yaradı. Irak hava kuvvetlerinden pilot Münir Redfa plana sıcak bakmıştı. MiG 21 filosunda komutan yardımcısı olan Redfa'nın Hristiyan ailesi Bağdat'ta yaşıyordu. Hristiyanlara yapılan baskılardan bunalmışlardı. Redfa plana ilgi duyunca Amit Roma'ya uçtu ve bir otel odasındaki düzenekten diğer odada pilotu ikna etmeye çalışan elemanlarını izledi. Redfa, bir milyon dolar ve ailesinin Irak'tan çıkarılması karşılığında öneriyi kabul etti. 1966'da Musul'daki üssünden eğitim uçusu için havalanan Iraklı pilot Akdeniz üzerinde İsrail jetleriyle buluştu ve bir daha asla Irak'a dönmedi. Necef'teki üsse indiklerinde ailesi çoktan Irak'tan kaçırılmış, para hesabına yatmıştı. Öfkeden deliye

dönen Ruslar uçağı geri istese de İsraillilerin uçağı Amerika'ya vermesiyle iyice çileden çıkacaklardı. Bu olay MOSSAD ile CIA arasındaki derin aşkın temellerini attı. Bir süre sonra patlak veren 1967 Savaşı'nda İsrail, Suriye ve Mısır MiG'lerin canına okuyacaktı.

Mossad Kaçak Nazi Komutanını Nasıl Buldu?

1960 ve 1976 yılları arasında gerçekleştirilen üç operasyon İsraillilerin istihbarat becerisini olduğu kadar acımasızlıklarını da gözler önüne serdi. Tek bir hedefleri vardı. Kim olursa olsun İsrail'in düşmanlarını indirmek. İkinci Dünya Savaşı bitmişti ve intikam zamanı gelmişti. Hedefte, toplama kamplarında milyonlarca Yahudi'nin katledilmesinden sorumlu Naziler vardı. Almanların 'Nihai Çözüm' adını verdiği soykırımın gerçekleştirilmesinde birinci derecede sorumlu olan isimlerin başındaysa Nazi komutanlarından "Adolf Eichmann" geliyordu. Gaz odalarına yollanan milyonların sevk emirlerinde onun imzası vardı. Ancak savaşın Avrupa'da yaşanan çalkantılı geçiş döneminde Eichmann gözden kaybolmayı başarmıştı. Tüm dünyaya bu bilgi verildi. Hâlbuki Adolf Eichmann Yahudilerin Almanya ve Avrupa'dan Filistin'e göç ettirilmesi için siyonistlerle anlaşan kişiydi. Neyse biz anlatılan resmi tarihten devam edelim.

Almanya 2. Dünya Savaşı'nda yenilince Eichmann kaçmıştır. Yine de dünyanın uzak bir köşesinde bulduğu huzur uzun soluklu olmayacaktı. İkinci Dünya Savaşı'ndan 15 yıl sonra MOSSAD'ın infaz timlerinden biri gizlice Arjantin'in başkenti Buenos Aires'e indi. Hedeflerinde "Ricardo Klement" isimli Alman kökenli bir Arjantinli işadamı vardı. Klement'in gerçek kimliğini bilen MOSSAD ajanları adamın evini haftalarca gözetledi. Nihayet bir gün Klement'i otobüs durağında beklerken kıskıvrak yakalayıp bir arabaya tıktılar. Adam şaşkınlık içinde ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu ama bu durum fazla uzun sürmedi. Ajanlar yanlarında getirdikleri bir Nazi subayı şapkasını başına geçirip Klement'i ellerindeki fotoğraflarla karşılaştırdılar. Şapkayla birlikte Klement bir anda Eichmann'a dönüşmüştü. Anlayacağınız Eichmann, iş adamı Klement kılığında saklanmıştı. Arjantinliler bağımsızlık günlerini kutlamaya hazırlanırken Eichmann gizlice havalimanına götürüldü.

İki seçenek sunmuşlardı kendisine; ya hemen ölecek ya da yargılanacaktı. Ölüm korkusu ağır bastı. İsrail'e gitmeye razı oldu.

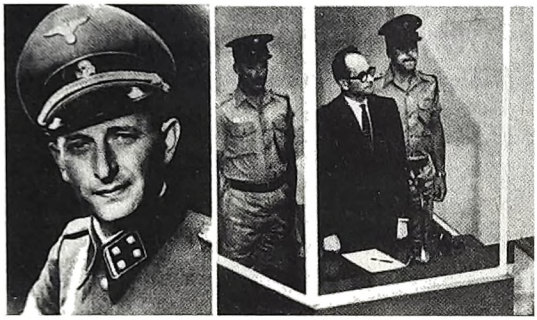

Soldaki Eichmann asker iken, sağda ise Mossad tarafından yakalanıp yargılanırken

Eski Nazi subayı 1961 Nisan'ında yargılanmaya başladı. Tüm deliller aleyhineydi. Sekiz ay süren davanın ardından asılarak idamına karar verildi. Yargı ve infaz sürecine tüm dünya şahitlik etti. Tarihin gördüğü bu en büyük katillerden birinin, nasıl olursa olsun, MOSSAD tarafından yakalanması bu servisin dünya çapında üne kavuşmasına kapı aralamıştı. Ya da hepsi düzmece miydi? Ne de olsa Hitler derin siyonizmle anlaşmıştı. Derin siyonizm Eichmann'ın nerede olduğunu biliyordu. Sözde Yahudi soykırımının propagandasını yapmak ve Nazi kinini diri tutmak için o zaman bulup cezalandırdılar veya cezalandırılmış gibi yaptılar çünkü Yahudiler ve siyonistler ne zaman sıkışıp daralsalar Nazilerin Yahudi katliamını gündem edip kurtuluyorlar. Bir yandan bu operasyonlarla MOSSAD tüm dünyaya reklamını yapıp korku salıyordu. Psikolojik harp... İşin esası şöyleydi.

Adolf Eichmann'ın peşini bırakmayan MOSSAD ajanları, onu 11 Mayıs 1960'ta Arjantin'de yakalayıp İsrail'e getirdi. Eichmann, 1961 yılının Nisan/ Aralık ayları arasında mahkemeye çıkarılıp tekrar yargılandı. Suçlu bulunan Eichmann, 1962 yılında "savaş suçlusu" olarak İsrail'in en sıkı korunan Ramleh Hapishanesi'ne atıldı. Nitekim aynı yıl asılarak cezasının infaz edildiği söylendi. Ancak bu işte bir bit yeniği vardı. Zira Filistin'e Yahudi göçlerini organize eden bir siyonist, "savaş

suçlusu" olarak yargılanıp kimse görmeden idam edilmişti! Dahası, cesedi yakılarak külleri de Akdeniz'in sularına savrulmuştu. Oysa Adolf Hitler'in özel sekreteri Martin Bormann hakkında iki dosya hazırlayan Nazi avcısı Simon Wiesenthal'ın iddiasına göre, Eichmann hiçbir zaman Arjantin'e gitmemişti. Ölümüne kadar Avrupa'da yaşamış ve orada son nefesini vermişti. Dolayısıyla MOSSAD, Yahudi B'nai B'rith Teşkilatı'nın Adolf Eichmann aracılığıyla Hitler'le kurmuş olduğu gizli ilişkilerin açığa çıkmaması için aslında Eichmann'ı "öldü" göstererek bilinmeyen bir yerde saklamıştı.[65]

Mossad'ın Öldürdüğü İsrail Başbakanı İzak Rabin

1992'de İsrail'de iktidara gelen İşçi Partisi lideri İzak Rabin, siyonistlerin düşündüğü gibi yayılımcı ve dini bir politikayı terketmişti. İsrail için o zamanki mevcut topraklarının yeterli olduğunu düşünüyordu. Yani Nil ve Fırat arasındaki vaat edilmiş Büyük İsrail'e ve Filistin'in tamamında İsrail Devleti kurulmasına ters bir düşünce içindeydi. Daha barışçı bir politika içine girdi. Savaş ve gerginliğin Filistin'de bitmesi gerektiğini söylemeye başlamıştı ve geniş bir kitleyi de arkasına almıştı. Öyle ki Filistinlilerle yaptığı antlaşma ile Batı Şeria'daki Arap şehir ve köylerinden Yahudi yerleşimcileri hemen geri çekilmeyi kabul etti. İşte bu siyonist lobiye tersti. Kendi sonunu hazırlayacaktı. Siyonist ideallere ihanet eden bu lider ya yola getirilmeli ya da ortadan kaldırılmalıydı.

Sonra İsrail Başbakanı İzak Rabin'e ne oldu dersiniz? Önce siyonist tarikat ve örgütler dünyanın her çeşitli yerlerinde yaptıkları protestolarla İzak Rabin'i "hain" ilan ettiler. Filistinlilere verecek bir karış topraklarının bile olmadığını söylediler. Bu, psikolojik yıpratma operasyonuydu. 4 Kasım 1995 gecesi Tel Aviv'de düzenlediği mitingte "Yigal Amir" isimli fanatik bir Yahudi gencin kurşunlarına hedef oldu ve öldürüldü. Bu, MOSSAD içindeki "aşırı sağcı" kanadın işiydi. Tetikçi zaten eski bir MOSSAD ajanıydı. Bilinçli olarak İzak Rabin'in korumaları da suikasttan önce ayarlanmıştı. İzak Rabin tam mitingi bitirmiş ve miting

[65] Murat Akan, Dünyayı Yöneten Üst Akıl: B'nai B'rith, Hayat Yayınları, İstanbul 2021, s.119. Ali Çimen, Tarihi Değiştiren Gizli Servisler, Timaş Yayınları, İstanbul 2011, s.119-120.

alanını terk etmeye hazırlanırken vurulmuştu. Yigal Amir, bu öldürme emrini kendisine "Tanrının" verdiğini söyledi. Yigal Amir, radikal dinci gruplardan "Eyal'in" bir üyesiydi. Yigal Amir, İzak Rabin'i "Tanrının emirlerine karşı gelerek Yahudi topraklarını Araplara verdiği için öldürdüğünü" söylemişti.

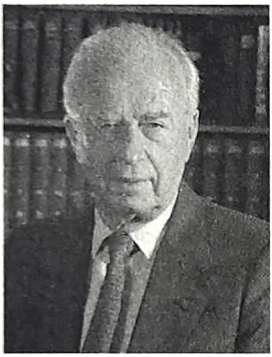

İzak Rabin

Şunu asla unutma değerli okuyucu; bir Yahudi, Allah'a inanmadığı hâlde Arz-ı Mevud'a inanıyorsa yine de gerçek bir Yahudidir. Yok, eğer Allah'a inanıyor ve iyi işler yapıyor olmasına rağmen eğer Arz-ı Mevud meselesine inanmıyorsa o iyi bir Yahudi değildir. Yahudi cemaatinin yayın organı olan ve Türkiye'de yayınlanan Şalom Gazetesi'nde 8 Mart 1989 tarihinde yayımlanan bir yazıda şöyle deniliyordu: "Allah'a inanmak Yahudiliğin temel inancı değildir; ancak Arz-ı Mevud'a inanmak, temel inançtır."

Normalde olağanüstü biçimde korunuyor olması gereken Rabin, uzaktan dürbünlü bir tüfek veya bombayla öldürülmedi. Yanına kadar yaklaşan aşırı bir sağcı Yahudi'nin kurşunlarına hedef oldu. Başbakanın yanına elini kolunu sallayarak nasıl bu kadar yaklaşabilmişti? Hatta suikasttan bir hafta önce sağcı bir Yahudi'nin Rabin'e suikast yapacağı önceden ihbar edilmişti. Saldırganın eşgali, hangi örgüte üye olduğu, yaşı ve okuduğu üniversite bile biliniyordu. Fakat ne korumaları ne de MOSSAD bir önlem almamıştı. Daha da ilginci Yigal Amir'e silah sağlayan kişinin İsrail ordusunun özel birliğinde görev yapan Arik Schwatz isimli bir çavuş olduğu saptanmıştı. Soruşturma esnasında bir şey daha dikkat çekmişti. Yigal Amir suikast gecesi üzerinde silah olduğu hâlde son derece rahat bir şekilde ortada dolaşmış, VIP otoparklara kadar girmiş ve kimse ona "Sen kimsin, ne işin var burada?"dememiş, sorma ya da üzerini arama gereği duymamıştı. Zaman geçtikçe İzak Rabin'i öldüren Yigil Amir'in kimliği ve bağlantıları hakkında ciddi bulgular ortaya

çıktı. Eyal adında radikal bir dinci grubun üyesiydi. Bu Yahudi tarikatın lideri "Kahane" adında biriydi. Bu fanatik Haham, ABD'de Yahudi Savunma Örgütü isimli bir terör örgütü ve Kach adında radikal dinci bir parti kurmuştu. Kahane ile İsrail Devleti arasında gizli ve derin ilişkiler olduğu söyleniyordu. MOSSAD, Kahane ile ilişkilerini gizli kuryelerle sürdürüyordu ve 4 Kasım 1995 gecesi, MOSSAD'ın hoşlanmadığı Başbakan İzak Rabin, Kahane'nin adamlarından Yigal Amir tarafından öldürüldü. MOSSAD'ın organizesi ile öldürülmüştü. Çok geçmeden Yigal Amir'in İsrail gizli servisi için çalıştığı ortaya çıktı. Amir, 1992'de Litvanya'da üç ay İbranice dersler vermiş, Yahudileri Rusya'dan gizlice kaçırmakla görevli NATIV isimli örgütte de faaliyet göstermişti.[66] Bu arada İzak Rabin'i övmüyoruz. Geçmişi kirlilikle dolu biriydi. Anlayacağınız gözü dönmüş bir şebekeyle karşı karşıyayız. Amaçları için kendinden olanlara bile acımıyorlar.

Mossad'ın Türkiye Operasyonu

Ortadoğu için herkesin bir planı vardı. Dünyanın en güçlü yapısı olan **"Dünya Siyonist Örgütü"** de hedeflerine ulaşmak için programını hızlandırdı. Neden mi bahsediyorum. Büyük İsrail Devleti'nin kurulmasını hızlandırmak için 2011'de düğmeye çoktan basıldı. Dünyadaki tüm yapılanmalarıyla birlikte harekete geçtiler. 5 yıldır siyonist komitesinin **"Büyük İsrail Devleti"**nin hemen kurulması için hazırladığı "olağanüstü hızlandırılmış programına" tanık oluyoruz. Farkında bile değiliz.

Dünya Siyonist Komitesi'nin hedefleri sırasıyla şunlardı:

Önce Filistin'de Yahudi nüfusu artırılacaktı. Bunu gerçekleştirdiler. Daha sonraki süreçte kontrollü olarak katliam ve sürgünlerle Filistin'de Müslüman sayısını daha da azaltacaklardı. Hâlâ da devam ediyorlar.

Sonra İsrail Devleti kurulacaktı. 1948'de İsrail Devleti kuruldu. Bunu da yaptılar. Sonra **Mescid-i Aksa'yı** yıkıp yerine Süleyman Mabedi'ni dikecekler. Bunu da yapmak üzereler. Mescidi Aksa'nın altı oyuldu.

[66] Atilla Akar, Sulkastlar, Timaş Yayınları, İstanbul 2004, s. 245-252 arası. Mehmet Ali Bulut, Tanrının halkının Allah İle Başı Dertte, Hayat Yayıncılık, İstanbul 2019, s.281.

Mescidi Aksa'ya girişler yasaklandı, yıkılmak üzere. Sonra, **Suriye** ve **Irak'ın** olduğu bölgeler zamanla iç savaşa sürüklenip bu bölgedeki insanları terk etmeye zorlayıp boş bir alan oluşturulacaktı. İç savaşta yaşanan katliamlarla bölgenin nüfusu daha da azaltılacaktı.

Hedef amacına ulaştı ve Suriye iç savaşı başladı. Suriye halkının çoğu Suriye'yi terk etti. Kontrollü olarak Suriye boşaltıldı. Irak, istikrarsız hâle geldi. Uzun yıllardır her yerde bombalar patlıyor ve nüfus azaltılıyor. Bir gün Şiî, bir gün Sünnî mahallesinde patlayan bombalarla nüfus azaltıldı. Yetmedi DEAŞ ile bölgede ölüm makinası kurdular. Halkın çoğu bölgeyi terk etti, etmeye de devam ediyor. Kontrollü olarak bölgenin nüfusu azaltılıp insanların da bölgeyi terk etmesi sağlanıyor. En sonunda, bölge İsrail'in tamamen çökmesine hazır hâle getirilecek ve İsrail çökecek. Nil ve Fırat arasında vaat edilmiş devletlerini kuracaklar. Büyük savaş başlamak üzere! İsrail Parlamentosu Knesset'te, **Nil'den Fırat'a** kadar uzanan bir harita hâlen asılı durmaktadır. İsrail bayrağında yer alan iki mavi çizgi de Nil ve Fırat'ı simgelemektedir. Ama bir sorun var: Büyük İsrail Devleti'nin sınırları, Türkiye'nin Güneydoğu Bölgesi ve **Nevşehir Kapadokya**'ya kadar uzanıyor. Bunu bizzat siyonizmin fikir babası Theodor Herzl söylüyor. Peki, bunu nasıl yapacaklardı? El Cevap: **15 Temmuz Darbesi.** Nasıl mı?

Türkiye, Suriye'de Beşşar Esad'ın diktatörlüğünün bitip yerine seçim yapılmasını istemişti. Suriye'de seçim yapıldığında kimin iktidara geleceğini biliyordu. Türkiye, Mısır'da da Hüsnü Mübarek'in seçime gitmesini istemişti. Türkiye, Mısır'da da seçim yapıldığında kimin iktidara geleceğini biliyordu. Bu ülkelerde özgürce seçim yapıldığında Müslüman, İslâmî ve Türkiye hassasiyeti olanların iktidara geleceğini biliyordu. Nitekim öyle de oldu. Mısır'da **Mursi** iktidara geldi. Suriye'de Esad gitseydi İslâmî ve tarihî hassasiyetleri olan parti iktidara gelecekti. Böylece **Türkiye, Suriye, Mısır koridoru** birleşecek ve büyük bir güç teşkil edecekti. Unutmayın; dünya'da Müslüman ülkelere öncülük ve liderlik edecek iki ülke vardır. Biri Türkiye, biri Mısır'dır. Bu iki ülkenin asla birleşmesini istemezler. Mursi, bu sebeple darbe ile indirildi. Türkiye'de de iç karışıklıklar çıkarıldı. Bu iki ülkenin birleşmemesi için elinden gelen her şeyi yapmışlardır.

Suriye'de Esad'a karşı ayaklanma başlayınca İsrail aradığı fırsatı buldu ve "Büyük İsrail Devleti" için hızlandırılmış programını devreye soktu. Suriye'de iç savaşın, katliamın daha da artması için her şeyi yaptı. Böylece Suriye halkı bölgeyi terk edecek ve Suriye boşalacaktı. Böyle de oldu. Kalanların da bombalar altında yok edilmesini sağladı. Suriye'de atılan kimyasal ve diğer bombaların bir kısmı İsrail tarafından ya da desteği ile atıldığını düşünüyorum. Bunu bölge tamamen boşaltılsın diye yapmıştır. Bölgeye tamamen çökebilmesi için buranın boşaltılması lazımdı. Bu Siyonist Teşkilat'ın **"hızlandırılmış programının"** ilk aşamasıydı.

İkinci aşaması Türkiye ile ilgiliydi. Geldik 15 Temmuz'a. Büyük İsrail Devleti'nin Türkiye'de kalan toprakları ise **"15 Temmuz Darbesi"**-nin başarıya ulaşması ile alınacaktı. 15 Temmuz Darbesi'ni yapanlar kendilerini büyüten siyonist efendilerinin, Büyük İsrail'i kurması için Güneydoğu Bölgesi'ni gözden çıkaracaklardı. Önce özerklik verilecek, 5 sene içerisinde bu bölge de işgale açık hâle getirilecekti. İsrail'in, "boşlukta kalmamış" topraklara çökmesi çok zordur. 15 Temmuz'da milletimiz neyin önüne geçtiğini belki de tam olarak bilmiyor. Çünkü Allah'ın planı devreye girdi. 15 Temmuz gecesi tankların önüne dikilen birçok kişiyle konuştum. Çoğu bir gücün kendilerini aniden sokağa çektiğini, kendilerini bir anda tankların önüne çıkardığını söyledi. Allah, onlara bu heyecanı, hissi verdi. Allah, bir anda evinde oturanları tankların önüne attı. Allah'ın oyunu devredeydi. Allah'ın da bir tuzağı vardı. Siyonist Teşkilatın hedefi bir 20 yıl daha ertelendi. Bunu milletimiz yaptı. Bunu yaptığımızın farkında bile değiliz.

Türkiye'nin dalı budağı kırılmak isteniyor. Türkiye'nin ürettiği İHA ve SİHA'lar da MOSSAD'ın hedefinde. İHA ve SİHA'ları geliştirmeden önce İsrail'den kiralanan insansız hava aracı olan HERON'ları kullanıyorduk. HERON isimli İnsansız Hava Araçlarının kontrolü de İsrail'deydi. 3 tane almıştık. Bir kalkışta arıza yaptı ikisi de görevini iyi yapmıyordu. PKK'lı teröristleri iyi görüntülemiyor, görüntülediklerini de aynı zamanda PKK'ya da aktarıyordu. Geleceğin en önemli savunma aracı İHA'lar olacaktı. Hem casusluk yapıyor hem düşman hakkında detaylı

bilgi veriyor hem de vuruyordu. Ayrıca İsrail HERON'ları Türkiye'ye vererek uçuş yüksekliği ve havada kalış sürelerinin düşürülmesini talep etti. Böylece Türkiye parasını verdiği Heron'ları alabilmek için şartları kabul etti. 30 bin feet yüksekliği 24 bin feet'e indirdi, aracın havada kalış süresini azalttı. Buna rağmen Heron'ların teslimatı 3 yıl gecikti, gelen Heron'ların içinde düşenler, bozulanlar, iniş-kalkış sırasında arızalananlar oldu. Ayrıca bu uçakların iniş-kalkış operatörlüğü tamamen İsrail'e aitti ve elde edilen görüntüler İsrail'e de aktarılıyor ve az önce de dediğimiz gibi PKK ile bilgi paylaşıyorlardı. Türkiye terörle mücadele için İsrail'den 10 Adet Heron aldı. Bunların 3'ü düştü. 4'ü ise bakım için gönderildiği İsrail'den geri gelmedi. İşte Türkiye, 2005 yılında bu Heron'lar için İsrail'le 185 milyon Dolarlık bir antlaşma imzalamıştı.

Test uçuşu sırasında bir Heron kaybolmuştu. Trajikomik değil mi? Heron havada uçuyor ama bir türlü bulunup indirilemiyordu. İsrail bilgilendirildi, İsrail'den devreye girip Türkiye'deki uçağı indirdiler. Sizce Heron'larla yapılan bu PKK mücadelesi başarıya ulaşır mıydı? Asla dediğinizi duyar gibiyim. Ayrıca yakın zamanda İsrail ile Yunanistan arasında yapılan savunma iş birliği antlaşması kapsamında 3 yıllığına Yunanistan'a verilmesi kararlaştırılan HERON tipi insansız hava araçları İskiri Adası'na konuşlandırılacak. İsrail'den alınacak Heron'ların görevinin Yunanistan'ın deniz sınırlarını, göçmen akınlarını ve Türkiye'nin hareketlerini daha yakından "denetlemek" olduğu kaydedildi. MOSSAD, kuklası PKK-PYD ve diğer örgütleri bölgede korumak için Türkiye'nin ürettiği İHA ve SİHA'lara karşı savaş başlattı. Terör örgütlerine destek veriyor ve ilerde de verecekler. Terör ve bombalama konusunda dünyaca ünlü asker "Mordehay Levi" emekli olduktan sonra gizli bir görev ile PKK'nın üssü olan Kandil'e gönderilmiştir. Burada PKK'lılara bomba eğitimi vermiştir. Zırhlı araçlara karşı mayınlı tuzakların bombaların eğitimini vermiştir. Neden? Çünkü İsrail onun vasıtasıyla, ileride hâkimiyetleri altına almak istedikleri arazileri, üzerinde iktidar bulunmayan alanlar hâline getirmek istiyorlar. Mordehay Levi özel yetiştirilmiş ve MOSSAD'ın çoğu eylemlerine katılmış biridir. C-4 patlayıcıları iğne deliğine kadar yerleştirip, kafasına koyduğu her şeyi havaya uçurabilir.

Önceden ellerinde sadece tüfek bulunan teröristlere bugün zırhlı araçları bile havaya uçurabilecek, uçakları düşürecek teknoloji ve eğitimi sağlıyorlar. Amerika, binlerce tır dolusu silahı PYD'ye ve PKK'ya hayır, özgürlük ve demokrasi için mi verdi? Siyonizm PKK-PYD ile Türkiye'nin güneyinde Büyük İsrail için kuzey sınırını çiziyor. Bitmedi. İsrail, bölgede Türkiye ile mücadelede olan tüm örgüt ve devletlere kendi ürettiği insansız hava araçlarını bundan dolayı veriyor. Yunanistan gibi... Ortadoğu ve Asya'da Türk ve İsrail İHA'ları mücadele içinde. Bu kavga Libya ve Afrika'ya kadar sıçradı. MOSSAD, Libya'da Türk İHA ve SİHA'larına karşı BAE ile işbirliği yaparak Hafter güçlerine insansız hava aracı ve silah desteği yaptı. Daha ilginci var.

Türkiye'nin nüfus kayıt sistemi olan MERNIS'i bir Yahudi firması yapmıştı. İsrail, Türkiye'de kimin ne olduğunu, ne tür özellikleri olduğunu Türkiye Cumhuriyeti'nden daha iyi biliyordu. Biliyor muydunuz, bu çalışmalar 1700'lü yılların ortalarından beri yapılıyor. Bölgeye gelen Amerikalı ajan ve misyonerlerin ilk yaptıkları iş, ileride kullanabilecekleri insan potansiyelini tespit etmek olmuştu. Bununla ilgili sayısız raporlar hazırlanıp Amerika'daki merkezlere gönderilmiştir. Bu konuda çalışmalar da var.

MOSSAD çevre ülkelerde sık sık suikast yapar. Özellikle İsrail için tehlikeli olan fizik mühendisi, nükleer uzmanı, gazeteci, yazar ve siyasetçilere yapar. MOSSAD bu suikastları gerçekleştirmek için özel bir suikast birimi oluşturmuştur. MOSSAD'ın bu suikast biriminin adı "Kidon" adını taşır. Sadece suikast için var edilmiş bir birimdir. Elamanları yıllarca süren bir eğitimden geçirilir. Çok gizlidirler. Sloganları "Bul ve Öldür!" Tek yöntemleri budur. Çocukluktan seçilip eğitilirler. MOSSAD Başkanı'nın ölüm emri verdiği kişiyi ne olursa olsun öldürürler. Patlatarak, silahla, zehirleyerek veya boğarak farketmez. Haftalarca aylarca süren bir hazırlık yaparlar. Her şey kusursuz ayarlayıp hedef kişiyi bir anda öldürürler. Korku salmak isteniyorsa patlatma yöntemini kullanırlar. Sessizce yok etmek istiyorlarsa işlediği idrarı bulup tahlile sokup hastalıklarını tespit edip buna uygun bir suikast planlarlar. Hastalığını ağırtıp komaya sokularak hastalıktan ölmüş süsü verirler. MOSSAD'ın

elinde birçok devlet adamı ve kendilerine engel olabilecek kişilerin idrarları ve tahlil sonuçları vardır. En büyük idrar arşivi MOSSAD'ın elindedir. B..k s.dik uzmanıdırlar. Aniden hastalanıp komaya giren siyasetçi ve bilim adamlarının bazıları bu yöntemle öldürülmüştür. Böylece suikast havası oluşmaz ve doğal seyrinde ölmüş gibi olur. Ama genellikle korku salmak için patlama yöntemini kullanırlar. Aylar süren bir hazırlıktan sonra hedef kişinin geçeceği yere veya arabasına bomba konur ve patlatılır. Ve faaili kimse bulamaz.

Mesela; İran nükleer füzeler yapmak için çalışmaktadır. İsrail ise bunu engellemek için İran'ın nükleer fizik mühendislerini öldürmüştür. En son öldürdüğü İranlı fizik mühendisi Muhsin Fahrizade'yi patlama ile öldürdüler. Fahrizade, İran'ın nükleer enerji ve nükleer silah konusunda en önemli fizikçisiydi. İran Fahrizade'yi yeri bilinmeyecek şekilde çok gizlice koruyordu. Ama MOSSAD yerini öğrenip Kidon suikastçilerini görevlendirip öldürtmüştü. İsrail Başbakanı Netanyahu 2018'deki bir konuşmasında Fahrizade'nin ismini anıp "Bu ismi unutmayın" demişti. Birkaç kez suikastten kurtulmuştu. İsrail çevresinde nükleer silaha sahip hiçbir ülke istemiyordu. Türkiye'de yaşanan Uğur Mumcu suikastı da MOSSAD'a bağlı Kidon birimlerinin yaptığı bir eylemdi. Uğur Mumcu, İsrail ve MOSSAD'ın Kuzey Irak ve Türkiye'de yaptığı kirli faaliyetler ile ilgili önemli bilgilere ulaşmıştı. Bu işlere bulaşan bazı kirli şahısları da öğrenmişti. MOSSAD'ın sinsi işlerini de deşifre etmişti. 1993'te arabasında patlatılarak öldürüldü. Suç, güdümlü medya tarafından İslamcıların ve dindarların üzerine yıkılarak içeride laiklerle dindarlar arasında çatışmaya sebep oldu. MOSSAD bir taşla iki kuş vurmuştu. Hem Uğur Mumcu öldürülmüş hem de sağ sol, dindar laik çatışması sağlayıp Türkiye'yi oyalamıştı.

Gelin şimdi bir kahve, çay molası vererek bu bölümü bitirelim. Kahve, çayınızı tazeleyin de Mısır'da MOSSAD'ın Mursi'yi devirmede neden ve nasıl rol aldığını anlatalım.

MOLA BİLGİSİ

Bir MOSSAD Darbesi: Mursi'nin İndirilmesi

Mursi 2000 ve 2005 yılları arasında Müslüman Kardeşler'in temsilcisi olarak milletvekili oldu. Müslüman Kardeşler'in yasal olarak seçime katılmaları mümkün olmadığından parlamentoya bağımsız siyasetçi olarak girdi. Tam 5 yıl Mısır Halk Meclisi üyeliği yaptı. 30 Nisan 2011 tarihinde Müslüman Kardeşler'in kurduğu, Özgürlük ve Adalet Partisi'nin başkanı seçildi. Mısır diktatörü Hüsnü Mübarek eylemler sonucunda devrildi ve devlet başkanı seçmek için seçim yapılacaktı. 2012 Mısır cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Müslüman Kardeşler'in adayı Muhammed Mursi oldu. Yoğun seçim kampanyası yürüttü. İlk turda %25.5 oy aldı ve ikinci tura girmeye hak kazandı. İkinci turda da %51.73 oy alarak, 5. cumhurbaşkanı oldu. Mısır'ın artık gerçekten seçilmiş bir devlet başkanı oldu. Her şey Mursi'nin başkan seçilmesinden sonra olacaktı.

Mursi, Cumhurbaşkanı seçilene kadar bir üyesi olduğu Müslüman Kardeşler ile ilişkisinin iyi olduğu Katar ile yakın bir bağ kurdu. Katar ise Mursi kabinesini açıkladığı 12 Ağustos 2012 tarihinde, Mısır ile 2 milyar dolarlık bir yardım sağlayacağını açıkladı.

Muhammed Mursi

Bu esnada bir takım katarlı yatırımcılar Mısır'da 10 milyar dolarlık bir altyapı çalışması sözü verdi. Türkiye de Mursi işlerini başarı ile yürütsün diye 2 milyar dolar verdi. Mursi, ABD ve İsrail endeksli Mısır politikasını değiştirme kararı aldı. Ağustos 2012'de Çin'i ziyaret etti. Ziyareti esnasında birçok iş birliği antlaşması imzaladı. Muhammed Mursi Çin'den bu saye-

de yatırımcı ve turist çekmeyi ve dış ilişkilerde Amerika Birleşik Devletleri odaklı olan dış politikaya alternatif kurmayı planlıyordu. Mursi Mısır'da seçimi kazanınca Filistin kapılarını açtı. Filistinliler nefes aldı. Yardımlar gitmeye başladı. Mursi aynı zamanda Çin ve Rusya ile ABD çıkarına ters antlaşmalar yaptı.

Mursi o sıra İsrail'in Gazze saldırısına yönelik "Mısır eski Mısır değil Araplar da eski Araplar değil. Gazze'ye saldırıların bedeli ağır olacak" açıklamasında bulundu. Mursi Mısır halkının çıkarlarına uygun olarak İsrail'in Doğu Akdeniz'deki planlarını reddetti ve böylece Doğu Akdeniz enerjisi konusunda İsrail'e engel oldu. Bunlar bardağı taşıran son damlalar oluyordu. Mursi, İsrail'i Mısır'ın stratejik düşmanı olarak görüyordu ve dış politikasını, ülkesinin ekonomik çıkarlarının yanı sıra Doğu Akdeniz'e kıyısı olan İslam ülkelerinin menfaatlarına uygun bir zeminde şekillendirmek istiyordu. İsrail bu durumları endişe ile karşıladı. Mursi devrilmezse Mısır'dan başlatılacak İsrail karşıtı dalga diğer Müslüman ülkelere yayılacak ve İsrail zararlı çıkacaktı. Yani Mursi artık kesinlikle gitmeliydi çünkü İsrail de biliyordu ki Mısır değişirse Ortadoğu değişir. İsrail önce hemen Gazze saldırısını durdurdu. Ayrıca Gazze'ye uyguladığı abluka ve ambargoyu hafifletti. İsrail için ilk düşman artık Hamas ve Filistin değildi. Daha derin ve büyük bir sorunu vardı: Mursi.

Dünya siyonist yapılanması Mursi'yi devirmek için hızla düğmeye bastı. Mursi'nin çalışmaması için her şeyi kitlediler. İç ve dış baskıyı artırdılar. Türkiye o sırada yardımlarını esirgemiyordu. 3 Temmuz 2013 tarihinde Mısır'da birden isyanlar ve sokak eylemleri başladı. İsyancılar Mursi'nin gitmesini istiyordu. Mısır'daki ABD ve İsrail darbeyi başlattı. Mısır'ın en zengin ismi "Necip Saviris" adında bir bankacı ve medya patronuydu. İsrail ve ABD onu tam destekliyordu. Mısır On TV'nin sahibi oldu. Büyük bir telefon şirketinin de sahibiydi. Darbe için medyası ile algı başlatıp finans desteği verdi. İsrail ve ABD büyüttü. Amerika'nın Irak'ı

işgalini destekledi. Mısır Devleti'ne 1 milyar dolardan fazla vergi borcu çıktı. Mursi almak istedi. Medyası ile ortalığı karıştırıp, kaos oluşturarak darbenin zeminini oluşturdu. Mısır sokaklarında Mursi karşıtlarına tomar tomar para dağıtmıştı. Haziran 2013'te yüz binlerce kişi meydanlara indi. Ordunun başında bulunan Sisi, 48 saatte isyan bastırılmazsa darbe yapacaklarını söyledi. Tesadüf müdür bilinmez, aynı anda Türkiye'de Gezi İsyanı başladı, tüm illere yayıldı. Erdoğan'ın istifası istendi. 6 ay sonra 17-25 Aralık operasyonu geldi.

3 Temmuz 2013 tarihinde yapılan büyük gösteriler sonucu Mısır ordusu askeri bir müdahale ile yönetime el koydu. Mursi ise darbeyi kabul etmediğini açıkladı ve yandaşlarına direnmelerini söyledi. Muhammed Mursi'nin gözaltına alındığı, ev hapsinde tutulacağı bildirildi. 16 Mayıs 2015 günü mahkeme tarafından idam cezasına çarptırıldı. 16 Haziran 2015 günü hakkında açılan "casusluk" davasından müebbet hapse mahkûm olurken, "cezaevi baskınları" davasında ise mahkeme idam kararını onadı. Siyonist darbe gerçekleşmişti. Mısır'da ilk defa seçimle gelen Cumhurbaşkanı darbe ile indirildi. Amerika bu olaya darbe bile diyemedi. Aksine Mısır'a demokrasi geldi dediler. ABD devlet yetkililerinin bunu dediğini çok iyi hatırlıyorum. Darbe sonrasında Mısır'ın ekonomisi biraz da olsa rahatlatıldı. Filistinlileri rahatlatan, Refah sınır kapısı tekrar kapatıldı, Mısır İsrail karşıtı ve Filistin'i destekleyen söylemlerini terk etti. Avrupa ve ABD bunun adını demokratikleşme koydu(!) Bak şu işe! Mursi kimsenin bilmediği bir yerde sorgulanıp Tura Hapishanesine nakledildi. İsrailli yetkililer ise darbenin arkasında olduklarını itiraf ettiler. İsrail Başbakanı Netanyahu'nun danışmanı olan akademisyen Edy Cohen: "Mursi, askeri bir darbe ile yok edilmeseydi İsrail için bir felaket olabilirdi. Mursi, İsrail'in ulusal güvenliği için bir tehlikeydi."

İsrailli bir general ise Mısır'ın eski devlet başkanı Muhammed Mursi'ye yapılan darbenin arkasında İsrail'in olduğunu iddia etti.

İsrail Ordu Komutanlarından Aryeh Eldad, yerel bir gazeteye yazdığı yazıda 2013 yılında Mısır'ın demokratik yollarla seçilerek başa gelen Devlet Başkanı Muhammed Mursi'yi devirmeye ve ona karşı yapılan darbeyi yönetmeye çalıştığını yazdı. Maariv adlı yayın organı için yazı kaleme alan Eldad, "Ocak ayında gerçekleşen devrim İsrail'in güvenlik değerlendirmesiyle aynı zamana denk geldi. Cumhurbaşkanı seçilen Muhammed Mursi İsrail'le barış antlaşmasını iptal etmek ve Sina Yarımadası'na daha fazla Mısır askeri göndermek istedi" ifadelerini kullandı. Sonra şunları ekledi: "Bu aşamada İsrail hızlı davrandı, diplomatik araçları harekete geçirmek, daha da önemlisi Sisi'yi iktidara getirmek istedik ve dönemim ABD Başkanı Barack Obama'yı bu eyleme muhalefet etmemeye ikna ettik" diye yazarak perdeyi kaldırdı. Bu arada Mursi'nin eski basın danışmanı ve yakın dostu Ahmed Abdülaziz, Cohen'e cevap verip, "Hayır, Edy Cohen. Mursi direnen son Arap lideri değildi. Yarın ya da yarından sonra onun gibi başkaları olacak ve İsrail işgaline son verecekler. Bu bir gerçek, bir rüya değil" ifadelerini kullandı.

Muhammed Mursi 17 Haziran 2019'da Mısır'ın başkenti Kahire'de mahkeme salonunda casusluk suçu ile yargılanırken ifade verdiği sırada hayatını kaybetti. Duruşma salonunda vefat etmesinin ardından 18 Haziran sabahı sadece ailesi ve avukatlarının katılmasına izin verilen bir cenaze töreniyle defnedilen Mursi'nin mezarına hiçbir basın yayın kuruluşunu yaklaştırmayan Mısır makamları, sadece İsrail'in KAN televizyonu Arap İşleri ve Orta Doğu Muhabiri Roi Kais'in görüntü almasına izin verdi. KAN muhabiri Kais, yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı ve yerli veya yabancı hiçbir basın mensubunun yaklaştırılmadığı Kahire'nin kuzeydoğusundaki Nasr semtinde bulunan Müslüman Kardeşler Teşkilatı (İhvan) mürşitlerinin de defnedildiği mezarlığın önünden İbranice yayın yaptı. Bu da siyonizmin son mesajıydı. Biz indirdik, biz öldürdük, bizden başkası da definini görüntüleyemez

mesajı... Buna izin veren Mısır devlet yetkililerine yazık! Ruhları Batı ve siyonizme satılmış! Mısır basınında Mursi'nin defin haberi geçmedi bile. Mısır'ın en önemli gazetelerinden El-Ahram bile Mursi'nin vefatından hiçbir şekilde söz etmedi. İşin sonunda İsrail kendini güvene almış oldu.

Bu mola bilgisinden sonra gelin şimdi ABD'deki Yahudi Lobisi'ni ve gücünü anlatalım. Özellikle ABD'nin dış politikasını yöneten bu lobidir.

SİYONİZM AHTAPOTUNUN EN BAŞI: B'NAİ B'RİTH ÖRGÜTÜ

Yaptığım araştırma ve incelemelere göre bugün siyonizm ahtopotunun kollarının hepsi ABD merkezli B'nai B'rith örgütüne bağlıdır. Hatta bugünlerde küreselciler denilenler de B'nai B'rith teşkilatına bağlıdır. Dünyadaki tüm siyonist faaliyetler ve şahıslar B'nai B'rith planına uygun hareket eder. B'nai B'rith ve ona bağlı kuruluşları tanımadan şimdiki dünyada siyonizm kuşatmasını anlamanız zordur. Hatta küreselcileri bile... Kadrajı yükseltelim.

B'nai B'rith, "İttifak Evlatları" demektir. ABD'nin New York şehrinde Henry Jones dâhil olmak üzere 12 kişi tarafından 1843 tarihinde kuruldu. Dünyadaki tüm Yahudi faaliyetleri kontrol etti ve ediyor. Bugün merkezi Washington'dadır. BM'de bile temsil edilmektedir. Kurulduktan sonra Amerika'daki yapılanmasını büyük ölçüde tamamlayan B'nai B'rith Teşkilatı, aynı örgütlenmeyi dünyanın farklı bölgelerinde de gerçekleştirmek istiyordu. B'nai B'rith Teşkilatı bugün 65 ülkede kurmuş olduğu yüzbinlerce locası ve yıllık 75 milyon dolarlık bütçesiyle dünyanın en güçlü sivil yapılanması durumundadır. Öyle ki küresel siyasetin önemli merkezlerinden Washington, Londra, Brüksel, Paris, İstanbul, Kudüs, Berlin ve Moskova'da adeta büyükelçilik gibi çalışan güçlü ofisleri bulunuyor. Bugün bu örgütün dünya çapında 160.000 üyesi var. Üye olmak için Yahudilik şartı aranır. Almanya başbakanı Merkel istisna olarak onursal üye olarak kabul edilmiştir. Amerika dışında ilk Büyük Bölge Locası'nı Almanya'da kuran Teşkilat, gözünü "Vaat Edilmiş Topraklar'a" çevirmişti. Zira ikinci büyük locasını Filistin topraklarında açmak istiyordu.

B'nai B'rith kurucuları

Çeşitli Avrupa ülkelerinden bölgeye göç eden Yahudiler, B'nai B'rith Teşkilatı'nın organizatörlüğünde küçük toprak parçaları satın alarak 1859 yılında "tarım" çalışmalarına başladılar. Aynı zamanda Osmanlı vatandaşı olan David Yellin (aynı adı taşıyan B'nai B'rith başkanının dedesi) ve Shaul Yehuda, Arap köylülerinden satın aldıkları araziler üzerinde "Motza" adında küçük bir çiftlik kurmuşlardı. Asıl niyetleri Yahudi kolonileri oluşturmak olan B'nai B'rith'in bu iki siyonist üyesi, satın aldıkları 'tarım' arazilerine zamanla ev yapmaya başladılar. Bu çalışmalar, görünüşte bölge insanının pek dikkatini çekmiyordu. Oysa 'tarım' şemsiyesi altında yapılan bu çalışmaların asıl amacı, İsrail'in bugün dahi Arap topraklarında uyguladığı "Kibutz" adı verilen toplu yaşam merkezleri oluşturmaktı.

Bir yandan "tarım" bahanesiyle Yahudi kolonileri oluşturma çalışmaları sürerken, diğer yandan da bölgeye olan göç dalgalarında büyük artışlar yaşanıyordu. 19. yüzyıl ortalarında Filistin'de 17 bin olan Yahudi sayısı, 1882'de 24 bine, 1880'lerde ise 25 bine çıkmıştı. Teşkilat, bütün bu göç karşısında işlerin sadece Amerika'daki merkezden yönetilemeyeceğini anlamıştı. Üstelik bölgede yerleşim birimleri oluşturmakla görevli Teşkilat üyesi Shaul Yehuda da ölmüştü. Dolayısıyla Teşkilat, çalışmaların yarım kalmaması için bölgeye büyük bir loca kurmaya karar verdi. Locanın kurulması için de iki önemli üyesini görevlendirmişti. Bunlardan biri Almanya'daki B'nai B'rith'in lideri Sigmund Semmel, diğeri ise ABD'nin Osmanlı Büyükelçisi Oscar Solomon Straus'tu...

Evet, Teşkilat fiili olarak görevde bulunan (1887-1889) ABD'nin Osmanlı Büyükelçisini, Kudüs'teki B'nai B'rith locasını kurmakla görevlendiriyordu. Zira Straus, aynı zamanda B'nai B'rith üyesiydi. Dolayısıyla Teşkilat'ın Osmanlı ve Ortadoğu'daki tüm siyasi işlerini o takip ediyordu. Nitekim Almanya B'nai B'rith Locası Başkanı Sigmund Semmel, 1887'de Kudüs'ü ziyaret ederek gerekli altyapı çalışmalarını hazırladı. Daha sonra 1888 yılında Kudüs'ü ziyaret eden ABD Osmanlı Büyükelçisi Oscar Solomon Straus ise locanın faaliyete geçmesi için tüm bürokratik işlemleri tamamladı.

B'nai B'rith tarafından görevlendirilen bir grup aşırı siyonist, 1888 yılında Kudüs Locası'nı kurdular. Locanın ilk başkanlığına ise Wilhelm Ze'ev Hertzberg getirildi. Locanın yapmış olduğu öncelikli işlerden biri, yeni oluşturulan yerleşim bölgelerinde İbranice dilini yaymak oldu. Bunun için dil kursları ve anaokulları açıldı. Bölgede yetersiz kalacağını düşünen Loca, 1889 yılında New York'taki B'nai B'rith merkezinden "Vaat Edilmiş Topraklar'da" yeni localar açmak için izin istiyordu. Nitekim Yafa'da "Sha'ar Zion", Zichron Ya'acov'da "Adolf Kraus Locaları" kuruldu.

Kısa sürede hayata geçirilen bu localar, hem Filistin'e yapılan göçleri organize ediyor, hem de koloni çalışmalarını yürütüyordu. Teşkilat, öncelerı tarım arazileri üzerine yaptıkları tek tük evler yerine, artık göçmenlerin birlikte yaşayacağı 'Kibutz' denilen toplu barınma yerleri yapmaya başlamıştı. Köln ve Viyana'daki Yahudilerden sağlanan fonlarla hem yeni topraklar satın alınıyor, hem de süratle yeni yerleşim alanları oluşturuluyordu. Wilhelm Ze'ev Hertzberg'ten sonra Kudüs Locası'nın başkanı seçilen Jesaias Press, Yahudi para baronlarından topladığı bağışlarla ileride kurulacak İsrail devletinin temellerini atma yolunda önemli mesafe kaydetti. Kudüs Locası, satın alınan topraklarda kamu binaları, sinagoglar ve okullar yapmaya başladı. Bütün bunlar yapılırken, siyonizm ve İsrail'in kurucusu olarak gösterilen Theodor Herlz, ancak 1898 yılında bölgeyi ziyaret edebilmiş, B'nai B'rith Teşkilatı'yla ortak çalışma içerisine girmişti.

Teşkilat, kurmuş olduğu küçük tarım arazileriyle adım adım bölgeye yayılıyordu. Daha sonra ortak yaşam alanlarını çoğaltmak, kaynaşmayı sağlamak ve toplumu bilinçlendirmek için büyük bir 'kütüphane'

kuruldu. Teşkilat tarafından 1892 yılında kurulan 'Midrash Abarbanel' isimli bu kütüphane, İsrail'in devletleşmesinde önemli rol oynadı. Aynı zamanda sohbet odaları ve misafirhanelerin de içerisinde yer aldığı kütüphanede; Yahudi tarihi, Tevrat ve İbranice dersleri veriliyordu. Nitekim bu kütüphane, İsrail devletinin temel ideolojisini oluşturmakta büyük rol oynadı. İsrail'in en etkili gazetesi Haretz'in kurucusu siyonist Isaac Leib Goldberg de bu kütüphaneyi ziyaret edip, B'nai B'rith'in Kudüs Locası'na üye olanlardandı.

Filistin Bölgesi'ndeki tüm yerleşim ve altyapı çalışmaları sona erdikten sonra, sıra bağımsız bir devlet olma sürecine gelmişti. B'nai B'rith Teşkilatı Başkanı Henry Monsky, Birleşmiş Milletler'e üye tüm ülkelerin liderleri ve dışişleri bakanlarına tek tek mektup yazdı. Filistin'de iki devletli bir çözümün kabul edilmesini istiyordu. Ayrıca BM'ye üye ülkelerdeki Teşkilat locaları da büyük bir lobi çalışması içerisine girmişti. Ancak Monsky'nin ömrü, İsrail'in kurulmasına yetmeyecekti. 2 Mayıs 1947'de hayatını kaybetti. Henry Monsky'den sonra başkanlık koltuğuna oturan Frank Goldman, İsrail'in uluslararası alanda tanınması için daha yoğun bir çaba içerisine girdi. Yüksek Temsilciler Kurulu'nu Washington'da toplayan Teşkilat, İsrail'in Birleşmiş Milletler'de tanınması için adeta seferberlik ilan ediyordu.

B'nai B'rith işe Washington'dan başlamıştı. İç savaştan sonra Amerika'yı adeta bir Yahudi devleti gibi kullanan Teşkilat, Wall Street bankerlerini devreye sokarak, ABD'li siyasetçileri adeta ablukaya aldı. Teşkilat'ın yeni Başkanı Frank Goldman, Eylül 1947'de ABD Başkanı Harry Truman'a bir telgraf göndererek, BM'nin İsrail'i ayrı bir devlet olarak tanıması için baskı yapmasını istiyordu. Ancak bu hiç de kolay değildi. Zira Birleşmiş Milletler kurulduğunda, Filistin toprakları İngiliz manda rejimi altında yönetiliyordu. 1940'ların ortalarına gelindiğinde Filistin nüfusu yaklaşık iki milyona ulaşmıştı. Bölgenin asıl sahipleri olan Araplar, artan Yahudi göçü karşısında sürekli isyan ederken, B'nai B'rith Teşkilatı da İngiltere hükümetine karşı baskılarını artırıyordu. Nitekim artan şiddet hareketleriyle karşılaşan İngiliz Hükümeti, Şubat 1947'de Filistin Meselesi'ni Birleşmiş Milletler'e sunmaya karar vermişti.

Dönemin ABD Başkanı Truman, İsrail'i tanıyan kararı imzalarken yanında B'nai B'rith Başkanı Frank Goldman, B'nai B'rith Başkan yardımcısı Maurice Bisgyer ve B'nai B'rith üyesi Eddie Jacopson vardı.

B'nai B'rith Teşkilatı, İsrail bağımsızlığını kazandıktan tüm karakteristik özelliklerini bu yeni devlete yansıtacaktı. Öncelikle 13 Aralık 1949 yılında kurulan İsrail Gizli Servisi MOSSAD, tıpkı B'nai B'rith'in kuruluşunda olduğu gibi, simgesel olarak 12 kişiyle kuruldu. Her casus, 12 İsrail kabilesinden birini temsil ediyordu. Zira '12' sayısının Yahudiler için ayrı bir önemi vardı. Yahudilik inancına göre, İbrahim peygamberin torunu ve İshak peygamberin oğlu Yakup'un dört farklı eşten 12 oğlu dünyaya gelmişti. İşte bu 12 oğuldan doğan nesil, 12 kabilelik İsrailoğullarını oluşturuyordu. Daha önce belirttiğimiz gibi, B'nai B'rith Teşkilatı da '12' Alman Yahudi'si tarafından kurulmuştu. Yine ADL ile girift ilişkileri bulunan MOSSAD, kendine logo olarak B'nai B'rith'in simgesi 'Menorah'ı seçecekti. Ayrıca Menorah, bugün İsrail Parlamentosu'nun da simgesi durumunda. Yine 1992 yılında yapılan İsrail Yüksek Mahkemesi'nin tepesinde de Teşkilat'ın o ünlü her şeyi gören göz sembolü bulunuyor. Böylece Teşkilat, büyük bir mücadele sonucunda kurmuş olduğu Yahudi devletini tamamen kendisiyle özdeşleştirmiş oluyordu.

İsrail, bağımsızlığını kazandıktan sonra bile Teşkilat'ın desteğini hep arkasında hissetti. Bağımsızlık sonrası harekete geçen Arap devletleri, birlik olup İsrail'e saldırdıklarında, devreye yine B'nai B'rith Teşkilatı

girecekti. Amerika'yı seferber eden Teşkilat, Hayfa Limanı'na gemiler dolusu silah, gıda, giyim eşyaları, tıbbi malzemeler ve askeri araçlar gönderdi. Yapılan bu yardımların toplam değeri 67 milyon dolardan fazlaydı. Teşkilat'ın İsrail'e vermiş olduğu destek, askeri ve sosyal yardımlarla sınırlı kalmadı. Arap ülkelerine silah satışını yasaklatmak için BM ve ABD nezdinde baskıcı girişimlerde bulundu. Nitekim bunda da büyük ölçüde başarılı olacaktı.

ABD ve İngiltere, Arap ülkelerine silah ambargosu uygularken, Sovyetler Birliği de İsrail'e doğrudan silah yardımında bulunuyordu. Bütün bunlara ilave olarak, Teşkilat, İsrail'e olan desteğini vurgulamak ve yanında olduğunu belirtmek için 1959 yılındaki kongresini Kudüs'te yaptı. Bu hamle, Kudüs'ün İsrail'in bir parçası olduğunu göstermeye yönelikti. Ayrıca Teşkilat'ın 1965 ve 1974 yılındaki kongreleri de yine Kudüs'te yapıldı.

B'nai B'rith Avrupa'da

Teşkilat Amerika dışındaki ilk Büyük Bölge Locası'nı 1882'de Almanya'nın Berlin kentinde faaliyete soktu. "Deutsche Relehs Loge" adını taşıyan Avrupa'nın bu ilk büyük locasını da yine 3 Alman Yahudisi kurmuştu. Locanın kuruluşunda Berlin Mason Locası'nın da doğrudan katkısı vardı. Şimdi geldik önemli bir yere. B'nai B'rith teşkilatının ilk Büyük Bölge Locası'nı Almanya'da faaliyete sokması aslında ilginç bir tezatı da ortaya koyuyordu. Zira Hitler zulmü nedeniyle Amerika'ya yapılan Yahudi göçünün büyük çoğunluğu Almanya'da gerçekleşiyordu. Dolayısıyla Yahudilere zulüm yapıldığı bir ülkede siyonist örgütlenmenin rahatlıkla gerçekleşebilmesi, ya zulüm söyleminin sahte olduğuna, ya da büyük bir gücün Hitler yönetimi ile farklı hesaplar peşinde koştuğuna işaret ediyordu. Zira 1932 yılının Hitler Almanyasında B'nai B'rith teşkilatına ait tam 103 loca bulunduğu biliniyor. Dahası Nazi yönetimi altında faaliyetlerine devam etmesine izin verilen tek kuruluş B'nai B'rith idi. Garip değil mi?

B'nai B'rith Teşkilatı, küresel politikaları yönlendirmek için dünyanın en merkezi bölgelerinde açtığı bazı Büyük Bölge Locaları'na önemli

ayrıcalıklar tanıyordu. Bu localardan biri olan Wold Center'dan bahsetmiştik. Şimdi de Avrupa Kıtası'na bakalım. Zira B'nai B'rith Teşkilatı'nın Washington'da bulunan Merkez Karargâhı dışındaki en güçlü loca yapılanmasından biri de Avrupa Kıtası'nda bulunuyor. Bu locanın adı B'nai B'rith Europe... 2017 yılı itibariyle, 25 Avrupa ülkesinde B'nai B'rith Europe'a bağlı toplam 110'dan fazla loca vardı. Bu localara kayıtlı 5 bin 700 civarında üye bulunuyor. Avrupa'daki bütün locaların hepsini temsil etme yetkisine sahip olan "B'nai B'rith Europe" Büyük Bölge Locası, İsrail'in de kuruluş yılı olan 1948'de kuruldu.

B'nai B'rith Europe, İngiltere'deki B'nai B'rith ve B'nai B'rith Continental Europe'un birleşmesiyle oluşturuldu. Burada ilginç bir noktanın daha altını çizmiş olalım. Merkezi Brüksel'de bulunan B'nai B'rith Europe'un kuruluşu, Avrupa Birliği'nin temeli olan Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu'ndan sadece üç yıl öncesine denk geliyordu. Bugün tüm Avrupa kıtasını bir örümcek ağı gibi kuşatan B'nai B'rith Europe, aynı zamanda dünya Yahudileri ve B'nai B'rith International'ın Avrupa Birliği'ndeki temsilcisi durumunda. Brüksel'i adeta bir karargâh hâline getiren B'nai B'rith Europe, Avrupa Birliği ve NATO'nun almış olduğu hemen tüm kararlarda büyük rol oynuyor.

Elbette B'nai B'rith Europe'un 1948 yılında kurulmuş olması, Teşkilat'ın daha önce Avrupa'da faaliyet göstermediği anlamına da gelmiyor. Zira Teşkilat'ın Avrupa'da tam 130 yıllık bir geçmişi var. Hatta B'nai B'rith Teşkilatı'nın Avrupa Kıtası'na müdahale etmeye başlaması, 1870'li yıllara kadar uzanıyor. Ancak bu müdahaleler doğrudan loca eliyle değil, bizzat Amerikan Büyükelçilikleri kullanılarak yapılıyordu. Mesela Teşkilat, Romanya'da Yahudilere uygulanan kötü muameleyi, 1870 yılında bu ülkeye atanan ve B'nai B'rith üyesi olan ABD konsolosuyla çözmüştü. B'nai B'rith Teşkilatı, Avrupa'daki ilk locasını 1882 yılında Almanya'nın başkenti Berlin'de kurdu. Üstelik bu locanın küresel bir siyonist örgütlenme olduğu bilindiği hâlde, Hitler iktidarı boyunca faaliyetlerini sürdürmesine kimse engel olmadı. Loca, her ne kadar göstermelik bazı polis baskınlarına maruz kaldıysa da Hitler Almanya'sında faaliyet gösteren tek 'sivil toplum örgütü' niteliği taşıyordu. Teşkilat, Avrupa'da-

ki ikinci locasını ise 1889'da Romanya'da kurdu. Bunu; 1905'te İsviçre Locası, 1910 yılında İngiltere Locası ve 1911'de İstanbul Locası izledi.

B'nai B'rith Europe, Teşkilat'ın World Center'dan sonraki en hareketli locası durumunda. B'nai B'rith Avrupa Locası'nın resmi sitesine göre locanın başlıca görevi; antisemitizm ile mücadele, İsrail devletini desteklemek, ihtiyaç sahiplerine yardım etmek, Yahudi kimliğini teşvik ve ırkçılıkla mücadele... Elbette bunlar, locanın sitesinde yazılı resmi görevleri ancak locanın asıl görevi; Avrupa Parlamentosu ve Avrupa Konseyi'nde lobi faaliyetleri yürüterek alınan kararları etkilemek. Zira B'nai B'rith Europe, Avrupa Birliği ve Avrupa Konseyi'nde resmi olarak 'Sivil Toplum Kuruluşu' statüsüne sahip. Dolayısıyla Teşkilat'ın amaçlarına ulaşması için Avrupalı liderlerle birebir ilişkiler kuruluyor, toplantılar düzenleniyor ve AB komisyonlarına çeşitli öneriler sunularak küresel politikaların belirlenmesinde rol oynuyor.

Dünyayı çeşitli bölgelere ayırarak bir ahtapot gibi saran B'nai B'rith Teşkilatı, şu anda yedi kıtadaki örgütlenmesini tamamlamış durumda. Teşkilat, dünya genelindeki örgütlenmesini, dünyanın en merkezi bölgelerinde kurduğu 20 Büyük Bölge Locası üzerinden yürütüyor. Bu localara bağlı yüz binlerce de yerel loca var. B'nai B'rith Teşkilatı, Amerika Birleşik Devletleri dışındaki ilk locasını 1875'te Kanada'nın önemli şehri olan Toronto'da açmıştı. Daha sonra 1887'de Mısır Locası, 1888'de Kudüs Locası, 1889'da Romanya Locası, 1926'da Panama City, 1928'de Çin Shanghai, 1938'de Güney Afrika Johannesburg, 1944'te Avustralya Sydney, 1960'ta Yeni Zelanda B'nai B'rith Wellington Lance ve 1990 yılında Moskova Locaları kuruldu. 2005 yılı itibariyle Teşkilat, eski komünist Doğu Avrupa ülkelerinde 20'den fazla yeni loca açtı. Böylece B'nai B'rith, yedi kıtada açmış olduğu localarla küresel siyaseti yönlendiren dünyanın en büyük gizli örgütü hâline geldi.

B'nai B'rith'in Türkiye Yapısı

En önemlisi de ne biliyor musunuz? Geçmiş sayfalarda anlattığımız Haim Nahum aslında B'nai B'rith'in özel bir çalışanı olmasıydı. Daha önce de anlattığımız gibi Haim Nahum Lozan heyetine katılıp Türki-

ye'nin İslam dışı bir yönetimi benimsemesi ve hilafetin kaldırılmasında rol almıştı. 27 Eylül 1919'da Amerika eski İstanbul Büyükelçisi ve aynı zamanda B'nai B'rith üyesi olan Henry Morgenthau'yla Avrupa'da buluşmuştu. Konu, kurulacak olan Türkiye'nin geleceği idi. Haim Nahum ile Henry Morgenthau arasındaki görüşme sır olarak kaldı ama sonraki gelişmeler önemli ipuçları verdi. Henry Morgenthau'nun oğlu da ileride ABD Hazine Bakanı olacaktı. ABD'de B'nai B'rith Teşkiatı'na çalışacaktı.

Haim Nahum'un dostu Henry Morgenthau

Nahum, uluslararası kamuoyunun Ankara Hükümeti'ne özellikle Mustafa Kemal'e destek vermesi için sayısız temaslarda bulundu, basın toplantıları düzenledi. Bu kapsamda Fransız basınında yeni rejim lehine çeşitli röportajları yayınlandı. Fransa ile milli mücadeleyi yürüten kadro arasında bir antlaşmanın yapılması gerektiğini defalarca dile getirdi. Bu maksatla siyonistrler ve Yahudi kökenli önemli kişilerle çeşitli görüşmeler yaparak bu konuda uluslararası kamuoyu oluşturma çalışıyordu. Haim Nahum, B'nai B'rith adına "İslamsız Türk ve Türkiye" projesinin uygulayıcısıydı.

Tarihler 8 Mayıs 1911'i gösterdiğinde, B'nai B'rith Teşkilatı'nın İstanbul **11. Büyük Bölge Locası** kurulmuştu. Locaya 3 lira ilk giriş ücreti ile birlikte 3 lira aidat ödeyen herkes üye olabiliyordu. 678 Sayılı bu **"Constantinople Locası"**, faaliyetlerine resmen 12 Kasım 1911 yılında başladı. İstanbul'daki locanın Hamenora isimli bir de dergisi vardı. Locanın merkezi, Beyoğlu Minare Sokak, No 11'de bulunuyordu. 11. Büyük Bölge Locası'nın 1. Dünya Savaşı'ndan üç yıl önce, Sultan Abdülhamid'in tahttan indirilmesinden sadece iki yıl sonra kurulmuş olması, aslında her şeyin özeti gibiydi. Zira bu loca kurulduktan üç yıl sonra, Teşkilat'ın İttihat ve Terakki Cemiyeti içerisindeki üyeleri Emmanuel Karasu ve Parvus Efendi sayesinde, Osmanlı İmparatorluğu 1. Dünya Savaşı'na sokulup parçalanması sağlanacaktı.

İstanbul'da kurulan 11. Büyük Bölge Locası'nın başkanlığına, Joseph Niego seçildi. Derin bir siyonistti. Çiçeği burnundaki locaya, Ortadoğu ve Balkanlar'da faaliyet gösteren toplam 34 yerel loca bağlandı. Her loca, gerek 1. Dünya Savaşı öncesi, gerekse savaş sonrasında siyasi faaliyetlerini büyük bir gizlilik içerisinde sürdürdü. İstanbul Beyoğlu'nda bulunan 678 numaralı Constantinople Locası, 1. Dünya Savaşı öncesi ve sonrasında siyonistler adına siyasi, sosyal önemli görevler üstlendi. Teşkilat, bir yandan 1. Dünya Savaşı boyunca Avrupa'nın çeşitli kentlerinden Filistin bölgesine yapılan Yahudi göçlerini organize ederken, diğer yandan da Osmanlı'nın Ortadoğu politikasına yön verecek faaliyetlerde bulunuyordu. Daha sonra Teşkilatın İstanbul'daki locasının başına ABD'nin Osmanlı Büyükelçisi ve B'nai B'rith'in de üyesi olan Henry Morgenthau getirildi. Her şey iç içe değil mi? Her yerde onlar...

B'nai B'rith 11. Büyük Bölge Locası, 1. Dünya Savaşı sonrasında da Türkiye'deki faaliyetlerine devam etti. Bir yandan Yahudi çocuklarına siyonizmi aşılarken, bir yandan da İstanbul ve Ortadoğu Yahudileri arasındaki görüş ayrılıklarını gidermeye çalışıyordu. B'nai B'rith Teşkilatı, yeni kurulacak Türkiye Cumhuriyet'ine istikamet çizmekten de geri durmadı. Daha önce belirttiğimiz gibi, Teşkilat bu görevi Haim Nahum'a vermişti. 1918 yılına gelindiğinde Haim Nahum, bir anda ortadan kaybolacaktı. Zira Nahum, Anadolu'da kurulacak yeni devlet için Fransa'da nabız yokluyordu. Mustafa Kemal, ona Türkiye adına Avrupa devletlerini ikna etme görevi vermişti.

Lozan Antlaşması'ndan sonra B'nai B'rith Teşkilatının faaliyetleri daha da hızlandı. Öncelikle İstanbul'da bir de B'nai B'rith kadınlar kolu kuruldu. 1925 yılında çıkarılan 677 sayılı kanunla tüm tekke ve zaviyeler kapatılırken 1938 yılına kadar Teşkilat'a hiç dokunulmadı. 1938 yılına gelindiğinde yürürlüğe giren 3512 sayılı Cemiyetler Kanunu'ndaki "Merkezi yurtdışında olan bir cemiyetin Türkiye'de şubesi açılamaz. Uluslararası maksatlarla cemiyet kurulamaz" diyen 10. maddesi nedeniyle Costantinopole Locası kendini feshetmek zorunda kalacaktı. Aslında maske ve kabuk değiştirip daha güçlü hâle geleceklerdi. Dikkatli okuyun; isim, kurum ve şirket bağlantılarını birleştireceğiz.

Çıkan yeni yasadan sonra 11. Büyük Bölge Locası, 1938 yılında kendini feshettikten sonra, yoluna **"Fakirleri Koruma Derneği"** olarak devam etti. Ancak Loca, her ne kadar isim değiştirerek kendini gizlemeye çalışsa da uluslararası B'nai B'rith Teşkilatı'nın bir şubesi olduğunu hiçbir zaman inkâr etmedi. Mesela; Türkiye'deki Yahudi cemaatinin yayın organı olan Şalom Gazetesi'nin 11 Aralık 1974 tarihli sayısında yer alan bir haberde, Fakirleri Koruma Derneği'nin doğrudan B'nai B'rith Teşkilatı'na bağlı olduğu açıkça belirtiliyordu. Buna göre aslında değişen tek şey, Teşkilat'ın adıydı. 11. Büyük Bölge Locası, adını "Fakirleri Koruma Derneği" olarak değiştirdiği hâlde, ilk kurulduğu adreste faaliyetlerine aynen devam etti. Üstelik Teşkilat'ın kullandığı bu makyajlı isim sadece Türkiye'deki loca için kullanılmadı. Teşkilat, tepki çekmemek için hemen tüm İslam ülkelerinde aynı isimle faaliyetlerini sürdürüyordu. Teşkilat, ismini değiştirdiği Constantinople Locası'nın başına Rıfat Saban'ı getirmişti. Derneğin toplam üye sayısı da 255'ti. Bu üyeler arasında küresel siyonist örgütler Bilderberg ve Yuvarlak Masa'ya üye olan Jak Kamhi ve B'nai B'rith'in Türkiye propaganda ekibinden Rifat N. Bali de vardı. 255 üye çok etkili isimlerdi.

"Fakirleri Koruma Derneği" kurulmuştu kurulmasına ama doğrusu yardım edeceği fakir Yahudi de kalmamıştı. Dolayısıyla Teşkilat, Türkiye'deki siyasi faaliyetlerine kılıf uydurmakta zorlanıyordu. Güvenlik kameralarıyla çok sıkı korunan dernek, hâlâ Beyoğlu'nda tarihi binasında faaliyette gözükmesine rağmen, haftanın hemen beş günü kapalıydı. İsim değiştirdikten sonra siyasi hareket alanının kısıtlandığını hisseden Teşkilat, öncelikle Lions ve Rotary kulüplerini devreye soktu. Artık "Fakirleri Koruma Derneği'nin" yardım adı altında yapmış olduğu örgütsel faaliyetleri Lions kulüpleri üstlenecekti. Üstelik 3/2/1987 Tarih ve 37/11473 Sayılı Bakanlar Kurulu kararıyla da bu kulüplerin Amerika'daki genel merkezle işbirliği yapmasına izin verilmişti. Bu kulüpler yüzlerce adam devşirip kullanacaktı. Daha sonra Teşkilat, tam da Sovyetler Birliği'nin dağılmaya başladığı 1989 yılında 500. Yıl Vakfı'nı kurmaya karar verdi. Vakıf, sözde Yahudilerin 500 yıl önce Osmanlı İmparatorluğu'na gelişini kutlamak için kurulmuştu ancak vakıf 1989'da kurulmasına rağmen, Yahudilerin İspanya'dan Osmanlı'ya gelişinin 500.

yılı, aslında 1992'ydi. Dolayısıyla vakfın aslında iki yıl önce kurulmasının nedeni, Sovyetler sonrasında kurulacak yeni düzen çalışmalarına bir an önce başlamak içindi.

Vakfın Yahudi kurucuları arasında ön plana çıkan isimler ise Profilo Holding'in patronu Jak Kamhi, Alarko Holding'in ortaklarından İshak Alaton, Üzeyir Garih, Vakko'nun sahibi Vitali Hakko, Manajans'ın sahibi Eli Acıman ve Milliyet Gazetesi eski yazarlarından Sami Kohen gibi tanınmış isimler vardı.

Jak Kamhi

500. Yıl Vakfı, aslında düpedüz B'nai B'rith Teşkilatı'nın Türkiye'deki siyasi koluydu. Her ne kadar yöneticileri vakfın amacının Yahudilerin Osmanlı'ya kabul edilişinin 500. yılında teşekkür maksadıyla kurulduğunu söyleseler de vakfın faaliyetleri ve yapılan açıklamalar bunun tam tersini gösteriyordu. Mesela; Vakıf Başkanı Jak Kamhi, vakfın amaçlarını açıklarken; "500. Yıl Vakfı faaliyetlerinin amacı, Erbakan ve arkadaşlarının etkilerini azaltmaktır" demekte hiçbir sakınca görmüyordu. Nitekim Jak Kamhi'nin oğlu Cefi Kamhi, 28 Şubat postmodern darbe sürecinde Refahyol koalisyonunun yıkılması için en büyük çabayı gösterenlerdendi. Cefi Kamhi, koalisyonu bozmak için DYP'den ilk istifa eden milletvekillerinden biri olmuştu. Dolayısıyla o dönem İsrail-Türkiye ilişkilerine bakıldığında vakfın asıl görevinin, Türkiye ile İsrail arasındaki yakınlaşmayı sağlamak ve siyonizmin Ortadoğu'daki hedeflerine hizmet etmek olduğu açıkça görülüyordu.

500. Yıl Vakfı, kuruluşundan itibaren küresel siyonist Yahudi lobileriyle hep ortak hareket etti. Kuruluşunun üzerinden bir yıl bile geçmeden, 500. Yıl Vakfı yöneticileri, Amerika'nın Texas eyaletinin Dallas kentinde yapılan B'nai B'rith'in gizli toplantısına katılmışlardı. Bu temaslar daha sonra da devam etti. Dallas toplantısından bir yıl sonra da Jak Kamhi başkanlığındaki vakıf heyeti, bu defa 19-24 Kasım 1991 yılında ABD'nin Baltimore şehrinde yapılan; "Yahudi Federasyonları Konseyi'ne iştirak edecekti. Birçok vakfın New York'ta yapılan gala gecesine

katılan isimleri ise bir hayli ilginçti: Dönemin İsrail Dışişleri Bakanı David Levy, Küresel hegemonyanın stratejistlerinden Henry Kissinger, Türkiye'nin eski büyükelçisi Morton Abramowitz ve ADL Ulusal Başkanı Abraham Foxman. Bu isimler dünyadaki kirli faaliyetleri planlayan en sinsi isimlerdi. ADL ise B'nai B'rith'e bağlı olan ABD'deki en etkili Yahudi kuruluşudur. Tam bir tehdit lobisidir. İleride neler çevirdiğini, ne kadar etkili tehditler yaptığını anlatacağız. Devam...

Bütün bu ilişkiler, 500. Yıl Vakfı'nın B'nai B'rith Teşkilatı'nın ayrılmaz bir parçası olduğunu gösteriyordu. Zira bunu teyit edecek elimizde başka veriler de var. Mesela; 500. Yıl Vakfı'nın 34 üyesi, aynı zamanda Fakirleri Koruma Derneği'nin de üyeleri arasındaydı. Fakirleri Koruma Derneği'nin 205 numaralı üyesi Jak Kamhi, aynı zamanda 500. Yıl Vakfı'nın kurucu başkanıydı. Yine daha sonra 500. Yıl Vakfı'nın başkanı olan Naim Güleryüz ise Fakirleri Koruma Derneği'nin 171 numaralı üyesiydi. Daha önemlisi; Fakirleri Koruma Derneği'nin ilk başkanı olan Rıfat Saban da 500. Yıl Vakfı'nın en önemli üyeleri arasındaydı. Hem Fakirleri Koruma Derneği hem de 500. Yıl Vakfı üyelerinin bir diğer özelliği ise genelde masonlardan seçilmiş olmalarıydı. Mesela; 500. Yıl Vakfı üyeleri arasında İshak Alaton ve Üzeyir Garih dâhil, tam 20 isim masondu. Kadrajı daha da yükseltiyoruz.

FETÖ B'nai B'rith Emrinde

B'nai B'rith Teşkilatı da boş durmuyordu. Teşkilat'ın 'kirli' işlerinden sorumlu kolu ADL, Fethullah Gülen hareketiyle yakından ilgilenmeye başlamıştı. Fethullah Gülen ile B'nai B'rith arasındaki ilişkiyi kuran kişi ise Alarko Holding Yönetim Kurulu Başkanı İshak Alaton'dan başkası değildi. Alaton, B'nai B'rith Teşkilatı'nın Türkiye'deki 11. Büyük Bölge Locası olan Fakirleri Koruma Derneği'nin resmi uzantısı 500. Yüzyıl Vakfı'nın da başkanıydı. Fethullah Gülen'i önce Amerika'daki Yahudi lobilerinin en etkili isimlerinden biri olan "Leon Levy" ile tanıştırdı.

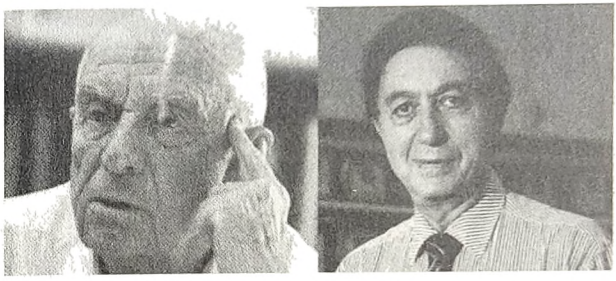

Soldaki İshak Alaton, sağdaki Üzeyir Garih

Fethullah Gülen'in Alarko Holding Yönetim Kurulu Başkanları Üzeyir Garih, İshak Alaton ve Profilo Holding Yönetim Kurulu Başkanı **Jak Kamhi** ile arasından su sızmazdı. Gerek yüz yüze, gerekse telefonla sık sık görüşürlerdi. Özellikle Üzeyir Garih ve İshak Alaton, pek bilinmese de 1990'lı yılların başında Fethullah Gülen hareketinin Rusya ve Orta Asya cumhuriyetlerinde okul açma girişimlerinin perde arkasındaki iki önemli isimdi. Rus politikacı ve elitleri nezdinde Gülen'e onlar kefil olmuştu. Zira Alarko Holding, o dönem Rusya ve birlikten ayrılan cuuhuriyetlerde inşaat işleri yapıyordu. Mesela; Gülen'in Moskova ve Türkmenistan'da okul açmasını İshak Alaton sağlamıştı. Üstelik Alaton, Fethullah Gülen'e sadece Orta Asya'da yardımcı olmakla kalmadı. Güney Afrika'da okul açmasına da yine o kefil oldu. Bu destek, Alaton'un hayatını kaybedinceye kadar da devam etti. Gülen 1999 yılında Amerika'ya gittiğinde, ABD menlik bürosunun Gülen konusundaki bürokratik işlemleri uzayınca devreye yine Alaton girecekti. Alaton'un bu işlemlerin gerçekleşmesi için araya koyduğu kişi ise ABD'nin Ankara eski Büyükelçisi Morton Abramowitz'den başkası değildi. Fethullah Gülen'in kalp damarlarında sorun vardı. Yüksek şeker ve tansiyonu da buna eklenince, fiziksel rahatsızlığı bir hayli artmıştı. Bu konuyu Alaton ile paylaştığında, Alaton ona Amerika'daki ünlü "Mayo Clinic" isimli tıp merkezini önerecekti. Zira yakın bir dostunun o klinikte kısa sürede şifa bulduğunu vurguladı. Gülen ikna olmuştu. Nitekim Fethullah Gülen hastalık gerekçesiyle Amerika'ya yapmış olduğu ilk ziyaretini 1992'de gerçekleştirdi. Bu ziyaretler; 1994, 1996 ve 1997 yıllarında tekrarlandı. Fethullah Gülen'in Pensilvanya'da kaldığı 150 dönümlük çiftlik içindeki

üç katlı malikâne de 1992 yılında Türklerin kurduğu bir vakıf adına 250 bin dolara satın alınmıştı. İşte Gülen, hastalık nedeniyle Amerika'ya her gidişinde bu evde kalıyordu.

Pensilvanya, B'nai B'rith Teşkilatı için önemli bir eyaletti. Zira Teşkilat'ın 3 Nolu Büyük Bölge Locası burada bulunuyordu. Dahası, Teşkilat'ın 1953 yılında Pensilvanya'daki Pocono Dağları'nın eteklerinde satın aldığı 300 dönümlük arazi üzerine kurulu "Perlman Gençlik Kampı" da Fethullah Gülen'e komşuydu. Teşkilat, 64 yıldan beri bu kampta Amerikalı zenginlerin çocuklarına siyonizmi aşılıyordu. Kampta işlenen konuların başında ise B'nai B'rith Teşkilat'ın en çok önem verdiği projelerinden biri olan "dinler arası diyalog" çalışmalarıydı. Yahudi çocuklarının çoğunlukta olduğu kampta, bugün hâlâ dinler arası diyalog, hoşgörü ve siyonizm anlatılıyor. İşte Gülen okullarında eğitim gören çocukların yaz kamplarına alınması, aslında buradan kopya edilmişti. Dahası, Gülen taraftarlarına Pensilvanya'dan mülk almayı da Teşkilat üyeleri önermişti.

Fethullah Gülen Hareketi'nin B'nai B'rith Teşkilatı'yla olan ilişkisi 1992'li yıllarda başlamasına rağmen, Gülen'in bizzat irtibata geçmesi 1997 yılında olmuştu. Zira bu, Teşkilat'ın aynı zamanda Fethullah Gülen'le bizzat görüştüğü ilk toplantıydı. Görüşme, New Jersey'de gerçekleşti. ADL Başkanı Abraham Foxman ve ADL Ulusal Direktörü Kenneth Jacopson'un katıldığı görüşme tam bir saat sürdü. Fethullah Gülen ile Abraham Foxman'ın basına yansıyan o ünlü 'kucaklaşma' fotoğrafı da işte bu görüşme sırasında çekildi. Görüşme gayet olumlu geçmişti.

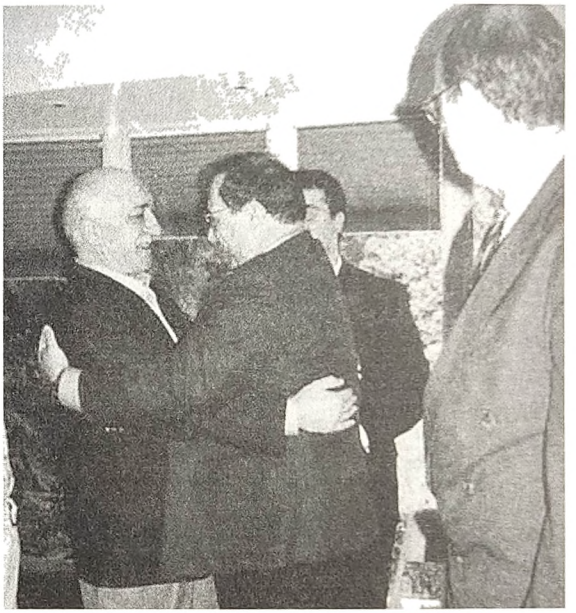

Fetullah Gülen, ADL Başkanı Foxman ile anlaşıp kucaklaştığı resim

Amerikalı ünlü siyaset bilimci Prof. Dr. Henry Srebrnik'e göre Teşkilat'ın Fethullah Gülen ile görüşmesinin nedeni; 1990'lı yıllardan sonra gelişen "radikal İslamcı" hareketlerin etkisiz hâle getirilmesinde Gülen hareketini kullanmaktı. Zira Abraham Foxman, bu görüşme sırasında Fethullah Gülen'den önemli bir 'ricada' bulunmuştu. Radikal İslam'ın yükseldiği bir dönemde, ondan İslam'ın ılımlı yüzünü anlatan "hoşgörü ve diyalog" konusunda bir kitap yazmasını istiyordu. Kitabın basım masraflarını, uluslararası tanıtımını ve dağıtımını da Teşkilat üstlenecekti. ADL, bu tarihten sonra Gülen hareketiyle olan ilişkisini hiç kesmedi. İlk görüşmeden sonra, Gülen hareketinin Amerika İmamı olduğu iddia edilen Faruk Taban ve beraberindeki heyet, 'iade-i ziyaret' için ADL'ye gitti. Bu sefer Gülencilerin Abraham Foxman'dan önemli bir ricası vardı: Heyet; cemaat temsilcilerinin Washington'un önemli siyasi kişilikleriyle tanıştırılmasını istiyordu.

Gülen'in bağlantıda olduğu B'nai B'rith üyeleri anlat anlat bitmez. Bunlardan en önemlilerinden biri de İsrail'in Diaspora Hahambaşısı **"Bakshi Doron"** idi. 25 Şubat 1998'de İstanbul'a geldi. Görüşme yeri, Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın merkez binasıydı. Beklenildiği gibi bu ziyareti çok sayıda yerli ve yabancı basın mensubu izledi. Hahambaşı Doron'un ilk cümlesi, "dinler arası diyalog ve hoşgörü" projesinden dolayı Fethullah Gülen'e teşekkür etmek olmuştu. Doron, Gülen'i "kendisini hoşgörü ve barışa adamış dini lider" olarak takdim ediyordu.

Fazla göz önünde olmamasına rağmen Doron, İsrail'in dünyadaki en güçlü birkaç isminden biriydi. İsrail dışında yaşayan Yahudilerin tüm Hahambaşıları, diasporada uygulayacakları bütün talimatları ondan alıyordu. Doron, görünüşte bir din adamıydı ancak aslında derin küresel ağın önemli parçalarından birini oluşturuyordu. Papa ve G-8 üyesi ülkelerin başkanlarıyla istediği zaman randevusuz görüşebilen ender dini kişiliklerden biriydi. Doron, gerek İstanbul'a gelirken, gerekse Pensilvanya'ya giderken dünyaca ünlü işadamlarının jetini kullanıyordu. Zira küresel baronlar onu el üstünde tutuyordu.

Özellikle aralarından su sızmadığı bir kişi vardı. ABD'nin en büyük kumarhane şirketi Las Vegas Sands'in kurucusu ve sahibi olan milyarder siyonist **"Sheldon Adelson"** Dünyaca ünlü Forbes Dergisi'nin 2015 verilerine göre Adelson, 26 milyar dolarlık serveti ile dünyanın en zengin 15. kişisiydi. Doğal olarak sıradan biri değildi. ABD'deki siyonizm yanlısı politikalara ve Netanyahu'ya verdiği büyük mali destekle tanınıyordu. Daha önemlisi; B'nai B'rith Teşkilatı'nın kirli kolu ADL'nin en büyük finansörlerinden biriydi. Sheldon Adelson, İsrail'de yayınlanan günlük Israel Hayom ve Makor Rishon'un sahibidir. İsrail Başbakanı Netanyahu'nun da en büyük destekçisidir. 2019 verilerine göre 34 milyar dolarlık serveti ile dünyanın en zengin 17. kişisidir. Aynı zamanda ABD'de Trump'un başkanı olduğu Cumhuriyetçi Parti'ye desteği ile meşhurdur. Adelson, B'nai B'rith'e bağlı ve ADL'nin en büyük finansörlerinden. 11 Ocak 2021'de hayatını kaybetmiştir.

Daha önemlisi var. B'nai B'rith, Gülen'i Papa ile tanıştırıyor. Türkiye'de sözde "altın nesil" yetiştirmek için yola çıkan Fethullah Gülen,

Sheldon Adelson

aslında küresel ağ içerisinde B'nai B'rith Teşkilatı'nın kendisine vermiş olduğu rolü oynuyordu. İsrail Hahambaşısı Bakshi Doron'la görüşmesinden sadece 16 gün önce, Vatikan'da Papa II. Jean Paul'ü ziyaret etmiş, açıkça papalık misyonunun bir parçası olduğunu söylemişti. Peki, Fethullah Gülen'in Papa II. Jean Paul ile olan görüşmesine kim aracılık etmişti dersiniz? Elbette B'nai B'rith... Zaten Fethullah Gülen de bunu inkâr etmiyordu. Amerika'da (New Jersey 2005) kaleme aldığı "Quenstions and Answers About Islam" isimli kitabının 2. cildinin 13. sayfasında bunu açıkça ifade ediyordu. Gülen, 11 Haziran-30 Eylül 1997 tarihleri arasında tedavi için gittiği New York'ta, önce ADL ile organize çalışan "Amerikan Yahudi Örgütleri Başkanları Konferansı Heyeti" ile daha sonra ise ADL Başkanı Abraham Foxman ile görüştü. Gülen, her iki toplantıda da Papa ile görüşmek istediğini söylüyordu. İşte B'nai B'rith'in ağı böyle tehlikeli bir ağdı.[67]

[67] B'nai B'rith konusu için bkz: Murat Akan, Dünyayı Yöneten Üst Akıl: B'nai B'rith, Hayat Yayınları, İstanbul 2021, s. 174-212 arası. Okumanızı tavsiye ederim.

ABD'DEKİ YAHUDİ LOBİSİ

Amerika'daki en büyük lobi Yahudi lobisidir. Hatta ABD dış politikasını Yahudi lobisi belirler. ABD'nin İsrail'e her türlü desteği vermesini sağlar. İsrail'in ABD'den her yıl 3 milyar civarında yardım alır. Bu, her bir İsrail vatandaşı için yaklaşık 500 dolarlık bir destek demektir. Ekonomik yardım yanında diplomatik ve diğer yardımlar da alır. O kadar ki ABD de 25 milyon evsiz ve milyonlarca yoksul insan varken, sokaklarda, karton kutuların içinde yatarken, karnına bir lokma indirebilmek için her türlü suçu işlerken, hükümet onlara yardım etmiyor ama milyar dolarları İsrail'e yardım olarak gönderiyor. İşte Yahudi lobisi ABD iç ve dış politikasında bu kadar etkin.

Araştırmacı yazar Garaudy diyor ki: "İsrail başbakanının, ABD'nin Ortadoğu'daki uyguladığı dış politikasına etkisi, kendi ülkesindeki etkisinden çok daha fazladır." Yani, İsrail başbakanı ABD dış politikasında İsrail'den daha güçlüdür diyor. ABD'de en güçlü lobiler Yahudi lobileridir. ABD kongresinde İsrail yanlısı lobilerin oluşturduğu grup diğer kongre üyelerinin İsrail yanlısı bir tutum izlemeleri için çabalarını sürdürmektedirler. Gerektiğinde İsrail lehinde akademik yayınlar da dâhil çeşitli çalışmaların yayınlanması, İsrail'in faaliyetlerini eleştiren çalışmaların ise engellenmeye çalışılması, bu tür yazı yazanların gazete ya da üniversitelerden dışlanması gibi faaliyetler sürdürülmektedir.

Amerikan-İsrail Kamu İlişkileri Komitesi (AIPAC) ABD'deki en güçlü lobi olarak bilinmektedir. AIPAC'ı bilmezseniz siyonistlerin ABD dış ve iç politikasını nasıl şekillendirdiğini anlayamazsınız. ABD başkanları AIPAC'da konuşma yapıp söz vermeden başkan olma-

sı zordur. Yıllık 60 milyon dolardan fazla dev bir bütçeye sahip olan AIPAC, Yahudi ve İsrail yanlısı politikacıların senatoya girmesi için seçim kampanyalarına milyonlarca dolar yatırıyor. AIPAC'ın desteklediği adaylar için yaptığı bu harcamalar, elbette daha sonra kendilerine fazlasıyla geri dönüyor. AIPAC, Yahudi ya da Yahudi sempatizanı politikacıları önemli devlet görevlerine getirir. Böylece ülkenin iç ve dış politikasına tam olarak hâkim olmayı hedefler. Mesela AIPAC Başkanı Tom Dine, Beyaz Saray'dan kendilerine yapılan yardımdan bahsederken şöyle diyordu:

"Beyaz Saray'daki arkadaşlarımız bizim en önemli destekçilerimizdir."

ABD'nin Ortadoğu politikasını tamamen AIPAC belirler. Mart 2003'teki Irak işgalinde bu ve benzeri İsrail lobilerinin önemli etkisi olduğu ifade edilmektedir. ABD'nin eski başkanlarından Bill Clinton, AIPAC'ı Washington'daki lobicilik faaliyetlerinde en önde gelen kurum olarak göstermektedir. İsrail, Washington'un diğer özel muamelelerinden de yararlanmaktadır. ABD'den yardım alan diğer devletler dört taksit hâlinde paralarını alırken İsrail bütün ödeneğini her mali yılın başında bir seferde almakta. ABD'den askeri yardım alan ülkelerin çoğu bu yardımın tamamını ABD'de harcamak zorundadırlar fakat İsrail için tam olarak böyle bir şart yok. ABD'den aldığı yardımı nasıl harcadığına dair hesap vermek zorunda olmayan tek ülkedir.

ABD de iki önemli parti vardır. Demokratlar, Cumhuriyetçiler. Bunların ikisi de Yahudi lobilerinin etkisi altındadırlar. Dünyayı demokrasi var diye kandırabilmek için bu iki partiyi ayakta tutuyorlar ama hangisi gelirse gelsin, hükümete Yahudi ve İsrail aleyhine bir karar aldırmak mümkün değildir. Yahudiler örümcek ağı gibi her taraflarını sarmış, sarmalamış, ondan kurtulmaları kolay değildir. Bush gitmiş, Obama gelmiş fark etmez, dünya ve özellikle Müslümanlar için değişen bir şey olamaz. Dünya yine onların zehirlerini yiyecektir. Ancak onu sunan garsonlar değişebilir. Hatta ABD, Pentagon'un istemediği ya da ihtiyacının olmadığı "Lavi uçağı" gibi silah sistemleri geliştirmesi için İsrail'e yaklaşık 3 milyar dolar da yardımda bulunmuş, aynı zamanda da İsrail'in, "Black Hawk" helikopterleri, F-16 jetleri gibi üst düzey silahlara

erişimini sağlamıştır. Son olarak da ABD, İsrail'e NATO müttefiklerine vermeyi reddettiği istihbaratlara erişim imkânı vermekte ve İsrail'in nükleer silahlar edinmesine göz yummaktadır.

ABD'de İsrail isteklerinin Amerikan halkının istek ve menfaatlerinden önde geldiğine birçok delil vardır. 1973'de İsrail, ABD ordusuna yeni katılan bir filo "Moveick uçaklarını" ister. Genelkurmay Başkanı Thomas Moorer, "Bu ABD ordusunda tek filodur, başka yoktur, ileride verelim" der. Ama yapılan baskılar neticesinde o bir filo uçak İsrail'e gönderilir. Amerika hem BM'de hem uluslararası teşkilatlarda İsrail aleyhine karar alınmasını engelliyor. Ayrıca Washington, İsrail'e yoğun bir diplomatik destek de sunmaktadır. 1982'den beri ABD, İsrail'i eleştiren Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ne ait otuz iki kararı veto etti ve bu rakam, diğer tüm Güvenlik Konseyi üyelerinin kullandığı vetoların toplam sayısından daha fazladır. ABD, Arap devletlerinin İsrail'in nükleer silah cephaneliğini Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'nın (UAEA) gündemine taşıma çabalarını da engellemektedir. Tüm bunlarda ABD'deki Yahudi lobisinin etkisi var.

ABD savaş zamanında da İsrail'in imdadına yetişmekte ve barış görüşmeleri esnasında onun tarafını tutmaktadır. Nixon yönetimi, Araplar ve İsrail arasında yapılan Ekim Savaşı sırasında İsrail'e yeniden destek sağlamış ve Sovyet müdahalesi tehdidine karşı onu korumuştur. 2000 yılında Amerikalı bir devlet yetkilisi Arap-İsrail savaşları ve antlaşmaları hakkında şunları söylemişti: "Çoğunlukla İsrail'in avukatlığını yaptık." Kısacası Amerika'nın İsrail'e sağladığı desteğin eşi benzeri yoktur. İsrail'in bu dönemdeki stratejik önemi de göz ardı edilmemelidir. İsrail'e destek sağlamak ucuz bir iş değildi ve Amerika'nın Arap dünyasıyla olan ilişkilerini zora soktu. Mesela ABD'nin İsrail-Arap Savaşı'nda esnasında İsrail'e 2.2 milyar dolar olağanüstü yardımda bulundu. Bu durum Batı ekonomilerinde büyük zararlara sebep olan OPEC petrol ambargosuna yol açtı. Arabistan lideri Kral Faysal, petrol ambargosu başlattı. İsrail Filistin'i işgal etmeyi kesmedikçe ambargo bitmeyecek dedi. Henry Kissenger Arabistan'a gelip Kral Faysal'dan ambargoyu kaldırmasını istedi. Daha sonra Kral Faysal sarayında öldürüldü.

İsrail bölgede nükleer silaha sahip tek ülkedir. ABD çevresindeki diğer ülkelerin nükleer silaha sahip olmasını işgallerle, darbelerle, ambargolarla engelledi. Fakat İsrail'e asla engel olmadı. Bunu sağlayan da ABD'deki güçlü Yahudi lobileriydi. Lobiler ABD'ye işlerini çok sinsi yaptırmaktadır. ABD bölgedeki tek demokratik ülke olarak İsrail'i kabul ediyor. Düşmanlarını antidemokratik ilan edip ambargo uygulayıp darbe yaptırıp gerekirse işgal ediyor. Hâlbuki demokrasi ABD'nin umrunda değil! Yahudi lobilerinin de umrunda değil. ABD ve Yahudi lobileri çıkarlarına fayda sağlayacağını bilsinler diktatörlükleri bile desteklerler. Ki desteklediler de...

İsrail Filistin'de iki devletli bir yapıyı asla istemiyor. Filistin'in tamamının kendisinin olmasını istiyor. David Ben Gurion'un 1930'ların sonlarında söylediği gibi, "Devletin kuruluşunu takiben büyük bir ordunun yapılandırılmasının hemen ardından bölünmeyi fesh etmeli ve bütün Filistin topraklarına yayılmalıyız." Bu hedeflerini gerçekleştirmek için siyonistler büyük sayılardaki Arap toplulukarını daha sonra İsrail olarak adlandırılacak bölgeden çıkartmak zorundaydılar. Hedeflerine ulaşmalarının başka bir yolu yoktu. Ben Gurion problemi açık bir şekilde gördü ve 1941'de şunları yazdı: "Baskı ve şiddet uygulamaksızın Arap nüfusunun toplu tahliyesini hayal etmek imkânsız."

İsrail, ABD'deki Yahudi lobilerinin desteği ile yüzbinlerce Arabı Filistin'den sürdü. 1949-1956 yılları arasında İsrail güvenlik güçleri kendi sınırlarına sızan 2700-5000 arası Arabı öldürdü ve bu kişilerin büyük çoğunluğu silahsızdı. ABD, İsrail'e karşı mücadele eden her türlü kurum ve yapıyı terorist ilan ediyor ve eziyordu. Hâlbuki siyonistler Filistin'de ilk olarak Haganah gibi terör örgütleri kurarak büyüyüp gelişmişti. Sonra İsrail kurulunca komple bir terör devleti oluşmuştu. Dünya genelinde siyonizme engel olanlara suikast bile düzenlemeye başladılar. Dünyada terör estirmeye başlamıştı. Terör uygulamaya onay bile veriyorlardı; hatta İsrail'de başbakanlık da yapmış olan Yitzhak Shamir: "Ne Yahudi ahlâkı ne de Yahudi geleneği terörizmden bir savaş aracı olarak faydalanmamıza engel değildir, hatta terörizmin işgalcilere karşı savaşımızda oynadığı rol büyüktür" diye bir demeçte bile bulunmuştur.

Tüm bunları ABD'deki İsrail lobisi olan AIPAC'ın desteği ile yapıyordu. AIPAC, ABD'nin İsrail'i koruması ve aklaması için her türlü baskı ve tehdidi yapabiliyordu. BM insanları ve hayvanları korumakla görevlidir, bir şartla; Müslüman olmamak ve Müslüman hayvanı olmamak kaydıyla. Bakın fokları, balinaları, kara batakları, kaplumbağaları nasıl koruyorlar? Bu hususta o kadar hassaslar ki; Bosna Savaşı yıllarında BM raporlarına göre 70 bin Bosnalı Müslüman kadına Sırplar tecavüz ederken, Sırp doktorlar deneme yapmak üzere Bosnalı kadınların rahmine köpek ceninleri yerleştirirken ses çıkarmayan Haçlı âlemi, Hırvatistan Hayvanat Bahçesi'ne bir top mermisi düşüp birkaç hayvan ölünce hep birden ayağa kalktılar. Ama bugün İsrail, Filistinlilerin hayvanlarını bile dünya medyası önünde makineli tüfeklerle öldürüyor da kimse bir şey demiyor. İşte İsrail zulmünü böyle görmezden geliyorlar.

Anlattığımız gibi Yahudiler ABD'de ekonomi ve siyasette çok güçlüydüler. Yahudi lobisi ABD'de İsrail yanlısı adaylara oy verilmesini sağlıyor. Adaylara ekonomik destek veriyor. ABD Başkanı Obama, Kudüs'teki Yad Vaşem Soykırım Müzesi'ni ziyaret edip İsrail Cumhurbaşkanı Şimon Peres ile görüşmesinden sonra, "Daha önce de söyledim; Kudüs, İsrail'in bölünmemiş başkenti olacaktır" demiş ve İsrail Devleti'ni bir "mucize" olarak tanımlamıştı. Durum açık ve net...

Amerikan Yahudileri ABD dış politikasını etkileyebilmek için örgütler dizisi kurdular. AIPAC bunların içinde en güçlü ve en bilindik olanıdır. 1997'de Fortune Dergisi en güçlü lobilerin listesini yaptı. Sonuç olarak AIPAC, Amerika Emekliler Derneği (AARP)'nin ardından ikinci sırada yer aldı. Mart 2005'te National Journal tarafından yapılan bir çalışma da Washington'in en güçlüleri sıralamasında AIPAC'ı ikinci sıraya koyarak benzer bir sonuca ulaştı. Yani ABD'deki en güçlü lobidir. Bu lobi Gary Bauer, Jerry Falwell, Ralph Reed, Pat Robertson ve Temsilciler Meclisi'nde çoğunluk liderliği yapmış olan Dick Armey ve Tom Delay gibi önemli Hristiyan Evanjelikleri de içermektedir. Bu kişiler İsrail'in yeniden doğuşunun İncil'deki kehanetin bir parçası olduğuna inanmakta ve İsrail'in yayılmacı gündemini desteklemektedirler. Onlara göre İsrail'e baskı yapmak Tanrı'ya karşı gelmektir.

Bunların taktiklerinin yaptığı etki hakkında hiç şüphe yoktur. Mesela bir örnek ele alalım: 1984'te AIPAC, Illinois Eyaleti'nden Senatör Charles Percy'nin mağlup edilmesine yardımda bulundu. Lobinin önemli bir üyesine göre Charles Percy, lobinin kaygı duyduğu konulara karşı kayıtsız, hatta düşmanca bir tutum sergilemişti. Düşünün, rahatlıkla sentör indirebiliyorlar; tabii ki AIPAC sahip olduğu şöhretle ürkütücü bir düşman olarak görünüyor, böylece gündemini sorgulamak isteyenlerin gözünü korkutuyor. Gündemi belirliyordu.

AIPAC'in Capitol Hill üzerindeki etkisi daha da ileri lere gitmektedir. Capitol Hill, Beyaz Saray'daki hükümet merkezidir. Eski bir AIPAC personeli olan Douglas Bloomfield'e göre parlamento üyelerinin ve de personelinin herhangi bir bilgiye ihtiyaç duyduklarında, Kongre Kütüphanesi, Kongre Araştırma Dairesi, komite çalışanları ya da idare uzmanlarını aramadan önce, AIPAC'e başvurmaları çok rastlanan bir şeydir. Daha da önemlisi Bloomfield, konuşma metinlerinin hazırlaması, yasalar üzerinde çalışması, taktiklerle ilgili tavsiyede bulunması, araştırma yapması, sponsorlar bulması ve oyları düzenlemesi için AIPAC'a başvurulduğunu açıklamaktadır. AIPAC aynı zamanda önemli bir bilgi merkezidir. Ekonomi, siyaset ve diğer gizli konular da dâhil her konuda böyledir. Belli ki MOSSAD ve diğer siyonist yapılardan da bilgiler alıyor ve İsrail'in çıkarı için kullanıyor.

AIPAC'in, ABD Parlamentosu üzerinde boğucu bir hâkimiyeti vardır. Eski Senatör Ernest Hollings görevinden ayrılırken şunları söylemiştir: "Burada AIPAC'ın size sunduğunun dışında ayrı bir İsrail politikası uygulayamazsınız." Yani Senatörler İsrail'e tam destek vermek zorunda. İsrail Başbakanı Ariel Şaron'un bir zamanlar Amerikalı bir dinleyiciye söylediği şu sözler hiç de şaşırtıcı değildir: "Bana insanlar İsrail'e nasıl yardım edebileceklerini sorduklarında onlara, AIPAC'a yardım edin derim."

Lobi, icra organına da büyük baskı uygulamaktadır. Lobinin bu gücü Yahudi seçmenlerin başkanlık seçimlerindeki etkisinden doğmaktadır. Yahudiler, nüfusun çok küçük bir bölümünü (yüzde 3'ten daha az) oluşturmalarına rağmen, her iki partinin de adayına seçim kampanyaları

için büyük bağışlarda bulunmaktadırlar. Washington Post'un bir defasında yaptığı değerlendirmeye göre, Demokrat Parti başkan adaylarının seçim için gerekli olan paranın % 60'ını elde etmeleri Yahudi destekçilere bağlı. Üstelik Yahudi seçmenler arasında seçime katılma oranı yüksek ve Yahudiler Kaliforniya, Florida, Illinois, New York ve Pensilvanya gibi önemli eyaletlerde yoğunlaşmakta. Kullandıkları oylar seçimin galibini az farkla da olsa belirleyeceği için, başkan adayları Yahudi seçmenleri kızdırmamak için her yola başvurmaktadırlar.

Lobideki kilit örgütler ayrıca o sırada yönetimde olan hükümeti hedef almaktadırlar. Örneğin; İsrail yanlısı kuvvetler Yahudi devletini eleştiren kişilerin önemli dış politika görevlerine gelmelerini engellemektedirler. ABD Başkanı Jimmy Carter, George Ball'ı dışişleri bakanı yapmak istemişti ama onun İsrail'i eleştiren biri olarak tanındığını ve lobinin böyle bir atamaya karşı çıkacağını biliyordu. İsrail'e aykırı olanlar ABD dışişlerinde asla görev alamaz. Bu tür kısıtlamalar günümüzde de devam etmektedir. 2004 başkanlık adayı Howard Dean, ABD'yi Arap-İsrail çatışmasında daha tarafsız bir rol oynamaya davet ettiğinde, Senator Joseph Lieberman onu İsrail'i satmakla suçladı ve sözlerinin "sorumsuzca" olduğunu söyledi. Parlamentodaki üst düzey demokratların hemen hemen hepsi Dean'in sözlerini eleştiren bir mektuba imza attılar. İşte ABD'deki Yahudi lobisi bu kadar etkindir. Özellikle Bush yönetiminde Yahudi lobisinin en etkin zamanıdır.

Yahudi lobisi medyayı da boş bırakmıyor. Amerikalı yorumcuların çoğu İsrail yanlısıdır. Gazeteci Eric Alterman'ın yazdığı yazıya göre, Ortadoğu uzmanları arasındaki tartışmaya İsrail'i eleştirmeyi hayal dahi edemeyen kişiler hâkimdir. Alterman, İsrail'i kayıtsız şartsız destekleyeceği düşünülen 61 köşe yazarı ve yorumcunun listesini çıkartır. İsrail'in hareketlerini eleştiren ve Arap yanlısı bir konum alan sadece beş uzman bulabilmiştir. Bu İsrail yanlısı eğilim önde gelen gazetelerin başyazılarında yer alır.

Wall Street Journal'ın eski editörü bir defasında, "Shamir, Şaron, Bibi... Bu adamlar ne isterse istesin bana uyar," demişti. Bu nedenle Wall Street Journal'ın, Chicago Sun-Times ve Washington Times gibi önde

gelen diğer gazetelerle birlikte, şiddetle İsrail'i destekleyen baş makaleler yayınlar. Commentary, The New Republic and The Weekly Standard gibi dergiler her fırsatta büyük bir şevkle İsrail'i savunmaktadırlar. Gazetelerin baş makalelerinde görülen bu İsrail yanlılığı New York Times gibi gazetelerde de görülmektedir. Bu gazete Amerika'nın en büyük gazetesidir. Örneğin; eski New York Times genel yayın yönetmeni Max Frankel, yaşam öyküsünü anlattığı kitabında İsrail yanlısı kişisel tutumunun Times'da yayımlanacak olan baş makaleleri seçerken etkili olduğunu kabul etmiştir. Max'in bu konudaki sözleri şu şekildedir: "İsrail'e çok fazla bağlıydım. İsrail'le ilgili sahip olduğum bilgiden ve orada yaşayan dostlarımdan güç alarak, Ortadoğu ile ilgili yorumların çoğunu bizzat kendim yazdım. Yahudilere nazaran Arap okuyucuların daha çok fark ettiği gibi, bu yazıları İsrail yanlısı bir bakış açısıyla yazdım."

Lobi, İsrail'le ilgili olumsuz haberlerin yapılmasını engellemek için içeriğinin İsrail karşıtı olduğunu düşündüğü haberlere karşı, mektup yazma kampanyaları, gösteriler ve boykotlar düzenlemektedir. Bir CNN yöneticisi bazen bir gün içerisinde İsrail karşıtı bir haber hakkında şikâyette bulunan 6000 elektronik postanın kendisine ulaştığını söylerdi. Benzer bir şekilde İsrail yanlısı Amerika'da Ortadoğu Hakkında Doğru Haber Verme Komitesi (CAMERA) Mayıs 2003'te tam 33 şehirde Ulusal Devlet Radyosu (NPR) istasyonlarının etrafında gösteriler düzenledi, hatta Ortadoğu ile ilgili yaptığı yayınlar İsrail için daha sempatik bir hâl alana kadar NPR'ye verilen desteğin kısıtlanması için bağışçılarını ikna etmeye çalıştı. Şimdi lobi ile ilgili daha önemli bir yere geldik.

Lobinin İsrail'le ilgili tartışmaları bastırmakta en çok zorlandığı yerler üniversite kampüsleri olmuştur çünkü akademik özgürlük en temel değerdir ve dokunulmazlığı bulunan profesörleri tehdit etmek ya da susturmak zordur. Lobi "kampüsleri geri almak için" hırçın hareketler sergiledi. İsrailli konuşmacıları ABD kampüslerine getiren "the Caravan for Democracy" gibi gruplar türedi. "Council for Public Affairs and Hillel" gibi daha önceden kurulmuş olan gruplarların da katılımıyla, günümüzde İsrail davasını gerçekleştirmeye çalışan grupların etkinliğini arttırmak için "the Israel on Campus Coalition" adında yeni bir grup oluşturuldu. Son

olarak AIPAC İsrail yanlısı ulusal mücadelede, kampüslerde kurulan bu gruplara katılan öğrenci sayısını büyük ölçüde arttırmak için üniversite aktivitelerini izlemeye ve genç taraftarlarını eğitmeye yönelik programlara harcadığı parayı üç katından da fazla arttırdı. Kampüs ve üniversitelere yaptıkları yatırımları gördünüz mü? Hiçbir alanı boş bırakmıyorlar.

AIPAC Amerika'daki kolej ve üniversite kampüslerini kuşatmıştır. Geleceğin yöneticilerinin yetiştiği bu eğitim ve öğretim yuvalarında da örgütlenmeye büyük önem veren AIPAC, siyonist yanlısı öğrenci yetiştirmek için B'nai B'rith Teşkilatı ile ortaklaşa 'gençlik programları' organize ediyor. Bu amaçla Yahudi gençler için dinsel ve ırkçı eğitim yapan merkezler meydana getirildi. Bunların en önemlisi; B'nai B'rith tarafından 1924 yılından beri uygulanan 'Aleph Zadik Aleph' isimli gençlik programı. Bu programla 13-21 yaş grubu Yahudi çocuklarına siyonizm düşüncesinin empoze edilmesi hedefleniyordu.

Lobi profesörlerin neler yazıp öğrettiklerini de izlemektedir. Buna Eylül 2002'de gerçekleşen, iki ateşli İsrail yandaşı Martin Kramer ve Daniel Pipes'in, şüpheli akademisyenler hakkında dosyalar içeren ve öğrencileri İsrail'e karşı düşmanlık olarak yorumlanacabilecek sözleri ya da davranışları ihbar etmeye teşvik eden bir internet sitesi (Campus Watch) kurmalarını örnek verebiliriz. Bilim adamlarını kara listeye alıp gözlerini korkutmaya yönelik bu girişim sert bir tepki doğurdu. Pipes ve Kramer daha sonra bu dosyaları siteden kaldırdılar fakat site hâlâ öğrencileri ABD üniversitelerindeki sözde İsrail karşıtı faaliyetleri ihbar etmeye davet etmektedir. Neler yaptıklarını gördünüz mü?

Lobi içerisindeki gruplar kendileriyle çalışan belirli akademisyenleri ve üniversiteleri de hedef almışlardır. Kadrosunda Filistinli âlim Edward Said'i bulunduran Columbia Üniversitesi de sık sık İsrail yanlısı bu güçlerin hedefi oldu. Columbia'nın eski dekanı Jonathan Cole şunları söylemiştir: "Şundan emin olabilirsiniz ki önde gelen edebiyat eleştirmeni Edward Said'in Filistin halkını desteklemek adına yapacağı her kamu açıklaması, bizden onu sözlerinden dolayı suçlayıp cezalandırmamızı ya da işten çıkarmamızı talep eden yüzlerce elektronik posta, mektup ve gazete yazısını beraberinde getirecektir."

Üniversite kampüslerindeki İsrail'e yönelik eleştirileri ortadan kaldırmak için yürütülen bu kampanyanın belki de en rahatsız edici yanı, Yahudi grupların paralamentoyu profesörlerin İsrail hakkında ne söylediklerini gözlemleyecek mekanizmalar kurmaya sevk etme çabalarıydı. Böylece İsrail'e karşı önyargıları olan üniversiteler devletin sağladığı ekonomik destekten mahrum bırakılacaktı. Bütün bu çabalar henüz başarıya ulaşmadı fakat bu girişim İsrail yanlısı grupların İsrail davasına yönelik tartışmaların kontrol altında tutulmasına verdikleri önemi gösterir. Son olarak bir grup hayırsever Yahudi, kampüslerdeki İsrail dostu bilim adamlarının sayısını arttırabilmek için "İsrail Çalışmaları Programları'nı" kurdu. 1 Mayıs 2003'de "New York Üniversitesi Taub İsrail Çalışmaları Merkezi'nin" kuruluşunu ilan etti. Berkeley, Brandeis ve Emory gibi diğer okullarda benzer programlar açıldı. Gerçek şu ki bu programlar İsrail'in kampüs içerisindeki imajına katkıda bulunmak için kuruldular. Taub Vakfı'nın başkanı Fred Laffer yaptığı açıklamada, Ortadoğu programlarında hâkim olduğu için New York Üniversitesi'ni finanse ettiğini açıkça belli etti. Kısacası lobi İsrail'i üniversite kampüslerindeki eleştirilerden korumak için önemli aşamalar katetmiştir. Belki Capitol Hill'de elde ettiği başarıya akademik çevrede ulaşamamıştır ama profesörlerın ve öğrencilerin İsrail'e yönelik eleştirilerini bastırmak için çok çalışmıştır ve günümüzde İsrail eskisi kadar eleştirilmemektedir. Capitol Hill, Beyaz Saray'daki hükümet merkezidir.

Irak'ın işgal edilip Saddam'ın indirilmesi için ABD'deki Yahudi lobisi ciddi baskı uyguladı. Baskı sonuç verdi ve Irak işgal edilip Saadam indirildi. İsrail bölgede kendini rahatsız edecek hiçbir büyük ve otoriter güç istemiyordu. Aynı sebeple İran, Türkiye ve Libya'yı da ambargo ve darbeler ile terbiye ettirmiştir. AIPAC ve diğer İsrail yanlısı güçlerin baskısına maruz kalan Clinton, 1995 baharında İran'a ekonomik ambargo uygulayarak politikasını sertleştirdi. Fakat AIPAC bundan daha da fazlasını istiyordu. Bunun sonucunda İran ya da Libya'da petrol kaynaklarını geliştirmek için 40 milyon dolardan fazla yatırım yapan bütün yabancı firmalara yaptırımlar uygulayan 1996 İran ve Libya Yaptırımlar Yasası çıkarıldı.

2019'da ABD'de önemli bir olay oldu. ABD'nin ilk Müslüman başörtülü Kongre üyesi İlhan Omar'ın, Washington'daki en güçlü lobilerden AIPAC'ın ekonomik yardımda bulunarak kongre üyelerini satın aldığı yönündeki açıklamaları ABD'yi gerdi. Yahudi lobisi, kadına hızla linç faaliyeti başlattı. Yahudi lobisine destek veren siyasetçiler İlhan Omar'ın cezalandırılması gerektiğini söylediler. Baskı ve tehdidi artırdılar. İlhan Omar'ı Hitler ilan eden bile oldu. Zaten Hitler'in uyguladığı antisemitizmi her yerde çıkarları için kullanıyorlardı. Zaten bu, Yahudiler için büyük bir sermayeydi.[68]

2013'te Türkiye'de Halkbank'a yapılan operasyonun arkasında da AIPAC vardı. İsrail lobisi AIPAC, Türkiye aleyhine kampanya başlattı. ABD'de 47 milletvekili, İran'la ticarete aracılık ettiği gerekçesiyle Halkbank'a yaptırım istedi. AIPAC'a göre Türkiye Halkbank ile ABD ambargolarını deliyordu. Acilen ya ambargo uygulanmalı ya da operasyon yapılmalıydı. FETÖ eliyle sözde yolsuzluk yapıyor diyerek Halkbank'a büyük operasyon yapılıp yıpratıldı. Bu, büyük bir Yahudi lobisi operasyonuydu. Operasyonla birlikte Türkiye milyarlarca dolar zarar etti.

Sinsi Yahudi Lobisi: JINSA

B'nai B'rith Teşkilatı'nın Amerikan siyasetini vesayet altına almak için kullandığı bir diğer önemli kuruluş da Yahudi Ulusal Güvenlik İşleri Enstitüsü JINSA. İşte bu kurum siyonistlerin Amerika'daki en tehlikeli kurumlarından biri. Savunma Bakanlığı ve Pentagon üzerinde etkili olan JINSA, 1976'da Neoconların en etkili ismi Richard Perle ve Eliot Abrams tarafından kuruldu. Görevi, ABD'nin İsrail'e askeri konularda yardım ve desteğini sağlamak... JINSA, yıllık bütçesinin bir kısmını ABD'nin kilit politikacıları ve yüksek rütbeli ABD askeri personelini turistik gezilere götürmek için kullanıyor. JINSA, ABD'de ve ABD dışındaki tüm silah üreten firmaları yakından takip ederek bir şekilde ilişki kurar. Mesela savaş gemisi, Hawkeye uçakları ve radar sistemlerini

---

[68] Stephan M. Walt-John Mearsheimer, İsrail Lobisi ve ABD Dış Politikası, Zodyak Yayınları, İstanbul 2014.
Henry Ford, Beynelminel Yahudi, Kayıhan Yayınları, İstanbul 2001, s.10-26 arası. Abdullah Uçar, Dünyanın Başbelası Siyonistler, Konya 2009, s.171-201 arası.

İsrail'e satan Northrop Grumman firmasının hukuk işlerini JINSA üyesi Douglas Feith'e ait Hukuk Bürosu yürütüyor. Amerika dışındaki ülkelerin genelkurmay başkanlarıyla iyi ilişkiler kurmak da yine JINSA'nın görevleri arasında. Mesela 28 Şubat sürecinin ‹kudretli' generali Çevik Bir Genelkurmay İkinci Başkanlığı'na atandığında, ilk tebrik ziyaretine gelen kuruluş JINSA olmuştu. Nitekim Çevik Bir, yapmış olduğu 'hizmetler' karşılığında JINSA'dan "Üstün Liyakat Ödülü" alacaktı. JINSA, 1997'de Necmettin Erbakan'ın başbakan olduğu Refahyol hükümetinin devrilmesinde doğrudan rol oynadı. Ocak 1997'de Ankara'ya gelen JINSA temsilcileri Türk ordusunun üst düzey temsilcileri ile görüşüp Amerika-Türkiye-İsrail ekseninde stratejik işbirliği antlaşması yapılmış, Erbakan'ın indirilmesi istenmiştir.

JINSA, ABD Savunma Bakanlığı ve Beyaz Saray üzerinde baskı kurabilecek çok güçlü yöneticilere sahip. Bush'un Başkanlığı öncesinde JINSA'nın Danışma Kurulu üyelerine bakıldığın da bunu açıkça görmek mümkün. Dick Cheney, Elliot Abrams, John Bolton ve Douglas Feith... Bu kişiler aynı zamanda hem baba Bush, hem de oğul Bush döneminde Pentagon'un gerçek sahipleriydiler. JINSA'nın yönetiminde bulunan kişilerin hemen hepsi, aynı zamanda Neocon yapılanmasının da üyeleriydi. Mesela; kamuoyunda 'Karanlıklar Prensi' olarak bilinen küresel hegemonyanın stratejistlerinden Dick Cheney, Teşkilat adına Beyaz Saray'da görev yapan en etkili kişilerden biriydi. Neocon felsefenin de uluslararası alandaki önemli temsilcilerinden biri olarak kabul edilen Cheney, aynı zamanda Aralık 2015'e kadar Bilderberg Grub'un Yönlendirme Komitesi üyesiydi.

Dick Cheney, Başkan Ronald Reagan döneminde ABD Savunma Bakan Yardımcılığı ve Baba Bush döneminde 4 yıl savunma bakanlığı yaptı. Panama müdahalesini ve 1. Körfez Savaşı'nı o yönetti. Oğul Bush döneminde ise tam 8 yıl başkan yardımcılığında bulundu. Irak ve Afganistan işgallerinde büyük rol oynadı. Nitekim 21 Mayıs 2009 yılında Neoconların karargâhlarından American Enterprise Institute'de (AEI) yaptığı konuşmada, Afganistan ve Irak savaşlarını İsrail'in güvenliği için yaptıklarını itiraf etmekten çekinmeyecekti. Yine John Bolton da Geo-

rge W. Bush'un en gözde bürokratlarındandı. Bolton, Ağustos 2005'ten Aralık 2006'ya kadar ABD'nin Birleşmiş Milletler büyükelçilik görevinde bulunmuştu. ABD başkanlarının etrafını saran bu adamlar JINSA üyesiydi.

Amerika'daki Yahudi Tehdit Lobisi: ADL

B'nai B'rith Teşkilatı'nın bir görevi de siyonizm yanlısı veya karşıtı politikacı ve bürokratları tespit etmek. Teşkilat, bu görevi 'kirli işler' bölümü Anti-Defamation League (ADL) lobisine havale etmiş durumda. ADL'nin açılımı İftira ve Karalama ile Mücadele Birliği. 1913 yılında B'nai B'rith örgütü tarafından ABD'de kurulmuştur. Yahudi ve siyonist emellere engel olanların anasını ağlatırlar. ADL, siyonizm veya İsrail karşıtı politikacı, bürokrat, akademisyen, öğrenci ve sanatçıları listeleyerek fişler. Dahası, Teşkilat üyesi öğrencileri adeta bir ajan gibi kullanır. Onlardan 'Yahudi karşıtı' öğrenci ve akademisyenleri fişlemelerini ister. Teşkilat, siyonizm ve İsrail politikalarını destekleyen, çıkarlarını gözeten siyasetçileri ödüllendirirken, karşı olanları da medya ve yargı yoluyla sindirir. B'nai B'rith Teşkilatı, amaçlanına hizmet eden siyasetçileri ödüllendirirken de aşırı titiz davranıyor. Zira verilen bu ödül, aynı zamanda o kişi hakkında uluslararası referans anlamına geldiğinden, ödül verilen politikacılar özenle seçiliyor.

Teşkilat'ın şimdiye kadar ödüllendirdiği siyasetçi sayısı sınırlı. Zira bu ödül, Yahudi davasına ve İsrail çıkarlarına çok büyük hizmetlerde bulunmuş ya da bulunması muhtemel liderlere veriliyor. Ödül, genellikle bir teşekkür belgesiyle birlikte verilen altın madalya şeklinde oluyor. Şimdiye kadar bu ödül John F. Kennedy, George H. W. Bush, Harry S. Truman, Gerald R. Ford ve Dwight D. Eisenhower gibi ABD başkanlarına verildi. Ancak elbette ödüllendirme sadece ABD başkanlarıyla sınırlı değil. Amerika dışındaki siyasetçiler de unutulmuyor. Kanada'nın Yahudi asıllı Başbakanı Stephen Joseph Harper, Avusturya Şansölyesi Franz Vranitzky, Avustralya Başbakanı John Howard, Almanya Başbakanı Willy Brandt, Alman Şansölyesi Angela Merkel, İsrail'in ilk Başbakanı David Ben Gurion ve yine İsrail'in ilk kadın Başbakanı Golda Meir de B'nai B'rith Teşkilatı'ndan ödül alan isimler arasında.

Teşkilat'ın ödüllendirme sisteminin karşısında, bir de "cezalandırma" yöntemi var. Mesela; Teşkilat'ın cezalandırma yöntemine maruz kalan iki ibretlik siyasi isim verelim: ABD Temsilciler Meclisi eski üyeleri Cynthia McKinney ve Jim Traficant... Bundan sonrasını dikkatli okuyun. McKinney, 1993 ile 2007 yılları arasında Demokrat Parti'den Temsilciler Meclisi üyeliği yaptı ancak McKinney, Beyaz Saray'daki İsrail ayrıcalığına karşıydı. Her seferinde ABD'nin Ortadoğu politikalarını ve dünya jandarmalığına soyunmasını eleştiren McKinney, bir de 11 Eylül saldırılarından Bush yönetiminin haberdar olduğunu dillendirince, Yahudi lobilerini çileden çıkarmıştı. Nitekim çok geçmeden, AIPAC ve ADL başta olmak üzere Yahudi lobilerinin hışmına uğradı. Demokrat Parti'ye yapılan yoğun baskılar sonucu, McKinney hem Temsilciler Meclisi'nden hem de Demokrat Parti'den atıldı. Bunun görünürdeki nedeni ise kendisine sürekli kimlik soran bir polisle yapmış olduğu münakaşaydı.

McKinney, Demokrat Parti'den atılınca siyasete Yeşiller Partisi'yle devam etmeyi denedi ancak 2009 yılında vermiş olduğu bir röportajında; "Kongrenin % 99'u siyonist. Hepsi de İsrail çıkarları için çalışır" demesi, McKinney'in siyasi hayatının sonu oldu. McKinney'in bir dahaki seçimlerde aday olmaması için hakkında büyük bir medya kampanyası başlatıldı. Öyle ki bağış yapacak tek kişi bile bulamadı. Siyaseti bırakmak zorunda kalan McKinney, kendini sivil organizasyonlara adadı. Özellikle Filistin halkının ABD'deki sesi oldu ancak kendisine vurulan "Yahudi karşıtlığı" damgası yakasını hiç bırakmadı. McKinney, Özgür Gazze Hareketi'nin (FGM) bir parçası olarak Gazze'ye yardım götüren gemilerin yüzlerce aktivistinden biriydi. İsrail güvenlik güçleri, gemilere el koyduktan sonra McKinney'i de tutukladı. Amerikan vatandaşı ve çok tanınan biri olmasına rağmen, İsrail polisi ona 'terörist' muamelesi yaptı.

Teşkilat'ın hışmına uğrayan bir diğer ABD Temsilciler Meclisi üyesi de Jim Traficant'tı. Traficant'ın başına gelenler, ABD'deki Yahudi lobisinin iç yüzünü göstermesi bakımından oldukça ilgi çekiciydi. Jim Traficant da tıpkı McKinney gibi Beyaz Saray ve kongrenin İsrail yanlısı politikalarından rahatsızdı. Özellikle ABD'nin İsrail yanlısı politikalarını eleştirenlere 'antisemist' damgası vurularak yargılanmalarına yoğun eleştiri getiriyordu ancak Jim Traficant, bu tutumunun bedelini canıyla

ödeyecekti. Önce 11 Nisan 2002'de "rüşvet, gasp ve vergi kaçakçılığı" suçlarından hakkında dava açıldı. Yetmedi, 24 Temmuz 2002 tarihinde Temsilciler Meclisi'nde yapılan oylamayla meclisten uzaklaştırıldı. Sonuçta Jim Traficant, tam 7 yıl hapis cezasına çarptırılarak cezaevine konuldu.

Traficant, cezasını çektikten sonra 2 Eylül 2009'da serbest bırakıldı ama onun pes edeceği yoktu. ABD'nin İsrail politikalarını eleştirmeye devam etti. İsterseniz gelin, Teşkilatın Amerikalı siyasetçilere nasıl baskı yaptığını Jim Traficant'ın ağzından dinleyelim: "Yahudi lobileri senatonun tüm üyelerini kontrol ediyorlar. Amerikan siyasetini kontrol ediyorlar. Eğer bunları eleştirmek için ağzını açarsan, hedef olursun. Bir yolunu bulup sizi hapse atarlar. Amerika olarak İsrail'in genişleme politikasını yürütüyoruz. Herkes bunu biliyor ama söylemeye korkuyor. Çünkü kongrenin her iki organı da kontrol altında, medya kontrol altında. Eğer Amerikan halkı tüm bunları bilseydi kesinlikle ayaklanırdı."

Traficant, tekrar siyaset yapmayı denediyse de Teşkilat peşini bırakmadı. O da çeşitli konferanslar verdi, sivil toplum kuruluşlarında görevler aldı ancak 2014 yılına gelindiğinde şüpheli bir trafik kazasına kurban gitti. Kaza gerçekten ilginçti. Kendi kullandığı traktörle çiftliğine giden Traficant, traktörün devrilmesiyle hafif yaralandı. Hiçbir yarası olmadığı hâlde tedbir amaçlı hastaneye kaldırılan Traficant, dört gün sonra öldü Traficant'in ölüm raporuna "kalp krizi" yazıldı ancak eşi, kazanın şüpheli olduğu konusunda ısrarcıydı. Soruşturma açıldı fakat yapılan incelemede Traficant'ın kalp krizi geçirmediği tespit edildi. Üstelik Traficant'ın kazada herhangi bir ezici yara almadığı da raporla belgelendi ancak bu sefer de ölüm nedeni olarak "sıkışma nedeniyle nefes alamama" sonucuna varılıp soruşturma kapatılacaktı.[69]

---

[69] 2004 yılında yine ADL ile bağlantılı olan Amerikan Yahudi Kongresi, Erdoğan'a "cesaret ödülü" vermişti. Erdoğan'ın Filistin saldırılarından dolayı İsrail'e karşı eleştirilerinin dozunu artırınca, Amerikan Yahudi Kongresi daha önce verdiği bu ödülü geri isteyecekti. Dönemin Komite Başkanı Jack Rosen'in imzasıyla 23 Temmuz 2014'te Erdoğan'a gönderilen mektupta tehditvarî olarak şöyle deniyordu: "Size bu ödülü vermemizden 10 yıl sonra, siyasi kazanç ve Türk halkını Yahudilere karşı şiddete tahrik etmek için tehlikeli bir retorik kusarak dünyada en nefret dolu biçimde İsrail karşıtı kişi oldunuz. Bizim ödülümüz, Yahudiler, Amerikalılar ve daha barışçıl bir dünya isteyen herkes için önemli konularda aldığı pozisyonla gerçek bir cesaret sergileyen ve bu nedenle Yahudi toplu-

B'nai B'rith'in sahadaki karanlık eli olan ADL, Teşkilat adına tüm kirli işleri organize etmenin yanı sıra küresel sekülerizim ve laikliğin de en büyük savunucularından. Laik, seküler bir sistemin tüm dünyaya hâkim olmasını isteyen Teşkilat bunu gerçekleştirmek adına Amerika'yı örnek ülke olarak pazarlıyordu. Bu sebeple Teşkilat, Hristiyan dininin Amerika'nın toplum hayatından çıkması için bürokrasi üstünde her türlü baskıyı uygulamaktan çekinmedi. Bu konuda ADL'nin en büyük destekçisi ise her zaman olduğu gibi masonlardı. ADL, Amerika'yı paganlaştırma yani çok tanrılı putperest bir toplum haline getirme konusunda İskoç Riti'ne bağlı Mason Locaları ile anlaşmıştı. Zira Teşkilat Amerika'da Hristiyanlığı toplum hayatının tümünden çıkartarak din aleyhtarı bir laiklik anlayışını yerleştirmeyi hedefliyordu. Aynı ADL, Türkiye ve Türk halkının da sürekli seküler kalması için sürekli seçimlere, iktidarlara ve kanunlara müdahale etmiştir. Bu sebeple Erbakan Hoca'nın 28 Şubat darbesi ile indirilmesinde ADL etkili oldu. ADL'nin bağlı olduğu B'nai B'rith Teşkilatı'nın Haim Nahum gibi üyeleri de yeni kurulacak Türkiye'nin din, tarih ve kültürden uzaklaşıp Batıcı ve seküler olmasını sağlamıştı. B'nai B'rith'in yavrusu ADL de aynı görevi devam ettiriyor. İşte burası çok önemli ve Türk toplumunu bu gerçeği anlamaktan uzak tutmuşlardır.

İşin ilginç yanı B'nai B'rith Teşkilatı Yahudi Cemaati'nin dini vecibelerini rahatça yerine getirebilmesi için her yolu mübah görürken, başta Amerikan toplumu olmak üzere dünya ülkelerinin kendi dinini yaşayıp yaymasını istemiyordu. Teşkilat ABD toplumunun dine yönelmemesi, dinin toplum hayatındaki öneminin azaltılması, hatta mümkünse yok edilmesi için yüksek yargıdaki Mason biraderlerini kullanıyordu. Aynı zamanda dinden uzaklaştıracak ne kadar kurum, yapı, mezhep, tarikat varsa finansal ve medya olarak destekliyordu. Türkiye'de ADL bağlantılı şahıslar, medya ve kurumlar İslam'dan uzaklaştırmak için bu tür olaylar tezgâhladılar. Bu tip olay ve haberler ADL odaklı plan gereğidir.[70]

mu tarafından tanınmayı hak eden bir kişi içindi. Şimdiki poziyonunuz, medyadan anlaşıldığı biçimde, nefret yayıcı ve Yahudilere yönelik saldırılarınız sizi onurlandırdığımız her şeyi sorgulamayı gerektiriyor. Bu yüzden ödülümüzü geri vermenizi istiyoruz."

70 ADL ve JINSA için bkz: Murat Akan, Dünyayı Yöneten Üst Akıl: B'nai B'rith Kozmik Karargâh, Hayat Yayınları, İstanbul 2021, s. 175-181 arası ve s.145-148 arası.

MOLA BİLGİSİ

Türkiye'deki Zengin Yahudiler

Türkiye'de reklamcılığın doğumu, bir sektöre dönüşmesi ve modernleşmesi, Türkiye'deki Yahudilerinin attığı adımlarla oldu. Reklamcılık sektörü ile Türkiye'de kapitalist ve sekülerleşmeyi hızla artırdılar. Bunlardan biri "İzidor Barouh" idi. Bugün de varlığını sürdüren reklam ajansı, burada çalışmaya 1932'de başlayan ve "reklamcılığın duayeni" olarak tanınan İzidor Barouh'a ait. Yürüyen billboardlardan sinema ve radyoyu reklam mecrası olarak kullanmaya pek çok "ilk" bu firma tarafından gerçekleştirildi.

İzidor Barouh

İzidor 1915 yılında doğdu. 1932 yılında, 17 yaşında İlancılık Reklam Ajansı'nda müşteri temsilcisi olarak iş hayatına atılan İzidor Barouh, 20 lira maaşla girdiği bu işte gösterdiği üstün performansla, üç ay gibi kısa bir sürede maaşını iki katına çıkardı. 1957 yılında İlancılık Reklam Ajansı'nın beş ortağından biri olan Barouh, 1960 yılından itibaren ajansın dış ilişkilerini yönetti. Reklam ajansının tam sorumlusu hâline geldi. İlk müşterileri giyim mağazaları, sinemalar ve doktorlardı. Barouh ilk reklam ajansını kuranlardan. Yahudi hastanesi olan Or-Ahayim Hastanesi'nde on yıl boyunca başkanlık yaptı. 2012'de 97 yaşında öldü. Or-Ahayim Yahudilerin İstanbul Balat'ta kurduğu özel bir hastanedir. Tüm Yahudi zenginler bu hastaneye yardım yapmıştır. Bu hastane Yahudiler için çok özeldi. Elbette Yahudilerin bağlantıları bu tip işlerde bir numara olmalarını sağlamıştı ama sadece bağlantılar mıydı? Hayır, çok çalışkanlardı. İzidor Barouh her sabah altıda kalkıp birkaç jimnastik hareketini yapar sıkı bir kahvaltıdan sonra sekiz civarında soluğu büroda alırdı. Her zaman takım elbiseli

ve kravatlıydı. Yaşamının son zamanlarına kadar iş disiplininden hiçbir zaman ödün vermedi. Oğlu Yakup Barouh da onun izinden aynı disiplin ve başarıyla iş hayatına devam etti. Bitmedi.

İlk reklamcılardan biri de "Eli Acıman" idi. 1944 yılında ise "Türkiye'de modern reklamcılığın kurucusu" olarak bilinen Eli Acıman, Vitali Hakko ve Began Faal ile birlikte Reklam Acentası'nı kurdu. Daha sonra ayrılıp "reklamcılığın okulu" olarak anılan Manajans'ı kuran Eli Acıman 1990'da Avrupa Reklam Ajansları Birliği tarafından Altın Madalya ile onurlandırıldı. Eli Acıman bilinmeden Türkiye'deki reklamcılık sektörü anlaşılmaz.

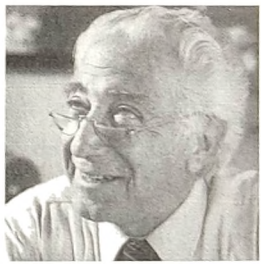

Eli Acıman

Eli Acıman, kendisi gibi Yahudi asıllı iş adamı ve modacı Vitali Hakko'nun ürettiği şapkaların reklâmını yapmaya başladı. İlk yaptığı reklam Vitali Hakko'nun ünlü "şen şapka" reklamıydı. Vitali Hakko, Eli Acıman için diyor ki "Uzun süreler beraber çalıştık. Bugünkü durumumuza gelişimizde onun payı büyüktür. Teşekkür ederiz Eli Acıman." Vitali Hakko ise, Vakko mağazasının sahibi, Şapka Kanunu ile zengin olan Yahudidir. Atatürk Şapka Kanunu'nu çıkarınca çok zengin olduğunu söylemiştir. Bu Yahudi daha sonra Müslüman kadınlara eşarp ve başörtüsü satarak daha da zengin olmuştur. Şu an da Vakko mağazalarında ciddi satışlar yapmaktadır. Eli Acıman'dan devam edelim.

Reklamcı Eli Acıman, 1946 yılında Türkiye'nin başlıca iş adamları ile tanışarak reklam işlerini alınca geniş bir iş imkânına kavuşur. TÜSİAD'a 30 yıldan uzun süre hizmet veren üyelerinden biri olan Eli Acıman, 1970'li yıllardan itibaren İstanbul ili vergi rekortmenleri listesine girdi. Reklam ile bir kültür oluşturdu ve yaydı. Reklamlar ile kapitalist sistem ve tüketim kültürü oturtuldu.

Bir yandan da reklamlar ile Batıcı, seküler insan modeline teşvik edildi. Zaten TÜSİAD ülkenin Batı kontrolünde tutulmasını sağlıyordu. TÜSİAD devleti yönetip yönlendiren gizli iktidar olarak da bilinir. Eli Acıman da onların ve ürünlerinin reklamını yaparak sektörde dev olmuştur. Eli Acıman, 1982 yılında sektörün en önemli çatı kuruluşu Reklâmcılar Derneği'nin kurulmasına öncülük etti ve derneğin ilk başkanı oldu. Bugün 100 yılını dolduran İlancılık firması da Manajans da ikinci kuşak aile üyeleri tarafından yönetiliyor. Şimdi sıra en önemli Yahudilerden birine geldik: Bernar Nahum. Bu çok önemli.

Bernar Nahum, Koç Ailesi'nin arkasındaki asıl adamdır. Koç'u Koç yapan Bernar Nahum'dur. Dışarıdaki bağlantıları çok iyiydi. Bernar Nahum 1911 yılında İstanbul'da doğdu. Musevi Lisesi'ndeki eğitim gördü. 1944 yılında Ankara'da bugün dünyanın en büyük 200 şirketi içinde olan Koç Topluluğu'nun çekirdeğini oluşturan Koç Ticaret A.Ş.'de Otomobil Şubesi Müdürlüğü görevini üstelendi. Bu, Türkiye'de Ford marka otomobillerin distribütörlüğünü yapan firmaydı ve Bernar Nahum'un yönetiminde Türkiye'de otomobil endüstri kurulmasının ilk adımları atıldı. 1966 yılında Bernar Nahum'un öncülüğünde, ilk Türk otomobili seri olarak üretildi; "Anadol" marka otomobil piyasaya sürüldü. Bütün modellerinde kaportası cam elyafı ve polyesterden yapılan Anadol otomobillerinde Ford motorları kullanılıyordu. Üretilen yerli bir araba yoktu aslında.

Koç Holding'in, elektrik ampulü, taşıt lastikleri, buzdolabı, çamaşır makinesi, otomobil üretimi gibi alanlarda yatırıma girmesinde; hayal gücü, liderlik özellikleri ve vizyonuyla Bernar Nahum'un büyük payı vardı. 44 yıl boyunca Koç Holding'de çalıştı. Her şeyi düşünen ama kararı patrona bırakan, her şeyden haberdar olup, bunu sır olarak tutmayı bilen kişidir. Gizemli ve gizli seçilmiş bir adamdı. 1944 yılında Ankara'da, Koç Ticaret'te çalışmaya başlayıp 1987 yılında bu kuruluştan emekli olduğunda Koç

Holding Başkan Yardımcısı sıfatını taşıyordu. "Vehbi Koç'un arkasındaki adam" olarak anıldı. BEKO adlı şirket 'Be'rnar ve 'Ko'ç adlarının ilk hecesinden doğdu.

Soldaki Vehbi Koç, sağdaki Bernar Nahum

Rahmi Koç, Bernar Nahum hakkında yıllar sonra şöyle demişti: "Koç'un otomotiv sanayi işine girmesini, büyümesini ve kâr etmesini sağlayan Mösyö Bernar'dır. Vehbi Bey'in büyük itimadını kazanmış biriydi ve Vehbi Bey, o ne derse kabul ederdi. Bernar Nahum eldeki paranın daima otomotiv işine yatırılmasını istemiştir." Bernar Nahum'dan Koç'u büyütmesini kim, neden istemişti? Sır! Bernar Nahum, Koç'tan sonra Koç Grubu'ndaki en önemli kişiydi. Koç'un özellikle yurtdışı ilişkilerinin arkasında hep Bernar Nahum'un uluslararası seviyede güçlü bağlantıları yatıyor. Elektrik ampulü, taşıt lastikleri, buzdolabı, çamaşır makinesi, Anadol otomobili üretimi gibi başlangıçta çok zor gibi görünen sektörlere girilmesinde Nahum'un hayal gücünün ve uygulama üstünlüğünün payı büyük.

Necmettin Erbakan ve Bernar Nahum'un yaşadığı önemli bir olay vardır. Anlatalım. 1961'de Ankara'da Birinci Otomotiv Kongresi toplanmıştı. Bernar Nahum, Birinci Otomotiv Kongresi'nde konuşurken salondaki hava giderek gerilecekti. Çünkü Otokoç'un ortağı ve idarecisi Bernar Nahum, salondaki heyecanın aksine otomotiv sanayinin zorluklarından bahsetmekte ve yerli otomobil fikrine karşı çıkmıştır. O esnada ön sıralarda oturan Makina Kimya Endüstrisi'nde çalışan genç bir mühendisin ayağında kurumun yeni dağıttığı postallardan biri vardır. Bernar Nahum; "Bursa'da şeftali üretmek otomotiv üretmekten hem daha kolay hem daha kazançlıdır" dediği anda da ortalık karışmıştır. Bernar Nahum'un

"otomotiv yerine şeftali üretmeyi" önermesine dayanamayan genç mühendis öfkesinden ayağından çıkardığı postalı kürsüye fırlatmıştır. Postal, Bernar Nahum'un alnına çarparken, MKE'li vatansever: "Bize otomobili siz ürettirmiyorsunuz, sizler bizi Batı'ya mahkûm ve mecbur ediyorsunuz!" diye bağırmaktaydı. Bu genç mühendis Necmettin Erbakan idi.

Gariptir Türkiye'nin yerli otomobil üretmesini istemeyen ve onun yerine şeftali yetiştirmesini tavsiye edenler, adeta ellerindeki tüm parayı otomobil üretmeye yatırmıştır. Fakat onların ürettikleri esasında yerli araba değildi, sadece yabancı otomobilleri Türkçe isimlerle üretmişlerdir. Nasıl mı? Vehbi Koç tarafından 1928 senesinde kurulan Otokoç, 1946'da Ford Motor Company'nin temsilcisi olmuştur. Bernar Nahum ve Vehbi Koç, Türkiye'de otomobil üretmek için Henry Ford ile temaslar kurmuşlardır. Bu temaslar işe yaramış ve 1959 senesinde Koç Grubu, Otosan'ı kurmuştur. Ford kamyonların montajı Otosan'da yapılmaya başlamıştır. Bernar Nahum, 1995 yılında 84 yaşında vefat eder. Derin bağları olan asıl gizli seçilmişlerdendir. Güdümlü seçilmiş zenginlerin oluşturulmasında rol almıştır. Otomotivde bayrağı kendisinden devralan oğlu Jan Nahum, Karsan'ın ortağı ve tasarım şirketi Hexegon'un kurucusuydu.[71]

Türkiye'deki ilklerde hep Yahudi izi görmek mümkündür. Bunlardan bir tanesi de Aron Angel'dir. Türkiye'nin ilk şehir planlamacısıdır. 1916 yılında İstanbul'da doğdu. Önce mühendislik eğitimi aldı. Mimarlık eğitimi almak için Paris'e gitti. Büyük bir şehir planlamacısı oldu. Almanlar, Paris'i işgal edince diploma ve belgelerini zorlukla alıp Türkiye'ye gelir. İstanbul'un Asya yakasının en önemli alışveriş caddesi olan Bağdat Caddesi'nin ve Yeşilyurt semtinin planlamalarını yaptı. Bağdat Caddesi'nin yaratıcısı olarak tanınan

[71] Bu Mola Bilgisi için faydalanılan kaynaklar: Okşan Svastlc, Yahudilerin İstanbul'u, Boyut Yayınları, İstanbul 2011, s. 116-117, 120, 130-131. Hüseyln Serkan Elönü, Halm Nahum, Küresel Kltap Yayınları, İstanbul 2015, s.117-121.

Aron Angel 30 Kasım 2010'da öldü ve Arnavutköy Ulus Musevi Mezarlığı'na defnedildi.

Bir de gizli Yahudiler olan SABETAYİSTLER var. Lütfen Sabetayistler için "KAOS" adlı kitabımı okuyunuz. Bu mola bilgisinden sonra İsrail ve siyonizmin Afrika'yı nasıl kuşattığını anlatacağız. Varsa çayınız tazeleyin. Afrika'daki siyonizmi okuyacaksınız.

SİYONİZMİN AFRİKA KUŞATMASI

İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu yaptığı bir açıklamada, son dönemde İsrail ile Afrika ülkeleri arasında gelişen ilişkilere işaret ederek, "Afrika'nın kalbine ulaşmaya çalışıyoruz." ifadesini kullanmıştı. Sahi İsrail, Afrika'da ne yapmaya çalışıyordu? İsrail'in Afrika'yı 1955'ten beri adım adım istihbarat, ekonomi, şirketler ve siyasi olarak kuşattığını biliyor muydunuz? Peki, amacı neydi? O hâlde dikkatli okuyun.

Afrika kıtasında özellikle kuzeyi olmak üzere ciddi bir Yahudi nüfusu yaşamaktadır. Afrika'daki yahudi azınlığın sayısı, 1965 yılına kadar 501.680 kişi civarındaydı. Afrika'nın güneyindeki ülkelerde Yahudiler ekonomik olarak önemli bir yere sahiptir. Özellikle Güney Sahra ülkelerinden Kenya'nın ekonomik faaliyetlerinde ve iktisadi hayatında Yahudilerin ciddi gücü ve etkisi bulunmaktadır. Aynı şekilde toplu olarak Etiyopya'dan tehcire zorlanan Falaşa Yahudi topluluğunun bir kısmı İsrail'e gelmiştir. Habeşistan yani Etiyopyalı Yahudilere Falaşa dendiğini daha önce anlatmıştım. Ancak bu topluluğa bağlı insanların bir kısmı diğer Afrika ülkelerine göç etmiştir. Falaşalar Afrika'daki en fakir Yahudi topluluğu olarak bilinmektedir. Buna karşın Sahra Altı Afrika'da yaşayan Yahudi topluluğu ise, dünyadaki en zengin Yahudi topluluğu sayılmaktadır. Yapılan bir araştırmanın sonuçlarına göre, Sahra Altı Afrika'daki Yahudiler, İsrail devletinin gizli para kasasıdır. Güney Afrika'daki Yahudiler, Yahudi zenginlerden İsrail devletine destek verenler arasında ikinci sırada yer almaktadır. Yahudi devletine ilk sırada destek veren Yahudi topluluğu ise, ABD'de yaşayan Yahudilerdir. Onları anlatmaya gerek var mı?

Sahra Altı Afrika ülkeleri bağımsızlığını ilan ettiğinde İsrail ile iyi ilişkiler kurmuştu. İsrail Afrika'da ta o zamandan yapılanmaya başlamıştı. Lakin 1967 ve 1973'te Arap-İsrail savaşı çıkınca Afrika ülkeleri İsrail ile ilişkilerini kesmişti. Tel Aviv, daha sonraki yıllar boyunca kıtanın birçok ülkesiyle ilişkilerini geliştirmek için büyük çabalar sarf etmişti. Son yıllarda Afrika'daki bağlarını ve gücünü derinleştirmeye başladı. Afrika ülkelerinin liderleri de İsrail'e yakınlaştı. Afrika ülkelerinin İsrail'le yeniden yakınlaşmasını tetikleyen faktörlerden ilki kıtadaki otoriter yönetimlerin hayatta kalabilmek ve iktidarlarını sağlamlaştırmak için İsrail'in istihbarat ve güvenlik alanındaki desteğine ihtiyaç duymaları. Bu çerçevede İsrail'le ilişkileri en gelişmiş Afrika ülkeleri arasında Kamerun, Etiyopya, Ekvator Ginesi, Ruanda, Togo, Uganda, Liberya ve Fildişi Sahili'nin bulunması tesadüf değil.

Bu bağlamda Kamerun dikkat çekici bir örnek teşkil ediyor. 1982 yılında Cumhurbaşkanı olan Paul Biya, koltuğunu sağlamlaştırmak ve otoriter rejimini korumak için başka bir gücün desteğini arama yoluna gitti. İsrail Savunma Bakanlığı adına silah satışlarını müzakere etmeye yetkili eski bir MOSSAD ajanı hem İsrail'den Kamerun'a silah satılmasına hem de Kamerun ordusunun İsrailli yetkililer tarafından eğitilmesine önayak oldu. 2001 yılında kurulan ve ülkede "İsrail birliği" olarak da bilinen "Acil Müdahale Taburu" hem 1982'den beri iktidarda olan "Paul Biya'nın" kişisel güvenliğinin sağlanması hem de muhaliflerin sindirilmesi için kullanılıyor. Buna karşılık Kamerun, kıta genelindeki tutumun aksine Eritre'yle birlikte Filistin'i tanımayan iki ülkeden biri. Filistin'i tanımıyorlar ama İsrail'i tanıyorlar. Dahası Kamerun, uluslararası platformlarda İsrail'i kınamaya yönelik hemen tüm karar tasarılarında çekimser oy kullanarak İsrail'e diplomatik ve siyasi destek veriyor.

Afrika ülkeleri İsrail'in sağlık ve tarım sektörlerindeki tecrübelerinden yararlanmak istiyorlar. Özellikle de güvenlik ve savunma alanında İsrail'in sağlayabileceği teknik destek ve eğitim fırsatlarından istifade etmeyi arzuluyorlar. İsrail de kendi şartlarını sunup Afrika ülkelerine destek veriyor. İsrail'le iyi ilişkiler kuran Afrika ülke ve liderlerinin ABD'nin de potansiyel desteğini aldığını söylememe gerek yok. Tarihi

düşmanlığından dolayı siyonizm, bütün ülkelerdeki iç ve etkili faaliyetlerinde tepeden işe başlama yolunu tutar. Devlet adamlarını, sermaye sahiplerini, meşhur aydınları kandırarak işini onların vasıtasıyla hâlleder. Böylece siyonizm tehlikesi gittikçe artmakta ve etki alanı genişlemektedir. Aksine, yılan gibi sessiz ve yumuşak bir şekilde sinsice tabana inmektedir. İsrail, özellikle Afrika'daki İslâmi hareketleri abluka altına almak, aç bırakmak, öldürmek ve imha etmek yoluyla Müslümanların boğazını sıkmaktadır. Diğer sömürgeci güçlerle ve misyonerlikle eylem birliği içine girmektedir. Siyonizmin emellerine samimiyetle karşı çıkan Afrikalı Müslüman liderler ise kısa bir zaman içinde, hayatlarını kaybetmektedirler. Böylece hemencecik yerlerine, siyonizmle eski dostluğu olan idareciler geçer. İsrail'in Afrika'ya açılmasının bir stratejik-jeopolitik bir de ekonomik amacı vardır. Stratejik olarak ilk amacı çevresindeki Arap baskısından kurtulmaktı.

Bakın İsrail'in ilk başbakanı Ben Gurion, 1960 yılında verdiği bir demeçte bu konuyu şöyle dile getirmişti: "Bizler, komşularımızı bizimle barış antlaşması imzalamaya zorlayamayız. Ama Afrika ve Asya ülkelerinden ne kadar fazla dost kazanırsak, bu Arapların bize olan düşmanlıklarını azaltacak ve dolayısıyla onlarla aramızda barışın sağlanması da mümkün olacaktır."

Siyonist yazar Orion Frankil, Şirozelim-Post Gazetesi'nde yayınlanan bir makalesinde İsrail'in başarıya ulaşmasını sağlayan faktörleri incelemekte ve şöyle demektedir: "İsrail'i başarıya götüren bir diğer faktör de özellikle Afrika'yla ilişki kurup onlarla yakınlık sağlamış bulunmasıdır. Bu yolla İsrail, dört bir yanını çeviren Arap politik ve ekonomik kuşatma çemberini kırıp kurtulma imkânını da elde etmeyi sağlamıştır. İsrail'in var olan gücüne güç katmış, dolayısıyla da Arapların gücünü zayıflatmıştır." Arap devletlerinin baskısı Afrika devletleri ile yapılan antlaşmalar ile stratejik olarak zayıflatılmıştır. Bu politikayı şu an daha da yoğunlaştırmıştır.

Daha stratejik bir hedef daha var. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda Filistin-İsrail sorunu bağlamında 1980 yılından bu yana yapılan oylamalarda Afrika ülkelerinin oyları İsrail aleyhineydi. İsrail BM'de

Afrika ülkelerini kendi yanına çekerek rahatlama derdinde ki bunda da gittikçe başarılı oluyor. Afrika ülkelerinin Filistin halkına destek oyları gittikçe eriyor. Bu bağlamda büyük çoğunluğu itibariyle İsrail'in kınandığı bu kararlarda kabul oylarının 1980'li yıllara kıyasla son 10 yılda %25 azaldığı görülüyor. Filistin halkının durumu Afrika ülkeleri tarafından artık bir özgürlük mücadelesi olarak görülmüyor. Ne kadar sinsi çalışıldığını farkettiniz mi? Ya İsrail'in Afrika'daki ekonomik hedefi? Burayı dikkatli okuyun.

İsrail'in Afrika'daki Ekonomik Hedefi

İsrail'in Sahra Altı Afrika'ya yönelmesinin en önemli nedenlerinden biri, bölgenin doğal zenginliklerini bir şekilde ele geçirmek istemesidir. BM'nin ticaret ve kalkınmaya yönelik bir konferansında, dünya petrolünün %7'sini oluşturan yaklaşık 75 milyar varillik petrolün bu bölgede olduğu ifade edilmiştir. Burası yeraltı kaynakları açısından da son derece zengindir. Özellikle doğalgaz, altın ve diğer madenler bakımından zengin olan kıta, bu sebeple uluslararası aktörlerin iştahını kabartmaktadır. Uluslararası Para Fonu'nun (IMF) yayımladığı bir rapora göre, Afrika'da çıkarılan madenler dünyadaki en kıymetli madenler arasındadır. Dünya ölçeğinde bakıldığında yeraltı varlıklarının %12'si Avrupa'da, %15'i Kuzey Amerika'da, %42'si Latin Amerika'da çıkarılırken Sahra Altı Afrika'da bu oran %66'yı bulmaktadır. İşte İsrail de Afrika'daki varlığını bundan dolayı önemsemektedir. İlişkilerde girilen bu yeni dönemle birlikte İsrail, kendi üretimi olan ürünlerin bu pazarda yer almasını sağlamıştır. Küresel ölçekli Yahudi sermayesinin ve şirketlerinin desteğindeki İsrail'in, Sahra Altı Afrika ülkelerine girişi bu noktada zor olmamıştır. Özellikle Yahudi sermayesine dayalı Batılı şirketlerin markalarının Afrika genelinde büyük bir nüfuzu bulunmaktadır. Bilhassa Güney Afrika, Angola, Botsvana gibi ülkelerde yer alan Yahudi sermayeli şirketler, dünyanın en büyük altın ve elmas madenlerini işletmektedir. Bu şirketler her ne kadar yerel ve küresel şirketler olarak faaliyet gösteriyor olsalar da her birinin İsrail odaklı çalıştığı sır değildir.

İsrail'in Afrika'ya açılmasının bir diğer önemli nedeni de bölgedeki Arap ekonomik gücünün kırılmasıdır. 2014 yılında İsrail'in kıtadaki

ekonomik hedeflerini İsrail Dışişleri Bakanı Liberman şu sözlerle teyit etmiştir: "İsrail OECD'nin (Ekonomi Kalkınma ve Yardımlaşma Örgütü) ekonomik bakımdan en güçlü üyesi sıfatıyla en fazla dış yardımı yapan ülkedir. Afrika'ya yardımlar devam edecek ve bu yardımlar Afrika'nın siyasetine ve ekonomisine destek olacaktır. Afrika, İsrail dış politikasın önemli hedefleri arasında yer almaktadır." İsrail Afrika'ya hayırsever olduğu için mi yardım ediyor? Hayır, asla! İsrail'in Afrika'ya yönelik ekonomik operasyonu çok geçmişe dayanır. 1960'lara kadar...

1960'larda bir kaç İsrail şirketi Etiyopya başkenti Addis Ababa'da merkezler, Eritre'de de şubeler açmışlardır. Amaçları pazarı tekellerine geçirmek ve Yahudi ürünlerini piyasaya sürmektir. 1964'te Eritre'deki milli tarım ve hayvancılık projesi, İsrail'in et ticaretiyle uğraşan "Ankodi" şirketine bağlanarak onun adını almıştır. Milli ticaret şirketleri henüz satış yapmadan İsrail ile anlaşan Etiyopya hükümetinin tertiplediği çeşitli zulümlerle karşılaşmışlardır. Örneğin ağır vergilerle mükellef tutulmuşlar, ürünlerini dışarıya ihraç etmekten alıkonmuşlardır. Binlerce metrekarelik araziler Ankodi'nin işletmesine verildi. Nehir kıyısında olan bu topraklar bol verimli topraklardı. Bölgenin arazileri mükemmel bir şekilde düzenlenmiş kanal şebekesiyle sulanmaktadır. En başta gelen mahsul, pamuktur. Ayrıca parasal ve tohumluk değeri olan hububat da yetiştirilmektedir. Ankodi şirketinin merkez kısmı, Eritre'nin başkenti Asmara'dadır. Cibuti ve Etiyopya'da da da şubeleri vardı. Günlük üretim kapasitesi; 35.000 kutu konserve et, 300 ton dondurulmuş et ve 3500 parça tabaklanmış deri civarındadır. Bu şirketin fazla et, kemik ve iç yağlarını başka maddelere çeviren fabrikaları da vardır. İsrail, bu anlattıklarımı yapmaya henüz 1960'ta başlamıştı. Dahası var.

1966 yılında Etiyopya ve İsrail hükümetleri arasında yapılan antlaşma gereğince Etiyopya hükümeti İsrail'e, pamuk ekimi için 500.000 dönümlük bir arazi hediye etmiştir. Eritre dağlarından çıkan büyük Sitit Nehri kıyısındaki bu topraklar, Müslümanlardan zorla alınıp İsrail'in Ankodi şirketine verilmiştir. Ayrıca İsrail'in koyunculuk ve arıcılıkla uğraşan bir şirketine de Eritre topraklarından 200.000 dönümlük bir arazi bağışlanmıştır. Bu şirkete bahsedilen bölgelerde binlerce dönüm-

lük araziler verildi. Bütün bu bağışlar, İsrail ile Etiyopya arasındaki dostluk bağlarını pekiştirmek içindir. Kızıldeniz'de avlanmakta olan İsrail balıkçı kayıkları, Müslüman Eritre'nin Mesu Limanı'nda yapılmaktadır. Bu kayıklar hiç bir gümrük harcı ödemeksizin ve hiç bir işleme tabi tutulmadan Etiyopya hükümetinin izniyle balık toplayıp İsrail'deki Eilat Limanı'na götürmektedirler. Eilat Limanı'nda konserve hâle getirilip kutulanmakta ve tekrar dışarıya özellikle Afrika ülkelerine ihraç edilmekteydi. Bakın bunlar 1966'da olanlar.

Çok kısıtlı su kaynaklarına sahip olan İsrail, adeta bir çölde yaşamasına rağmen, modern tarım ve sulama teknikleri konusunda oldukça başarılı. Topraklarının sadece yüzde 20'si tarıma elverişli olmasına rağmen, İsrail ileri teknoloji ve hibrit tohumlar kullanarak taze ve verimli ürünler alıyor. İleri tarım teknolojilerinin en önemli ihracatçısı konumunda olan İsrail, geniş su kaynaklarına sahip Afrika ülkelerinin teknoloji ve ulaşım imkânlarından yoksun olmasını fırsat bilerek hareket ediyor. Tarım ve gündelik kullanım alanında yeterli su kaynağı sağlanması açısından Afrika İsrail'e yardımcı olabilecek bir kapasiteye sahip. İsrail de yeni dış politikasını "Afrika'nın nimetlerinden yararlanma" doğrultusunda şekillendiriyor. İsrail'in, kendisine ait sınırlı su kaynaklarının kullanmak yerine, Afrika'nın oldukça zengin su kaynaklarını kullanmayı amaçladığını söyleyebiliriz. Bu noktada İsrail'in Afrika ile bir tür ortaklık yapma zorunluluğu var. Suyun kullanımı ve su kaynaklarının önemini çok iyi bilen İsrail, İsrail Dışişleri Bakanlığı Uluslararası Gelişme ve Kalkınma Ajansı'nın (MASHAV) vasıtasıyla Kenya, Etiyopya, Ruanda ve Senegal gibi ülkelerle ortaklaşa gerçekleştirdiği projeler dâhilinde, yoksullukla mücadele, teknoloji inovasyonu ve teknoloji ihracatı konusunda Afrika ile ilişkilerini güçlendiriyor. MASHAV ile Afrika'yı derin ve sinsi şekilde kuşatıyor. MASHAV, her yıl yüzlerce Afrikalıya tarım, sağlık ve teknoloji alanında eğitim veriyor. MASHAV, eğitim programlarıyla aynı zamanda İsrail'in tarım, enerji ve sulama teknolojileri alanındaki ürünlerini bu ülkelerde sergileme imkânı sağlıyor.

Geri dönüştürülmüş atık suların kullanımı konusunda büyük çabalar harcayarak çiçek, sebze ve meyve yetiştirilmesini sağlayan İsrail,

Afrika ülkelerine kırsal kalkınma ve tarım desteği veriyor. İsrail'in Afrika'da gerçekleştirdiği tarım ve teknik iş birliği projeleri, etki ve nüfuz alanını genişletebilmesi için büyük önem arz ediyor. Sürdürülebilir ve kapsamlı bir kalkınma programı dâhilinde yardıma ihtiyaç duyan Afrika ülkelerine yönelik geliştirilen projeler İsrail'in istediği sonuçları veriyor. Su filtreleri üretimi ve temiz su ihtiyacının karşılanması için geçmiş tecrübelerinden ve ileri teknolojiden yararlanan İsrail, özellikle modern tarım ve sulama teknikleri konusundaki deneyimini Afrika'ya aktarıyor. İsrail karşılığında Afrika'dan ne götürüyor? Görünen ve görünmeyen birçok çıkar elde ediyor. Tüm bunları "Nil'den Fırat'a büyük İsrail Devleti" perspektifinden de okumak mümkün.[72]

Şu an ise İsrail'in yakın zamanda Afrika Birliği'ne gözlemci ülke sıfatıyla kabul edildi. Bu duruma bazı Afrikalılar ve Müslüman ülkeler kızdı. Acilen gözlemcilikten çıkarılması gerektiğini söylediler. İsrail Dışişleri Bakanlığı'na göre İsrail, Afrika'daki 46 ülkeyle ilişkilere sahip. Tel Aviv'in bu ülkelerle ticaret ve insani yardım dâhil olmak üzere birçok farklı alanda kapsamlı ortaklıklar ve iş birliği bulunuyor. Afrika kıtasının yaşadığı açlık, fakirlik ve savaşları fırsat bilen İsrail'in, elinde bulundurduğu yüksek teknolojik veri ve güvenlik imkânlarıyla Afrika ülkelerini bir bir kendine bağlayarak, uluslararası alanda, buradan Filistin davasına verilen desteği kesme ve bu coğrafyanın zenginliklerinden faydalanma gibi bir dizi hedef güttüğü belirtiliyor. Buna karşılık, Afrika ülkeleri de tesis edecekleri her ilişki ile İsrail'in ileri güvenlik, teknolojik ve tarımsal bilgisini elde etme çabasına katkıda bulunmasını umut edi-

72 Afrika'yı kuşatan sinsi bir İsrail-Yahudi kuruluşu daha var: HABAD. İsrail tarafından desteklenen ve dünyanın birçok yerinde İsrail yanlısı lobi faaliyetleri yürüten Yahudi hareketi "HABAD", Fildişi Sahili ve Tanzanya'da iki şube daha açarak Afrika'daki çalışmalarını genişletti. İsrail medyasının haberine göre, turistlerin yanı sıra Afrika ülkelerindeki Yahudi iş adamları ve çalışanlara hizmet veren HABAD, Tanzanya'nın Zanzibar Adası'nda ve Fildişi Sahili'nde iki Yahudi merkezi daha açtı. Bu ülkeler dâhil HABAD'ın ulaştığı Afrika ülkelerinin sayısı 13'e çıkarken, örgütün sadece Güney Afrika'da 18 ayrı merkezi bulunuyor. Dünya genelinde yüzlerce merkezi olan HABAD'ın hahamlarından Manis Friedman daha önce, savaşta Arap kadın ve çocukların öldürülebileceği, kutsal yerlerin yıkılabileceği açıklamalarıyla kamuoyunda tartışmalara yol açmıştı. Tüm emperyal güçler Afrika'yı kuşatırken "Türkiye'nin Afrika'da ne işi var!" diyenler ya kafayı yemiştir, ya da çift dikişli haindir.

yor. 20 yıl sonra Afrika'ya yeniden kanca atan siyonist İsrail'in asıl hedefinde Afrikalı Yahudiler var. Fas, Tunus, Etiyopya ve Güney Afrika gibi ülkelerde uzun bir süredir yaşayan yüz binleri aşan Yahudi nüfusunu, Filistin topraklarına getirmeyi amaçlayan İsrail, 55 ülkenin üye olduğu Afrika Birliği'ne gözlemci üye olarak kabul edildi.

İsrail Afrika'da Derinleşiyor...

Gördüğünüz gibi İsrail Afrika'yı sinsi şekilde hızla kuşatıyor. Dolayısıyla Netanyahu'nun ilk olarak 2016 yılında Kenya ziyareti sırasında kullandığı "İsrail Afrika'ya, Afrika İsrail'e dönüyor" sözü boş değildi. Bu minvalde Güney Afrika'nın efsanevi lideri Mandela'nın "Filistin halkı özgürlüğüne kavuşmadıkça Afrika asla tam olarak özgür olamayacak" sözü de Filistin davası gibi kıtada unutulmaya yüz tutacak gibi görünüyor. Afrika ülkeleri İsrail ile ilişkilerini düzeltince bir anda Amerika ve Avrupa'dan yatırımlar artıyor. Ülke liderlerine siyasi baskı kalkıyor. Bu, Dünya Siyonist Örgütlenmesi'nin ABD ve Avrupa'da ne kadar etkin olduğunun göstergesidir. Afrika ülkeleri ile sürekli istihbarat paylaşımı konusunda da birtakım çalışmalar yürüten İsrail, bu sayede Afrika kıtası hakkında bazı mahrem bilgilere erişme imkânı da bulmuştur. Bu vesileyle bölgedeki özgürlük yanlısı güç ve hareketlere ulaşarak kendi çıkarları doğrultusunda onlarla iş birliği yapma imkânına sahip olmuştur.

Ya Fas? İsrail'in Rabat Büyükelçisi David Govrin, ülkesinin Fas ile siber güvenlik alanında "bilimsel iş birliği, araştırma, geliştirme ve operasyonel alanları" da kapsayan bir iş birliği antlaşması imzaladığını duyurdu. Govrin, İsrail Ulusal Siber Güvenlik Kurumu Başkanı Yigal Unna ve Faslı mevkidaşı Mustafa er-Rabii tarafından imzalanan antlaşmanın, elektronik savunma alanında iki ülke arasında türünün ilk örneği olduğuna dikkat çekti.

New York Times, Fas ve İsrail'in diplomatik ilişkileri olmamasına rağmen istihbarat ve askeri alanlarda yaklaşık altmış yıldır gizlice yürütülen yakın iş birliği içinde olduklarını yazdı. Gazete, İsrail'in Fas'ın silah ve teçhizat elde etmesine, istihbarat bilgileri toplamasına, bunların nasıl kullanılacağını öğrenmesine ve Fas istihbarat servisinin örgütlenmesine yar-

dımcı olduğunu aktardı. Gazeteye göre İsrail ayrıca bir muhalefet liderine suikast düzenlenmesine de destek verirken Fas da İsrail'in Faslı Yahudileri ülkeye almasına ve diğer Arap ülkelerinde casusluk yapmasına yardım etti. Durun bir dakika! Daha önce de belirttim, İsrail'in Afrika planı çok eskilere dayanır. Afrika'dan öğrencileri İsrail'e okumaları için getirip beyinlerini yıkayıp tekrar ülkelerine gönderdikleri de olmuştur. Bunu bizzat öğrenciler itiraf etmiştir. İmadiddün Halil, "Afrika Dramı" adlı meşhur kitabında öğrencilerin itiraflarını şöyle anlatıyor. İsrail Tatbiki Sanatlar Enstitüsü'nde okumakta olan Asya ve Afrika'lı Müslüman öğrenciler, tüm dünya uluslarına seslendikleri bildirilerinde şu ifadeleri kullanmışlardır. "Bizler buraya ülkelerimizi ilerletmek amacıyla gerekli bilgileri alıp ihtisas yapmak için geldik. Ancak şu var ki öğretim yılında, arzularımızı tatmin etmekten uzak kaldı. Zamanımızın çoğu sosyalist aynı zamanda siyonist İsrail'in başarıya ulaşması için bize telkinat yapmakla harcandı. Bizleri kendilerine sadık dostlar ve Araplara karşı verdikleri mücadelede avaneler hâline getirmek için hayli emekler sarfettiler. Bizleri Araplara karşı karşıt düşünce sahibi kılmak, Arap ülkelerindeki Müslüman kardeşlerimize düşman etmek ve bu öz kardeşlerimize her türlü iftirayı yapmamız için çok çabalar harcadılar. Bazı zamanlarda ve durumlarda İsrail istihbaratının ajan ve uşakları, bizleri kendileri için adeta bir itaat makinası hâline getirmek için çok uğraştılar. Eğitim zamanımızın hemen hemen yarısı sahte bir atölyede en basit işlerle heder edildi. Bu atölyelerin yerine çoğu zaman Yahudi sinagogları kullanılırdı. Son olarak da insanın kişiliğini zedeleyici ve onurunu aşağılatıcı, küçük düşürücü bir aldatma olayı cereyan etti. Bu olayın kurbanı Somalili bir kardeşimizdi. Şöyle ki: Stefan adındaki bir Amerikan diplomatı, İsrail istihbarat subaylarıyla işbirliği yaparak bu Somalili kardeşimizi İsrail İstihbarat Örgütü'ne asker olarak kaydettirdi. Birleşik Devletler ve İsrail İstihbarat Daireleri'yle yardımlaşarak siyonizme hizmet etmesi için üzerine sağanak halinde dolar yağdırdılar. Bundan böyle artık açıkça bilinmektedir ki İsrail ve Amerikalılar, Müslüman öğrencileri fikirlerinden döndürmek için özel programlar uygulamaktadırlar ki bu da pek doğal bir şeydir. Çünkü eğitimimiz için harcanan paralar özel olarak Amerika'dan gelmekteydi. İsrail askeri, zirai olarak çok önceden yapılanmaya başlamıştı."

1962 yılında Fildişi ülkesinde yedi İsrail subayı, ülkenin ormanlık bölgesinde ziraat enstitüsü kurdurarak burada eğitim faliyetlerini yürütmeye başlamıştır. Bu eğitim devresinin ilki sonuçlandığında er ve yedek subay olmak üzere toplam 128 kişi eğitim görmüştü. Yine İsrailli subaylar 1963 yılında Fildişi ülkesinde askeri okullar kurmuş, ülkenin ordusunu, 6 ay devreli ziraat okulları kurmaya teşvik etmiştir. Aynı yıl Fildişi hükümeti bir bildiri yayınlayarak İsrailli subayların, orduda kadın askeri birlikleri kuracağını ilân etmiştir. Yine aynı sene içinde Fildişi'nde İsrail bir örgüt kurulmuştur ki bu örgütün yönetimi de İsrailli subayların elindeydi. İşte İsrail Afrika'yı böyle kuşatmıştı. Bitmedi!

Tanzanya hükümeti de ülkesinden 15 subay ve 5 askeri pilotu eğitim görmek üzere 1963'te İsrail'e göndermişti. Ayrıca çiftçi ve subaylardan meydana gelen karma İsrail heyetleri, gençleri örgütlendirmek ve bu örgüte mensup üyeleri eğitmek gayesiyle Tanzanya'da örgütler kurmuşlardır.

Kenyalı 30 subay ve 5 askeri pilot da İsrail'de eğitim görmekteydiler. Bu da Kenya'nın, bağımsızlığına kavuşmasından önce, 1963 yılında oluyordu. İsrail, Ugandalı 15 subay ve 5 askeri pilotu eğitmiş ayrıca Uganda ordusunun bir birliği de İsrail'de eğitim görmüştü. Buna ek olarak yine İsrail, Uganda hava kuvvetlerini eğitmeyi de üstlenmiş ve kendi kontrolüne almıştır. Bir İsrail atom bilgini de Uganda'da ışıklı gözlem aletleri için bir laboratuvar kurma hususunda büyük katkılarda bulunmuştur.

İşte siyonist İsrail 1960'tan beri bazen sekteye uğrasa da böyle böyle Afrika'da etkinliğini artırdı. Şu an ilşkilerini alttan alta daha da derinleştiriyor. Hatta bu doğrultuda, Müslüman nüfusun yoğun olduğu Gine ile bile uzun yıllar boyunca var olmayan siyasi ilişkiler yeniden tesis edildi. Siyasi ilişkilerin devamlılığı açısından Senegal ile de bir diyalog kuran İsrail, kopmuş olan siyasi ilişkilerini yeniden onarmayı başarabildi. Ayrıca İsrail, Senegal ile teknik iş birliği ve tarım sektöründe ekilebilir araziler konusunda da anlaşma sağladı. İsrail'in Gine ve Senegal'den sorumlu büyükelçisi Paul Hirschon bu işin baş mimarıydı. Kongo'da Yahudilik az kalsın Kongolular arasında yok olmak üzereydi. Ama sonraları Kongo toprakları Yahudilerle dolup taşmaya, Kongo ticareti ve

basını Yahudilerin hâkimiyeti altına girmeye başladı. Akabe boğazı yoluyla bazı Afrika ülkelerine ve Kongo'ya ulaşan İsrail ticareti mallarıyla Kongo'daki ticarethaneler dolup taştı.[73]

Nil Nehri İsrail'in Hedefinde

Geldik en önemli yerlerden birine. Nil Nehri üzerine İsrail'in ciddi planları var. Nil Nehri, Mısır'a ulaşmadan önce Afrika'nın derinliklerinden iki önemli kaynaktan doğup gelmektedir. Bunlardan ilki, Etiyopya topraklarında bulunan Mavi Nil, ikincisi de Victoria Gölü'nden doğan Beyaz Nil'dir. Nil Nehri dokuz Afrika ülkesinden geçerek Akdeniz'e dökülmektedir: Etiyopya, Kenya, Uganda, Tanzanya, Ruanda, Burundi, Kongo, Sudan ve Mısır. Nil'den Mısır 55,5 milyar, Sudan ise 18,5 milyar metreküp yıllık su temin etmektedir. Bununla beraber Nil'in doğduğu ülkelerin suyun dağılımı anlamında yeni bir düzenlemeye gitmesi halinde, Mısır ve Sudan bu durumdan doğrudan etkilenecektir. Çöl gibi bir yapıya sahip olan Mısır'ın suya olan ihtiyacının %85'i Nil Nehri'nden karşılanmaktadır.

Aslına bakıldığında İsrail'in Nil Nehri üzerindeki planlarının başlangıcı 1970'li yıllara kadar dayanmaktadır. İsrail'e göre su, gelecek yıllarda çatışmaların ana kaynağı olacaktır. Bu bağlamda İsrail, ABD ile su teknolojisi sahasında iş birliği kurmayı başarmıştır. Söz konusu iş birliği ABD'nin İsrail'e verdiği siyasi ve askerî destekle daha da güçlü bir hâle gelmiştir. İsrail araştırma kaynaklarına göre Nil Nehri, İsrail'in gelecek yıllarda yaşayacağı su sorunun çözümü olacak; bu bağlamda da İsrail, Nil Nehri'nden istifade eden ülkelerle sıkı ilişkiler kurmak için çabala-

---

73 İmadiddün Halil, Afrika Dramı kitabında 1960'lardakl İsrail faaliyetini şöyle anlatıyor. Son senelerde İsrail'deki Afrika Araştırmaları Enstitüsü'nden 50'yi aşkın Kongolu öğrencinin mezun olduğu bilinen bir gerçektir. İsrail, deniz taşımacılığı için 150.000 İsrail cüneyhi miktarındaki bir sermaye ile Gana'da Kara Yıldız şirketini kurmuştur. 150.000 cüneyhin % 40'ını İsrail, geri kalan % 60'lık hisseyl de Gana hükümeti üstlenmiştir. Ayrıca Gana Denizcilik Enstitüsü'nün kontrol ve denetlmi de İsrail'in ellne geçmiştir. 1957 senesinde ikl ülke arasında yapılan bir anlaşma gereği Gana, İsrail'e 20.000.000 dolar ödemiştir. 1958-60 yılları arasında İsrail, Gana Hava Harp Okulu'nun kuruluşunda katkıda bulunmuş ayrıca 1963'te Gana'da blr örgüt kurmuştur kl, bu örgütü İsrallli subaylar yönetmektedlrler. 1965 yılında Senegal Ziraat Okulu yöneticileri İsrail'i ziyaret ederek altı aylık eğitim süresi olan bir kursa katılmışlardır.

yacaktır. İlişki kurulacak ülkelerin başında Mısır ve Etiyopya gelmektedir. 1970'li yılların ortalarında İsrail basınında yer alan haberlerde Nil Nehri'nin suyunu satın alıp Negev'e taşımanın gerekliliği vurgulanmaktaydı. Dönemin Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat, İsrail'le kapsamlı bir barış karşılığında Nil suyunun Negev'e taşınmasına sıcak bakıyordu, fakat Mısır'daki iç muhalefet sebebiyle bu düşüncenin hayata geçirilmesi şu an dahi mümkün olmamıştır.

Etiyopya'nın İsrail'le olan ve aynı zamanda tehlike arz eden siyasi, askerî ve teknik ilişikleri gün geçtikçe artmaktadır. İsrail, her ne kadar Mısır'la ilişkiler konusunda işi sağlam tutmaya çalışsa da Nil konusunda Etiyopya ile de yakın durarak bir şekilde istediği zaman Mısır'ı köşeye sıkıştırma seçeneğini elinde tutmaktadır çünkü İsrail, bu ilişkiler üzerinden Nil Nehri'nin mavi suları ve Sobat Nehri üzerinde 26 baraj inşa etmeyi ve burada bulunan 400.000 hektarlık alan ile 38 milyar kilowatlık elektrik üretiminden yararlanmayı istemektedir. İsrail eski Savunma Bakanı Moşe Dayan bir konuşmasında; "Etiyopya'nın güvenliğinin ve istikrarının, İsrail için garanti teşkil ettiğini" söylemiştir. İsrail'in ve Etiyopya'nın ortak endişesi, Kızıldeniz'in bir Arap gölüne dönüşmesi olmuştur. Bu stratejik faktörler çerçevesinde İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu, Afrika'nın İsrail ile olan ilişkisinin önemine olan derin inancı nedeniyle Temmuz 2016'da Etiyopya'yı ziyaret ederek bu ülke ile ilişkileri güçlendirmek istemiştir. Binyamin Netanyahu, mevkidaşı Etiyopya Başbakanı ile yaptığı basın toplantısında şunları söylemiştir: "Şahsen bu ziyaretimden gurur duyuyorum, 30 yılı aşkın bir süredir Etiyopya'yı ziyaret eden ilk İsrail başbakanıyım. Bir sonraki ziyaretimiz için 30 yıl daha beklemeyeceğiz. Ortaklığımızı ve dostluğumuzu pratik yollarla güçlendirmeyi taahhüt ediyoruz."

Bu bağlamda örneğin Etiyopya'ya İsrailli üst düzey karar alıcı bir grup davet edilmiştir. Etiyopya'yı bölge ülkelerinden ayıran özellik, hem coğrafya hem siyaset hem de güvenlik açısından bölgenin diğer ülkelerden farklı olmasıdır. Etiyopya bölgede İslam'ın kalesidir. Bütün bu dinamikler Etiyopya'yı Afrika'da kilit bir konuma getirmektedir. İsrail, Etiyopya üzerindeki nüfuzu vasıtasıyla Arap ulusal güvenliğine de darbe

indirmeyi arzulamaktadır. Ya Kızıldeniz? Kızıldeniz'in ve Babü'l-Mendep Boğazı'nın jeopolitik konumu, gerek bölgesel gerekse uluslararası açıdan büyük önem arz etmektedir çünkü Kızıldeniz, Asya ve Afrika kıtalarını birbirine bağlamaktadır. Bu nedenle İsrailli yetkililer, İsrail'in kuruluşu esnasında Kızıldeniz'e bir sınırın olmasına çok önem vermiştir. İsrail için Afrika Boynuzu da Kızıldeniz gibi stratejik öneme sahiptir. Kızıldeniz'in stratejik önemi, sadece geçiş rotası olarak kalmasına müsaade etmemektedir. Kızıldeniz ayrıca, Körfez petrolünün dünya pazarına açıldığı ana kapıdır. Aynı şekilde, İsrail'in ticaret amacıyla Akdeniz, Hint Okyanusu ve Arap Denizi'ne ulaşmasında bağlantı görevi görmektedir. Bütün bunlardan dolayı Kızıldeniz, jeopolitik ve jeostratejik açıdan büyük bir öneme sahiptir. Kızıldeniz'in savaş ve kriz dönemlerinde önemi çok daha fazla anlaşılmaktadır. Bu önem, 1973 Arap-İsrail Savaşı'nda Yemen'in Mısır'la iş birliği içerisinde Babü'l-Mendep'i kapattığında daha açık bir biçimde görülmüştür. İsrail Kızıldeniz, Süveyş Kanalı ve Nil Nehri'ni asla rahat bırakmayacak. Buralarda yaşanacak her saldırı ve olayda muhakkak İsrail'in parmağı vardır. Ya Süveyş Kanalı? Bak şimdi mevzu iyice derinleşti.

İsrail'in Süveyş Kanalı'nı Tehdidi

İsrail ve BAE ittifak kurup Mısır'daki Süveyş Kanalı'nın etkinliğini bitirecek yeni bir kanal açma kararı aldı. İsrail'den Kızıldeniz'e kadar demiryolu da var projede. Bu durum Mısır'ı ciddi öfkelendirdi. Mısır Türkiye ile antlaşmaya yanaşınca da kavga kızıştı. Yakın zamanda Süveyş Kanalı'nı kapatan "Evergreen" adlı gemiye bu açıdan bakın. Mısır, Süveyş Kanalı'ndan günde 10-15 milyon gelir elde ediyor. Senelik 5 milyar dolardan fazla geliri var. Kanalda yapılan yeniliklerle bu gelir "13 milyara" çıkarılıyor. Süveyş Kanalı'nın geliri Mısır'ın en büyük üçüncü döviz girdisidir. Düşünün ne kadar önemli olduğunu. İsrail'in yapacağı kanal Mısır'ı bitirecek. İsrail ve BAE'nin yeni kanal projesinin Mısır hükümeti içinde öfkeye neden olmuştu. Mısır yetkilileri: "İsrail ve BAE'nin bu adımının istişare sürecinde olduğunun farkındayız ancak BAE'nin bu adımı temel olarak bizi sırtımızdan bıçaklamaktır" dedi. Gerçekten de öyle.

Anlayacağınız Akdeniz'de büyük doğal gaz rezervi bulan İsrail, Mısır'ı devre dışı bırakan yeni bir kanal oluşturmak için Akdeniz'deki Ashdod Limanı'ndan Kızıldeniz'deki Eilat Limanı arasında bir "ticaret koridoru" açmak istiyor. 163 kilometre olacak. Bu kanal Mısır'ın ekonomisini vuracak. İsrail'in Süveyş'i devre dışı bırakma projesine Mısır'dan hızlı hamle geldi. İsrail'in Kızıldeniz'e açıldığı yerde bulunan Tiran ve Sanafir adalarını, Suudi Arabistan'a devretmişti. Böylece Arabistan İsrail'in kanal çıkışını kapatma kartlarını elinde tutabilecek. Mısır ancak Arabistan'la bu hamleyi yapabilir. Başka şansı yok. İsrail 2013 yılından bu yana Akdeniz'de bulduğu 680 milyar metreküp doğalgazı çıkarmaya başladı. Doğalgazı yeni kanal ile Hindistan ve Çin'e satmayı planlıyor. Bu kanal ile Süveyş Kanalı ve Mısır'a olan bağımlılığı azalıyor. Hem de dünyanın en önemli yolu oluyor. İsrail'e ciddi derecede faydalı ve kanal küresel kavşak hâline getirecek. İsrail'in yapacağı kanalın maliyetinin 20 milyar dolar olması planlandı. İddiaya göre Çin Kalkınma Bankası finanse edecekmiş ve yapımını da Çinli firmalar üstlenecekmiş. Çin, Eilat ve Ashdod limanları arasında ticaret yolu bağlantısı sağlayacak. Zaten İsrail Hayfa Limanı işletmesini de anlaşma ile Çin'e vermişti. İsrail'in kendi kanalını yapıp, kendi yolunu güçlendirme planı var. Bu sebeple bu süreçlerde sık sık Süveyş Kanalı'nın otoritesi, itibarı sarsılacak. Süveyş Kanalı'nı kapayan gemi de bu operasyonun bir parçası olabilir. Süveyş Kanalı'nda daha büyük operasyonlar yapmak için mesaj vermiş olabilirler.[74] Şu an dünyada büyük bir kanal-ticaret kavgası var. Bu kavga daha da büyüyecek. Türkiye bu kanal, liman ve deniz savaşında şimdiden hamlelerini yapmaya başladı. Kanal, deniz ve liman projeleri ile ticaret yollarının işleyişini kendine çekme planını yaptı. Çin'den Fas'a kadar yoğun su yolları ve ticaret yolları savaşına şahit olacağız. Başladı bile...

[74] Afrika ve Siyonizm bölümü için bkz: Afrika Dramı, İmadüddin Halil, İnsan Yayınları, Çev: Mehmet Keskin, İstanbul 1985, s.33-55 arası. Sadık Abdullah, İsrail Dış Politikasında Sahra-altı Afrika, İNSAMER, 24.05.2018. Anadolu Ajansı, 13. 09. 2018, Tuğrul Oğuzhan Yılmaz. İnderpentet Türkçe, Yusuf Kenan Küçük, 25 Temmuz 2021. Anadolu Ajansı 22.02.2021. Milli Gazete 24 Temmuz 2021. https://insamer.com/tr/israil-dis-politikasinda-sahra-alti-afrika_1497.html

MOLA BİLGİSİ

Nijerya'da Siyonizm Darbesi: Ahmadu Bello'nun İndirilmesi.

Ahmedu Bello, Nijerya'nın emperyalizm ve siyonistlere karşı direnen devlet başkanıydı. Siyonist şirketlerle mücadele ederken bu yolda öldürülecekti. Hayatı destansı bir mücadele ile geçmiştir. Şehid Ahmadu Bello, 1910'da doğdu. Küçük yaşlarda İngilizler'in gözetim ve denetimi altında olan Nijerya'da olmasına rağmen kısıtlı imkânlarla iyi bir tahsil almaya çalıştı. Sömürgecilere karşı verilen özgürlük savaşlarında büyük destanlar yazdı. Maalesef ne gençlerimiz ne de bizler tam olarak tanımıyoruz.

Ahmedu Bello'nun babası, bulunduğu kabilenin önde gelen lideriydi. O sırada İngilizlerin işgali ve egemenliği söz konusuydu. Bundan dolayı bölge İngilizlerin sıkı gözetimi ve denetimi altındaydı. Ahmedu Bello küçük yaşlarda bölgesindeki gelişmemiş eğitim imkânlarıyla mümkün olduğunca iyi bir tahsil almaya çalıştı. İlk önce mahalle mektebinde temel dini bilgilerini tahsil etti. Gelişmemişliğin verdiği etkiyle orada yazılı bir kitap görmemişlerdi. Daha sonra merkezde düzenli bir okula gitti. Burada ilk gittiği okula nazaran daha sıkı bir eğitim programı varsa da kaldıkları yerler sağlıksızdı ve daha birçok imkânsızlıklar vardı. Ahmedu Bello 1926'da Kuzey Nijerya'daki en yüksek okul olan Öğretmen Okulu'na başladı.

Ahmadu Bello eğitimini tamamlayınca 1934'de 24 yaşındayken amcasının oğlunun vefatıyla, boşalan Rabah kabilesinin başkanlığına getirildi. Kabile başkanı kendi bölgesinde mutlak otorite sahibiydi. Ahmedu Bello'nun hedefi halkının eğitim düzeyini yükseltmek, gelirlerini artırmak, hastalıklara karşı savaşmaktı ve bunu da zaman içinde başarmıştır. İleri yaştakilerin eğitimi için çok başarılı bir kampanya yürüttü. Halkının sevgi ve güvenini kazan-

dı. Gelecekte Müslümanların ülke yönetiminde söz sahibi olabilmeleri için siyasete gereken önemi vermeleri gerektiği kanaatine vardı çünkü Nijerya nüfusunun % 45'i gayri müslimdi. Ahmadu Bello önde gelen siyaset adamlarıyla tanıştı. Bu yıllarda yeni getirilen yasal düzenlemelerle yerli halk gittikçe artan ölçüde yönetime katılıyordu. Ahmadu Bello 50'li yıllarda parlamento üyesi ve bakan olarak çalışmalarını sürdürdü. Nijerya'daki emperyalist hegemonyayı kırmak için çoğunluğu teşkil eden kuzeyli Müslüman parlamenterler "Kuzey Halkları Konferansı" adı altında bir parti kurdular ve partinin başına Ahmedu Bello'yu getirdiler. 1955 yılında Libya ve Mısır'ı ziyaret etikten ve hac görevini yerine getirdikten sonra ülkesine geri döndü. 1965'de ikinci Nijerya millet meclisi için yapılan seçimlerde Ahmedu Bello'nun liderliğindeki Kuzey Halkları Konferansı Partisi 100 milletvekili çıkardı. Ayrıca bağımsızlardan üç kişi de onlara katıldı. Diğer iki büyük parti toplam 8, öteki partiler ise toplam 20 milletvekili çıkarabilmişlerdi. 1959 yılı Mart ayının 15'inde Kuzey Nijerya özerkliğe kavuştu. Daha sonra ise Nijerya'nın diğer iki özerk bölgesiyle birlikte bağımsızlığa karar verildi. Böylece bugünkü Nijerya doğdu. Ahmedu Bello ve kadrosu yönetimde önemli görevleri ellerinde tuttular. Afrika'nın büyük mücahidi Ahmedu Bello anti-emperyalist politikalar yürütüyor, emperyalistlerin egemenliğini tam olarak kırmak istiyordu. İslam adaletini uygulamak için hassas davranıyordu. Afrika mücahidi Ahmadu Bello Kuzey Nijerya'nın meşru başbakanı olduğu yıllarda sömürgecilerin geride bıraktığı yıkımları onarmak için öncelikle Afrikalı insanın dinamik bir İslami bir kişilik kazanmasını, mevcut büyük sorunların çözümünde atılması gerekli ilk adım olarak görüyordu. Bu amaçla Ahmedu Bello kültür ve eğitim faaliyetlerinin hayati bir önem taşıdığına inanmıştı. Öncelikle kabileler arasında dil birliğini sağlamakla işe başlamak istedi. Ama bu sırada Afrika'nın kuzeyinde Sahra Çölü, Kamerun ve Dohami ile Güney Nijerya arasında yayılmış bulunan Elhosa kabilelerinin

yetkililerini kandıran Fransızlar, yerli dilin Latin harfleriyle yazılmasını sağlamak üzereydiler. Daha önce de Doğu ve Orta Afrika'da nüfusu 50 milyonu aşan insanın konuştuğu Sevahiliye dilini Fransız harfleriyle yazdırma işinde önemli mesafeler almışlardı.

Ahmadu Bello

Ahmedu Bello çok acele tedbirler almak zorundaydı. Ne var ki ordu tam olarak milli bir ordu değildi. Sömürgeciler her yerde yaptıkları gibi Nijerya'yı terk ettiklerinde ülkeyi kendi istekleri doğrultusunda yönetecek bir kadroyu iş başına getirmeyi; eğitim, kültür, ekonomi, yönetim, bürokrasi, adliye ve özellikle ordunun belli başlı kademelerinde Hristiyanları yerleştirmeyi ihmal etmemişlerdi! Ordunun subay kadrosu % 71 'i Hristiyanlardan, % 29'u satılmış yerlilerden ve yok denecek kadar az bir bölümü Müslümanlardan oluşuyordu. Dolayısıyla kendilerine has olmayan ve Müslüman çoğunluğu yansıtmayan bir yapıydı bu. Ülke çapında yayılmış 2743 ilkokul ve liselerin çoğu kiliseye bağlıydı ve misyonerlerce yönetilmekteydi. Ahmedu Bello, okulları ve eğitim sistemini millileştirmek istiyordu. Ama Ahmedu Bello'nun elinde yeterli öğretmen kadrosu ve mali kaynak yoktu.

Ahmedu Bello buna karşın İslam kültürünü, batıya karşı yerli ve olumlu dinamik gelenekleri ve Arapça dil öğrenimini güçlendirmeye büyük bir hız verdi; her yerde Kur'an kursu açılmasını sağladı. İslam ülkelerinden yardım istedi; Arap ülkelerinden ve Pakistan'dan yerli dilin Arap harfleriyle yazılmasını sağlamak için uzman bilim adamları getirtti.

Ahmedu Bello farkındaydı ki ekonominin yerli halkın lehine düzeltilmesi için İsrail'in Nijerya'daki mali ve ticari faaliyetlerini, sanayi yatırımlarını gözden geçirmek gerekliydi çünkü İsrail'in Nijerya'da çok sayıda şirketi vardı. Histedrot'a bağlı ünlü So-

liel Boni şirketi adeta bütün ekonomi üzerinde mutlak denetim kurmuştu. Bu şirkette 4000 Nijeryalı işçi çalışıyordu ve 60 İsrailli personel şirketi yönetiyordu ancak söz konusu personelin zaman zaman siyasi ve askeri olaylarda etkin roller oynadığı herkesçe biliniyordu. İsrail, 1959 seçimlerinde kendi varlığına karşı bir tehlike olarak gördüğü Ahmedu Bello'yu yenilgiye uğratmak için büyük yatırımlara girişti ve seçimlerde Ouya Faimi Oulo'ya beş milyon cüneyh bağışladı. Bello ise her gittiği yerde: "Bize göre İsrail diye bir devlet yoktur ve sonsuza kadar da olmayacaktır" demekten çekinmiyordu. Nitekim seçimleri kazandıktan sonra Nijerya'ya tek bir İsrailli'nin dahi ayak basmasını kesin olarak yasakladı. Bundan sonra İsrail'in mali yatırımlarına karşı sert tedbirler almak nispeten kolaydı çünkü 1963'te Zengibar'da şehit edilen 23.000 Müslüman'ın katliamında siyonist unsurların fiili sorumluluk aldıkları ortaya çıkarıldığından ve Filistin sorunundan dolayı kamuoyu İsrail'e karşı oldukça duyarlıydı.

Ahmedu Bello içerde siyonizm ve misyonerliğin desteğinde sömürgecilik tarafından acımasız bir kuşatma altında olduğunun bilincindeydi. Askeri ve politik direniş şansı ise tamamıyla kültürel sürecin tamamlanmasına bağlı görüyordu. Eğer Nijerya ölçüsünde İslam etkin bir duruma geçebilirse Tel Aviv, Vatikan ve Avrupa başkentlerinin karşı koyma gücü de giderek kırılacaktı. Ahmedu Bello, bu dönemde daha seri hareket ederek, Müslümanlaştırma faaliyetine büyük bir hız verdi ve bunun ne kadar hayati olduğunu halka göstermek için bizzat kendisi buna etkin şekilde katıldı. Bu verimli çabalar sonucunda 1963'te kendi bölgesinde 60.000 zenci Müslüman oldu, 1964'te bunu 366.898 kişinin daha Müslüman olması izledi. Bu son Müslümanlar olanlar arsında zenciler yanında önemli miktarda Hristiyan da vardı ve bu rakamlar, Avrupa'nın desteğinde çalışan misyonerliğin 80 yıllık faaliyetlerinden daha fazlaydı.

Ahmedu Bello'nun ekonomik, siyasi ve özellikle kültürel alanlarda sömürgeciliğe karşı başlattığı bu köklü direniş, giderek bütün Afrika'nın kurtuluş umudu haline geldi. Onun açtığı çığır kısa zamanda ve kıtanın her yanında muazzam bir hızla yayılmaya başladı. Bunun en açık belgesi 1965 seçimlerinde Bello ve adamlarının büyük bir başarı kazanmalarıydı. Seçimlerde 94 sandalyeden 71'ini almışlardı. Cumhurbaşkanı Azhiko ise bütün çabalarına rağmen ancak 17 sandalye alabilmişti. Ahmedi Bello ciddi tehlike olmaya başlayınca emperyalist güçler tarafından Haziran 1986 yılında vurdurularak şehid edildi. Onun yolundan giden Müslüman gençler mücadeleye devam etmektedirler. Ahmedu Bello'dan sonra İsrail ve siyonizm Nijerya'ya daha kolay sızıp etkili olmaya başlamıştır.

İSRAİL'İN SİLAH GÜCÜ

İsrail dünyanın beşinci büyük nükleer gücünden biridir. Gizli gizli, alttan alta dev bir nükleer güce dönüşmüştür. İsrail kitle imha silahları ile ilgili çalışmalarına 1948 yılında başlamıştır. Önce Weissman Bilimler Enstitüsü'nde, İsrail atom bombasının babası olarak anılan ve İsrail'in ilk başbakanı David Ben Gurion'un yakın arkadaşı ve danışmanı olan Ernst David Bergmann'ın başkanlığında İzotop Araştırma Bölümü kuruldu ve nükleer teknoloji ile ilgili çalışmalar bu enstitüde sürdürüldü. Adım adım dev bir silahlı güce dönüşüm faaliyeti başlatıldı. Fransız Atom Enerji Komisyonu'nun üyesi ve David Bergmann'ın arkadaşı olan nükleer fizikçi Francis Perrin, 1949 yılında Weissman Enstitüsü'nü ziyaret etti ve İsrail'li bilim adamlarını Fransa'nın Saclay'daki nükleer araştırma tesislerine davet etti. Böylece Fransa ile İsrail arasında ortak nükleer araştırmalara başlamış oldu. Bu kapsamda İsrail'e nükleer teknolojiyle ilgili bilgileri de Perrin sağlamıştır.

1952'de İsrail Atom Enerjisi Komisyonu'nu kuran İsrail, Savunma Bakanlığı bünyesinde Araştırma Bölümü'nü oluşturdu ve başına Ernst David Bergmann'ı getirdi. Yürütülen çalışmalar sonunda Necef çölündeki tesislerde uranyum zenginleştirme ve nükleer faaliyetlerde kullanılan ağır su üretimi gerçekleştiren İsrail'e nükleer çalışmalarında iki ülke yardımcı olmuştur. Bunlardan biri 1955'te başlattığı "Barış İçin Atomlar" projesi kapsamında İsrail'e küçük bir reaktör temin eden ve İsrail'in nükleer çalışmalarında görevli bilim adamlarını ve teknisyenleri kendi ülkesinde eğiten ABD'dir. Diğeri ise önce 40 MW'lık ağır su reaktöründe ve kimyasal çalışma yapan kurumlarda İsrailli bilim adamlarının ça-

lışmalarına imkân sağlayan, daha sonra 1956'da İsrail'de 18 MW gücünde bir atom reaktörü kurmak üzere antlaşma yapan Fransa idi. İsrail'de Fransa'nın da desteği ile oluşturulup büyüyen bir nükleer santral kuruldu: **Dimona Nükleer Santrali.** İşte burası çok önemli... İsrail bu nükleer tesisi gizli tuttu ama daha sonra buradaki faaliyetleri deşifre oldu.

Daha önce İsrail yetkilileri Dimona'nın bir tekstil fabrikası ve metalurji araştırma merkezi olduğunu söylediler fakat İsrail başbakanı Ben Gurion, 1960 yılında tesisin 24 MW gücünde bir atom reaktörü olduğuna dair ilk açıklamaları yaptı. ABD ve Avrupa, İsrail'deki nükleer faaliyetlerin denetlenmesini ister fakat İsrail denetlememek için üretilenlerini ve nükleer faaaliyetleri ustalıkla gizler. CIA'nın Bilim ve Teknoloji Bölüm Başkanı Carl Duckett; 1968 yılında "Hidrojen Bombasının" babası olarak bilinen Edward Teller ile yaptığı bir görüşmede; Teller'in kendisine İsrail'deki bilim adamı arkadaşlarından İsrail'in atom bombası yapmayı başardığını öğrendiğini bildiren bir rapor yayınlamıştır. İsrail ne yapıp etse de gizleyemez. İsrail ilk 2 atom bombasının imalini 1967'de gerçekleştirir. Başbakan Levi Eşkol Araplarla yapılan "Altı Gün Savaşı" sırasında bu iki bombanın alarm durumunda tutulması direktifini vermiştir. Anlayacağınız İsrail dünyadan habersiz sessiz sedasız kimsenin bilmediği silah ve bombalar üretti. Engellemeye çalışanında ayağını kaydırdı.

ABD Başkanı Keneddy barışın sağlanması için Dimona Nükleer Tesisi'ni denetlemek ve faaliyetlerini azaltmak ister. Baskı uygulamaya kalkar. İsrail başbakanı Ben Gurion'u uyarır. Bu durum İsrail'in siyonist yönetimini ciddi rahatsız eder. Tam bu sırada Kennedy Amerika'da bir gezide kafasından bir silahla vurulup öldürülür. Yerine partinin başına geçen kardeşi Robert Kennedy de öldürülür. Yeni gelen başkan İsrail'e uygun hareket eder. İsrail Dimona Nükleer Tesisi üzerindeki baskıyı kaldırır. Dahası var.

İsrail'in Dimona reaktöründeki plutonyum zenginleştirme bölümünde çalışan ve Filistinlilere yapılan İsrail zulmünü eleştiren, Dimona reaktöründeki işini kaybettikten sonra ise Avusturya'ya göç eden "Mordehay Vanunu" isimli teknisyen 1986'da İsrail'in nükleer programının sanıldığı

gibi barışçıl amaçlar taşımadığını, İsrail'in haftada 1,2 kg. platunyum işleyerek her yıl 10-12 atom bombası imal ettiğini ve İsrail'in sahip olduğu atom bombası miktarının 200'ün üzerinde olduğunu Sunday Times Gazetesi aracılığıyla dünya kamuoyuna açıklar. Bu büyük bir ifşa idi. Vanunu, Sunday Times muhabirine İsrail'in nükleer kabiliyeti ile ilgili bilgi ve resimleri verdikten bir süre sonra MOSSAD'ın düzenlediği bir operasyonla İsrail'e kaçırılır ve vatan hainliği suçundan 18 yıl hapse mahkûm edilir. Ömrünün 11 yılını 3 metre ebadında tek kişilik bir hücrede geçiren Vanunu'nun verdiği bilgiler; İsrail'in atom bombasının yanı sıra Nötron Bombası, Nükleer Mayın, kara, deniz ve havadan atılabilen nükleer füzeler, ayrıca biyolojik ve kimyasal silahlar da ürettiğini göstermektedir.

Nükleer silahların üretimini Dimona reaktöründe yapan İsrail; bunları kuzeyde Yodfat'da toplamakta ve Kudüs'ün batısında depolamaktadır. İsrail'in son olarak üzerinde çalıştığı silah Nötron bombasıdır. Bu bomba çok tehlikeli bir silahtır. İsrail elindeki silah ve bombalarla bölgede ciddi bir tehlikedir. Elindeki balistik füzelerle silahlarını Türkiye, İran, Irak ve Rusya'ya kadar atma imkânına sahip olan İsrail; nükleer mayınları ise Golan Tepeleri civarına yerleştirmiştir. Daha ötesi var. İngiliz kaynakları İsrail'in 2000 yılında denizaltından ateşlediği Cruise füzesiyle 1500 km mesafedeki bir hedefe tam isabet vurduğunu rapor etmektedir. Bu imkân ve kabiliyete ABD ve Rusya'nın dışında sadece İsrail sahiptir. İsrail'in Hayfa limanında her biri dört Cruise füzesine sahip olduğu ve her bir nükleer başlığın ABD'nin Hiroşima'da kullandığı atom bombasından daha güçlü olduğu dikkate alındığında tehdidin İsrail'in Ortadoğu'daki komşularına karşı duyduğu caydırıcılık ihtiyacının çok üzerinde olduğu görülmektedir. İsrail zaman içinde daha ilginç silahlara sahip olmuştur. Bunlar korkunç kimyasal ve biyolojik silahlardır. Söz konusu silahların bir bölümü Kudüs'ün kuzeybatısındaki "Nes Ziona Biyoloji Enstitüsün'de" üretilmektedir. Bu silahlar çok tehlikelidir ve kullanılması yasaktır.

İsrail kimyasal harp maddelerinden boğucu hardal gazı ve sinir gazları üretmiştir. Biyolojik harp maddelerinin kullanımını yasaklayan kararı ise imzalamamıştır. İsrail Hava Kuvvetleri'ndeki F-16 uçaklarından bir bölümü Kimyasal ve Biyolojik harp maddelerini atacak şekilde dizayn edilmiş

ve uçuş ekipleri de bu amaçla özel eğitimden geçirilmiştir. 1992 yılında Hollanda'da düşen İsrail'e ait askeri uçakta 43 kişi ölmüş, İsrail, uçağın çiçek ve koku taşıdığını açıklamıştı. Ancak bölgede yaşayan insanlarda garip hastalıklar ortaya çıkınca Hollanda Parlamentosu olayı araştırma kararı alır. Altı yıl süren araştırmalar sonunda; İsrail uçakta Sarin adlı sinir gazı bulunduğunu ve uçağın Nes Ziona'daki İsrail Biyolojik Araştırma Enstitüsü için bu maddeyi taşıdığını açıklamak zorunda kalmıştır. İsrail en acımasız silahları üretip acımasızca masum insanlar üzerinde kullanmaktadır.

İsrail'in Filistinlileri kendi topraklarından kaçırmak için uçaktan zehirli ilaç atarak bölgedeki bitki ve hayvanları yok ettiği, şebeke sularına hastalık yapan ilaçlar attığı, 25 bin nüfuslu Akka'da şehir suyuna atılan ilaçların sebep olduğu hastalık nedeniyle Filistinlilerin bölgeden göç etmesi sonucu nüfusun birkaç gün içinde 8000'e düştüğü, sebze ve meyvelerin gen teknolojisiyle oynanması sonucu Filistinlilerin kısırlaştığı, Filistinliler arasında Tifo ve Dizanteri mikrobunun yayıldığı Kızılhaç belge ve raporlarında mevcuttur. Daha ötesi var. İsrail'in 1998 yılında Güney Afrika Cumhuriyeti'yle birlikte "etnik bomba" üzerinde çalıştığı, dünyada sadece Arap ırkının sahip olduğu genler belirlenerek, bu genleri öldürecek bakteri, virüs ve mikroorganizmalar üretildiği ve bu biyolojik harp maddelerini ihtiva eden bombaya etnik bomba adı verildiği bildirilmektedir. İşte bu dehşet verici! Peki, İsrail'in geliştirdiği bu silahlar hakkında İsrailli yöneticiler neler dedi?

İşte bir kaçı;

Şimon Peres: "Bizim bir süper silah sistemine ihtiyaç duymamızın sebebi; muhatabımızı İsrail'in politik taleplerini kabule zorlayarak statükoyu muhafaza etmek ve muhatabımızı barış antlaşması imzalamaya zorlamak içindir". (1962)

İsrail Başbakanı Ariel Şaron: "Araplar'ın petrolü olabilir ama bizim de kibritimiz var."

İsrail'li nükleer uzman Oded Brosh: "Bize saldıracak ülkelere karşı caydırıcılık için savunmamızın önemli bir enstrümanı olarak nükleer seçeneğin kullanılmasına şaşırmamalıyız." (1992)

İsrailli akademisyen Israel Shakak: "İsrail ihtiyaç halinde nükleer silahların kullanımını da içeren bir savaş için hazırlanıyor. Şayet bir veya birkaç Ortadoğu ülkesiyle savaş çıkarsa İsrail nükleer silahlar da dâhil mümkün olan her türlü silahı kullanacak şekilde açıkça hazırlanmaktadır." (1997) İsrail çılgın bir savaşa hazırlanıyor. Elindeki silahların neler olduğu tam olarak bilinmiyor bile. Virüs, bakteri ve radyosyon yayan silahlar da dâhil...

İsrail Devlet Başkanı Ezer Weizmann: "Nükleer seçenek moment kazanıyor ve gelecek harp klasik harp olmayacaktır."

Araştırmacılar da bu silahlardan bahsetmiştir. ABD'li yazar ve istihbarat uzmanı Seymour Hersh: "İsrail'in nükleer silahlar konusunda ulaştığı kapasite Ariel Şaron gibi adamlara; nükleer silah tehdidiyle Ortadoğu'nun haritasını yeniden çizme hayalleri kurma imkânını vermektedir."

Tüm bunlardan sonra ABD'nin ikiyüzlülüğüne ne demeli! ABD 1977 yılında çıkardığı bir kanunla nükleer silah üreten ülkelere maddi yardım yapılmasını yasakladığı halde, İsrail'e her yıl 3-4 milyar dolar yardım yapmaktadır. Normalde ABD'de yaşayan milyonlarca aç, yoksul, evsiz insan buna isyan etmeli. Irak'ı kitle imha silahlarına sahip olduğu gerekçesiyle işgal eden ve söz konusu silahların hiçbirini bulamadığı hâlde 100 binin üzerinde Iraklıyı hava ve kara saldırıları sonucu öldürerek işgali sürdüren ABD ve İngiltere'nin, İsrail'in Kitle İmha Silahları'nı görmezlikten gelmesi açık bir çifte standarttır ve oldukça düşündürücüdür. İsrail'in bugün 400'ün üzerindeki nükleer ve termonükleer silahlarına ilaveten etno teknoloji de dâhil kimyasal ve biyolojik harp maddelerine ve 5 bin km mesafeye atabilen füzeleri vardır. Nükleer Silahların Yayılmasının Önlenmesi Antlaşması'nı imzalamamakta da direnmiştir. Bu, Ortadoğu'da başka ülke olsaydı ABD onlarca kez ambargo uygulamıştı bile. Nükleer teknolojiye sahip olduğu yıllardan bu yana nükleer silah üretimini sürekli tırmandıran ve bu teknolojiye sahip olan ülkelerden daha önce 5'inci sırada olan İngiltere'nin önüne geçen, üç ve dördüncü sıradaki Çin ve Fransa'yı zorlayan İsrail bugün gerek Ortadoğu bölgesi için, gerekse dünya barışı için önemli bir tehdit haline gelmiştir.[75]

[75] İsrail'in silah gücü için bkz: Türel Yılmaz-Mehmet Şahin-Mesut Taştekin, Ortadoğu Siyasetinde İsrail, Platin Yayınları, Ankara 2005, s.441-459.

İlk sözün son tekrarı:

Düşman gizli ve derinlerde...

Derin İsrail tam İçimizde. İzlediğimiz televizyonda, tükettiğimiz gıdada, dinlediğimiz müzikte, aldığımız teknolojik üründe, belki oy verdiğimiz partinin ta kendisi, belki görev aldığımız vakıf, belki bağlandığımız dini yapının ta kendisi... Hergün çocuklarımızı içine gönderdiğimiz eğitim sistemi, iyileşmek için attığımız ilaç, takip ettiğimiz yazar, sevdiğimiz sanatçı ve müzisyen, bağlandığımız ideoloji, kahraman kabul ettiğimiz kimseler, yabancı yerli politikacılar, bilim adamları, zenginler... Derin Siyonizm ve Derin İsrail her şeyin içinde. Bir alanı dahi boş bırakırlarsa "Küresel Dünya Hâkimiyetini" kuramayacaklarını biliyorlar...

Kitabı sonuna kadar okuyanlara teşekkürler. Çok değerlisiniz. Kalın sağlıcakla... Selam ve Dua ile...

FAYDALANILAN KAYNAKLAR:

1)Prof. Dr. Ali Arslan, İkinci Yahudi Göçü, İdil Yayıncılık, İstanbul 2014.

2)Dan Cohn Seherbok, Yahudiliğin Kısa Tarihi, İz Yayıncılık, İstanbul 2011.

3)Ertuğrul Bayram, Yahudilik ve Siyonizm Tarihi, Pınar Yayınları, İstanbul 2006.

4)Abdullah Uçar, Siyonistler, Konya 2009.

5)Mehmet Sılay, Endülüs Çağırıyor, Düşün Yayınları, İstanbul 2011.

6)Ali Çimen, Tarihi Değiştiren Gizli Servisler, Timaş Yayınları, İstanbul 2011.

7)Türkiye'nin Derin İktidarı Galata Türkleri, Cenap Şirirn, Konya 2014.

8)Murat Akan, Üst Akıl, Hayat Yayınları, Ankara 2017.

9)Soner Yalçın, Beyaz Türklerin Büyük Sırrı, Kırmızıkedi Yayınları, İstanbul 2016.

10)Muammer Yılmaz, Reformcu Sultan 2. Mahmut, Selis Yayınları, İstanbul 2012.

11)Süleyman Kocabaş, Türkiye'yi Parçalama ve Paylaşma Planları, Vatan Yayınları, İstanbul 1999.

12)Ömer Turan, Medeniyetlerin Çatıştığı Nokta Ortadoğu, Acar Matbaacılık, İstanbul 2003.

13)Kadir Mısıroğlu, Osmanlı Tarihi, cilt 2, Sebil Yayınları, İstanbul 2014.

14)Hüseyin Serkan Elönü, Haim Nahum, Küreselkitap Yayınları, İstanbul 2015.

15)Mehmet Özdemir, Endülüs, İsam Yayınları, Ankara 2014.

16)Ertuğrul Düzdağ, Yakın Tarihimizde Dönmelik ve Dönmeler, İz Yayıncılık, İstanbul 2012.

17)Erhan Afyoncu, Sahte Mesih Sabatay Sevi, Yeditepe Yayınları, İstanbul 2013.

18)Ziya Şakir, Türkiye'de Yahudiler, Akıl Fikir Yayınları, İstanbul 2011.

19)Süleyman Kocabaş, Gizli Yüzler İşler, Vatan Yayınları, Kayseri 2007.

20)Süleyman Kocabaş, Dönmelik ve Dönmeler, Vatan Yayınları, Kayseri 2003.

21)Gershom Scholem, Sabatay Sevi Mistik Mesih, Kabalacı Yayınevi, 2012.

22)Prof. Dr. Ekrem Buğra Ekinci, Ama Hangi Osmanlı?, Timaş Yayınları, İstanbul 2017.

23)Atilla Akar, Suikastlar, Timaş Yayınları, İstanbul 2004.

25)Theodor Herzl, Yahudi Devleti, Ataç Yayınları, İstanbul 2014,

26)Theodor Herzl, Hatıralar, Boğaziçi Yayınları, İstanbul 2007.

27)İbrahim Kara, Küresel Kuşatma Siyonizm, Gonca Yayınevi, İstanbul 2010.

28)Doç. Dr. Yaşar Kutluay, Siyonizm ve Türkiye, Bilge Karınca Yayınları, İstanbul 2010.

29)Süleyman Kocabaş, Siyonizm ve Türkiye, Yakın Plan Yayınları, İstanbul 2018.

30)Kadir Mısıroğlu, Filistin Dramının Düşündürdükleri, Sebil Yayınları, İstanbul 2010.

31)Roger Garaudy, İsrail, Mitler ve Terör, Timaş Yayınları, İstanbul 2019.

32)Roger Garaudy, İsrail Sorunu, Timaş Yayınları, İstanbul 2019.

33)Hasan Yurtsever, İsrail ve Büyük Ortadoğu Projesi, Düşünce Yayınları, İstanbul 2004.

34)Raif Karadağ, İsrail-Ortadoğu-Amerika, Truva Yayınları, İstanbul 2013.

35)Ali Kuzu, İlluminati, Kariyer Yayınları, İstanbul 2018.

36)Sait Yılmaz, İstihbarat Bilmi, Kripto Yayınları, Ankara 2013.

37)Hakan Yılmaz Çebi, İsrail'in Şifresi, Pegasus Yayınları, İstanbul 2009.

38)Fethi Yeken, İslam Işığında Hareketler ve İdeolojiler, Ravza Yayınları.

39)Ramazan Kurtoğlu, Evanjelizm, Destek Yayınları, İstanbul 2019.

40)Stephan M. Walt-John Mearsheımer, İsrail Lobisi ve ABD Dış Politikası, Zodyak Yayınları, İstanbul 2014.

41)Murat Akan, Kozmik Karargâh, Hayat Yayınları, İstanbul 2017.

42)Ahmet Anapalı, Masada Kaybedilen Vatan, Profil Yayınları, İstanbul 2014.

43)Kadir Mısıroğlu, Lozan Zafer mi, Hezimet mi?, Sebil Yayınları, Cilt 1-2-3.

44) Mustafa Armağan, Satılık İmparatorluk, Timaş Yayınları, İstanbul 2013.

45) Dr. Rıza Nur, Lozan Hatıraları, Boğaziçi Yayınları, İstanbul 2019.

46) Ferudun Kandemir, Hatıraları ve Söylemedikleri ile Rauf Orbay, Yakın Tarihimiz Yayınları, İstanbul 1965.

47) Dr. Rıza Nur, Hayat ve Hatıratım, Cilt 3.

48) Vahdettin Engin, Pazarlık, Yeditepe Yayınları, İstanbul 2010.

49) Wlademir Jabotinsky, İsrail'i Kur!, Yeditepe Yayınları, İstanbul 2013.

50) Önder Kaya, Tanzimat'tan Lozan'a Azınlıklar, Yeditepe Yayınları, İstanbul 2005.

51) Firdevs Çetin, Batılı Seyyahlara Göre İstanbullu Gayrimüslimler, Yeditepe Yayınları, İstanbul 2012.

52) Roger Garaudy, Endülüs'te İslam, Türk Edebiyatı Vakfı Yayınları, İstanbul 2014.

53) Yıldıray Oğur, Alternatif Türkiye Tarihi 2, Vadi Yayınları, İstanbul 2019.

54) Larry Collins-Dominique Lapierre, Kudüs Ey Kudüs!, Kronik Yayınları, İstanbul 2018.

55) Henry Kissenger, Dünya Düzeni, Boyner Yayınları, İstanbul 2016.

56) İlber Ortaylı-Erol Şadi Erdinç, İttihat ve Terakki, İnkılap Yayınları, İstanbul 2016.

57) Zekeriya Kurşun-Ali İhsan Aydın, 100 Soruda Kudüs, Rumuz Yayınları, İstanbul 2018.

58) Sefer Turan, Kudüs, Pınar Yayınları, İstanbul 2004.

59) Mim Kemal Öke, Saraydaki Casus, İrfan Yayıncılık, İstanbul 2013.

60) Mim Kemal Öke, Siyonizm ve Filistin Sorunu, Üçdal Neşriyat, İstanbul 1982.

61) Aksel Akerman, 50 Maddede Hitler ve Naziler, Karakarga Yayınları, İstanbul 2019.

62) Ömer Tellioğlu, Filistin'e Musevi Göçü ve Siyonizm, Kitabevi Yayınları, İstanbul 2015.

63) Okşan Svastics, Yahudilerin İstanbul'u, Boyut Yayınları, İstanbul 2011.

64) Rena Molho, Selanik Yahudileri, Özel Bir Cemaat, İstanbul 2005.

65) Afrika Dramı, İmadüddin Halil, İnsan Yayınları, Çev: Mehmet Keskin, İstanbul 1985.

66) Hakan Turan, Gizli Servisler, Kalipso Yayınları, İstanbul 2010.

67) Kürşat Berkkan, İlluminati, Bilge Karınca Yayınları, İstanbul 2012.

68) Ali Kuzu, Küresel Gizli Örgütler, Kariyer Yayınları, İstanbul 2019.

69) Türel Yılmaz-Mehmet Şahin-Mesut Taştekin, Ortadoğu Siyasetinde İsrail, Platin Yayınları, Ankara 2005.

70) Ali Uğur, Küresel Tehlike Siyonizm ve İsrail, Profil Yayınları, İstanbul 2014.

71) Roger Garaudy, Siyonizm Dosyası, Pınar Yayınları, İstanbul 2017.

72) Murat Akan, Kıyamet Planı, Hayat Yayınları, Ankara 2020.

73) Abdullah Uçar, Muharref Hristiyanlık ve Avrupalılar, Konya 2012.

74) Ali Kaçar, Zirvedeki Mankurtlar, Genç Birikim Yayınları, Ankara 2006.

75) Mehmet Ali Bulut, Tanrının Halkının Allah ile Başı Dertte, Hayat Yayınları, İstanbul 2019.

76) Ahmet Cemil Ertunç, Cumhuriyet Tarihi, Pınar Yayınları, İstanbul 2008.

77) Hasan Erden, Sivil İşgal Orduları, Kum Saati Yayınları, İstanbul 2007.

78) Henry Ford, Beynelminel Yahudi, Kayıhan Yayınları, İstanbul 2001.